

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DO YOUR WORST

pretty cruel villain

LENA HUNT

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

ÇOK ZALİM BİR KÖTÜ ADAM

KARTLAR EVİ - 3. KİTAP

LENA HUNT

ÇOK ZALİM BİR KÖTÜ ADAM

Maura Matthews güzel, sivri dilli ve romantizme tamamen ilgisiz; tam anlamıyla mükemmel bir sözleşmeli eş.

Ancak onunla ilgili hiçbir şey bir alışveriş gibi hissettirmiyor.

O, mobilyalarımın her yerine boya bulaştıran, renk kodlu programlarıma gülen ve inşa ettiğim her duvarın camdan yapılmış gibi içini görebilen bir sanatçı.

Onu ben de görüyorum. Babası odaya girdiğinde nasıl irkildiğini. Gelecekte sanki ödünç alınmış bir zamanmış gibi, benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi bahsetmesini.

İkimizi de paramparça edebilecek bir şey.

Uzaklaşmalıyım. Donmuş kalbimin kalanını korumalıyım.

Bunun yerine, onu hamile bırakmak için bir yılım var ve ondan bir tat almak bile sözleşmeyi yakıp onu sonsuza dek yanımda tutmak istememe neden oluyor.

Karım, şimdi her şeyin onu benden alabileceğini düşünüyorsa, ne tür bir kötü adamla evlendiğinin farkında değil.

Pretty Cruel Villain, tutku dolu bir milyarder sözleşmeli evlilik aşk hikayesi; soğuk bir kahramanın sonunda kırılma noktasına gelmesi ve her şeyi değiştiren bir sır içeriyor. House of Cards serisinin üçüncü kitabı olmasına rağmen, bağımsız olarak da okunabilir.

İÇİNDEKİLER

Referans Listeleri

Önsöz

Bölüm 1

James

Bölüm 2

Maura

Bölüm 3

James

Bölüm 4

James

Bölüm 5

Maura

Bölüm 6

James

Bölüm 7

Maura

Bölüm 8

James

Bölüm 9

Maura

Bölüm 10

James

Bölüm 11

James

Bölüm 12

Maura

Bölüm 13

Maura

Bölüm 14

Maura

Bölüm 15

James

Bölüm 16

Maura

Bölüm 17

James

Bölüm 18

James

Bölüm 19

Maura

Bölüm 20

James

Bölüm 21

Maura

Bölüm 22

James

Bölüm 23

Maura

Bölüm 24

Maura

Bölüm 25

Maura

Bölüm 26

James

Bölüm 27

James

Bölüm 28

Maura

Bölüm 29

James

Bölüm 30

Maura

Bölüm 31

James

Bölüm 32

Maura

Bölüm 33

James

Bölüm 34

Maura

Bölüm 35

Maura

Bölüm 36

James

Bölüm 37

James

Bölüm 38

James

Bölüm 39

Maura

Bölüm 40

Maura

Bölüm 41

James

Bölüm 42

James

Bölüm 43

Maura

Epilog

Yazar Hakkında

Lena'dan Çok Yakında!

Telif hakkı © 2026 Lena Hunt'a aittir.

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

Kapak Tasarımı: The Pretty Little Design Co.

Düzenleme: K Morton Edits

Harita Tasarımı: Kitaplar ve Ruh Halleri

Karakter Sanatı: Khrystyna Sirko

KLIŞE LİSTESİ

- çocuk sahibi olma maddesi içeren sözleşmeli evlilik
- "İşte benim EŞİM!" diye tüm göğsüyle bağırdı.
- aile dostu grubu bulundu
- kötü şakalar
- Milyarder "kötü adam" kahraman, acımasızlığıyla tanınıyor.
- yıkıcı bir sırrı olan kahraman
- buz gibi soğuk kontrol manyağı × sanatsal kaos
- Önce o düşer (ve en şiddetli şekilde direnir).
- sadece ona karşı yumuşak
- "İyi kız" enerjisiyle müstehcen övgü bir araya geliyor.

BAHARAT LİSTESİ

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 14

Bölüm 18

Bölüm 22

Bölüm 26

Bölüm 31

Bölüm 39

Bölüm 42

Bölüm 43

Epilog

pretty
cruel
villain

ÖNSÖZ

MAURA

16 yıl önce

"Masanın altında oturup ne yapıyordun Allah aşkına?"

Babam beni kolumdan sürükleyerek koridora çıkardı.

"Çizim yapıyordum," diye mırıldandım.

Omuz silkerek alaycı bir şekilde yüzünü kızarttı, gözlerini devirdi ve beni bu aptal partiye getirdiğine pişman olduğunu anladım.

"Sana ne oldu Maura? Sana nasıl davranman gerektiğini öğretmediğimi düşünecekler."

Ona, "Sen yapmadın," demek istiyorum. Benim önceki iki bakıcım yapmıştı.

Ziyafetten beni zorla çıkarmasına gerçekten aldırış etmiyorum. Babamın beni bu gösterişli partilere götürmesinden nefret ediyorum; orada kaşındıran pembe elbiseler giymek ve midemi ağrıtan yemekler yemek zorunda kalıyorum.

Ama insanların önünde bana bağırılması hâlâ yüzümün kızarmasına neden oluyor. Yaşlı hanımlar bize bakıp duruyorlar, o da bana "uygun görgü kurallarını öğrenmem" gerektiğini söylüyor, ben de ortadan kaybolmak istiyorum.

Genellikle arabaya bindikten sonra bana davranışlarımın onu neden hayal kırıklığına uğrattığı konusunda uzun uzun nutuk çekmeye başlar.

Yeterince gülmüyorum.

Saçımla sürekli oynuyorum.

Yetişkinlerle sohbet etmem.

Kusursuz davranmıyorum.

Doktorun verdiği yeni ilacın beni uykulu yapması ya da yetişkinlerin hiçbirinin benimle konuşmak istememesi umurunda değil. Onlar buraya zengin ve havalı hissetmek için geldiler ve neredeyse on yaşında bir çocukla konuşmak onlara yardımcı olmuyor.

Babam beni mutfaklara doğru bir koridordan sürükleyerek götürüyor ve ziyafet konukları aşçı ve garsona dönüşüyor. Beni hiç görmüyorlarmış gibi davranıyorlar, muhtemelen onlara da bağırılmasını istemiyorlar.

Babam, içinde fazladan masa ve sandalyelerin bulunduğu bir odayı bulup beni kapıdan içeri taşıdı ve sonunda kolumu bıraktı.

Ceketini ve saçını düzeltirken, "Burada kal ve nasıl davranman gerektiğini düşün," diye emretti. "Gitme vakti geldiğinde seni almaya geleceğim. Sorun çıkarma, Maura."

Kapı kolundaki kilidi tıkırtatıp beni sessizlik içinde yalnız bırakıyor.

Yere çöktüm ve kapıya öfkeyle baktım. Gözlerim doldu ama aslında burada bırakılmak o kadar da kötü değil.

Mor boncuklu çantamda hâlâ defterim ve renkli kalemim duruyor. Zaten bir sürü sıkıcı yetişkinle oturmaktansa tek başıma çizmeyi tercih ederim.

Defterimi açıp daha önce üzerinde çalıştığım çizime bakıyorum. Okuduğum bir kitaptan bir kız ve atı resmi. At çizmek gerçekten zor, ama daha iyi olmak istiyorsam pratik yapmalıyım.

"Hey," diye tısladı biri kapıdan.

Başımı hızla kaldırdım ve açık kapı aralığında takım elbiseli, koyu saçlı küçük bir çocuk gördüm. Benim gibi şık kıyafetlerinin içinde gergin ve rahatsız görünmüyordu.

"Buraya nasıl girdiniz?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

Kapı kolunu oynatıyor. "Kilit çalışmıyor."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Annemle babam beni sürekli buraya akşam yemeklerine getiriyorlar." Omuz silkerek kapıdaki ahşap işçiliğine dokundu. "Sıkıldığımda etrafi keşfetmeme izin veriyorlar."

Yanağımı ısırdım. "Keşke babam buna izin verseydi. Bana uslu durmam ve büyüklerle konuşmam gerektiğini söylüyor."

Çocuk başını salladı. "Seni buraya bu yüzden mi koydu? Yani, ceza olarak mı?"

Midem alt üst oldu ve yüzüm yeniden kızardı. "Beş yaşında değilim," dedim. "Neredeyse on yaşındayım."

On yaşındaki çocuklar mola hakkı elde edemezler.

"Şey, hâlâ ceza alıyorum ve neredeyse on bir yaşındayım, yani..."

O gülüyor, ben de gülüyorum ve ayak parmaklarımda huzursuz bir his oluşuyor.

"Şey," diye ekliyor, siyah ayakkabısının ucuyla halının üzerinde bir şeye dokunarak. "Eğer cezalı değilseniz, o zaman biraz pasta yiyebilirsiniz demektir."

Kulaklarım dikleşti. "Pasta mı var?"

"Evet, mutfaklarda. Aşçılar, çok kibarca rica edersem her zaman bana önceden bir parça veriyorlar." Ben sormadan önce ekliyor: "Dediğim gibi, buraya sık sık geliyorum. Benimle gelip sormak ister misin? Eminim ki ikimize de birer parça verirler."

Dudaklarımı ısırıyorum. Isırmak istiyorum ama...

"Yapmamalıyım. Babam geri döndüğünde beni orada bulamazsa çok kızar."

"Ah." Düşünerek tereddüt etti. "Öyleyse size de getireyim mi?"

"Pekala," dedim. "Teşekkürler."

Çocuk kapıyı arkasından kapatarak ortadan kayboldu. Ben de kalemimle oynayarak bekledim. Geri döneceğinden emin değildim. Belki ailesi onu akşam yemeğine getirir, ya da belki de bu sıkıcı odada tanımadığı bir kızla oturmaktan daha iyi bir şey bulur.

Ama birkaç dakika sonra kapı açılıyor ve elinde küçük bir tepsiyle geri dönüyor. Tepside sadece iki dilim kek değil, iki dev bardak portakal sodası, bir kase çilek ve rengarenk kurabiyelerden oluşan küçük bir dağ var.

Ağzım sulanıyor—babam bana asla bu kadar çok tatlı yememe izin vermez. Doktor Markovic, kalp rahatsızlığım nedeniyle bunu yapamayacağımı söyledi. Çok fazla şeker, çok fazla heyecan, her şeyin fazlası tehlikeli olabilir.

Ama sadece bu sefer, normal bir çocuk olmak istiyorum. Sadece bu sefer, kalbimin tıkır tıkır işleyen bir saat olmadığını hayal etmek istiyorum.

"Mutfak personeli gerçekten çok iyi," diyor çocuk tepsiyi bırakırken. "Onlara paylaşabileceğim bir arkadaş bulduğumu söyledim ve bakın bana ne kadar çok şey verdiler."

“Mutfak personeli” deyişinden, işlerinin onun için halledilmesine alışkın olduğunu anlıyorum. Bu çok da şaşırtıcı değil; ailesi bu partide olduğuna göre zengin olmalı. Küçük sarı buzlu bir kurabiye alıp ısıyorum. Zengin, ufalanan ve o kadar lezzetli ki, diğer üçünü küçük mor çantamda saklamak istiyorum ama yapmıyorum çünkü babamın tekrar bağırmasına değmez.

Bu yabancı çocukla tatlı yerken beni yakalarsa zaten yeterince kötü olacak.

Parmaklarımdaki ve üzerimdeki kırıntıları, ne olur ne olmaz diye temizliyorum. Böylece hiç yemediğimi veya sadece bir lokma denediğimi söyleyebilirim.

"Ne çiziyorsun?" diye sordu çocuk, defterimi işaret ederek.

İçgüdüsel olarak onu göğsüme çekiyorum. "Hiçbir şey."

Kaşını kaldırıp pipetle portakal gazozundan bir yudum aldı.

"Bir at," diye razı oluyorum.

"Ah, atları çok severim," diyor gözleri parlayarak. "Görebilir miyim?"

Yutkundum ve saçlarımı yüzümden geriye ittim. Çizimlerimi genellikle kimseye göstermeyi sevmem. Sadece bakıcıma gösteririm.

Ama nedense, onun görmesini istiyorum. Sıkıca tuttuğum defteri gevşetip nefesimi tutarak ona uzatıyorum.

Çocuk ilk çizimime bakıyor.

Ona o kadar uzun süre bakıyor ki, ne düşündüğünü merak etmeye başlıyorum.

Beş dakika gibi gelen bir sürenin ardından nihayet "Biraz daha görebilir miyim?" diye soruyor.

Başımı salladığımda sayfaları hızla çeviriyor. Her çizime yüzünde ciddi bir ifadeyle bakıyor, sanki çok derin düşünüyor gibi. Bir süre kurabiye ve kekten küçük lokmalar alarak kendimi oyalıyorum ve ilk sayfaya geldiğinde güldüğünü bile fark etmiyorum.

"Sanırım pastamı yemiş olmam iyi oldu."

Ah.

"Özür dilerim," diye ağzımdan kaçırdım. "Bunu kastetmedim—"

"Sorun değil. Zaten senin için aldım."

Sessizlikte göğsüm utançtan sızlıyor ve durumu daha az garip hale getirmek için aklıma gelen ilk şeyi soruyorum.

"Şey, resim çiziyor musunuz?"

“Hayır.” Çocuk kaşlarını çatdı. “Çizim konusunda çok kötüyüm. Bir şeylerde başarısız olmaktan hoşlanmıyorum.”

"Eğer biraz pratik yapsaydın, fena olmazdın."

"Hayır, ben sanatçı değilim," diyor bana. "Senin gibi değilim. Başka şeylerde iyiyim."

"Ne gibi?"

Dudaklarını düz bir çizgi haline getirirken kaşlarının arasına o ince çizgiyi çiziyor ve düşünüyor. Acaba hangi okula gidiyor ya da benim gibi özel ders alıyor mu diye merak ediyorum.

Sınıfındaki kızlar onu yakışıklı buluyor mu?

Bence yaparlardı.

"Matematik," diye itiraf ediyor mahcup bir omuz silkme hareketiyle. "Matematikte gerçekten iyiyim. Okumada da. Beden eğitimi dersinde de."

"Beden eğitimi dersinden nefret ediyorum," diye çıkıştım kendimi durduramadan. "Çok... aşırı sıkıcı."

Hayır, öyle değil ama ona, yaralanmamak için beni tribünlerde oturttuklarını söylemek istemiyorum.

"Hey," dedim aklıma bir fikir gelerek. "Belki sen benim yerime beden eğitimi dersine gidersin, ben de senin yerine resim dersine giderim."

"Bu harika olurdu," diye homurdanıyor. "Keşke benim okulumda okusaydın."

Omzunu benimkine çarptı ve ben halının üzerinde kıvrandım.

Erkeklerin bana güzel şeyler söylemesine alışkın değilim ve birden bu çocuğun çok tatlı olduğunu fark ediyorum... gerçekten çok tatlı. Ona keşke onun okulunda okusaydım demek istiyorum ama yanlış anlaşılmasın diye hiçbir şey söylemiyorum.

Defterimi bana geri verdi. "Seni neden daha önce burada görmedim? Genellikle buradaki tek ortaokul öğrencisi benim. Hepsine gelseydin daha eğlenceli olurdu."

"Keşke gelebilseydim," diye düşünüyorum ama komik çünkü gerçekten de öyle düşünüyorum. Bu partilerden nefret ediyorum ama eğer o burada olacaksa, gelmemin çok da sakıncası olmaz diye düşünüyorum.

"Çizim yaparken seni izleyebilir miyim?" diye soruyor.

Omuz silktilim. "İstersen. Sıkılabilirsin."

"Yapmayacağım."

Çizim yaparken ona arkadaşları (en iyi arkadaşı Nate), evi (roket şeklinde yatağı olan kendine ait bir yatak odası var), okulu (üniforma

giymek zorunda ama o kadar da kötü değil) hakkında birçok soru soruyorum.

O da bana en sevdiğim hayvanlar, kitaplar ve mevsimler hakkında sorular soruyor. Bir soruya cevap vermek istemediğimi fark ediyor gibi görünüyor ve ben cevap vermek zorunda kalmadan konuyu değiştiriyor.

Bu iyi çünkü hasta olduğumu bilmesini istemiyorum. Bana konuşma şeklini değiştirmesini ya da yetişkinlerin dikkat etmediğimi düşündüklerinde takındıkları o üzgün yüz ifadesiyle bana bakmasını istemiyorum.

Vedalaşma provası yapmaya başladıklarını gösteren bir yüz ifadesi.

Saatler geçiyor olmalı, çünkü kapı tekrar açılana kadar dört farklı atın resmini bitirebiliyorum. Kapının gıcırdamasını duyduğumda vücudum kaskatı kesiliyor. Lütfen, babam olmasın. Lütfen, başımıza bela gelmesin.

Hayır, değil. Hayatımda gördüğüm en güzel kadın. Sırtının yarısına kadar uzanan uzun, koyu saçları ve gözleriyle uyumlu açık mavi bir elbisesi var. "Burada ne yapıyorsun tatlım?" diye soruyor çocuğa.

"Beni nasıl buldun anne?"

Gülümsüyor ve sanki bir dergiden fırlamış gibi görünüyor. "Tabii ki aşçıya sordum."

Bana doğru döndü. "Bu kim?"

"Bu benim arkadaşım," diyor çocuk ve yanaklarını tekrar kızarıyor.

Benim hiç gerçek bir arkadaşım olmadı. Ciddi mi söylüyor bunu?

"Tanıştığımıza memnun oldum." Kadın narin beyaz eldivenli elini bana uzattı ve ben de onun elini sıktım. "Elbisenizle çok güzel görünüyorsunuz. Siz de öyle düşünmüyor musunuz, canım?"

Çocuk boğazını temizledi, gözlerini halıya indirdi. "Evet. Çok güzel."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve karnım ayak parmaklarımdan arasından dışarı çıktı.

"Partiyi bölmek zorunda kaldığım için özür dilerim," diyor güzel kadın.

"Ama gitmemiz gerekiyor. Yarın sette erken kalkmam lazım."

Çocuk kaşlarını çatı, dudakları hafifçe büzüldü. "Bunu yapmak zorunda mıyız?"

"Evet, üzgünüm canım. Eminim arkadaşını yakında tekrar göreceksin."

Çocuk bana döndü ve "Keşke daha uzun kalabilseydim" dedi.

"Ben de," diye mırıldandım.

Oğlan annesinin elini tutar ve birlikte uzaklaşırlar.

Keyfim bir anda balon gibi patladı. Uzun zamandır hatırladığım en güzel geceydi... belki de hayatımın en güzel gecesi. İlk defa, hasta olduğumu bilmeyen biriyle birlikteydim. Bana diğerlerinden farklı davranmadı, güzel ve iyi bir sanatçı olduğumu düşündü ve bana arkadaşı dedi.

Eğer çok uslu durursam, belki babam beni bir sonraki partiye götürür ve onu tekrar görebilirim.

Koridorda ayak sesleri yankılanıyor ve çocuk yine kapı aralığında beliriyor.

Hızla ayağa kalktım.

"Hey," diyor biraz nefes nefese. "Hoşça kal demedim."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, ama bu sefer beni korkutmuyor. Bu sefer bir uyarı gibi hissettirmiyor.

Kalbim sanki böyle atması gerekiyormuş gibi geliyor; belki de kalbim benim bilmediğim bir şey biliyor.

"Ah." Kaşlarımı çatmış halimi gizlemeye çalışıyorum. "Hoşça kal."

Bana doğru yaklaştı ve serçe parmağını öne doğru uzatarak elini gösterdi. "Serçe parmağınla yemin eder misin, bir sonraki partiye de geleceksin?" diye sordu.

Bunu size söz verebilmeyi çok isterdim, ama hastanede çok fazla randevum var ve babamın mümkünse beni bu randevuların çoğuna getirmek istemediğini biliyorum.

Ama bunu söyleyerek çocuğu hayal kırıklığına uğratamam. "Tamam."

Serçe parmaklarımız birbirine değiyor ve bu, statik elektrik gibi ama bin kat daha güçlü bir his veriyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve göğsümde bir karıncalanma hissediyorum.

"Deneyeceğime söz veriyorum."

Geri çekilip bana utangaç bir gülümseme verdi. "Tamam. Hoşça kal."

Kapıya doğru koşuyor ve annesiyle buluşmak için geri dönüyor. Babamın beni yakalama ihtimali olsa da, bir dakikalığına onu takip etmeye karşı koyamıyorum.

Kapıdan başımı uzattım ve oğlan çocuğu ile annesinin takım elbiseli uzun boylu bir adamın yanına gelmelerini izledim. Adam, oğlan çocuğunun annesinin koluna sarıldı ve sanki dünyanın en kıymetli şeyiymiş gibi yanağından nazikçe öptü.

Kadın ona bir şeyler fısıldadı ve adam kıkırdadıktan sonra çocuğun saçlarını okşadı ve hepsini giriş holüne doğru yönlendirdi. Gerçek bir aile.

Eskiden defterlerime çizdiğim, gerçek olmadıklarını öğrenmeden önceki türden bir aile.

Ama bu farklı.

Bu çocuğun birbirini seven, onu seven ebeveynleri var ve birdenbire ben de bunu o kadar çok istiyorum ki, içim acıyor.

Acaba ne kadar şanslı olduğunun farkında mı? Acaba bir gün biri bana, babasının annesine baktığı gibi bakacak mı?

Muhtemelen hayır. Benim gibi kızlar peri masalı sonlarına ya da sonsuza dek sürecek birlikteliklere kavuşamazlar.

Köşeyi dönüp gözden kaybolduklarında boğazım yanıyor ve o çocuğu bir daha görüp göremeyeceğimden emin değilim.

Eyvah!

Bana adını söylemedi.

Onların peşinden koşmak için kapıdan dışarı adım attım ama durdum.

Yakalanırsam babam beni bir daha asla buraya geri getirmez. Bu yüzden kapıyı kapatıp yumruklarımı sıktım. Tatlı tepsisini köşedeki bir masanın altına sakladım ve halının üzerinde duran defterime dönerken yumruklarımı sıkmaya devam ettim.

Yeni bir sayfaya geçip çocuğu, hatırladığım gibi çizmeye çalışıyorum. Yüzünü unutmak istemiyorum. Doğru çizmek biraz zamanımı alıyor; gülümsediğinde bile ağzının ciddi görünmesi, koyu kirpiklerinin altında gözlerinin açık renkli olması gibi detayları yakalamak zor.

Onu çizmeyi bitirdiğimde, kendimi onun yanına çiziyorum.

Sonra, aptalca olsa da, elbiseme bir duvak ve parmağıma küçük bir yüzük takıyorum.

1

JAMES

"Gerçekten o mu?"

"Kesinlikle öyle olmalı! Deadly Love filminin galasında taktığı kravatı hala takıyor."

İki kadın, benden iki masa ötede oturmama rağmen seslerini kısma zahmet etmiyorlar.

"Sen tam bir sapıksın. Kıyafetlerini ezberledin mi?" diyor biri.

"Hayır, ama her yerde onun ve Anne Hathaway'in fotoğrafları vardı," diye yanıtlıyor diğeri. "Milyonlarca dergide gördüğüm bir kıyafeti unutacak değilim. Sence oraya gitmeli miyim?"

"Yapmalısın. Orada yalnız başına. Belki de arkadaşlık istiyordur."

Dudaklarım kaşlarımı çatarak büzüldü. Toplum içinde olduğumda belli bir miktarda ilgiden kaçınmak mümkün değil, ancak az sonra yapacağım toplantının kesintiye uğramasına tahammül edemem. Özellikle de onların önerdiği türden bir kesintiye hiç.

Birkaç metre ötemde bekleyen garsona işaret ediyorum. Yanıma koşuyor ve "oyuncu adayı" diye bağırarak göz kamaştırıcı beyaz bir gülümsemeyle bana bakıyor. Dişlerimi sıkıyorum ve umarım bir sonraki orijinal devam filmim için kendini pazarlamayı planlamıyordur diye umuyorum.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, Bay Keller?" diye soruyor.

Arkamdaki genç kadınlara doğru başımı eğdim; sanki bir hayvanat bahçesi hayvanıymışım gibi akıllı telefonlarıyla fotoğrafımı çekiyorlardı.

"Lütfen onları başka bir yere götürün."

"Hemen efendim," diyor neşeli bir şekilde.

Garsonun oyunculuk hayalleri olabilir ama hâlâ Ritz'de çalışıyor ve iyi eğitim almış. Şömineye daha yakın, sosyal medya fotoğrafları için çok aranan bir yer olan boş bir masayı kızlara nazikçe teklif ederken yarım yamalak dinliyorum. Kızlar heyecanla mırıldanıyor, restoranın diğer tarafına geçmek zorunda kalacakları için sadece biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyorlar.

Ona onaylayıcı bir şekilde başımı sallıyorum. Belki fotoğrafını istemiyorum ama oldukça cömert bir bahşişi hak etti.

Normalde, kontrolüm dışında olan halka açık bir yer olan burada bir toplantı yapmazdım. Bu lüks otelde A sınıfı müşterilerimi ağırlayabilirim, ama kendim nadiren buraya gelirim. Yine de, bu ilk toplantıyı ofisimde veya dairemde değil, tarafsız bir yerde yapmak istedim. Bu güvenli bir seçim gibi görünüyordu.

"Geç kaldığım için özür dilerim." Melodik bir ses omzumun üzerinden bana ulaştı. Hemen ardından, uzun boylu bir kadın karşımda duran sandalyeyi çekip, siyah yün trençkotunu usulca çıkarıp koltuğa oturduğunda, kızıl ve koyu mavi renklerin bir karışımı belirdi.

Paltosunu almak veya sandalyesine yardım etmek için ayağa kalktım ama o çoktan oturmuştu ve garson da gelip paltosunu alıyordu.

Deri eldivenlerini çıkarıp yüksek yakalı elbisesinin eteğinin altına bir bacağı diğerinin üzerine atarken beni neredeyse hiç fark etmiyor gibiydi. Çivit mavisi tonu, saçındaki bakır tonlarıyla öyle bir tezat oluşturunuyordu ki, bu görüntü filmde harika bir şekilde yakalanırdı.

O kafeinsiz kapuçino sipariş ederken ben de boğazımı temizledim.

İşte bu Maura Matthews.

Bugünden sonra muhtemelen nişanlım olacak kadın.

Babasının verdiği birkaç fotoğraftan onu tanıdım, ancak fotoğrafların hiçbirisi yüksek kalitede değildi. Sürekli kameradan uzak duruyor, bir şeyle meşgul gibi görünüyordu. Hatta bazı fotoğraflar üzerinde oynanmış gibiydi.

İnternette de onunla ilgili pek fazla bilgi bulunmuyor. Sosyal medyada hiçbir hesabı yok ve Victor bana basından uzak, özel bir hayat yaşamayı tercih ettiğini söyledi. Onu suçlayamam; eğer ben de kamuoyundan kaybolup şirketimi etkili bir şekilde yönetebilseydim, bunu yapardım.

Ama bu durum, bulduğum fotoğrafların çok gelişmiş bir yapay zeka ürünü olup olmadığını ve belki de babasının anlattığı kadar güzel

olmadığını düşünmeme neden oldu.

Şimdi anlıyorum ki, büzülmüş dudakları, yukarı doğru kıvrık kahverengi gözleri ve dümdüz saçları fotoğraflarındakiyle aynı, ancak üç boyutlu olarak bakıldığında, videonun ona fotoğrafların asla sağlayamayacağı faydaları sağlayacağını görebiliyorum.

Güzel bir kadın, ama bu benim açımdan pek bir şey ifade etmiyor.

Garson gittikten sonra boğazımı temizledim.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Gözleri sonunda benimkilerle buluştuğunda, sanki beni inceliyormuş gibi başını yana eğdi. Bakışları gözlerimde, burnumda ve sonunda ağzımda dolaştı. Hiçbir şey söylemedim ve doyasıya bakmasına izin verdim.

"Fotoğraflarınızdaki gibi görünüyorsunuz," diyor sonunda.

Kaşımı kaldırıyorum. "Bu iyi mi, kötü mü?"

Alçak ve sıcak bir kahkaha attı. "İltifat peşinde koşma. Nasıl görüldüğünü biliyorsun."

Şimdi sıra bende merak etmeye.

Peki, beni çekici buluyor mu? Bu işleri kolaylaştırırdı.

Maura kollarını kavuşturup koltuğuna yaslandı, ancak bir kolunu kaldırarak lüks kafe ve şarap barını işaret etti. "Peki, buraya sık sık gelir misiniz?"

"HAYIR."

Ayrıntıya girmeyince kaşlarını kaldırıyor.

"Arkadaşlarımızla karşılaşmayacağımız, tarafsız bir yerde buluşmamız gerektiğini düşündüm."

"Ah. Yani Brinley ve senin takıldığın o haydut çetesi demek istiyorsun. Onun sözleri, benim değil," diye ekliyor.

Başımı salladım. Birkaç gün öncesine kadar parçaları bir araya getirip arkadaşım Luke'un kız kardeşi Brinley Windsor'ın Maura ile yakın olduğunu fark etmem zaman aldı. Benim açımdan iyi haber. Maura ile evliliğim bir iş anlaşması olabilir, ama açıkçası iyi geçinmemiz ideal olurdu. Sosyal çevrelerimiz örtüşürse, en azından konuşacak bir konumuz olur; Brinley benden ve arkadaşlarımdan, kendi erkek kardeşi de dahil, nefret etse bile.

"Sana benim hakkımda bir şey söylediler mi?" diye patladı Maura. "Arkadaşların, yani."

"Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorlar." Bu düzenlemeyi arkadaşlarımdan biri olan Ryan'a açıkladım, ancak Maura hakkında bilgi

edinmek için onu sıkıştırmadım.

Saçının bir tutamını kulağının arkasına itiyor. "Garip, değil mi? İnsanlara durumumuzu nasıl anlatacağımızı bulmak. 'Bir yabancıyla sözleşmeli olarak evleniyorum' yazan bir davetiye kartı yok ki."

"Böyle bir şeyin yapılmasını talep etmeliyiz."

Dudakları neredeyse bir gülümsemeye benzeyen bir şekil alıyor. Garson Maura'nın içeceğini getirdiğinde, o uzaklaşana kadar ikimiz de sessiz kalıyoruz.

"Brinley'e bunu nasıl söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyorum ama bana bunun berbat bir fikir olduğunu söylemeyeceği bir konuşma versiyonu aklıma gelmiyor. Yani, gerçekten berbat bir fikir."

Midem burkuldu. Bir yandan Maura'nın bu sözleşmeyi gerçekten isteyip istemediğini, yoksa sadece babasını memnun etmek için mi yaptığını merak ettim. Victor'un canını sıkmasına rağmen, bu görüşmeyi istememin tüm sebebi buydu. Bunu kendisinin mi seçtiğini yoksa başkası tarafından mı seçildiğini bilmem gerekiyor.

Magazin gazeteleri ve dedikodu blogları beni şimdiden 'kötü adam' diye adlandırıyor, ama ben tamamen bir canavar değilim. Bu sözleşme sadece evlilik için değil. Evlilik yeminlerimizi ettikten sonra bir yıl içinde bu kadından bir çocuk sahibi olmamı gerektiriyor, aksi takdirde babasının şirketinin %50'sini almamı sağlayacak anlaşma suya düşecek.

Ya beni bunun istediği şey olduğuna ikna edecek ya da buraya girdiğim gibi çıkacağım: ülkenin en büyük yayın hizmetinin sahibi, iğrenç derecede zengin ve sonsuza dek bekar.

Fena bir hayat değil.

Ama daha iyi olabilirdi. Daha büyük.

Eğer evet derse.

Gözlerine bakıyorum. İlk başta düşündüğümde daha açık renkliler; sanki içine biraz süt katılmış çay gibi. "Eğer bunun berbat bir fikir olduğunu düşünüyorsan, bu anlaşmayı şimdi sonlandırabiliriz. Hiçbir soru sormadan."

Dudakları aralandı. "Ama neden? Gerçekten de beklediğinizden bu kadar farklı mıyım?"

Kaşları çatılıyor. "Hayır."

"Bende mutlaka bir şey olmalı," diye ısrar ediyor. "Fikrinizi değiştirmenize neden olan bir şey. Nedir o?"

"Hiçbir şey. Sende sakıncalı hiçbir şey yok."

Beni yanlış anlıyor. Öne eğilip kollarımı masaya yasladım. "Aslında, düşündüğümünden tamamen farklısın, ama kesinlikle kötü anlamda değil."

Onu etkileyen sadece güzelliği değil, ki bu beklemediğim bir avantajdı, aynı zamanda tavrı da. Çelişkilerle dolu. Diksiyon derslerinden kalma melodik bir ses tonuyla sorduğu dobra sorular. Özel tasarım kıyafetler ve boya lekeli eller. Zarafetle sarılmış bir kaos; beklediğim buz gibi sosyete prensesine çok yakın bir şey.

Bu durum beni tedirgin ediyor.

Genellikle tahmin edilemez unsurlardan kaçınırım; planlarımı alt üst eden insanlara ihtiyacım yok. Ama onda beni cezbeden bir şey var. İlk defa bir toplantıyı yarıda kesmek istemiyorum, bu iyi bir işaret olabilir. Evlenirsek, yıllarca birlikte geçireceğiz. Eşim, bir kafede beş dakikadan fazla vakit geçirebileceğim biri olmalı.

Maura öne eğildi, benim pozisyonumu taklit ederek kararlı bir bakışla bana baktı. "Bu bir aşk ilişkisi değil, Keller. Eğer bana ilgi duymuyorsan veya herhangi bir nedenle birbirimize uygun olmadığımızı düşünüyorsan, tahmin etmek yerine bunu bilmeyi tercih ederim."

"Açık konuşuyorum. Hiçbir itirazım yok."

Bana doğru göz kırptı, şaşkınlığı yerini anlayışa bıraktı. "Benim için endişeleniyorsun. Babamın beni buna zorladığını düşündün."

"Öyle değil miydi?"

"Hayır. Bunu ben seçtim. İstedğim bu."

"Çoğu kadın romantizmden vazgeçmeyi tercih etmez."

"İnanın bana. Romantik bir ilişkiye, hele ki geleneksel bir evliliğe zerre kadar ilgim yok. Hiçbir zaman da olmadı. Victor bu evlilik birleşmesini uydurmadan önce bile bilerek yalnız kalmayı seçtim."

Düşünürken kahve fincanımı elimde çeviriyorum. Başka erkeklerin de onun peşinden koştuğundan hiç şüphem yok. Eğer bekarsa, bunun kendi seçimi olduğuna inanıyorum. Yine de, sadece babasını memnun etmek için benimle evleniyor olabilir. Birkaç ay içinde, nazik veya düşünceli bir adam olmadığımı fark ettiğinde -ya da daha kötüsü, zaten benim çocuğuma hamile kaldığında- bu durumdan sıkılabilir.

Maura, sanki ne düşündüğümü önceden tahmin edebiliyormuş gibi derin bir iç çekiyor. "Bunu istiyorum," diyor açık sözlü bir şekilde. "Belki babamın fikriydi, ama benim ihtiyaçlarıma daha uygun."

"Hangileri?"

“Bir bebek. Maddi güvence. Babamdan özgürlük.” Parmaklarıyla her bir maddeyi tek tek saydı. “Babam kontrolcü bir herif ve onun baskısı altında yaşamaktan bıktım.”

Çenem kasılıyor. "Kontrolcü piç" kelimeleri benim için de kullanıldı. Maura sadece bir kötü adamı diğeriyle değiştirmiş olacak.

“Victor kendi işimi kurmama asla izin vermezdi,” diye devam ediyor. “Ne zaman bir yerde iş görüşmesine gitsem, uygun bir şekilde başka bir yöne yönelirlerdi. Onun işaret ettiği yöne. Şirketi için erkek bir varis bulmam gerekiyordu, bu yüzden her hareketimi izleyebileceği bir yerde beni tuttu. Sadece onayladığı insanlarla sosyalleşmemi ve sadece onun onayladığı planları yapmamı sağladı. Çok uzun zamandır onun binasında, onun gözetimi altında yaşıyorum. Parasına artık ihtiyacım kalmayana kadar ondan kurtulamayacağım. Sen benim kaçış yolumsun.”

"Çalışmak istiyorsan, çalışabilirsin," diye güvence veriyorum ona. "Programını hiçbir şekilde kontrol etmeyi veya değiştirmeyi beklemiyorum."

"Ya ben çalışmak istemezsem?" diye karşılık veriyor.

"O halde benim param senin paran."

"Güzel." Bana hafifçe gülümsedi. "Söz veriyorum, pahalı bir eş olmayacağım, ama kredi kartı ekstrelerimi de ince ince gözden geçirmene gerek yok."

"Pahalı olmanız umurumda değil. Bunu yaparsak, tüm ihtiyaçlarınız karşılanmış olur."

Başını salladı.

"Peki ya çocuk meselesi? Bu sözleşmenin benden şunu yapmamı gerektiren bir madde içerdiğinin farkındasınızdır—"

"Evet, biliyorum," diye sözümü kesiyor, yerinde kıpırdanarak. "Bunu da kendi isteğimle kabul ettim. Bebek istiyorum. Hep istedim. Çocukluğumdan beri anne olmayı hayal ettim. Bu düzenleme bana ihtiyacım olan her şeyi veriyor, istemediğim bir şeyi vermeye zorlamıyor."

Kaşlarımı çatıyorum. Kalbinden mi bahsediyor?

En azından ona karşılık verecek bir şeyim olmadığı için beni suçlamayacak.

Bu... neredeyse mükemmel.

Ve onun dürüstlüğünü takdir ediyorum; daha önce hiçbir kadınla para konusunda bu kadar açık bir konuşma yapmamıştım. İşte tam da bu yüzden sözleşmeli evlilik benim için mantıklı olan tek evlilik türü. Duygular,

kendini kontrol etmeyi zorlaştıran şeydir. İlişkimiz üzerinde anlaşılmış kurallar ve karşılıklı saygı üzerine kuruluysa, ortak evimizde düzgün bir eş olmamam için hiçbir neden yok.

"Aman Tanrım, bu çılgınlık!" diye tiz bir ses çılgılık attı.

Arkamı dönüp baktığımda bir muhabir ya da telefonla bir sosyal medya fenomeni görmeyi bekliyordum. Bunun yerine, kafenin içinden tuvalete doğru yürürken telefonla birbirlerine sokulmuş, bir videoya bakıp gülen iki kız gördüm. Omuzlarım biraz düştü.

Maura'ya tekrar baktığımda, onun da gözleri kızlardaydı. "Bizi izlemiyorlar," diye onayladı. "Ama izleyebilirlerdi. Senin kim olduğun, milyarder bekar olduğun vesaire, ilişkimize kamuoyunun ilgisi olacak."

Homurdanarak başımı salladım.

"Sanırım bunun bir sözleşmeli evlilik olduğunu dünyaya duyurmak istemiyorsunuz," diye devam ediyor. "Ben de istemiyorum, ama insanların bunun gerçek olduğuna inanmasını istiyorsak belli bir miktarda halka açık sevgi gösterisi olacak. Sizi zorlamak istemiyorum, ama buna razı mısınız?"

"Makul sınırlar içinde."

Gözleri yaramazlıkla parlıyor. "Sizce 'makul' olan nedir?"

"El ele tutuşabiliriz." Bunu sesli söylemek absürt geliyor, sanki iki çocuk oyun oynamayı konuşuyormuşuz gibi.

"Elbette. Belki bazen birbirimize sarılabılırız bile."

"Durum gerektirdiğinde."

"Elbette," diyor yapmacık bir ciddiyetle. "Ancak en uygun koşullar altında."

Benimle dalga geçiyor. Umursamıyorum—bana "kötü niyetli pislik" arkadaşlarımdan daha kötü şeyler söyleyemezdi zaten.

Gözlerimi kısarak, kupamdaki kahve kalıntılarını karıştırıyorum. "Ara sıra öpüşebiliriz."

O kahvesini alırken ben de ekliyorum: "Ve eğer paparazziler düğünden sonraki sabah yürümekte zorlandığınızı fark ederlerse, bazı olayların yaşandığını varsayabilirler."

Maura içeceğini öksürerek yutkundu. "Bu 'eylemler' ancak doğurganlık takvimimin doğru haftasında gerçekleşecek. Ve bacaklarımı kullanmaya devam etmek istiyorum, teşekkürler."

Doğrusunu söylemek gerekirse, basının karımla ne yaptığım hakkında spekülasyon yapmasına asla izin vermezdim, ama bunu düşündüğünde yanaklarının kızarmasını görmek hoşuma gidiyor.

Sadece üreme amacıyla cinsel ilişkiye girecek olmamız, bundan zevk alamayacağımız anlamına gelmez.

Boğazımı temizledim. "Avukatlarla son görüşmeden önce incelemek isterseniz, sözleşmenin bir kopyasını getirdim."

"Zaten okudum," diyor kısaca. "İmzalamadan önce eklemek istediğim kendi şartlarım var, sakıncası yoksa?"

Kaşlarım kalktı. Bu hoş bir sürpriz; sadece sözleşmeyi okumuş olması değil, değişiklikler de istemiş olması. Kendisi için bir şeyler isteme hakkı var. Umarım duygusal bir şey değildir.

"Elbette," diyorum elimi sallayarak.

"Şu anda evdeki sanat atölyemde çalışıyorum. Buna devam etmek istiyorum. Evimizde resim yapabileceğim özel bir alanım olsun istiyorum."

Resim yapıyor; eldivenlerini çıkardığında ellerinde gördüğüm lekeyi bu açıklıyor. Oldukça kolay bir istek. Dairem binanın en büyük dairesi, iki katlı bir çatı katı.

"Sizin için bir yer hazırlatacağım. Sadece boyayla ilgili her türlü dağınıklığın stüdyonun içinde kalmasını rica ediyorum."

Dudakları hafifçe kıvrılarak gülümsedi. "Tatmin hastasıymışsın, değil mi?"

"Biraz."

Başını aşağıya eğip derin bir nefes aldı. "Ayrıca, evli olduğumuz sürece başkasıyla birlikte olmamanı da rica ediyorum. İlişkinin gerçek olup olmaması önemli değil, sadece ikimiz arasında bir bağ istiyorum."

"Bu bir sorun olmayacak." Zaten bunu planlamıştım, gerçi tek eşliliğe hiç ihtiyaç duymadım. Sorun şu ki, başka bir kadınla birlikte olursam, onun veya onların bu hikayeyi bir muhabire satması çok kolay olur.

Annem ve babamın etrafındaki basın çılgınlığını hatırlıyorum. Onlar magazin basınının gözdesiydi; göz alıcı oyuncu ve varlıklı, zarif eğlence dünyasının varisi.

Bazen acaba onların sahip olduklarına ben de sahip olabilecek miyim diye düşünüyorum. Şöhret ya da para değil – ikisine de bolca sahibim zaten – ama birbirlerine bakış şekilleri... Sanki ait oldukları yeri tam olarak bulmuşlar gibi.

Çocukken bir galada sıkıldığımı ve eve döndüğümde annemle babamın müzik çalmamasına rağmen bir köşede yavaş dans ettiklerini gördüğümü hatırlıyorum. Annem güldü ve "Biz kendi müziğimizi kendimiz yapıyoruz, tatlım" dedi.

O zaman anlamamıştım. Şimdi de anladığımdan emin değilim. Ama itiraf etmek istediğimden daha sık düşünüyorum.

Dergilerde bu kısımdan hiç bahsedilmedi.

Hayatlarının diğer her detayı, abartılı tatillerinden tutun da küçük, sıradan tartışmalarına kadar manşetlere taşınmış gibiydi. Bir keresinde, oyuncakçıdan istediğim yeni bisikleti alıp almamak konusunda anlaşmazlığa düştüklerinde, basın bunu annemin beni şımartıp şımartmadığına dair tam bir savaşa dönüştürdü. Paparazzi fotoğrafları masum bir olayı kötü göstermeyi başardı.

Eğer basın bir argümanla bunu yapabiliyorsa, karımı aldattığımı öğrenselerdi ortalığı ayağa kaldırırlardı. Maura'yı bu şekilde küçük düşürseydim, ailemin ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını biliyorum.

Başını yana eğerek bana şüpheyle baktı. "Münhasırlığın bu kadar kolay olacağından emin misin?"

Başımı sıkıca sallıyorum.

"Şey... Bunun sizin için ne kadar kolay olacağını bilmiyorum. Sizin iştahınız hakkında bir şeyler okudum."

"Ne hakkında okudun?" diye tekrarlıyorum.

"Toronto Tea'deki makale." Yanakları hafifçe kızardı. "Haftayı seninle geçiren bir kadının susuzluktan acil servise kaldırıldığını söyleyen makale. Ve o iki aktrisle yaşadığın üçlü ilişki?"

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. O saçma sapan dedikodu blogunu okumak, Maura'dan gördüğüm ilk kırmızı bayrak. "Okuduğunuz her şeye inanmayın. Size münhasırlık sözü verebilirim, Maura."

Elbette, sözleşmede belirtildiği gibi, sadece hamile kalmak amacıyla ayda bir hafta cinsel ilişkiyle sınırlı kalmak zor olacak. Sanırım duşta kendi kendime çok zaman geçireceğim.

Şirketi yeni zirvelere taşımak buna değecek.

"Tamam." Maura tekrar başını aşağıya eğdi. "Sadece bir şey daha var..."

Sözü yarım kalıyor ve bir an sessiz kalıyoruz. Barmen barda bir sürahi Bloody Mary hazırlıyor. Yüksek sesle konuşan bir aile lobiden geçiyor, anne çocuklarının paltolarıyla uğraşıyor.

Sonunda, "Söyle bana," diye ısrar ettim. "İstediğin hiçbir şey yanlış değil Maura, sadece pazarlık edilebilir."

Bana doğru bakıyor, bakışları kararlılıkla dolu.

“Çocuk sahibi olmayı, babasız kalmayı amaçlayan bir adamla birlikte dünyaya getirmeyeceğim,” diye açıklıyor. “Aramızda sevgi beklememem gerektiğini biliyorum, ama çocuğumuzu seveceksin. Onlar sözleşmeli bir ilişki seçmediler, bu yüzden benimki gibi olmayan, sevgi dolu, ilgili bir babayı hak ediyorlar. Sadece tatillerde değil, sadece kameralar için değil. Bana bir şey olursa, James, çocuğumuzun sıcak ve sevgi dolu bir ortamda büyütülmesini sağlamalısın. Eğer bunu kabul edemezsen, anlaşma yok.”

Ellerini masanın üzerine koyup, zihnim karmakarışık haldeyken bekledi. Ne beklediysen de, bu değildi.

Dürüst olmak gerekirse, çocuğun doğumu sonrasında neler olacağını yeterince düşünmemiştim. Sadece sözleşmeyi imzalamayı düşünmüştüm. Maura ise tam tersiydi. O kadar ileriye düşünüyor ki, yıllar sonra gerçekleşecek varsayımsal durumları hayal ediyor.

Mantıklı aslında. Sevgi dolu ebeveynlerimle büyüdüğüm ve bana her zaman değer verdiklerini hissettirdikleri için kendi yetiştirilme tarzımı doğal karşılıyorum. Victor gibi soğuk, işkolik bir iş adamıyla büyümek zorunda kalan Maura'nın bu konuyu daha çok düşünmesi şaşırtıcı değil. Victor, annesinin Maura küçükken öldüğünü söylemişti. Hayatı muhtemelen sessiz akşam yemekleri, garip tatiller ve seyircilerden kimsenin alkışlamadığı resitallerden ibaret olmuştur.

Karamel rengi gözleri beni delip geçiyor, bir cevap istiyordu. Dürüst bir cevap.

İyi bir baba olacağıma dair güvenim, iyi bir koca olacağıma dair güvenimden daha fazla değil. Tek bildiğim, eğer bir çocuğum olursa, ona sadece ismimi değil, daha fazlasını borçlu olduğumdur.

Başımı salladım. "Beklentilerinizi mükemmel bir şekilde karşılayabileceğimden emin değilim, ama denemeye niyetliyim."

Maura bana inanır mı inanmaz mı bilmiyorum ama gerçekten ciddiylim. Düşünürcesine, büzülmüş alt dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırıyor.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Yeterince iyi," diyor. "Hepsi bu. İstedğim tek şey buydu."

Çantama doğru uzandım. "Şartlarınızı yazılı olarak ister misiniz?"

“Hayır. Avukatların değil, senin sözüne ihtiyacım vardı. Zaten, eğer sözümü bozarsan, sonuçlarına katlanmak zorunda kalacağın kişi benim ve ben çok zor biri olabilirim.”

"Buna inanmakta zorlanıyorum," diyorum kuru bir tonda.

"Gördün mü? Beni şimdiden hafife alıyorsun. Bu evlilik harika bir başlangıç yaptı." Gülümsemesi hem alaycı hem de iğneleyiciydi.

Daha fazla çelişki. Para istiyor, ama sadece özgürlüğünü satın almak için. Ciddi ama aynı zamanda neşeli, niyetlerimden şüphe duyuyor ama bana güvenmeye de hazır. İçinde nasıl başa çıkacağımı tam olarak bilemediğim bir ateş var, ama bunu çözmek için zamanım olacak gibi görünüyor.

İkimiz de söylenecek başka bir şey olmadığı konusunda sessiz bir anlaşmaya vardık. Boğazımı temizleyerek Maura'ya elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Gözleri elime kaydı. Eli tutmak yerine, takım elbisemin yakalarını kavradı ve beni kendine doğru çekti, böylece büzülmüş dudakları benimkilerden birkaç santim uzakta kaldı.

O yüzünü sağa doğru eğip dolgun dudaklarını çeneme bastırdığında, damarlarımda istenmeyen bir kıvılcım yaratan yumuşak bir okşama gibi, ben hareketsiz kaldım.

"Görünüşe önem veriyoruz, hatırlıyor musun?" diye fısıldıyor Maura ve beni bıraktığında sırtım ürperiyor. "İnsanlar bizi izliyor ve yarın nişanlanmış olacağız."

Yutkunuyorum ve o da göğsüme hafifçe vuruyor.

"Yakında görüşürüz, nişanlım."

"Sıvı tutulumuna dair herhangi bir belirti var mı?"

"HAYIR."

"İlaçlarınızın herhangi bir yan etkisi oldu mu?"

"HAYIR."

Hayır, hayır, hayır. Sanki son yarım saattir sadece aynı kelimeyi tekrarlıyormuşum gibi geliyor. Sıkılmış bir aktrisin repliklerini papağan gibi tekrarlaması gibi. Doktor Markovic ile olan tüm randevularım artık böyle geçiyor. En azından bu sahne neredeyse bitti.

Bacaklarımı çaprazlıyorum ve bu hareket muayene masasındaki kağıdın buruşmasına neden oluyor. İçimden bir ah çekiyorum ve tanıdık antiseptik temizleyici kokusunu içime çekiyorum.

"Uykunuzda veya iştahınızda herhangi bir değişiklik oldu mu?" diye soruyor doktor.

"HAYIR."

Gri saçları floresan ışıklar altında parıldayarak, tıbbi kayıtlarımda bir iz bırakıyor. Acaba Rogaine mi kullanıyor, yoksa sadece inanılmaz derecede iyi genetiğe mi sahip diye merak ediyorum. Clooney gibi erken yaşta grileşmiş ve gri saçları dışında, hastası olduğumdan beri geçen yirmi yılda yaşlandığına dair tek işaret, ağzının etrafındaki hafifçe derinleşen gülme çizgileri.

"İş yerinde yeni bir stres kaynağı var mı?"

"HAYIR."

“Peki ya özel hayatınız?”

"HAYIR."

Doktor Markovic tiyatral bir şekilde iç çekti. "Doktorlarınıza yalan söylemeyecek kadar büyüsunüz artık."

"Yalan söylemiyorum."

Başını yana eğdi. "Gerçekten mi? Düğün planlamanın stresli bir yanı yok mu?"

Kaşlarımı çattım. "Evleneceğimi nereden biliyorsun?"

Cümle ağzımdan çıkar çıkmaz cevabı biliyorum. Babam. Gözlerimi o kadar deviriyorum ki, yuvalarından fırlamamaları mucize. Dr. Markovic uzun zamandır golf arkadaşı ve eminim babam kızının kıtanın en gözde bekarıyla nişanlandığı gerçeğini ortaya atmaktan çok keyif almıştır. Dr. Markovic kollarını kavuşturup bana sert bir bakış attı.

“Her türlü stres faktörünü ciddiye almalıyız Maura. Kaygı, başka bir kalp krizini tetikleyebilir.”

"Stresli değilim."

"Öyle değil mi? Her şey çok hızlı geliyor gibi görünüyor. Son randevunuzda kimseyle görüştüğünüzden bile bahsetmediniz."

Babamın, yirmi yıllık dostu bile olsa, başka birine güvenme konusunda tam bir beceriksizliğinin kanıtı, Dr. Markovic'e bu anlaşmanın gerçekliğini anlatmamasıdır.

“Çünkü o zaman öyle değildim. Hızlı gelişen bir aşktı işte.” Her şey yolunda, teşekkürler, diye en iyi ifademi takınarak gülümsüyorum. Çünkü her şey yolunda. Müstakbel eşim tanıştıgımda yeterince iyi biri gibi görünmüştü. Tüm isteklerimi kabul etti ve bunun bir iş sözleşmesi olduğu konusunda hemfikiriz, daha fazlası değil. Düğünü bile planlamıyorum. Babamın asistanlarından oluşan ekip zarif ve küçük bir şey organize ediyor. Parmağımı bile kıpırdatmama gerek kalmayacak.

Doktor ikna olmuş görünmüyor. "Emin misiniz, hiçbir sorun yok?"

"Olumlu." Çok güldüğüm için yanaklarım ağrıyor.

“Maura, uzun zamandır istikrarlı bir durumdasın. Senin durumundaki birçok hasta, açık kalp ameliyatından yıllar sonra, alışkanlıklarını ihmal ediyor. İlaçlarını alma zamanlarını kaçırıyorlar. Egzersiz yapmayı ve doğru beslenmeyi bırakıyorlar. İstikrarlı olduğunu ama kırılgan olduğunu unutmamalısın.”

“Bunu biliyorum,” diye ısrar ediyorum. “Bana milyon kere söyledin. Kırk yaşına kadar yaşarsam şanslı sayılırım. Biliyorum. Ve bunu ciddiye

alıyorum.”

"Öyle mi?" Bana delici bir bakışla baktı.

Duvar saatine bir göz attım. Birkaç saniye sonra tam yarım saattir burada olacağım. Ölümüm hakkında ders verilmesini bir dakika daha boşa harcamak istemiyorum, sanki zaten her gün bununla yaşamıyorum.

"Hepsi bu kadar mı?" diye soruyorum kaşımı kaldırarak.

Şimdilik. Seni tekrar görmek istiyorum—”

“İki ay, evet.” Muayene masasından inerken, üzerini örten kağıdı da yırtıyorum. “Sherry ile konuşup takip randevumu ayarlayacağım. O zaman görüşürüz.”

Kapıyı iterek açtım ve o başka bir rahatsız edici soru sormadan önce hızla dışarı çıktım. Bugünlük yeterince soru cevapladım zaten.

Resepsiyonist Sherry, bana Mayıs başı için bir randevu ayarladı ve sonunda müsait oldum.

Doktor muayenehanesinin hemen önünde minibüsüm için bir park yeri bulmayı başardım. Brinley ona "Katil Minibüs" diyor çünkü büyük, beyaz ve camları yok. Ayrıca büyük tabloları taşımak için de en uygun yol. Bazı müşterilerim duvar boyutunda duvar resimleri istiyor ve her teslimat için nakliye kamyonu kiralamaktan bıktım. Artık onu dar paralel park yerlerine sokup çıkarmakta uzman oldum.

Şu anda taşıdığım resim çok büyük değil, yaklaşık bir metrekare. Turkuaz izleri taşıyan, rüya gibi altın ve inci tonlarında soyut bir eser. Çok gerçekçi olmasa da, kumlu bir Karayip plajını anımsatıyor. Bu hafta başında bitirdiğimde, hemen sergilemek istediğimi biliyordum. Hala ilkbaharın başlarında, gri ve buzların çözüldüğü bir dönemdeyiz ve insanların Toronto dışında bir yerlerde hala sıcaklık ve aydınlık olduğunu hatırlamaları gerekiyor.

Resmin iyice sabitlendiğinden emin olduktan sonra, yolcu koltuğuna geçip radyoyu açıyorum. VOILÀ çalıyor ve istemsizce gülümsüyorum. Nakarat başladığında, berbat sesimin onlarınkine karışacak kadar sesi yükseltiyorum.

O lanet randevudan sonra tam da buna ihtiyacım vardı. Müzik ve sanat, Dr. Markovic'in yazabileceği herhangi bir ilaçtan daha çok kendimi iyi hissetmemi sağladı her zaman. Arkadaşım Brinley'nin sahibi olduğu kitapçı ve kafe Copper Cup'a arabayla kısa bir mesafede. Genellikle orada birkaç eserimi sergiliyorum ve bu yeni tabloyu eskilerinden biriyle değiştirmek istiyorum. Neyse ki, Brinley istediğim her şeyi oraya asmama izin veriyor,

gerçi eminim ki o alanı seve seve kullanacak çok daha yetenekli ve popüler sanatçı vardır.

Dükkanın hemen önünde bir park yeri buluyorum ve paralel parkımın biraz yamuk olmasından da endişelenmiyorum. Brinley minibüsünden nefret ediyor ve onu görür görmez dışarı çıkıp biraz daha ileriye çekmemi söyleyecek.

Copper Cup'a girdiğimde, kahve ve taze hamur işlerinin cezbedici kokularını içime çekiyorum. Yemekler, rahat ama aynı zamanda şık atmosfere uyuyor. Birbirine sıkıca bitişik dizilmiş yüksek kitaplıklar (her santimetre raf alanı kullanılmış), arkadaki bistro masaları ve öndeki yüksek masalar ve oturma grupları arasında, kaotik bir ortam var ama yine de bir şekilde sevimli olmayı başarıyor.

Resimlerim, bistronun masa ve sandalyelerinin arkasındaki duvarda asılı duruyor.

Brinley, kafenin tezgahının arkasında kupaları yıkıyor, uzun kahverengi saçları her zamanki gibi dağınık bir topuz yapılmış. Beni ve daha da önemlisi, minibüsümü ön camdan görünce ellerini beline koyuyor.

“Hayır,” diye tersledi. “Cinayet aracını hemen bu binadan uzaklaştırın. Müşterilerin burada Ted Bundy'nin alışveriş yaptığını düşünmesini istemiyorum.”

“Sadece bir saniyeliğine,” diye yalvardım. “Yeni bir resmim var ve onu içeri taşımama yardım etmeniz gerekiyor.”

İçini çekti. “Ve bu iş biter bitmez o çirkin şeyi sokağın aşağısına mı taşıyacaksınız? Dükkanın ön cephesinin tamamını kapatıyor.”

Yemin ederim. “Söz veriyorum.”

“Pekala.” Kafe tezgahının arkasından çıktı ve üzerinde “Yasaklı Kitapları Seviyorum ve Yalan Söyleyemem” yazan tişört giyen kitapçı kasasının arkasındaki adama işaret etti. “Trevor, buraya göz kulak olur musun, tamam mı?”

Trevor'ın yüzünün rengi soldu. “Beni yalnız mı bırakıyorsun?”

“Maura ile arabasından bir şey alıyoruz. Bir dakika içinde döneceğiz.” Adam hâlâ panik içinde görünce içini çekti. “İyileşeceksin, Trevor.”

Onun onayıyla omuzları dikleşerek başını salladı.

Kapıya doğru ilerlerken bana, “Liseden öğrenci asistanı,” diye mırıldandı. “Buradaki kitapların yarısını okumuştur herhalde, ama müşterilerle konuşmaktan çok korkuyor.”

“Bu da onu müşteri hizmetleri işi için mükemmel kılıyor.”

“Öyle değil mi?” Brinley, kapının yanındaki antika ahşap askılıktan paltosunu alıp giydi. “Hadi şu sanat eserlerine bir bakalım.”

Dışarıda, minibüsün arka kilidini açıp kapıyı açıyorum. İçeri sürünerek giriyorum, tabloyu sarılı olduğu koruyucu battaniyeden çıkarıp Brinley'e göstermek için çeviriyorum.

“Ah, Maura, muhteşem olmuş.” İçini çekiyor. “Turkuaz rengine bayıldım. Bu kadar canlı görünmesini nasıl sağladın?”

Omuz silktim. “Mavi akik. Kırıldığında, gerçek turkuazdan daha parlak bir renk veriyor aslında; en azından şimdiye kadar benim için öyle oldu.”

Resmin birer köşesini tutuyoruz ve birlikte içeri taşıyoruz. Brinley'den oldukça uzun olduğum için biraz garip oluyor ama bunu yeterince kez yaptığımız için artık birlikte hareket etmekte pek sorun yaşamıyoruz.

Doğal boya renkleri elde etmek için farklı taşları ve mineralleri öğütme tekniğimi seçmem, ne yazık ki, resimlerimin çoğu resimden daha ağır olmasına neden oluyor. Eskiden inatla hepsini kendim taşıyordum, ancak Dr. Markovic'in aşırı yorgunlukla ilgili verdiği yeterince uyarıdan sonra sonunda yardım istemek zorunda kaldım.

Resmi yere koyup tezgâhın kenarına yasladığımızda ikimiz de biraz nefes nefese kalmıştık.

Brinley, duvardaki üç tabloyu işaret ederek, “Peki, hangisini değiştiriyorsunuz?” diye soruyor.

Pembe renkli olanı işaret ediyorum. “Sanırım bu.”

“Ah, çok kötü. Onu beğenmiştim.”

“Bunu istiyor musun?”

Brinley kıkırdadı. “Lütfen. Sanki bunu karşılayacak param varmış gibi.”

“Çeneni kapat. Bunun parasını asla sana ödetmem.”

Başını salladı. “Buna daha fazla katlanamazdım.”

“Neden olmasın? Teklif ediyorum.”

“Bu çok fazla, Maura.”

“Bana burada ücretsiz sergileme alanı veriyorsunuz ve ben de bu sayede bir sürü resim sattım. Aslında, henüz size bir resim vermemiş olmam biraz kaba bir davranış, düşünsenize.”

“En azından sana bir miktar para ödememe izin ver,” diye sızlanıyor. “Birkaç yüz doları ödeyebilirim.”

“Hayır. Ya bedava ya da hiç.” Resimlerim başyapıt olmayabilir, ama doğru müşteriler için bin dolar veya daha fazlasına satılabilirler. Ancak

Brinley'den para almak aptalca olurdu. Bir milyarderle evlendikten sonra paraya ihtiyacım olmayacak zaten.

Sanat eserlerimi satmaya başlamamın tek nedeni, babamın baskısından kurtulmak için boş bir çabaydı. Eğer ondan bağımsız olarak yaşam tarzımı sürdürebilecek kadar para kazanabilirsem, sonunda özgür hissedebileceğimi düşünmüştüm. Ama şimdiye kadar kendi sağlık sigortamı bile karşılayacak kadar satış yapamıyorum.

Brinley, "Son bir karşı teklif," diyor. "Size kafeinsiz ballı latte yapayım. Ve bonus olarak, Cinayet Kamyonunu hareket ettirmenizi istemem."

Çeneme dokundum. "Pazarlıkta çok ısrarcısın, ama tamam. Kabul ediyorum."

"Büyük işletmelerde çalışmak bana göre değilmiş, değil mi?" diye şakayla karışık soruyor ve içkimi hazırlamak için barın arkasına geçiyor.

"Yatırım bankacılığına girmek için henüz çok geç değil."

Tezgahın diğer tarafındaki bir tabureye oturuyorum ve gün boyunca hiç olmadığı kadar huzurlu hissediyorum. Brinley bunu bir şekilde başarıyor; sadece sıcak, tuhaf ve esprili kişiliğiyle beni daha hafif hissettiriyor. Copper Cup'a bu kadar sık gelmemin nedeni de bu olsa gerek. Günüm ne kadar kötü geçerse geçsin, her zaman biraz daha canlanmış hissederek ayrılıyorum.

"Hey, Brinley!" diye sesleniyor Trevor kasa arkasından. "Hâlâ burayı gözetmemi istiyor musun?"

Brinley, espresso makinesinin üzerinden raflara göz atan birkaç müşteriye baktı. "İnsanların bir şey bulmakta yardıma ihtiyaçları olup olmadığını kontrol etsenize?"

Yüzü bembeyaz oldu. "Eminim kendileri de bulabilirler. Mağaza gerçekten çok düzenli."

"Yine de onlara sorman gerekiyor, Trevor."

"Belki de banyoyu tekrar ben temizleyebilirim?" diye umutla öneriyor ve Brinley içini çekiyor.

"Bak Trevor, insanlarla konuşmak zorunda kalacaksın. Bu işin bir parçası."

Yere bakıyor. "Ama zor."

"Biliyorum bu seni endişelendiriyor, ama bunun üstesinden gelmenin tek yolu kendini zorlaman."

"Belki de bu iş bana göre değil." Elini boynuna götürerek, yenilmiş bir ifadeyle, "Sanırım rehber öğretmenimden farklı bir staj yeri talep

etmeliyim.” dedi.

Brinley'nin ağzı açılıyor ve her zamanki alaycı sözlerinden birini duymaya hazırlanıyorum. Ama ağzını kapatıyor ve cevabını yutarken destekleyici bir gülümseme takındığını izliyorum.

“Bu iş için doğru kişisiniz. Buradaki envanteri avucunuzun içi gibi biliyorsunuz, zekisiniz, esprilisiniz ve kibarsınız.”

Trevor şaşkın ama memnun bir şekilde ona bakıyor.

“Şimdi, önce gidip yemek kitapları bölümündeki o güzel hanımefendiye bir şey bulmasına yardımcı olup olamayacağınızı sorun. Ya hayır diyecek ya da size nerede kitap bulabileceğini soracak. Hepsi bu. Eğer herhangi bir nedenle size kaba davranırsa, onu mağazadan men ederim, tamam mı?”

“Pekala.” Yüzü kızardı ve yerdeki bir çizik izine tekme attı. “Sanırım deneyeceğim...”

Trevor yavaşça yemek kitaplarının olduğu yere doğru ilerliyor.

Sırıttım. “O çocuk kesinlikle sana aşık.”

“Trevor bana aşık değil.”

“Kesinlikle öyle, Brin. Bir erkeğin bu kadar güzel bir pembe tonunda kızardığını hiç görmemiştim.”

“Biliyor musun, işin üzücü yanı ne? Bu onu, yaklaşık bir yıldır benimle çıkmakla ilgilenen ilk erkek yapacak,” diye inliyor. “Ve o, kendi gölgesinden bile korkan on sekiz yaşında bir genç. Söyle bakalım, aşk konusunda benden daha mı iyisin?”

Tereddüt ediyorum. Bu sefer, bu soruya gerçekten ilginç bir cevabım var. Nişanlıyım—ya da birkaç gün içinde resmi evrakları imzaladığımda nişanlanmış olacağım. En yakın arkadaşlarımdan birine söylemek çok kolay olmalı, ama nasıl söyleyeceğimi bir türlü çözemiyorum. James'e söylediğim gibi—durum o kadar garip ki, kelimelere dökmek zor.

Ayrıca, Brinley'nin sözleşmeli evlilik fikrine, hele hele bir bebeğe, inanacağını hayal bile edemiyorum. Ona söylersem, James'le evlenmenin neden kötü bir fikir olduğuna dair uzun bir liste okumak zorunda kalacağım. Şu anda bunu duymaya hiç niyetim yok, özellikle de kararımın emin olduğum şu dönemde.

Cevap vermem çok uzun sürdü ve Brinley'nin gözleri gözlüklerinin arkasından kocaman açıldı. “Aman Tanrım, aşık oldun.”

“Olamaz,” diye homurdandım. “Kesinlikle olmaz.”

“Vay canına, bir şeyler olmuş! Orada çok uzun süre düşündün. Bir şeyler ters gidiyor. Hadi, anlat lütfen. Çaya ihtiyacım var.”

Ona bir şey söylemeden bu konuşmadan çıkamayacağımı biliyorum. Konu gizemlere gelince, Brinley kemiğe yapışmış bir köpek gibi. "Pekala. Aşk hayatımda son zamanlarda bazı gelişmeler oldu, ama henüz bunlar hakkında konuşmaya tamamen hazır değilim."

Tartışmak için ağzını açıyor, sonra kapatıyor. "Haklısın. Benim de birkaç sırrım yokmuş gibi değil."

Çeneme dokunuyorum. "Tahmin edeyim. Aslında Lois Lane'sin ve Superman'in gizli kimliğini yeni keşfettin, değil mi?"

"Öyle bir şey." Güldü. Gözleri benimkilerden kaçtı ve içten gülümsemesi aşırı parlak bir gülümsemeye dönüştü. "Merhaba! Size yardımcı olabilir miyim?"

Arkamı döndüğümde, yemek kitapları bölümündeki kadının tam omzumun üzerinde durduğunu gördüm. "Burada Fransız yemek kitaplarınız var mı?" diye sordu.

Brinley'nin müşteri hizmetleri gülümsemesi, duvara yaslanmış, müdahale etmekten korkmuş gibi görünen Trevor'a yan bakış atarken zorlama bir hal alıyor. "Birkaç harika Fransız yemek kitabı var! Onları bulmanıza yardımcı olayım."

Müşteriye yardım etmeye giderken ben de latte'mi alıp kitaplara göz atmaya koyuldum. Müşteriye yardım etmek ve Trevor'a ders vermek arasında Brinley'nin biraz daha kalacağını tahmin ediyorum.

Ön taraftaki masada yeni çıkan kitaplardan bazılarını karıştırırken, sanat hırsızlıkları hakkında eğlenceli görünen bir kurgu dışı kitabı aklımda işaretliyorum. Birkaç dakika sonra kendimi çocuk bölümüne doğru yürürken buluyorum. Çocuklar aklımda olduğuna göre bu çok da şaşırtıcı değil sanırım.

Yani, bu sözleşme benim de kendi sözleşmemi yapmaya çalışacağım anlamına geliyor.

Küçük Kadınlar'ın, çocukluğumda sahip olduğum aynı baskısını bulduğumda gülümsüyorum; üzerinde Meg, Beth, Amy ve Jo'nun Marmee'nin etrafında toplanıp mektup okudukları bir resim var. Tabii ki, Copper Cup baskısı yepyeni, evdeki kitaplığımда bulunan gibi yıpranmış ve kırıkmış değil.

Kitabı çıkarıp sayfaları karıştırıyorum, arada sırada siyah mürekkeple çizilmiş sahne resimlerine takılıyorum. Jo'nun Amy göle düştükten sonra suçluluk duyduğu anı anlatan Jo ve Marmee arasındaki konuşmayı yüzlerce kez okumuş olmalıyım. Annem yeterince uzun yaşasaydı, onunla böyle bir

ilişkim olur muydu diye hep merak etmişimdir. Kızgın veya suçlu hissettiğimde beni dinleyecek, benimle konuşacak ve kendi hatalarını kabul edecek biri—babamın asla yapmayacağı bir şey.

Belki de o tür bir sevgiyi asla hissedemeyeceğim ama yine de verebilirim. Kendi bebeğimin, benim asla hissetmediğim şekilde, sevildiğini ve önemsendiğini hissetmesini sağlayabilirim. Büyüdüğünü, üniversiteden mezun olduğunu ve evlendiğini görece kadar uzun yaşayamayacağım halde çocuk sahibi olmanın bencilce olduğunu biliyorum. Yine de, asla vazgeçemediğim bir hayal bu.

Şimdi, bu sözleşmeyle, nihayet bunun gerçekleşmesi için bir yol buldum.

Onlara ömür boyu yetecek kadar güzel anılar verebilirim.

"Affedersiniz," diye fısıldadı yanımdan kısık bir ses.

Siyah kıvrırcık saçları örgülü küçük bir kıza bakıyorum. Önümdeki kitap rafını, mor ciltli bir kitap serisini işaret ediyor. O kadar sevimli ki, kalbim sevgiyle doluyor.

Bir an için başka bir zamana geri dönüyorum; mutfağın yakınındaki bir depo, kusursuz bir takım elbise giymiş bir çocuk, kaçak bir tepsi pasta. Onunla tanıştığımda onun yaşlarındaydım. Babamın verdiği davetlerde bana konuşmaya değer biriymişim gibi davranan tek kişiydi.

Bazen o çocuğun nereye gittiğini merak ediyorum. Büyüyüp hâlâ girmemesi gereken odaları keşfeden bir adam oldu mu? Anne ve babasının birbirini sevdiği gibi seveceği birini buldu mu? Annesi onu almaya geldiğinde gördüğüm o yumuşak, içten sevgi...

Kitabına ulaşabilmesi için biraz geri çekildim. "Özür dilerim."

Gözleri bir an bana doğru kaydı, sonra utangaç bir şekilde tekrar aşağıya baktı. Raftan kitabı kaptı ve koridorun sonunda duran annesinin yanına koştu. Anne gülümsedi ve bana başıyla onay verdikten sonra kızını kasaya götürdü.

Yakında o kişi ben mi olacağım?

Okumayı seven, ona bir ödül olarak kitap almak için Copper Cup'a getirebileceğim küçük bir kızım olacak kadar uzun yaşayacak mıyım?

Evet. Evet, yapacağım.

İçimdeki mantıksız bir parça, eğer bir bebeğim olursa kalbimin daha uzun süre dayanacağına inanıyor. Küçük insanıma duyacağım sevgi, bedenimi bu dünyaya biraz daha bağlayacak, sadece onun büyümesini izleyebilmek için.

Biliyorum, benim durumum böyle işlemiyor. Sonunda, kırılğan kalbim bu kadar uzun süre beni ayakta tutmaktan yorulup pes edecek. Ama bu olmadan önce, bebeğime hayata mümkün olan en iyi başlangıcı sağlayabilirim.

James'ten mali güvence alacaklar. Bu da Victor'un parasına ihtiyaç duymayacakları anlamına geliyor, çünkü babamın bebeğimi Pages'in varisi olarak yetiştirmesine asla izin vermeye niyetim yok. Gizlice, bebeğin kız olmasını umuyorum, böylece aklından bile geçirmeyecek. Çağdışı ataerkil bir pislik olduğu için, bir kadını CEO olarak asla düşünmezdi—neyse ki benim için öyle, yoksa tüm çocukluğumu ekonomi dersi olarak geçirirdim.

Ve bebeğim benden öyle çok sevgi alacak ki, bu sevgi ben öldükten çok sonra bile ona yetecek.

Öldüğümde, ardımda kendimden küçük, yaşayan bir parça bıraktığımı bileceğim.

Raftan Küçük Kadınlar kitabını alıyorum. Sanırım onu alıp, doğru küçük kızı bulup ona hediye edeceğim güne kadar saklayacağım.

Telefonum titriyor. Babamdan bir mesaj.

VICTOR MATTHEWS

Sözleşme imza töreni yarın. Geç kalmayın.

Yarın. Yirmi dört saat sonra, sadece bir kez görüştüğüm bir adamla nişanlanacağım.

Umarım hayatımın en büyük hatasını yapmıyorumdur.

Victor, kişisel görüşme odamdaki bir sandalyeye otururken, "Pekala, şunu halledelim," diyor. "Nereye imza atacağım?"

Sık sık karşımıza çıkan bir görüntü: Sabırsızlanan yönetici, formaliteleri bir an önce bitirmeye hazır. Bu durum, aksi takdirde gerçeküstü bir toplantı gibi hissettirecek olan ortama normal bir hava katıyor.

Konferans masasının benim tarafımda iki adam var. Sol tarafımda, Sequel'in hukuk ekibinin başı Rudy oturuyor ve Pages ile Sequel arasındaki iş birliğiyle ilgili son dakika değişiklikleri konusunda danışmaya hazır. Sağımda ise kişisel avukatım Jack Archer var. Daha iyi bilmeseniz, bu diğer birleşmelerden farksız görünürdü.

Jack boğazını temizledi. "Başlamadan önce, en önemli ayrıntıları son bir kez gözden geçirmek istiyorum."

Victor homurdanarak kollarını kavuşturdu ve sıkılmış bir ifadeyle baktı. Onun bariz hoşnutsuzluğu Jack'i hiç etkilemedi; Jack okuma gözlüğünü takıp sözleşmenin kopyasını açtı.

"Üçüncü sayfaya giderseniz, varis maddesinin zaman çizelgesini bulacaksınız," diyor. Hepimiz sayfayı çevirip okumaya başlıyoruz, gerçi ben artık neredeyse ezberledim. "Bayan Matthews ve Bay Keller evlendikten sonra, bir varis sahibi olmak için girişimlerde bulunmaya başlayacaklar. Altı ay sonra başarılı olamazlarsa, tıbbi müdahale arayacaklar. Bir yıl içinde bir varis sahibi olunmazsa, hem evlilik

sözleşmesi hem de iş sözleşmesi geçersiz sayılacaktır. Her iki taraf da bunu hâlâ kabul ediyor mu?”

Victor ve ben başımızı salladık, Jack ise bize soğuk bir bakış attı.

"Sözlü onayınıza ihtiyacım olacak."

Benim "evet" cevabımın hemen ardından Victor'un cevabı geldi. Bunun düğün yeminlerine ne kadar ürkütücü derecede benzediği gözümünden kaçmadı.

Jack birkaç sayfa ileri sardı. "On birinci sayfaya geçecek olursak, Gizlilik Sözleşmesine yapılan yeni eklemeye dikkat çekmek istiyorum. Bu evlilik sözleşmesinin içeriği kamuoyuna sızarsa, sızıntıdan sorumlu olan taraf 100 milyon dolarlık para cezasına çarptırılacaktır."

Victor ilk kez dikkatini vermiş gibi görünüyor, gözleri kısılıyor. "100 milyon dolar mı? Bu gasp!"

"Her iki tarafın halkla ilişkiler ekipleriyle yapılan görüşmelerin ardından, ödemenin önemli bir hasara yol açacak kadar yüksek olması gerektiği konusunda hemfikir oldular ve her iki tarafın net varlıklarını da göz önünde bulundurarak bu rakama ulaşılar."

Victor avukatına dönerek, "Bunu neden bana söylemediniz?" diye sordu.

"Evet, söyledim!" diye cılız bir sesle sordu avukatı. Adam zayıf ve uzun boylu, benden bile uzun, ama yine de Victor'un kıpkırmızı öfkesi karşısında sindi. "Bahsettim efendim."

Jack soğukkanlılıkla, "Elbette, bu sözleşmenin haberi sızarsa oluşacak riski anlıyorsunuzdur," diyor. "Bu, her iki şirketinizin de itibarına telafisi mümkün olmayan zararlar verecektir. Kızınız anlaşmayı tamamen onaylamış olsa bile, zorla hamilelik şüphesi bile size para cezasından daha fazlasına mal olabilir. Bu sadece bir önlem."

Victor, çökmüş haldeki avukatına döndü. "Ve sizce bu akıllıca mı?"

"Evet efendim," diye cılız bir sesle cevap verdi. "Hepimiz yaptık. Bütün hukuk ekibi."

Victor koltuğuna yaslandı ve içini çekti. "Eh, sanırım bunun için sana para ödüyorum. Tamam. Şu lanet maddeyi koruyalım. Bizim tarafımızdan bunu ihlal etmeyeceğiz."

"Güzel," diyor Jack. "Bayan Matthews evlilik sözleşmesinin evraklarını çoktan imzaladı. Bay Matthews, sıra sizde."

Sözleşmeyi ve bir Montblanc kalemi masanın üzerinden kaydırды. Victor kalemi alıp sayfaları çevirmeye ve bayraklarının yanına paraf atmaya

başladı. O sırada Jack bana döndü.

"Bir an için ofisinizde sizinle konuşabilir miyim?" diye mırıldandı.

Kaşlarım çatılıyor. Ne söylemek isterse söylesin, iyi bir şey olamaz. "Elbette."

Özür dileyerek yan taraftaki ofisime geçiyoruz. Masamın arkasındaki beyaz ve çelik grisi tablo, duvardan duvara uzanan pencerelerden görünen bulutlu bahar gökyüzünü yansıtıyor.

Jack bana döndü, yakışıklı yüzünde bir kaş çatması vardı. Oğlunun yüzüne çok benzeyen bir yüzdeki bu kaş çatmasını görmek ürkütücüydü. Ryan'ın vücudunda ciddi bir şey yoktu, ta ki kız arkadaşı Pippa söz konusu olana kadar.

Jack ve Ryan'ın araları bozulduğunda Jack'i kovmayı düşündüm. Hiçbir zaman tam olarak iyi geçinmemişlerdi, ama Jack, Ryan'ın üvey kızıyla çıkmasını kabul etmeyince, tamamen konuşmayı kestiler. Ryan'a sorduğumda ise sadece homurdandı. "Adını bana asla anmadığın sürece, onu kovup kovmaman umurumda değil."

Şimdi, iyi ki yapmamışım diyorum. Bu sözleşmeyi Jack'in yönetmesi büyük bir rahatlık; çocukluğumdan beri tanıdığım, hatta anne babamın avukatı olan bir adam. Benim çıkarlarımı gözetip gözetmediğinden şüphe etmeme gerek yok.

"Sormak zorundayım," diyor Jack. "Bunu gerçekten istiyor musun?"

"Elbette. Buna fazlasıyla değer. Pages ile olan ortaklık, Sequel'i hayal ettiğimden bile daha büyük, hatta ailemin hayal ettiğinden bile daha büyük hale getirecek."

Sequel'i kurduğum için çok fazla övgü alıyorum ama aslında bu tamamen anne ve babamın fikriydi. Herkesin makul bir fiyata erişebileceği devasa bir eğlence kütüphanesi fikrini hayal ettiler. Annem, küçük bağımsız filmlerin sadece büyük şehir sinemalarında değil, her yerde bulunmasını istiyordu ve babam da reklamverenlerin baskısı altında kalmadan büyük, iddialı projeleri onaylayabileceği bir şirket hayal ediyordu. Bu fikri ve nasıl hayata geçireceklerini sayısız akşam yemeğinde tartıştılar. Ben sadece onların fikirlerini alıp internet üzerinde geliştirdim.

Anne ve babam belki artık yok ama hayalleri Sequel'de yaşıyor. Ve bu hayaller, daha da geniş bir izleyici kitlesine ulaşarak son bir engeli daha aşmak üzere.

Jack elini James'in omzuna koydu. "Biliyorum, James, anne baban yaptığın şeyle gurur duyardı. Sequel hiç büyümese bile yine de gurur

duyarlardı."

"Biliyorum." Annem ve babam Pages iş birliğinden çok memnun olurlardı. Hayalini kurdukları türden bir genişleme bu. Onları gözümde canlandırabiliyorum; annem kıkırdıyor, babam ise her zamanki gibi bir şişe şampanya açıp bardaklara fazla dolduruyor.

Jack'in yüz ifadesi yumuşar. "Sequel'i nasıl genişlettiğin onların umurunda olmaz mıydı sence?"

Yutkunuyorum. Gerçek şu ki, sözleşmeyi görünce şok olacaklar, dehşete düşecekler ve daha da kötüsü, hayal kırıklığına uğrayacaklardı. Annemle babam birbirlerini o kadar derinden seviyorlardı ki, sevgisiz bir evliliği hayal bile edemezlerdi.

Öte yandan, ilk görüşte aşık olanlardan değilim. Ailemin asla sahip olmadığı bir soğukluğum, acımasız bir pragmatizmim var. Benim için bir ruh eşi, aramaya devam edersem bulacağım mükemmel bir kadın olduğuna inanmıyorum. Maura iyi bir kadın ve evliliğimiz Sequel'i daha iyi hale getirecek. Önemli olan bu.

"Eminim, Jack." Ondan uzaklaşıyorum ve omzumdaki eli tekrar yanına düşüyor. Başka bir şey söylemeden, yavaşça konferans salonuna geri dönüyorum.

Kapıyı iterek açtığımda Victor gürleyerek, "Bu da neydi şimdi?" dedi. "İkinci düşüncelerin mi vardı?"

"Hayır," dedim kararlı bir şekilde, kaleme uzanarak. "Hazırım."

Sözleşmenin üzerine eğilerek, beyaz yapışkan notla işaretlenmiş ilk alanı imzalıyorum. Yavaşça ilerleyerek, evlilik sözleşmesinin her alanını imzalıyorum; imzam Victor'un ve Maura'nın imzalarının altında kalıyor. Onun imzası yeşil mürekkeple, kaligrafiyi andıran yuvarlak, kıvrımlı bir yazıyla atılmış. Birdenbire, onun burada olmamasının ne kadar garip olduğunu fark ediyorum. Kendisi gelmek yerine imzasını göndermesi de tuhaf.

Evlilik sözleşmesinin son bölümünü imzaladıktan sonra dikkatimi iş birleşmesiyle ilgili sözleşmeye çevirdim. Victor memnuniyetle kollarını kavuşturdu.

"Bir kızım olacağını anladığımda, mirasımın öldüğünü sandım," diyor gururla. "Neyse ki, sonuçta değerli biri çıktı. İyi bir eş olacak ve sana yakışıklı bir oğul verecek."

Dişlerimi sıktım, içgüdüsel olarak onun bu rahat tavırlarına çıkışmak istedim. Maura'yı çok iyi tanımıyor olabilirim, ama ilk karşılaşmamızdan

itibaren zeki ve kararlı olduğu açıktı. Eminim ki Victor ona gerçekten zaman ayırıp eğitim verseydi, imparatorluğunun layık bir halefi olurdu.

Öte yandan, bu rolü üstlenmeye zorlanmaması muhtemelen daha iyi oldu. Eğer benim ailem beni daha küçük yaşlardan itibaren işlerine sokmaya çalışsaydı, muhtemelen onlara kızardım. Hayır, Maura şanslı ki Victor onu görmezden geldi.

Son sayfayı imzalayıp sözleşmeyi Jack'e veriyorum. "Bitti."

"Neyse, ben artık gideyim," diyor Victor. "Pages önümüzdeki hafta yeni bir genç yetişkin serisi başlatıyor ve biz de tam bir halkla ilişkiler modundayız. Sanırım elimizde yeni bir Açlık Oyunları var; bu da Sequel'in uyarlamayı ilk yapan kişi olduğu anlamına geliyor."

"Harika," diyor devam filminin avukatı Rudy. "Düğünden sonra haklar konusunda bir toplantı ayarlayacağız."

Diğer adamlar çıkmadan önce el sıkışıyorlar, beni de günlük işlerime bırakıyorlar. Sanki hayatımı tamamen değiştirecek bir belgeyi az önce imzalamamışım gibi.

Beau soruyor: "Peki, uzun zamandır kayıp olan bir kız kardeşin olduğunu mu öğrendin? Yoksa büyük teyzelerinden biri öldü ve sana perili bir köşk mü bıraktı?"

Onu görmezden gelerek, elimdeki kartlara odaklandım: bir dokuzlu ve farklı renkte bir vale. Umut verici, ama gecenin başlarında temkinli oynamayı tercih ederim. Daha sonra, diğerleri daha sarhoş olduğunda, risk alma zamanıdır.

Binamızın üçüncü katındaki bir poker masasının etrafında oturuyoruz. Çevremizde, Ryan'ın düzenleyeceği bir sonraki turnuva için hazır bekleyen, kadife kaplı düzinelerce boş masa var. Bar tamamen dolu ve Beau, aşağı kattaki restoranındaki garsonlara, birileri acıkırsa diye mesaj atıyor.

"Uzun zamandır kayıp bir akraba olamaz," diyor Luke. "James çok zengin, çoktan ortaya çıkıp Sequel için para almaya çalışırlardı. Hayır, büyük sır kesinlikle ticari bir şey olmalı. Belki Sequel yapay zekâya veya robotlara falan giriyordur."

Nate, "Kişisel olması gerekiyor," diye belirtiyor. "Yoksa balayı neden olsun ki?"

Gözlerimi kısarak onlara bakıyorum. Teorilerine cevap vererek onları ciddiye almayacağım.

Ryan'ın arkadaşlarıma Victor'la "balayı ve bir varis" hakkında konuştuğumu söylemesinden beri, tam olarak ne demek istediğini anlamam için beni sıkıştırıyorlar. İki haftada bir yaptığımız poker geceleri çılgın

sorgulamalara dönüştü ve her tahminleri bir öncekinden daha tuhaf oldu. Beau geçen hafta uzaylılardan bahsetmeye bile başladı, bu da tamamen akıllarını kaybettiklerini kanıtıyor.

"Hâlâ evli bir kadını baştan çıkardığını düşünüyorum," diyor Luke. "Kocasını balayında bunu öğrendi."

Beau, "Peki, varisin rolü ne olacak?" diye soruyor.

"James, onlara ben söyleyebilir miyim lütfen?" diye homurdandı Ryan poker masasının diğer tarafından. "Bütün gece sadece dört el oynadık, saçma sapan teoriler uydurmakla çok meşguldüler."

Haklı. Evrakları zaten imzaladım ve düğün gelecek haftanın sonuna planlandı. Gece boyunca onların özel hayatıma yönelik sorularıyla uğraşmak zorunda kalmamak için, haberi gecenin sonuna kadar bekleyip söylemeyi planlıyordum. Madem konuyu bırakmıyorlar, bari şimdi söyleyeyim.

"Pekala." İçimden bir ah çektim. "Sequel, filmlere, dizilere ve kitaplara aynı cihazdan erişmenizi sağlayacak bir uygulama için Pages ile ortaklık kurmak üzere. Sequel ayrıca en popüler kitaplarını film olarak üretme haklarını da elde edecek."

"Harika!" Luke omzuma vurdu. "Tebrikler dostum. Bu çok büyük bir şey."

Ryan boğazını temizledi. "Hepsi bu değil."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. Beni acele ettirmeye gerek yok, her şeyi onlara anlatmak üzereyim. Ryan, aylar önce öğrendiğinden beri haberi paylaşmam için sabırsızca beni sıkıştırıyor. Bir poker profesyoneli için, sırrını saklamakta çok beceriksiz.

"İşin içinde kişisel bir unsur da var." Masanın etrafındaki arkadaşlarımla meraklı yüzlerine bakıyorum. "Pages'in CEO'su kızı için bir koca ve bir yıl içinde bir varis istiyor."

"Yani o... seni seçti," diye bitirdi Beau, bunu bir onaylamadan çok bir soru gibi dile getirerek. Başımı salladım.

"Çok arkadaş canlısı, açık sözlü ya da romantik biri olmasanız da," diyor Luke. "Kusura bakmayın."

Omuz silktim. Alınmadım, söyledikleri doğrudu. "Sanırım Victor, ona istediği torunu verdiği süre benim nasıl biri olduğumu umursamıyor."

Beau homurdanarak, "İyi bir adam," dedi. "Kızına gerçekten iyi bakıyor."

"Ama o da bunu istiyor, değil mi?" diye soruyor Nate.

Başımı salladım. "Evet."

Beau, "Onunla gerçek hayatta tanıştınız mı?" diye soruyor.

"Evet. Luke, o senin kız kardeşinle arkadaş. Resimleri Copper Cup'ta sergileniyor."

Luke başını salladı. "Lanet olsun. Bu durumu daha da tuhaf kılıyor, bir şekilde."

"Tebrikler," diyor Nate, viski kadehini bana doğru kaldırarak.

Herkes ona bakakaldı. "Gerçekten mi? Tebrikler?" dedi Ryan, ağzı açık kalmış bir şekilde.

Nate omuz silkerek, "Sanırım arkadaşınız nişanlandığında söylenmesi gereken şey bu," dedi.

"Haklısın," diyor Luke. "Tebriklerle başlamalıydık."

Beau, "Eğer istediğin buysa, senin adına mutluyum," diyor.

"Ciddi misin?" diye kekeledi Ryan. "Evlenmek tamam, neyse. James'in sözleşme gereği şimdi çocuk sahibi olmak zorunda olmasının yanlış olduğunu düşünen başka kimse yok mu?"

Beau, "Yani, garip bir durum," diye itiraf ediyor. "Ama çocuk yarın ortaya çıkacakmış gibi de değil. Bu tür şeyler dokuz ay kadar sürüyor."

"Hayat mucizesinin ne kadar da hoş bir tasviri," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Nate.

Beau gülüyor. "Ben sadece olan biteni söylüyorum. James aslında milyarder bir mirası hızla ele geçirmeye çalışıyor. Dur, ya ikizleri olursa?"

"Çifte hız koşusu!" diye sırtıyor Luke. "Kesinlikle onlara aynı safkan midillileri alacak. Bütün çocuk ünlüleri doğum günü partilerine getirmeni sabırsızlıkla bekliyorum."

Beau, Ryan'ı dürterek, "İtiraf et Ryan, Bayan Rachel ve Peppa Pig'le aynı partide olmak için canını bile verirdin," diyor.

"Peppa Pig bir çizgi film," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "James Susam Sokağı Kuklalarını işe aldığı anda beni arayın."

Erkeklerin hayali çocuklarını hakkında şakalaşmalarını duymak göğsümde garip bir sıcaklık yaratıyor. Fikirlerine önem verdiğim çok az insan var ve bu dört adam listenin büyük çoğunluğunu oluşturuyor. Onların desteği, evliliğin ilk kez gerçek hissettirmesini sağlıyor.

Pasta, çiçek veya mekan gibi şeyleri pek düşünmedim, çünkü Victor'un ekibi tüm bunlarla ilgileniyor. Emin olduğum tek bir şey var: arkadaşlarımla yanımda olması.

“Umarım bu, benim sağdıçlarım olacağınız anlamına gelir,” diye fısıldadım.

Beau, omzuma vururken gerçekten duygulanmış görünüyordu. "Bu benim için bir onur olurdu."

"Elbette," diyor Luke.

Nate kollarını kavuşturdu. "Önce herkese sormam gerekiyordu. Zaferimi çalmış olsanız bile yapacağım."

Masaya şöyle bir göz attım. "Ve, eee—Ryan, senin benim sağdıçım olmanı umuyordum."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Ben mi?"

Beklediğim tepki buydu. Ryan ve ben grupta her zaman en yakın kişiler değildik, çünkü benim içine kapanık mizacım onun neşeli, coşkulu kişiliğinin neredeyse tam zıttıydı. Sözleşmeyi tesadüfen öğrendi ve bunu gizli tutabileceğinden emin değildim. Bunun yerine, mahremiyetime tamamen saygı duydu ve ihtiyacım olan sessiz desteği sağladı.

"Sen," dedim başımı sallayarak.

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Koyu renk gözleri duyguyla parlıyor. "Dostum."

Gülümsüyorum. "Evet."

Beau başını salladı. "Şey, bu şimdiye kadar duyduğum en duygusal konuşmaydı ve üstelik on kelimedenden azdı."

"Peki, bir tarih belirleyelim mi?" diye soruyor Luke.

"Gelecek Cumartesi."

Ryan viskisini içerken boğuldu. "Vay canına, bu çok hızlı. Acele ne?"

"Bir yıllık zaman diliminde verimlilik önemlidir."

Nate, Ryan'a anlamlı bir bakış atarak, "Programlarımızı boşaltacağız," dedi.

Beau, "Düğünden önceki Perşembe günü kutlama yemeği ne dersiniz?" diye öneriyor. "İsterseniz prova yemeği de olabilir, ya da sadece yeni eşinizle tanışmamız için bir fırsat da olabilir."

Başımı salladım. "Bunu isterim."

Ryan, "Bekarlığa veda partisi planlamalı mıyım?" diye ekliyor. "Çünkü bana açıkça aksini emretmediğiniz sürece Las Vegas'a özel uçak kiralayacağım."

"Nate'in düğününe sakla. Çok işim var." Bu bahaneye sahip olduğum için memnunum, çünkü eminim Ryan'ın harika bir bekarlığa veda partisi

fikri benimkiyle pek örtüşmüyor. DJ'lere, gece kulüplerine, viski shotlarına ve yüksek bahisli poker oyunlarına saygım olsa da, bunlar önümüzdeki ay yapılacaklar listemde yok.

Beau, "Ryan'ın da Nate'in sağdıçı olacağını neden varsayıyoruz ki?" diyor.

"Evet, bir dönüşümlü sistem ya da benzeri bir şey olmalı." Luke başını salladı. "Böylece hepimiz yapma fırsatı buluruz."

Nate araya girerek, "Henüz hiçbir karar vermedim," dedi. "Herkes hala yarışta."

Ryan, koltuğuna yaslanarak, "Şu an tamamen James'i destekleme işine odaklanmış durumdayım," diyor. "Nate gördüklerinden hoşlanır ve daha sonra beni işe almaya karar verirse, bu onun hakkı."

Eleştirilerine rağmen, bu süreçte yanımda arkadaşlarımın olması beni mutlu ediyor. Tek burukluk, Maura'nın yalnız kalacak olması. Victor, Maura'nın düğünde yanında duracak kimsesi olmadığını söyledi. Acaba bu Victor'un etkisi mi, tıpkı iş fırsatlarını engellediği gibi arkadaşlarını da uzaklaştırdı mı? Nişanlığımın yalnız başına durması, benim yanımda bir sürü arkadaşım varken hiç hoşuma gitmiyor.

Aklıma bir fikir geldi; bir taşla iki kuş vurmanın yolu. Eğer Maura ile gerçekten aşık olsaydık, arkadaşlarımın kız arkadaşlarını tanırdı, değil mi? Bu, imaj açısından iyi olurdu.

"Maura'nın Pippa ve Cat ile tanışması iyi olabilir," diyorum, gözlerim Nate ve Ryan arasında gidip gelirken. "Onlara sorabilir misin?"

Nate başını salladı. "Elbette. Eminim Cat de evet derdi."

Ryan, "Pippa da öyle," diye ekliyor. "Sanırım kulüplerine bir kız arkadaş daha ekleseler iyi olur. Ama dikkatli olmazsak, sayıları bizi geçmeye başlayacak."

Beau, "Benim için endişelenmeyin," diye belirtiyor. "Yemin ederim ki, ilişkimize bir kız arkadaş daha eklemeyeceğim."

Luke homurdandı. "Benim de öyle. Damıtımevinde zaten yeterince işim var, teşekkürler."

Telefonum cebimde titriyor. Kendimi Cat ve Pippa ile yeni bir grup sohbetinde bulduğuma şaşırdım.

KEDİ

Nişanlığınızla ne zaman tanışabiliriz?

PİPPA

Ona hemen gelmesini söyle, kek yapıyoruz ve Vampire Diaries izliyoruz.

KEDİ

Ya da onu Şarap Çarşambası'na davet edin!

PİPPA

Bu muhtemelen daha iyi, çünkü kedi az önce tezgahın üzerine kek hamuru bulaştırdı. İyi bir ilk izlenim bırakmak istiyoruz.

Ryan ve Nate'e şöyle bir baktım. "Cat ve Pippa zaten biliyorlar mı?"

Ryan, "Pippa Sevgililer Günü'nden beri biliyor," diye itiraf ediyor. "Ona sadece Cat'e de söyleyebileceğini bildirmek için mesaj attım. Lütfen kızmayın."

"Hayır." Ciddiyim. Sözleşmeyi rastgele bir yabancıya ifşa etmiş gibi değil. Pippa, Ryan'ın ortağı, gerçek diğer yarısı. Ona bu konuda güvenmesi mantıklı.

Maura ile benim asla o tür bir ilişkimiz olacağını sanmıyorum. Birbirimiz için yaratılmadık ve birbirimize aşık olmayacağız. Sadece hayattan beklentilerimiz birbirinin beklentileriyle örtüşüyor.

İki hafta sonra eşim olacak, bir yıl sonra da baba olacağım.

Bunu hayal bile edemiyorum. Maura hakkında yeterli bilgiye sahip değilim; kim olduğu, nasıl davrandığı, ne istediği... O hâlâ bir gizem, çözmek için ömrümün geri kalanını harcamam gerekecek.

"Neden gitmiyorlar?" diye homurdandı Brinley.

Romantik kitaplar bölümünde hâlâ dolaşan küçük kadın grubuna şöyle bir göz attım. "Muhtemelen mağazayı kapatmadığınız içindir?"

"Yine de, bizim konuşmak istediğimiz, ancak bir izleyici kitlesi önünde tartışamayacağımız şeyler olduğunu hissetmiyorlar mı?"

"Bunun için daha sonra bolca zamanımız var," diyor Cat. Bu akşamın başlarında onunla ilk kez tanıştım; kıvrırcık saçlı, minyon sarışın bir kız. Çok tatlı ve tavrı da tam bir güneş ışığı gibi. En yakın arkadaşı Pippa'nın keskin zekası ve hırçın tavrıyla güzel bir tezat oluşturuyor.

James, Brinley'nin mekanı geç saate kadar açık tuttuğu ve insanların içki içmesine izin verdiği haftada bir gece olan Copper Cup'ın Şarap Çarşambaları'nda buluşmamızı ayarladı. Ayrıca, arkadaşlarının benim tarafımı "sayıca azınlıkta bırakmaması" için onları düğün ekibine dahil etmemi isteyebileceğimin de imasında bulundu.

Aslında hiç yok demenin kibar bir yolu.

Pippa yeni bir şişe kırmızı şarap açarken, "Şarapları yeniden doldurma zamanı," diye ilan ediyor. "Hepimizin biraz rahatlamaya ihtiyacı var."

"Lütfen," diyor Cat kadehini kaldırarak. "Düğün planlaması çok yorucu, gerçekten buna ihtiyacım var. Maura, James'le hızlı bir nişanlanma fikri doğru bir karar."

Brinley, "Mekan konusunda henüz karar verdiniz mi?" diye soruyor.

“Hâlâ Paris'te mi evlenelim yoksa burada mı evlenelim diye karar vermeye çalışıyoruz. Paris dünyanın en sevdiğim yeri, ama gönüllü olarak çalıştığım sığınaktaki birçok arkadaşımın oraya seyahat etmesi zor olur,” diyor Cat. “Her iki şehirde de mekanlara bakıyoruz, ancak ya herkesi ağırlayamıyorlar ya da Nate'in istediği güvenlik önlemlerine sahip değiller. Nate, paparazzilerin töreni mahvetme ihtimalinin olmamasını istiyor.”

İçim ürperiyor. Eğer James ile büyük bir tören yapacak olsaydık, bu da endişelenmem gereken bir şey olurdu. İmzaladığım sözleşme konusunda hiçbir şüphem yok, ancak evleneceğim kişinin medyada bu kadar çok yer alacak olmasından endişeliyim.

"Maura, bira doldurmana gerek var mı?" diye soruyor Pippa.

"İyiym, teşekkürler." Henüz ilk kadehimi içiyorum ve ikinci kadehe geçemeyeceğimi biliyorum. Doktor Markovic bana ilaçlarımı kullanırken alkol almamam gerektiğini defalarca söyledi ve ben de buna, hayat bir kere yaşanıyor diyorum. Eğer şekil bozukluğu olan ventrikülüm beni henüz öldürmediyse, birkaç yudum şarap da öldürmez; özellikle de en az üç yıldır alkolle kutlama yapacak bir nedenim olmadığı için.

Arkama yaslanıp Toronto ile Paris'in artıları ve eksilerini tartıştıklarını dinliyorum. Bu küçük arkadaş grubunun bir parçası olabildiğimi düşünmek güzel. Babamın kontrolcü tavrı ve kendi sağlık sorunlarım yüzünden arkadaşlıklarımı sürdürmek benim için her zaman zor olmuştur. Yeni bir ilacın çılgın yan etkileri yüzünden planları yeterince iptal ettiğinizde, sonunda insanlar aramayı bırakıyor. Onları suçlamıyorum.

Neyse ki Brinley benim kararsızlığıma aldırış etmiyor. Durumumdan haberi yok, bu yüzden bunu sadece sanatsal mizacım olarak görüyor. Eğer onunla görüşmeyi iptal edersem genellikle "İlham perisi yine vurdu, değil mi?" diye mesaj atıyor.

Diğer kızlar ikinci bardaklarını bitirmek üzereyken son müşteriler de ayrılmaya karar verir ve Brinley hızla kapıya koşup kilitler. "Sonunda," diye içini çeker. "Şimdi sorgulama başlayabilir."

Pippa ısrarla, "Bu bir sorgulama değil," diyor. "Bu evlilik sözleşmesi meselesiyle ilgili birkaç sorumuz var sadece."

"Bu aslında çok sayıda soru demek," diyor Cat.

"Öncelikle, bu ne saçmalık?" diyor Brinley. "Henüz çıkmadığınız bir adamla nişanlandınız. Bu ne zaman oldu?"

Masanın altında bacaklarımı çaprazlayıp rahat bir pozisyona geçtim. Bu akşam sorular bekliyordum, özellikle Brinley'den. Bu konuşmanın kısa

sürmeyeceği kesin. "Son zamanlarda. Babam ilk olarak Aralık ayında bu fikri ortaya attı ve James birkaç hafta sonra kabul etti. Sonra bir sürü evrak işi vardı ve James'le görüşmem gerekti, ama her şey ancak son zamanlarda kesinleşti."

Brinley şaşkın bir ses tonuyla, "Yani aylar geçti," diyor. "Neden bana bunların hiçbirinden bahsetmedin?"

"Dürüst olmak gerekirse? Çünkü bunu yapmak istediğimi biliyordum ve beni bundan vazgeçirmeye çalışmanı istemiyordum."

"Eğer gerçekten istediğin bu olsaydı, seni desteklerdim," diyor. Gözlerindeki gerçek acıyı görünce içimde bir suçluluk duygusu uyanıyor. Brinley en yakın arkadaşım, belki de tek arkadaşım. Elbette bu kadar büyük bir şeyi ona söylemediğim için üzgün. Ben de aynı şeyi hissederdim.

"Özür dilerim." Uzandım ve elini tuttum. "İnan bana Brinley, eğer birine söyleseydim sana söyledim."

"Yani bunu gerçekten istiyor musun?" diyor Cat. "James'le sözleşmeli bir evlilik mi?"

Başımı salladım. "Evet. Finansal özgürlük istiyorum. Bir bebek istiyorum. Bunlar James'le tanışmadan çok önce istediğim şeylerdi. O bana istediğim hayatı yaşama fırsatı veriyor ve o da bundan büyük bir iş ortaklığı elde ediyor. İkimiz de bu işe açık gözlerle giriyoruz. Muhteşem bir aşk hikayesi olmayacak ama bence beni gerçekten mutlu edecek."

Brinley birden, "Sormak zorundayım," diye patladı. "Bunu sadece babanı mutlu etmek için yapmadığından emin misin?"

Burun kıvırdım. "Olmaz. Aslında, onu mutlu etmeden bunu yapabilirsem, bu benim için ideal senaryo olurdu."

"Biliyorsun, finansal özgürlüğe ulaşmanın başka yolları da var," diye ısrar ediyor. "Bir iş bulabilirsin. Hatta burada, Copper Cup'ta çalışabilirsin. Trevor'ı kovarım. Zaten sen bu işte daha iyi olursun."

Ona gülümsüyorum. Teoride bu güzel bir hayat gibi geliyor; kitap raflarını düzenlemek, Brinley ile sohbet etmek, kendi faturalarımı ödemek ve kirasını ödediğim küçük bir daireye geri dönmek. Ama ben asla böyle bir hayat yaşayamazdım. Kalp rahatsızlığım nedeniyle çok fazla fiziksel sınırlama var. Bütün gün ayakta durmak, kitap kutularını taşımak vücudumun kaldırabileceğinden fazla olurdu.

"Trevor'ı kovamazsın," diye şaka yapıyorum. "Gerçek aşkın önüne geçemem."

"Aaa, Trevor kim?" diye sordu Pippa heyecanla.

Brinley gözlerini devirdi. "Lisede okuyor ve benim tipim değil. İstememesin burada çalışmak zorunda değilsin Maura. Sanatçı olabilirdin."

"James'le evlendiğimde hâlâ bir sanatçı olacağım," diyorum usulca. "Bu sadece parayla ilgili değil. Bir aile istiyorum. Bir bebek istiyorum. Her zaman anne olmak istedim. Belki de annem çok genç yaşta öldüğü için, ama bunu istiyorum."

"Kendinizi güvende hissediyor musunuz?" diye soruyor Cat kısık bir sesle. "Zorlanmıyorsunuz, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Değilim."

"Ona karşı bir çekim duyuyor musun?" diye soruyor Pippa.

Dudaklarımı ısıırıyorum. James yakışıklı, bunda şüphe yok. Bir ressam olarak, yüz hatlarının şekline hayranım; çekik mavi gözleri, dolgun alt dudağının üzerindeki yay şeklindeki kıvrım, yüzünü hafifçe çukur gösteren güçlü çenesi ve elmacık kemikleri. Kalın kaşları ve koyu saçları düzgün kesilmiş, ama aşırıya kaçılmamış.

Ama onda çok kısıtlayıcı bir şey var. Acaba hiç tamamen kendini bırakabiliyor mu, yoksa yatakta mekanik mi davranacak? Sadece işi halledip, tutku olmadan mı?

Umarım öyle değildir. Umarım o soğukkanlı görünümünün altında bana karşı en azından birazcık bir arzu vardır.

Pippa hâlâ beklentiyle bana bakıyor, bu yüzden verebileceğim en iyi cevabı veriyorum: "Bir nevi."

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun, ona karşı bir tür çekim duyuyorsun?"

"Yani, ambalajı güzel. Yakışıklı bir adam. Ama aralarında bir kimya olup olmadığından emin değilim."

Kafede yanağımdan öptüğüm o anı saymazsak... Ona o kadar yaklaştığımda, parmaklarım ceketinin yakasını kavradığında... bir şey hissettim. Küçük bir kıvılcım. Ama bunun daha büyük bir şeye dönüşüp dönüşmeyeceğini henüz bilmiyorum.

Pippa kendi kendine, "İyi bir cinsel hayat yaşamadığım biriyle evlenebilir miydim bilmiyorum," diye düşünüyor.

"Belki de seks harika olur," diyor Cat cesaretlendirici bir şekilde. "İkisi de çok yakışıklı. Ve ilk başta aralarında kimya olmasa bile, zamanla gelişebilir."

Pippa ve Brinley'nin bakışlarını görüyorum. Belli ki Cat'in iyimserliğini paylaşmıyorlar.

"Önemli değil," diye kendime hatırlatıyorum. Cinsel çekim olmasa bile, en azından işi halletmek için yeterince uzun süre rol yapabileceğimizden eminim. İlişkimizden gerçekten istediğim tek şey saygı ve istikrar; diğer kızların bunu gerçekten anlayabileceğinden emin değilim. Hepsi hayatlarının aşkıyla evlenmeyi planlıyor veya umuyor, ben ise hayatımın geri kalanını kolay ve keyifli hale getirebilecek biriyle mutluyum.

"Şey, anladığım kadarıyla bunu iyice düşünmüşsün," diyor Pippa. "Yani, ben üvey kardeşimle çıkıyorum ve hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Belki de geleneksel bir ilişki abartılıyor."

"James'i tanıyorum," diyor Cat. "Çok sıcakkanlı biri değil ama bence iyi bir adam ve sana asla zarar vereceğini sanmıyorum. Güvende olduğun sürece kararına saygı duyuyorum."

Hepimiz Brinley'e bakıyoruz, o da inliyor.

"Elbette özerkliğinize saygı duyuyorum Maura," diyor kollarını kavuşturarak. "Ama babanızın bunu teklif etmesi bile çok saçma, sanki siz onun alıp satabileceği bir şeymişsiniz gibi. Böyle düşünen erkeklerden nefret ediyorum. Onlar için biz insan bile değiliz. Sadece istediklerini elde etmelerine yardımcı olacak birer eşyayız."

"O benim babam," diye itiraf ediyorum. "Ama James'in de öyle olduğundan emin değilim."

"Sözleşmeyi imzaladı, değil mi?" diye tersledi.

"Çünkü Maura'nın bunu istediğini biliyordu," diyor Cat nazikçe.

"Bunu yapmamı sağladı," diye ekliyorum. "Sözleşme imzalanmadan önce özel bir görüşme yapmamızı sağladı, böylece emin olabildi."

Brinley içini çekti. "Bak, her şeyde yanında olacağım Maura—saçını kazıtmak istersen, Antarktika'ya taşınmak istersen, suç dolu bir hayata yönelmek istersen, ben senin Louise'ine Thelma olacağım. Sadece—" Sesi titredi ve nefes almak için durakladı. "Sadece bir koleksiyon kartından daha fazlası olduğunu bilmeni istiyorum. İnanılmaz bir zekaya, vizyona ve sıcak bir kalbe sahip bir sanatçısın. Tüm bunları gören birini hak ediyorsun ve açıkçası, bence bunu elde edemiyorsun."

Gözlerimin arkasında yaşlar birikiyor ve onları geri tutmaya çalışıyorum. Brinley, desteğine en çok ihtiyaç duyduğum kişiydi ve sanırım bu desteği hiçbir zaman tam olarak alamayacağım.

"Düğüne hâlâ gelecek misin?" diye soruyorum.

Yumuşuyor. "Evet. Evet, elbette yapacağım."

"Sen de benim nedimem olacaksın, değil mi?"

"Evet!" diye ılık attı.

"Hadi, birbirinize sarılın!" diye bağılıyor kedi.

Brinley ile birlikte kıkırdayarak yerlerimizden kalktık ve onun emirlerini yerine getirdik. Brinley sadece omzuma kadar geldi, bu da beni tekrar güldürdü. Onu bıraktıktan sonra Cat ve Pippa'ya döndüm.

"Siz ikiniz de benimle birlikte ayağı kalkar mısınız? Biliyorum birbirimizi çok uzun zamandır tanımıyoruz, o yüzden zorunda değilsiniz ama—"

"İstiyoruz," diye belirtiyor Pippa.

Cat başını salladı. "Bu bir onur olurdu. James'le evleniyorsun, yani artık bizden birisin."

Brinley, şarap şişesini kaldırarak, "Bu kadeh kaldırmayı gerektiriyor!" dedi.

Brinley'nin bardağıımı doldurmasına izin verdim, birkaç yudumdan fazla içmeyeceğimi çok iyi bilmeme rağmen. Brinley'nin endişeleri hâlâ kulaklarımda yankılanıyor olsa da, bu kadınların yanımda olması iyi hissettiriyor.

Ya James, itiraf etmek istediğimden daha çok babama benziyorsa?

6

JAMES

CAZİBE

Toronto Globe'a düğün fotoğraflarının satışı doğrulandı. Elde edilen gelir Walsh Vakfı'na bağışlanacak.

Lobideki arka duvara yaslanarak onayımı mesajla bildirdim. Düğün fotoğraflarımızın yüksek bir fiyata satılması, yapabileceğim en az şeyin de bu parayı Cat'in yardım kuruluşuna aktarmak olduğunu gösteriyor.

Halkla ilişkiler sorumlum Sharmi, düğünümüzün basın kapsamını ayarlamak için fazla mesai yapıyor, bu yüzden Cuma akşamı saat sekize yakın bir saatte ondan haber almak hiç de şaşırtıcı değil. O da benim kadar işkolik, bu yüzden muhtemelen gece geç saatlere kadar telefonunda e-posta gönderecektir.

Bir yanım keşke ofise geri dönebilseydim diye düşünüyor. Zihnimin bir köşesinde sürekli yankılanan ve sorumluluklarımı hatırlatan yapılacaklar listesini susturmak kolay değil. Reese Witherspoon'un şirketinden gelen teklif, Pages ile ön iş birliği toplantıları ve üç aylık kazanç raporuna hazırlık gibi işler var.

Elbette, tüm bunlar bu gecenin asıl önceliğinin yanında ikinci planda kalıyor.

Düğün provası yemeğim.

Bu akşam Maura arkadaşlarımla tanışacak. Benim dünyamın bir parçası olma yolunda ilk adımını atacak. Umarım çok garip olmaz.

Saat tam sekizde, Maura zümrüt yeşili bir elbiseyle kapıdan içeri süzülerek girdi; yürürken elbise dizlerinin etrafında dalgalanıyordu. İncecik vücudunu sıkıca saran elbisenin yakası yüksek ve mütevazıydı. Her zamanki gibi zarif. Keşke asistanımdan elbisesinin rengini sormasını isteseydim de ben de ona uygun bir kravat takabilseydim.

"Merhaba James," dedi bana yaklaşıırken.

“Merhaba Maura. Çok güzel görünüyorsun.” Öne eğilip yanağına hafif bir öpücük kondurdum. Bu kadar yakinken, parfümündeki yasemin kokusunu alabiliyordum.

"Brinley, Cat ve Pippa'nın da orada olacağını söylemiştin, değil mi?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Zaten yukarıdaki restorandalar."

"Siz de bu binada yaşıyorsunuz, değil mi?"

"Dairem en üst iki katta."

"Bana bir tur yaptıracak mısınız?"

Bunu planlamamıştım ama mantıklı olurdu. "Bir tane ister misiniz?"

Başını salladı. "Zaten yeterince meşgulüm, arkadaşlarıyla tanışmak da cabası. Mavisakal'ın inini keşfetmeyi başka bir güne bırakabilirim."

“Öyleyse yemeğe çıkalım.” Kolumu uzattım. Bunun yerine elimi tuttu ve parmaklarını benimkilerle kenetledi. Parmakları o kadar inceydi ki, hâlâ garip bir şekilde kırılğan hissediliyorlardı; sanki kırılmasınlar diye elini çok sıkı sıkıya tutmamaya dikkat etmem gerekiyordu. Sanırım zamanla buna alışacağım.

Birlikte yürüyen merdivenle ikinci kata çıkıyoruz; halka açık olan tek diğer kat orası. Kapıyı açmadan önce elini sıkıyorum ve onu Terrace Steakhouse'un içine götürüyorum.

Masada pembe ve altın rengi boyayla yazılmış "Tebrikler James ve Maura" yazılı bir pankart var, bunun Cat'in işi olduğunu hemen anlıyorum. Beau, restoranı sıcak altın tonlu şarap kadehleri ve peçetelerle çok güzel bir şekilde dekore etmiş; bunlar gösterişli olmaktan ziyade zarif bir görünüm sunuyor. Yanımızdaki masada ise gururla sergilenen, hayatımda gördüğüm en çirkin pasta duruyor; üç katlı, eğimli ve kalın kremalı bir felaket.

Beau kendi kendine, "Pastayı Ryan yaptı," diye mırıldandı ve ben ürperdim. Arkadaşımız, tartışmasız dünyanın en kötü aşçısı. "Merak etme. Ben sonra hallederim. Hayal kırıklığına uğramış gibi yapmaya çalış."

Maura bana biraz daha yaklaştı, çıplak kolu takım elbiseli koluma değdi. Gergin olduğunu fark ettim; bana karşı ne kadar cesur olsa da,

kalabalık yabancı gruplar karşısında bunalabilirdi. Onunla Beau arasında işaret ettim. "Bu Maura, nişanlım."

"Ben Beau. Tanıştığımıza memnun oldum." Beau'nun gözleri ellerimize kaydı, elleri benimkileri sıkıca kavradı. "Umarım dünyanın en suskun adamıyla evlenmeye hazırsındır. Bu gece ondan on iki kelimeden fazlasını alabileceğini düşünüyor musun?"

"Umarım öyle olmaz," diyor Maura. "Ben her zaman güçlü, sessiz tipleri, televizyon programı sunucusu olmaya özenenlere tercih etmişimdir."

Beau kıkırdadı. "O zaman doğru adamı bulmuşsun."

Cat masanın etrafından dolanarak Nate'in koluna elini koydu. "Harika görünüyorsun Maura. Bizi ağırladığın için teşekkürler. Bu da nişanlım Nate."

Nate başını salladı. "Merhaba."

"Kaşlarını çatmasına aldanmayın, burada olmaktan mutlu. Bu sadece onun normal asık suratı." Cat gülüyor. Üzerinde uçuş uçuş mavi bir elbise var ve Maura, Cat'in varlığını hissederek daha sakin görünüyor.

Ryan, Maura'nın elini sıkmak için elini uzatarak, "Ryan Archer, sağdıç," diye duyurdu.

Pippa, Maura'yı kısa bir kucaklama için kendine çekerek, "Seni onun hakkında uyarmadığımı söyleme," dedi.

Maura daha sonra Brinley'e sarılır ve Brinley onu kardeşi Luke ile tanıştırır. Üçü de kolayca sohbete dalarlar ve ben iki şeyi fark ederim. Birincisi, Luke ve Brinley'nin bu vesileyle iyi geçinmeye karar vermiş olmaları, çünkü genellikle sürekli tartışırlar. İkincisi, Maura'nın yanında olup ona bakıcılık yapmama ihtiyacı yok. Arkadaş grubuma rahatça karışmanın bir yolunu bulmuş.

Beau bana bir kadeh şarap uzatıyor. "İyi misin?"

"Evet," dedim bardağı alırken. "Sanırım öyleyim."

"Şimdi," diyor Maura, akşam yemeği için masamıza oturduktan sonra. "Sağdıca bir sorum var."

Ryan gururla, "Elbette biliyorsun. Lütfen, devam et." dedi.

"Bunu sık sık duyduğunuzdan eminim, ama yine de sormam gerekiyor. Poker gerçekten daha çok matematikle mi ilgili yoksa insanları okumakla mı?"

Ryan ve Pippa aynı anda "İkisi de" diyor. Ryan, en sevdiği konuya dalma fırsatı bulduğu için heyecanla gülümsüyor, Pippa ise aynı dersi yüzüncü kez dinlemek zorunda kalacağı için bıkkın görünüyor. İşin komik yanı, Pippa da oyundan neredeyse erkek arkadaşı kadar keyif alıyor; sadece oyun hakkında konuşmak konusunda daha az heyecanlı.

Ryan, "Bunu bir ev inşa etmek gibi düşünün," diyor. "Ahşap, çivi, çimento olmadan ev olmaz. Bu olasıdır. Poker oyununun yapı taşıdır. Bunlar olmadan oyunu oynayamazsınız, ancak aletlerinizi kötü kullanabilirsiniz. Bir ev inşa etmek için gerekli tüm aletlere sahip olabilirsiniz, yine de rüzgarda yıkılacak bir ev yapabilirsiniz."

"Mantıklı," diyor Maura başını sallayarak.

"İnsanları okuyabilmek, mimarlık diploması almak gibidir. Artık bu araçları kullanarak gerçek bir şey yaratmayı biliyorsunuz. Kalıcı bir oyun istiyorsanız bu diplomaya ihtiyacınız var."

Beau, "Bence mimarlarla müteahhitleri birbirine karıştırıyorsunuz," diye belirtiyor.

Maura, "Müteahhitlerin bu benzetmede bir yeri olabilir," diye kabul ediyor. "Belki de onlar kumarhaneyi temsil ediyorlar."

Luke, "İyi bir kumarhane bulmak, iyi bir müteahhit bulmak kadar zor," diyor. "Depomuzda tadilat yapmaya çalışıyoruz ve tam bir kabus oldu."

"Twisted Devil'in sahibi sensin, değil mi?" diye soruyor Maura.

"Evet." Luke sırtıttı. "Sen de içiyor musun?"

"Ben içki içmiyorum ama yerel sanatçılarla yaptığınız şişe serisine bayıldım. Sanırım tanıdığım bir ressam, Ruby, çavdar viskiniz için sınırlı sayıda üretilmiş bir etiket tasarlamıştı?"

"Evet, harikaydı," diyor Luke başını sallayarak. "O özel şişelerin hepsini sattık. Başka bir seri daha yapmayı düşünüyorum ama çok meşgulüm."

Maura, "Eğer bunu yaparsan, önerebileceğim harika insanlar var," diyor.

İkisi de daha önce hiç duymadığım bazı gravür sanatçıları hakkında sohbet etmeye başlıyorlar ve ben de hayretler içinde arkama yaslanıyorum. Bu akşamın başlarında arkadaşlarımla nişanımı bunaltabileceğini düşünmüştüm, ama o, şaşırtıcı bir kolaylıkla gruba uyum sağladı. Onların

şakalarına ve özel esprilerine ayak uyduruyor ve Ryan'a poker hakkında soru sormasıyla onun kalıcı bir hayranını kazandığını biliyorum.

Sanırım rahat olmasa bile rahatmış gibi davranmayı biliyor. Victor'un kibar mükemmellik beklentileriyle yaşamak için iyi bir oyuncu olması gerekirdi. Kızına karşı iş ortaklarından daha da talepkar olduğunu düşünüyorum. Çocuğuna farklı bir yetiştirme tarzı istemesine şaşmamalı. Onun standartlarını karşılamak kolay olmamıştır.

Bu düşünceyi kafamdan atıyorum. Maura benim acımamı istemezdi. Bunun yerine, etrafımdaki konuşmalara yeniden odaklanmaya çalışıyorum.

Cat, Brinley'e "Gelecek hafta misafiriniz olacak, değil mi?" diye soruyor.

"Hayır, iptal etmek zorunda kaldı." Brinley içini çekti. "Umarım gelecek ay gelir."

"Kimler ziyarete geliyor?" diye soruyor Luke.

Brinley, Maura'ya şöyle açıklıyor: "Eden, çocukken en iyi arkadaşımdı. Toronto'ya taşınmayı düşünüyor ve ziyaret edip şehri inceleyeceğine söz verdi."

Luke kaskatı kesildi, gülümsemesi donup kaldı. Kadınlar bunu fark etmemiş gibiydi ve ben de bunu sonraya bırakmak üzere aklımda tuttum.

"Gerçekten buraya taşınmak istediğinden emin misin, yoksa onu zorlamaya mı çalışıyorsun?" diye soruyor Cat.

Brinley, "Belki biraz zorluyorum," diye itiraf ediyor. "Ama eminim buraya geldiğinde burayı sevecektir. Sadece zaman meselesi."

"Görünüşe göre herkes yemeği bitirdi, yani sıra pastaya geldi!" diye ilan ediyor Ryan.

Beau ve Luke endişeli bakışlar paylaştılar. Luke mutfağa doğru yönelirken, "Ben gidip birkaç tabak getireyim," dedi.

Beau, "Dilimleri kesmeye başlayacağım," diyor.

Maura fısıldayarak, "Pastanın olayı ne?" diye sordu.

"Ryan dünyanın en kötü aşçısı ve en hassası. Az sonra, berbat da olabilecek, berbat da olmayabilecek bir tiyatro gösterisi izleyeceksiniz."

Kadın mırıldanarak sandalyemize geri yaslandı. İkimiz de Luke'un bir yığın tatlı tabağıyla mutfaktan aceleyle çıkışını izledik. Beau onu görmemiş gibi yaparak aniden döndü ve Luke'u "tökezletti". Tabaklar havada uçtu ve ikisi de pastanın üzerine düştü.

"Aman Tanrım!" diye bağırır Pippa.

"İyi misiniz?" diye soruyor Cat, peçetesini kucağından alıp aceleyle yanlarına gelirken. Nate onu durduruyor.

"Sandalet giyiyorsun," diye homurdanıyor. "Ayaklarını kesmeni istemiyorum."

"Pastan için üzgünüm tatlım," diyor Pippa, Ryan'ın sırtını sıvazlayarak. "Ne kadar çok çalıştığını biliyorum."

Ryan başka yöne baktığında ise Luke ve Beau'ya başparmağını yukarı kaldırarak onay işareti veriyor.

Maura bana doğru eğildi. "Onlar temizlikle meşgulken, özel olarak biraz konuşabilir miyiz?"

"Elbette."

Onu, kimsenin bizi duymayacağı restoranın bir köşesine götürüyorum. Maura kıpırdanıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve ayaklarına bakıyor. Bütün gece boyunca ilk kez gerçekten gergin görünüyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Sorun yok," diyor ve dudağını ısırıyor.

"Parti çok gayriresmi değildi, değil mi? Arkadaşlarımın bazen biraz fazla samimi olabildiklerini biliyorum."

Maura gülümsüyor. "Hayır. Bana sorarsanız, gayriresmî ortam daha iyi. Bebekliğimden beri bağış toplama ziyafetlerine ve galalara sürükleniyorum ve ömür boyu yetecek kadar kanepa yedim."

"Ben de," diye itiraf ediyorum. "Çocukluk yıllarımda smokin giydim. Yardım kuruluşları her zaman bağış toplama etkinliklerinde film yıldızlarını isterler."

Ürperdi. "Çocuklar için smokin bile üretmemeliler. Tanrı aşkına, çocuklar ne isterlerse onu giysinler."

"Smokinlerden hiç rahatsız olmadım," diyorum kendime şaşırarak. "Ve annemle babam canım sıkıldığında her zaman etrafı keşfetmeme izin verirdi. Mutfak personeli de bana sürekli ikramlarda bulunurdu."

Maura'nın yüzünde bir anlık bir ifade belirliyor; belki merak, belki de nostalji.

"Bu kulağa hoş geliyor. Ama bana papyon ve takım elbise ayakkabısıyla olmaksızın Örümcek Adam kostümüyle daha mutlu olmayacağınızı söyleyemezsiniz."

"Ben her zaman daha çok Batman hayranıydım."

"Büyük sürpriz." Gözlerini devirdi. "Milyarder çocuğu milyarder bir kanunsuz olmak istiyor. En azından özgün olup Kiklop gibi bir şey

seçebilirdin.”

"Odysseia'daki gibi mi?"

"X-Men'deki gibi," diyor sinirli bir şekilde. "Dürüst olmak gerekirse, bir medya şirketinin CEO'susunuz. Bütün işiniz fikri mülkiyeti bilmek. Bunu yönetim kuruluza anlatmadığım için şanslısınız."

Gülerek, "Yani çizgi roman bilgim dışında bir sorun yok, öyle mi?" diye sordum.

"Bir sorun yok." Ayaklarına bakıyor. "Daha çok... garip bir durum."

"Ah?"

"Babam bu fikri ortaya attığından beri adet döngümü takip ediyorum. Yumurtlama dönemimin düğün günümüz civarında başlayacağını bilmenizi istedim. Hiçbir baskı yok ama bu konuda ciddi olduğumu bilmelisiniz."

Bana dikkatlice bakıyor, tepkilerimi dikkatlice inceliyor. Bunun da ciddiyetini kontrol ettiğini anlıyorum. Yapmak üzere olduğumuz şeyin gerçek ağırlığı omuzlarıma çöküyor. Birlikte bir çocuğumuz olacak ve bunun ne anlama geleceğini hayal bile edemiyorum.

"Teşekkür ederim," dedim ona. "Verimliliğinizi takdir ediyorum."

"Öyleyse başlayalım mı?" diye mırıldandı.

"Evet, yapacağız. Ha, madem buradayız, sizin için bir şeyim var." Ceketimin cebinden küçük bir kadife kutu çıkarıp ona uzattım. "Nişan yüzüğünüz ve evlilik yüzüğünüz."

Kutuyu açıyor. Gözleri yüzüklere iliştiğinde, onlarda hiçbir heyecan yok. Beyaz altından yapılmış sade bir set. Nişan yüzüğünde büyük, yastık kesimli bir elmas var ve yüzük bandı da etrafına yerleştirilmiş elmaslarla süslü. Kaşlarımı çatıyorum. Belki daha gösterişli bir şey istiyordu.

"Çok güzeller," diyor kibarca.

"Beğenmediysen istediğin yüzüğü seçebilirsin," diye güvence verdim ona. "Sadece görünüş açısından bir şeyin olsun istedim."

"Hayır, sorun değil." Nişan yüzüğünü çıkarıp parmağına taktı ve kutuyu bana geri verdi. "Önemli değil. İkimiz de biliyoruz ki bu evlilik romantizmle ilgili değil."

Yüzüğü seçtiğimde çok beğenmiştim. Şimdi onun elinde görünce, ben de beğenip beğenmediğimden emin değilim.

Pijamalarım ipeksi, gelin beyazı rengine ve narin fildişi dantellerle süslenmiş. Stilistim bunları benim için seçti, muhtemelen düğünümünden önceki gece en azından damadın odasına gizlice girmeye çalışacağımı varsayarak. Tabii ki, James ile henüz cinsel bir ilişkimiz olmadığı için, onları gören tek kişi benim. Solgun tenimle, boynumdan ayak bileğime kadar beyazlarla örtünmüş bir hayalet gibi görünüyorum.

Neyse, en azından otel odamın kapısını çalacak saç ve makyaj uzmanlarını beklerken uzanıp rahatlayabileceğim kadar konforlular. Burası, özenle solmuş duvar kağıtları, antika damask kumaş kaplı mobilyaları ve kır çiçekleriyle bezenmiş pastoral tepelerin manzarasına sahip, şirin bir kır oteli.

Eski, pürüzlü bir kanepede uzanmış, manzaraya değil telefonuma bakıyorum. En sevdiğim sanatçıların paylaşımlarını ve bitmek bilmeyen ayakkabı reklamlarını geçip Instagram'da amaçsızca geziniyorum, hiçbir şeyi gerçekten algılamıyorum. Huzurlu manzarayı takdir edecek kadar enerjim ve dikkatim dağılmış durumda.

Üç saat sonra evleneceğim.

Dün gece, son dakika elbise provaları ve spa bakımlarıyla dolu bir günün ardından geç geldim. Şimdi tırnaklarım açık pembe renkte ojelenmiş, cildim nemlendirilmiş ve peeling yapılmış, kaşlarım da istenen şekle getirilmiş. Bugün fotoğraflarda mükemmel görüneceğim, ki bu da düğün törenimin en önemli kısmı.

James ve ben kendi yeminlerimizi yazmadık ya da ben koridorda yürürken çalacak şarkıyı seçmedik. Çiçekleri de ben seçmedim; hepsi beyaz, fildişi ve yeşil. Hatta törenin yapılacağı küçük güneş odasını bile doldurmuyorlar. Bunun yerine, hepsi James ve benim duracağımız yerin arkasına, kameralar için mükemmel görünecek şekilde özenle yerleştirilmişler.

Gerçek bir resepsiyon bile vermiyoruz, sadece fotoğrafçılara poz verip birkaç muhabire açıklamalarda bulunacağız. Fotoğraflar, halkla ilişkiler sorumlularımız tarafından onaylanmış basın kuruluşlarına verilecek ve böylece evliliğimizin meşru olduğu dünyaya duyurulacak.

Bu benim düşünüm ama sanki benimle hiç alakası yokmuş gibi geliyor.

Telefonumda babet ayakkabı reklamına denk gelirken, ekranın üst kısmında bir mesaj belirdi.

BİLİNMIYOR

Sadece bilmenizi istedim.

Altında bir link var, muhtemelen spam. Baş parmağım silme düğmesinin üzerinde. Başka bir gün olsa numarayı engeller ve yoluma devam ederdim. Ama bugün, her türlü dikkat dağıtıcı şeye açığım.

Bağlantıya tıklıyorum ve Toronto Tea'nin ana sayfasına yönlendiriliyorum; orada nişanlığımın kocaman bir fotoğrafını görüyorum. Kameraya bakıyor, soğuk mavi gözleri kısılmış. Başlığa doğru aşağı kaydırıyorum ve nefesim kesiliyor.

Devam Filminin En Acımasız Planının Kötü Adamı

Yazan: Peppermint

James Keller'ın kalbinin olması gereken yerde bir taş blok olduğunu zaten biliyoruz, ancak en yeni planı onun için bile alçakça. Buz kralı bu hafta sonu küçük bir törenle evlenerek bir kraliçe edinmeyi planlıyor. Elbette, ortada aşk yok. Sadece para, güç ve açgözlülük var.

Keller, Kötü Adam ile Matthews'un kızı Maura arasında bir evlilik ayarlamak için Pages'ın CEO'su Victor Matthews ile iş birliği yaptı. Görünüşe göre Bay Matthews her zaman kızını en yüksek teklifi verene satmayı planlamıştı ve hiç kimse Kötü Adam kadar yüksek bir fiyat ödeyemezdi. Elbette ortada gerçek bir rüşvet yoktu, ancak imparatorlukları birleştirme konusunda eski usul bir vaat vardı. Evlilik resmileştikten sonra, gerçek birlik başlayabilirdi: şirketler arasındaki birlik.

Maura kendi özgür iradesiyle nikah masasına doğru yürüyor olabilir, ama onu bekleyen adam hakkında gerçeği biliyor mu? Ona sunabileceği tek şeyin zulüm, açgözlülük ve kayıtsızlık olduğunu biliyor mu? Daha fazlasını hak ettiğinin farkında mı? Yıllarca Bay Matthews, kızını, gelecek vadeden bir sanatçı kariyerine rağmen, tek geleceğinin zengin bir adamla evlenmek olduğuna inandırdı. Şimdi, zavallı Maura, babasının hırsını tatmin etmek için kalpsiz bir soyluyla yalnız bir evliliğe zorlanacak.

Umarım Bayan Matthews törende kaçan bir gelin gibi davranır. Toronto Tea olarak biz de tenis ayakkabılarınızın bağcıklarını bağlamaktan mutluluk duyarız.

Sanki bir sürahi buzlu su yutmuş gibiyim. Bu olamaz. Hayatımın özel detayları internette her yerde yayınlanıyor. Peppermint, babamın beni sevgili kızı olarak değil, oyunlarında bir piyon olarak gördüğünü resmen ilan etti. Tea'de sözleşmeden bahsedilmedi ama yine de evliliğimi bir iş anlaşmasına indirgedi; kocam beni sadece ona getirebileceğim para için istiyor.

Bu aşağılanma beni derinden yaraladı.

En kötü yanı, ibretlik bir hikayeye dönüştürülmüş olmam. Resimlerimden sadece birkaç bin dolar kazandığımı düşünürsek, "gelecek vadeden kariyerim" bir yana, tüm blog beni güçlü adamlar tarafından oradan oraya savrulan zavallı bir piyon gibi gösteriyor.

Yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen, yorumları okumak için aşağı kaydırıyorum. Eminim ki sözleşmeyi imzaladığım için ne kadar aptal olduğumu söyleyen bir sürü insan vardır.

Hangi baba kızının hiç akrabalık bağı olmayan bir adamla evlenmesini ister ki? Kızının mutluluğunu hiç mi umursamıyor?

Bir milyarderin evlenmek için bir kadını satın alması mı gerekiyor? Tam bir kaybeden davranışı.

Bu çok saçma. O bir insan, koleksiyon kartı değil.

Koş, Maura, koş!

Sayfayı aşağı kaydırırken aynı duygular tekrarlanıyor; yorumlarda benim adıma öfkelenen yabancılar var. Bu... en hafif tabirle rahatsız edici. Babamın bu sözleşmeyi düzenlemesinden dolayı bana duyduğum öfke, kendime izin verdiğimden çok daha fazla.

Sanırım ondan beklentilerim o kadar düşüktü ki, tüm bu olay beni şaşırtmadı. Babam bana insandan çok bir eşya gibi davrandığı her seferinde

öfkelenmeye başlasaydım, sürekli öfkeyle dolup taşardım. Bu dünyadaki sınırlı zamanımı öfkelenerek geçirmek istemiyorum.

Kapıya tek bir vuruş geldi, yüksek ve sert bir vuruş. İçgüdüsel olarak bunun saç ve makyaj ekibim olmadığını anladım. Kapıya doğru yöneldim ve gözetleme deliğinden baktım. James dışarıda, çoktan smokinini giymiş, koyu renk saçları düzgünce geriye taranmış halde duruyordu. O kadar mükemmel yakışıklı görünüyordu ki, onu bir düğün pastasının üzerine koyabilirdiniz. Onu burada görmek beni şaşırtmadı. Törene kadar onu görmemem gerekiyordu belki ama Toronto Tea'deki o makale tam da acil bir ziyareti gerektirecek türden bir şeydi.

Derin bir nefes alarak kapıyı açıyorum.

"Günaydın, Maura." Sesi tamamen tarafsız, ne sıcak ne de kızgın.

"Düğünden önce damadın gelini görmesi uğursuzluk getirmez mi?" diye zayıf bir şakayla karışık soruyorum.

"Şansa inanmıyorum."

"Öyleyse neye inanıyorsunuz?"

"Çaba ve strateji." Bu sorunun kendisine ilk kez sorulmadığını gösteren, net ve önceden hazırlanmış bir cevap.

"Tam bir şirket kötü adamı gibi konuşuyorsun." Başımı yana eğdim. "Kahraman kaçarken sen de kötü planların hakkında uzun uzun konuşmaya inanıyor musun?"

Yüzünde bir anlık bir gülümseme beliriyor; belki de bir eğlence. "Ancak daha sinematik bir sonuca yol açacaksa."

Kenara çekilip içeri girmesi için işaret ediyorum. Babam tüm hanı kiralamıştı, ama yine de bu konuşmayı özel olarak yapmamız muhtemelen daha iyi. Peppermint'in makalesi bir şeyi kanıtladıysa, o da göz önünde saklanan kaynakların olduğudur.

James'in uzun boylu bedeni küçük mekanı dolduruyor, siyah smokini soluk duvar kağıdı ve mobilyalarla keskin bir tezat oluşturuyor. Hafif, temiz bir kolonya kokusu alabiliyorum, narenciye kokulu bir şey. Düzensiz koltuğa oturmuyor. Pencerenin yanında duruyor, manzara arkasında kalıyor.

"Makaleyi görmüşsünüzdür diye tahmin ediyorum," diyorum. O halde doğrudan konuya geçelim.

"Evet, yaptım."

Yine o ifadesiz ses. Yüz ifadesi o kadar boş ki, sanki hava durumundan bahsediyoruz. Evliliğimizin ardındaki anlaşmanın artık kamuoyuna açıklanması onu endişelendirmiyor mu? Peppermint'in onu kalpsiz, iktidar

hırsı olan bir kötü adam olarak nitelendirmesi onu rahatsız ediyor mu? Bunların herhangi birini gerçekten umursuyor mu?

"Peppermint senin hakkında oldukça kötü şeyler yazmış," diyorum, yüz ifadesini izleyerek.

Omuz silkerek, "Kötü adam rolüne alışkınım. Yeni bir şey değil. Ekibim şu anda paylaşımı kaldırmak için çalışıyor. Başka hiçbir yayın organının bunu yayınlaması olası değil. Pages ve Sequel PR ekipleri arasında, halkla ilişkiler uzmanlarımız gazeteleri nasıl kontrol altında tutacaklarını biliyorlar. Herhangi bir platformda ortaya çıkarsa, onu kaldırmanın bir yolunu bulacaklardır. Gerçeği gizli tutma konusunda titizler." dedi.

"Peki Peppermint bizi ilk başta nasıl öğrendi?"

Dudakları hafifçe aşağı kıvrıldı, bu da tüm bunlarla ilgilendiğinin ilk işaretiydi. "Bir sızıntı olmalı. Sequel'de veya avukatımın ofisinde olabilir. Bulup kapatacağız, ama biraz zaman alabilir. Umarım, sözleşmeyle ilgili bir şey yazmadan önce onu izole edebiliriz."

Yutkunuyorum. Belki bu James için olağan bir durumdur; o son derece tanınmış bir figür, yıllardır adı magazin gazetelerinin manşetlerinde yer alan milyarder bir bekar. Ama benim için bu çok büyük bir değişiklik. James'in bana sarılıp sırtımı okşamasını beklemiyorum, ama keşke içimi rahatlatacak bir şey söylese.

Sessiz mesajımı anlamış olmalı, çünkü "Endişelenme" diyor.

İşte bu kadar. Nişanlığımın teselli sözleri bunlar. Düğünümüzün sabahında bile bana karşı ne kadar kayıtsız olduğunu gizlemeye zahmet etmiyor.

"Doğru," diye mırıldandım. "Yapmayacağım."

Bileğini kaldırıp Chopard saatine baktı. "Hazırlanmanız için sizi yalnız bırakmalıyım."

"Bekle." Derin bir nefes alıyorum. Bugün kontrolüm dışında olan, tahmin edemediğim o kadar çok şey var ki. En azından bu akşam ne beklemem gerektiğini teyit etmek istiyorum. "Bu sabah yumurtlama testi yaptım. Yani düğünden sonra her şeye devam edecek miyiz?"

Sanırım "Hala seks yapıyoruz, değil mi?" demenin en kibar yolu bu.

"Elbette." Başını öne eğdi. "Evlilik görevlerimden asla kaçınmam."

"Elbette," diye tekrarladım derin bir sesle, ciddiyetini alaya alarak. Ciddi anlamda, yirmi birinci yüzyılda kim "işten kaçmak" kelimesini yüksek sesle söyler ki?

Doğrusunu söylemek gerekirse, dolgun dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Kapıdan çıkmadan önce ondan alabildiğim tek şey buydu.

Nikah memuru, Victor tarafından seçilen, altmışlı yaşlarının ortalarında, asık suratlı bir adam. Yüz ifadesi son derece sıkılmış, sanki yüzlerce düğün yönetmiş ve bu düğün özel bir şey değilmiş gibi. Aslında bu muhtemelen doğru.

Koridorun sonunda beni bekleyen o. Bu yeni bir şey değil; aslında, tüm geleneksel düğünler böyle olur. Damat önce koridordan yürür ve nikah memuruyla buluşur. Gelenek olabilir, ama bana evliliğimin aslında başka bir adamla ilgili olduğunu, bu birlikteliğin mutluluğuna en az benim kadar önem vermeyen bir adamla ilgili olduğunu hatırlatıyor.

Başımı sallayarak Victor'u aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Bu tören kısa ve öz olacak, aradan çıkarılması gereken bir formalite. Romantizmin önemi yok.

Hoparlörlerden klasik müzik çalıyor ve Nate'in önce bana doğru yürümesine şaşırmadım. Çocuklara, Ryan'ın en son sağdıç olarak gelmesiyle, koridorda yürüme sırası için kendi aralarında çekişebileceklerini söyledim. Tabii ki, sert ve huysuz Nate, birincilik için yarışmaya girmedi, tartışmadan memnuniyetle kendini muaf tuttu ve benden en uzakta durdu.

Sıradaki isim Luke, kaşlarını çatmış ve Beau'ya yenildiği için açıkça mutsuz. Bu, dudaklarımda günün ilk gülümsemesine neden oluyor.

Toronto Tea'nin yayınladığı gönderiyle uyanmak, düğün günümü geçirmeyi umduğum gibi değildi. Ekibime bu haberi örtbas etmeleri

konusunda güveniyorum; işlerinde en iyiler, yoksa onları işe almazdım. Yine de, bu durum düğün gününe istenmeyen bir gölge düşürüyor. Güvendiğimiz biri sırlarımızı satıyor ve ben kim olduğunu bulmaya kararlıyım.

Beau, seyrek kalabalık arasından geçerken memnun bir gülümsemeyle koridordan aşağı yürüyor. Konukların fotoğrafı çekilmeyeceği için kimi davet ettiğimizin pek bir önemi yoktu. Koltuklar çoğunlukla, bu düğünün gerçekleşmesi için geçen hafta boyunca çalışan ekip üyeleriyle doluydu. En azından kendi emeklerinin hayata geçtiğini izleyebiliyorlar.

Ryan, koridorda en son gelen adam. Yürürken bana komik suratlar yapıyor, beni güldürmeye çalışıyor. Bu neşeyi takdir ediyorum ama onu sinirlendirmek için gülümsemiyorum.

Sıradaki nedimler Cat, Pippa ve Brinley. Her bir kadın sade, zarif ve zevkli adaçayı yeşili elbiseler giymiş. Buketleri de arkamdaki çiçek yığınıyla uyumlu, sade beyaz. Pippa koridordan aşağı doğru ilerlerken, Ryan'a bakmaktan kendimi alamıyorum. Yüzünde saf bir hayranlıkla ona bakıyor ve acaba ne kadar süre sonra evlenme teklif edecek diye merak ediyorum.

Müzik geleneksel düğün marşına dönüşüyor ve Maura kapıda belirdiğinde herkes ayağa kalkıyor, Victor da yanında duruyor. Tek fotoğrafçı, doğru anda fotoğraf çekmek için kamerasını ayarlıyor. Düğünümüzün boş değil, samimi görünmesi için, özellikle Maura öne ulaştığında fotoğraf çekmesi talimatı verilmişti.

Maura, boynunda ve belinde büzülen, vücuda oturan, zarif fildişi ipek bir elbiseyle ıslıl ıslıl görünüyor. Peçe yerine, kızıl saçlarını inci tokalar toplamış. Güzel ama gülümsemiyor. Aslında, ifadesi ciddi, tıpkı bu sabah Toronto Çayı makalesini konuştuğumuzda yüzünde gördüğüm endişeyle dolu.

Tanrım, umarım bu sadece makaleyle ilgili bir durumdur ve onun fikrini değiştirmesinden kaynaklanmıyordur.

Victor, Maura'yı yanağından öptükten sonra onu bana teslim etti ve Maura ikimize de bakmadı. Karamel rengi bakışları uzaktaki bir şeye, göremediğim hayali bir yere sabitlenmiş gibiydi.

Nikah memuru boğazını temizler. “Maura Matthews ve James Keller’ın evlilik birliğini resmileştirmek için burada toplandık. Hayatlarının geri kalanında sürececek ciddi ve güçlü bir bağlılık olan evliliğin kutsal yasalarını

kabul ettiler. Birlikte, birlik anlaşmalarına sadık kalma niyetlerini açıklayacaklar.”

Bana doğru döndü. "Benden sonra tekrar edin. Ben, James Keller, Maura Matthews ile evlenmeme engel olacak hiçbir yasal gerekçe bilmiyorum."

Belki de tören metnini gözden geçirmeliydim. Bu, benim yazacağımdan bile daha resmi. Yine de, cümleyi tören görevlisine tekrar ediyorum.

"Lütfen benden sonra tekrarlayın," diyor dikkatini başka yöne çevirerek. "Ben, Maura Matthews, James Keller ile evlenmeme engel olacak hiçbir yasal durum bilmiyorum."

Derin bir nefes aldı. "Ben, Maura Matthews," dedi kısık bir sesle. "James Keller ile evlenmeme engel olacak hiçbir yasal durum bilmiyorum."

"Harika. Şimdi yeminlere başlayabiliriz."

Okuma yok, vaaz yok, süsleme yok. Tercihimi sorsaydınız, aynen böyle derdim. Ama şimdi dinleyince, tören çok aceleye getirilmiş gibi geliyor. Bu hızla, düğün iki dakika içinde bitecek.

"James Keller, Maura Matthews'ı, ikiniz de yaşadığınız sürece yasal olarak evli eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

"Evet." Söylemesi kolay. Yeminler benden çok az şey istiyor—"sevmek ve tutmak" yok, "hastalıkta ve sağlıkta" yok. Bu kadına en küçük sözü veriyorum ve bu içimde bir huzursuzluk hissi uyandırıyor. Gerçekten bu kadar mı? Birbirimize verebileceğimiz en az sözü mü veriyoruz gerçekten?

"Maura Matthews, James Keller'ı, ikiniz de yaşadığınız sürece yasal olarak evli eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

"Evet," derken gözleri hâlâ önündeki yere sabitlenmiş durumda.

"Ve şimdi, yüzüklerin değiş tokuş edilmesi."

Maura döndü ve buketini Brinley'e uzattı. Tutunacak bir şey olmadığı için eli titriyordu. Ben tereddüt etmeden ellerini tuttum ve başparmağımla parmak boğumlarını okşadım. Bu hareket sonunda onun başını kaldırıp gözlerime bakmasını sağladı.

Bakışlarında tereddüt ve korku açıkça görülüyor, ama aynı zamanda bir kararlılık da var. Tıpkı benim gibi, o da bunu sonuna kadar götürecektir.

"James, şimdi yüzüğü Maura'nın parmağına takabilirsin ve benden sonra tekrarlayabilirsin." Ceketimin cebinden sakladığım yüzüğü çıkarıyorum. Vücut ısıml sayesinde sıcak olan yüzüğü ince parmağına takıyorum ve nikah memurunun sözlerini tekrarlıyorum. "Sana bu yüzüğü, seni eşim yapma kararımın sembolü olarak veriyorum."

Maura, Brinley'den altın bir yüzük almak için elimi kısa bir süreliğine bırakıyor. Yüzüğü parmağıma takarken, "Bu yüzüğü sana, seni eşim yapma kararımın sembolü olarak veriyorum," diye tekrarlıyor.

Artık iş bitti. İkimiz de bu işin içindeyiz.

Nikah memuru, "Ontario Eyaleti tarafından bana verilen yetkiyle sizi evli ilan ediyorum," diyor. "Gelini öpebilirsiniz."

Maura'nın gözlerine bakıyorum ve o da bana hafifçe başıyla izin veriyor. Dudaklarımı onun dudaklarına değdirmek için öne eğiliyorum. Dudakları serin, yumuşak ve davetkar; öpüşmeye biraz daha devam etmekten kendimi alamıyorum. Keşke dilimi dudaklarına bastırıp onu tadabilseydim. Eminim ki beni içeri alırdı, çünkü geri çekilmiyor. Bana onunla bu gerçek anı yaşama fırsatı veriyor.

Kahretsin, bunu hızlı bir öpücük olarak planlamıştım. Hemen geri çekilerek öpüşmeyi kestim. Durmak istemem beni tedirgin ediyor.

Yeni eşime bakmak yerine, arkasındaki nedimelerine göz ucuyla baktım. Brinley'nin yüzünde garip bir ifade, gözlerinde yoğun bir duygu vardı. Arkamdaki birine bakıyordu—Beau, diye fark ettim. Düğün marşı çalarken, bu gizemi sonraya bıraktım ve koridordan aşağıya, dünyaya doğru yürümeye başladık.

Maura ile koridorda yürürken bir elimizi birleştirmiştik. Ancak odadan çıkmadan önce düğün organizatörü dirseğimden tuttu.

"Burada kalın," diye talimat verdi bize. "Çiçeklerin önünde fotoğraf çekmemiz gerekiyor."

Doğru. Bunu yapmamızın asıl sebebi fotoğraf çekmek. Arkadaşlarımız odadan çıkıyor ve bizi bu gösterinin tamamını fotoğraflamakla görevli profesyonellerle yalnız bırakıyorlar.

Bizi epey bir yoruyorlar, sanki bir saatmiş gibi gelen bir süre boyunca tekrar sunağın önünde poz vermemizi istiyorlar. Maura yüzünde küçük, zarif bir gülümseme tutuyor ve ben de yüzümdeki gerginliği hissetmeye başladıktan çok sonra bile aynı şeyi yapmaya çalışıyorum. Sonra da bir resepsiyonun provasını yapıyoruz. Asistanlar çiçekleri, eğer bu düğün gerçek olsaydı resepsiyonumuzun yapılacağı boş yemek odasına taşıyorlar.

Önümüzde kesilecek koca bir pasta var, üç katlı beyaz kremalı, komik derecede büyük, çünkü yiyecek misafir kalmadı. Erkekler bana mesaj atarak törenden hemen sonra bir limuzine bindirilip şehre geri götürüldüklerini bildirdiler. Muhtemelen en iyisi de bu; burada onlarla paylaşacak bir kutlama yok zaten.

Fotoğrafçı, "Hadi birbirinize kadeh kaldırırken bir fotoğrafınızı çekelim," diyor. Hemen yardımcılar şampanya şişesi ve kadehleri getirmek için koşuşturuyor. Elimize köpüklü şarap dolu kadehler tutuşturuluyor. Maura ile kadehleri tokuşturup poz veriyoruz. Maura'nın içki içmediğini ve benim de poker geceleri dışında nadiren içtiğimi düşünürsek, bu şimdiye kadarki en büyük maskaralık.

Şimdi ise, etrafımdaki bunaltıcı gerginliği dağıtmak için bardağın yarısını bitiriyorum. Bunların hiçbirisi doğru değil; ne tören, ne konuklar, ne de yanımdaki gergin kadın. Göğsümde isimsiz bir duygu, keder ya da suçluluk gibi bir şey sızlıyor.

Kendim için hiçbir zaman görkemli bir aşk hikayesi hayal etmemiştim, ama bu yapmacık düğün yine de yanlış geliyor. Sanki hiç farkında olmadığım bir şeyi kaybediyorum.

Kocam asansörün diğer tarafında duruyor, gözleri duvardaki düğmelere dikilmiş. Aramızdaki mesafe soğuk, mesafeli ya da garip değil. İkimiz de bunun nasıl sonuçlanacağından emin değilmiz gibi, belirsiz bir durum.

Düğünden beri durum böyle. Kısa, neredeyse iş usulü olan tören, evliliğimizin şu ana kadarki gidişatını belirlemiş gibiydi. James kibar ve düşünceliydi; köpüklü elma şarabı bardağımın her zaman dolu olduğundan emin oldu ve misafirlerimiz arasında dolaşırken yanımda kaldı. Nikah masasında öpüştüğümüzden beri bana neredeyse hiç dokunmadı.

Güzel bir öpücüktü—beklediğimden daha uzun sürdü. Beklediğimden daha fazla. Muhtemelen sadece heyecanım yüzünden midemdeki keleklerin aramızda bir kıvılcım olduğunu hayal ediyorum, ama hissettim.

Bu gece, o kıvılcımın ne kadar uzağa uzanabileceğini öğreneceğim.

James hâlâ smokinini giyiyor ama stilistim beni otel odama götürdü ki üçüncü gelinlik kıyafetimi giyebileyim. Bu kıyafeti en çok beğendim; uzun, fildişi rengi ipek bir etek ve vücudumu saran beyaz bir triko bluz. James'in bu kıyafetle nasıl görüldüğümü beğenip beğenmediğini, hatta giydiklerimi düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

Tekrar ona baktım ve gerçekten bunu yapıp yapmadığımızı merak ettim. O da aynı şeyleri düşünüyor olmalı, çünkü "Hâlâ bu geceyi benimle geçirmek istiyor musun?" diye sordu.

"Evet. Yani, yumurtlama dönemindeyim ve sözleşmemiz de var."

“Ama istemiyorsan yapmak zorunda değilsin.” Bana doğru döndü, bakışları yoğundu. “Fikrini değiştirebilirsin. Bunu bu gece yapmak zorunda değiliz.”

“Ama istiyorum. Sadece... içimden öyle geliyor.” Sonuçta James artık kocam. Evliliğimizi tamamlamadan yatağa girmek istemiyorum. Sanki yarım kalmış bir şey bırakmışız gibi hissederdim.

Başını salladı. "Güzel. Ben de bunu istiyorum."

Kalbim hızla çarpıyor. Sözleşmeyi yerine getirip bebek sahibi olmak mı istiyor? Yoksa beni mi istiyor? İkincisini dilemek aptalca geliyor ama elimde değil. Kocanızın size ilgi duymasını ummak o kadar da çılgınca değil.

Asansörün kapıları çatı katındaki daireye açılıyor. James beni öne doğru yönlendiriyor, eli hafifçe belimin alt kısmına dokunuyor. "Eve hoş geldin," diyor.

Gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde etrafa bakıyorum. James'in dairesinin nasıl olacağını çok fazla hayal etmemiştim, ama muhtemelen önümdeki odaya benzer bir şey olurdu. Yüksek tavanlı, geniş ve açık bir oturma odası ve ikinci kata çıkan asma kat var. Mobilyalar zarif ve sade, bolca açık gri ve krom tonları kullanılmış. Pencereleden şehrin binaları ışıltıyor.

James, “Babanız eşyalarınızı dün gece gönderdi,” diyor. “Çalışanlarım paketleri açtı. Bulamadığınız bir şey varsa, ev görevlimizin ayrıntılı bir listesi var.”

"Pekala," dedim başımı sallayarak.

Beni oturma odasından mutfığa götürüyor; orada da gri tonları ve bolca lüks ev aletleri var. Sonra, daha da gri tonlarının hakim olduğu ev ofisine giriyoruz. Bu desen iki misafir odasında, yemek odasında ve çamaşır dolabında da devam ediyor. Sanki renkli çekimlere başlamadan önceki eski bir sitcom'a girmiş gibi hissediyorum.

Sonunda beni merdivenlerden yukarı, ikinci kata, en çok görmek istediğim odaya götürüyor. "Burası senin stüdyon."

Kapıyı açıyor ve beni taze boyanın tanıdık kokusu karşılıyor. Boya tuval değil de duvarlarda olsa da, bu koku beni hemen rahatlatıyor. İçeri giriyorum ve mekanı inceliyorum. Duvarlara hala kontrplakları yerleştirilmiş, bir dizi rafın başlangıcı olduğunu düşündüğüm yer çok güzel. Mekan geniş, eski yatak odamın iki katı büyüklüğünde. Pencereleden

aşağıdaki şehre bakılıyor. Önlerine bitkiler asıp, kentsel yayılmaya doğal bir kontrast katmayı şimdiden hayal edebiliyorum.

James, "Yükleniciler hâlâ işi bitiriyor," diyor. "Ancak hafta ortasına kadar taşınıp çalışmaya başlayabilirsiniz. Herhangi bir isteğiniz olursa, sorabilirim—"

"Mükemmel," diyorum sözünü keserek. "Gerçekten. İsteyebileceğim en iyi düğün hediyesi."

Gülümsüyor. Küçük bir gülümseme ama memnun olduğunu anlayabiliyorum. "Güzel. Odanız hemen yan tarafta."

"Bizim odamız değil mi?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Kendi alanınıza sahip olmayı tercih edeceğinizi düşündüm."

Gülümsedim. "Doğru düşündün. Teşekkür ederim." Belki bir gün eşimle aynı odayı paylaşmak isterim, ama bunun gerçekleşmesine daha çok uzun zaman var.

Odamın içine girer girmez, James'in hizmetçimle -daha doğrusu artık babamın hizmetçisiyle- konuştuğunu anladım. Oda bana göre o kadar özel tasarlanmış ki, başka türlü tasarlanmış olamazdı. James'in ya da onun çalışanlarından hangisi odamı tasarladıysa, onun incelikli bir hareket olduğunu gösteriyor.

Yatakta, yumuşak, açık mavi bir yorgan ve bolca yastık bulunan büyük boy bir yatak var. Kitaplıklar zaten memleketimden getirdiğim kitaplarla dolu. Köşede, kıvrılıp okumak için mükemmel bir yer olan, yumuşak lacivert bir koltuk duruyor. Beyaz ahşap şifonyere doğru yürüdüğümde, üst çekmecedeki çoraplarımın ve iç çamaşırlarımın olduğunu görüyorum. Sahip olduğum her şey, parmağımı bile kıpırdatmadan, sorunsuz bir şekilde yeni evime taşındı.

Her şey harika, en önemli kısım hariç.

Sanat.

Klinik beyaz ve gümüş tonlarındaki tablolar, ruhsuz renk blokları, bana hastanede olmayı hatırlatıyor. Onlara baktığımda, boş bir koridorda çılgılık atan bir robot gibi geliyor bana; kalbi yok, ruhu yok, insanlığı yok.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor James arkamdan.

"Güzel olmuş," dedim ona gülümseyerek. James bana delici bir bakış attığında güldüm. "Tamam, çizimler kötü. Ama onu düzelteceğim. Geri kalanı güzel görünüyor."

"Güzel." Bir an duraksıyor. "Burada mı yoksa odamda mı kalmayı tercih edeceğine sen karar ver."

Ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı. Evliliğimizi nerede tamamlayacağımızı öğrenmek istiyor.

"Lütfen odanıza geçin." Özellikle işler yolunda gitmezse, sonrasında çekilebileceğim kendi odamı tercih ederim.

Koridorun karşısındaki odaya doğru yönlendiriyor. James'in yatak odası evin en sıcak, en çok yaşanmışlık hissi veren odası. Komodinin üzerinde küçük bir kitap yığını duruyor, en üstteğine de bir ayraç sıkıştırılmış.

Duvarda birkaç çerçeveli fotoğraf var. Birinde, modası geçmiş saç stillerine sahip, göz alıcı görünümlü bir çift var; belli ki onun anne babası. Kadının uzun, koyu saçları ve soluk mavi gözleri var ve yüzünün şekli beni hayrete düşürüyor.

Daha önce tanıştığım birine benziyor.

Hayır, bu imkansız. James'in annesi yıllar önce öldü. Ama zarif yüz hatlarında, gülümsemesindeki sıcaklıkta tanıdık gelen, ürpertici bir şey var. Oyuncu olduğunu hatırlıyorum. Kesinlikle bu olmalı. Muhtemelen dergilerde resimlerini görmüşümdür.

Yine de, o garip tanıdıklık hissini bir türlü üzerimden atamıyorum. Sanki ulaşamayacağım kadar uzakta duran bir anı gibi.

Başka bir fotoğrafta ise James, Nate'in yanında bir hokey sahasında duruyor; ikisi de James'ten on yaş daha genç. İkisi de gülümsemiyor ama yine de mutlu görünüyorlar. Daha birçok fotoğraf var, kocamın hatırlamaya değer bulduğu küçük anılar. Bunlara daha sonra daha yakından bakacağım.

Ancak kişisel dokunuşlar burada sona eriyor. Kral yatağındaki yorgan, beklendiği gibi gri. Giyinme odasının kapısından, kıyafetlerinin profesyonelce ütülendiğini ve renklerine göre düzenlendiğini görebiliyorum. Temizlik personeli her gün gelip, her askının tam olarak iki inç arayla yerleştirildiğinden emin oluyor.

James'e döndüğümde, smokin ceketini çıkarıyordu. Gömleğinin kaslı vücuduna nasıl yapıştığını görünce kalbim hızlandı. Ardından kravatını gevşetti, çıkarıp yatağının yanındaki sandalyenin üzerine düzgünce bıraktı. Giysilerine çok dikkat ediyordu, sanki her kumaş parçası kırışmak yerine yırtılabilirmiş gibi.

Gerçekten bunu yapıyoruz. Soyunmayı bitirdiğinde, en son ve en mahrem şekilde kocam olacak ve bunun nasıl bir his olacağı hakkında en ufak bir fikrim bile yok.

Sadece birkaç kez seks yaptım. Her iki deneyim de kısa, karmaşık ve duygusuzdu. Okuduğum ve filmlerde gördüğüm zevke bile yaklaşmadım.

Hatta kendimden ve vibratöründen aldığım zevke bile yaklaşmadım. İnanılmaz, akıl almaz bir seks yaşamının mümkün olduğunu biliyorum, sadece bunun benim için mümkün olup olmadığını bilmiyorum.

Yutkunuyorum, Cat'in daha önce söylediklerini hatırlıyorum. Her şeyin hemen iyi olması gerekmiyor. James'le aramızda kimya tutmasa bile, zamanla düzelebilir.

James kol saatini çıkarıp komodinin üzerine koydu ve bana baktı. Gözleri yüzümden başlayıp göğüslerime, karnıma, kalçalarım kadar beni süzdü. Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı ve yemin ederim kalp atışım üç katına çıktı. İçgüdüsel olarak, birkaç saat önce ilaç aldığım son zamanı düşündüm. Güvende olmalıyım.

Gerekir.

Gözleri tekrar gözlerimle buluştuğunda, göz bebekleri geniş ve koyu renkliydi.

“Seni görmek istiyorum, Maura.” Sesi alçak ve boğuk çıkıyor. “Soyunmana yardım etmemi ister misin?”

Yavaş ve ölçülü adımlarla yanıma doğru geliyor. Gecenin ilk engelini aştığımızı bilmenin verdiği heyecan ve gerginlikle kalbim hızla çarpıyor.

Ameliyat izimi görmesine henüz hazır değilim, belki de asla. Eminim bir noktada kaçınılmaz olacak, ama o günün mümkün olduğunca uzak bir gelecekte gelmesini planlıyorum. Belki ilk on yıldan sonra düşünebilirim. Sorun şu ki, insanlar durumumu öğrendikten sonra, sadece bunu görüyorlar. Beni bir insan olarak değil, kırılğan, acınası bir şey olarak görüyorlar.

Yara izimi birlikte olduğum her erkekten sakladım. Cinsel deneyimimin bu kadar az olmasının sebeplerinden biri de bu. Erkeklerle tişörtümü çıkarmak istemediğimi söylediğimde, ısrar ediyorlar. Açıklama istiyorlar veya fikrimi değiştirmem için beni ikna etmeye çalışıyorlar. Hatta bir adam izinsiz tişörtümü çıkarmaya çalıştı. Hepsini eve gönderdim, ikinci bir şans vermedim.

Bu sınır James'in ilk sınavı ve eğer geçemezse, bu gece nasıl hayatta kalacağımı bilmiyorum.

“Bekle.” James'in göğsüne elimi koyarak onu durdurdum. “Gömleğimi çıkarma. Belden yukarı kıyafetlerimi çıkarmamalıyım.”

Lütfen sormayın.

Lütfen bunu mahvetmeyin.

Tepkisini görmek için onu dikkatle izliyorum. Gözlerinde bir anlık merak beliriyor, ama bir saniye sonra başını sallıyor. "Tamam."

Omuzlarım rahatlamayla gevşedi, vücudumdaki gerginlik biraz azaldı. Zorlamadı. Yeşil bayrak.

"Ben de tişörtümü çıkarmamalı mıyım?" diye soruyor.

"Sadece istersen." Giysilerinin altında olduğunu bildiğim kaslı vücudunu görmeyi çok istesem de, adalet yerini bulmalı.

Cevap olarak, gömleğinin en üst düğmesine uzandı. Gözlerim, gömleğini hızla çıkarıp omuzlarından sıyrıp iç gömleğini de çıkaran geniş ellerine kilitlenmişti. Kaslı göğsü, parmaklarımı kaşındırıp bir kalem alıp onu çizme isteği uyandırdı; çizgileri ve gölgeleri kağıda döküp sonsuza dek saklamak istedim.

Ya da daha gerçekçi olmak gerekirse, şu anda ona dokunabilirim. Ağzım kupkuru oluyor.

"Şunu da bil diye söylüyorum, beni baştan çıkarmanı beklemiyorum," diye patavatsızca söylüyorum. "Bunun büyük romantik bir şey olmasına gerek yok. Sadece halledebiliriz."

Çenesinde bir kas seğirdi. "Hayır. Yapamayız."

Gözlerimi kırkıyorum. "Neden olmasın?"

Elleri yanlarında yumruk haline geldi. "Seni benim için ısıtmam gerek Maura. Uzun vadede işe yaramasının tek yolu bu. Eğer bunu her ay birkaç gün yapacaksak, kasların ağrırsa çok zor olur."

"Ah." Sanırım bu mantıklı, çünkü seks daha önce beni hiçbir zaman özellikle ağırlı bırakmamıştı.

"Ayrıca, bunun ikimiz için de fiziksel olarak zevkli olmaması için hiçbir sebep yok. Duyguları işin içine katmadan seni iyi hissettirebilirim," diyor. "Bana güven. Bunun bizim için ne kadar iyi olabileceğini sana göstereyim."

Bu sözler bacaklarımın arasında bir nabız atışı gibi bir his uyandırıyor. Vücut sıcaklığım birdenbire on derece yükselmiş gibi hissediyorum. "Tamam. Bu kulağa... evet gibi geliyor."

James kekeleyerek verdiği cevaba gülmedi. Adımlarını daha da yaklaştırdı, aramızda belki bir karış mesafe kaldı. Gözlerimin içine bakmak için başımı kaldırmak zorunda kaldım. Elini kaldırdı, pazı kasları kasıldı ama bana dokunmadı.

"Yüzüne dokunabilir miyim?" Sözleri ağzından gürleyerek çıktı ve omurgamda titreşimler yarattı.

"Evet," diye fısıldıyorum. Başparmağı alt dudağımın üzerinden kayıyor ve ağzım otomatik olarak açılıyor.

"Güzel," diye fısıldıyor, eliyle yüzümü kavrayıp. Birkaç saç telimi kulağımın arkasına itiyor ve gözlerim kendiliğinden kapanıyor. Onun bana böyle bakması, tüm dikkati üzerimde olması çok fazla.

Yaklaştıkça vücudundan bir ısı yayılıyor. "Peki ya boynun? Oraya dokunabilir miyim?"

Başımı salladım ve parmaklarının arkası açıkta kalan tenime değdi. Çenem otomatik olarak yukarı kalktı, ona erişim sağladım. Parmak uçları boynumun ense kısmına doğru ilerledi ve ensedeki saçların arasından geçti.

"Ya yakan?" diye mırıldanıyor. "Gömleğinin altına girmeyeceğim."

Omuzlarım geriliyor. Artık ona güvenmeliyim, sınırlarımı zorlamayacağına güvenmeliyim. "Evet."

Başparmağı eteğimin yüksek yakasında geziniyor. Parmağının yarısı tenime değiyor, diğer yarısı ince kumaşı yakıyor. Serin bir rahatlama damarlarımda dolaşüyor, ellerinin üzerimde daha fazla olmasını istiyorum. Eğer bu kadar saygılı bir şekilde sormaya devam ederse, sonsuza kadar sürecek ve açıkçası, onu şimdi hissetmek istiyorum.

"Lütfen bana dokun," diye fısıldıyorum. "Bana her yerime dokunabilirsin, James."

Hafif bir inilti çıkardı ve elleri belimi kavrayarak belimden göğüslerimin hemen altına kadar uzandı. Başparmakları kaburgalarımı okşadı, tıpkı nikah masasında elimi okşadığı gibi, beni rahatlattı. Kumaşın üzerinden bile tenimde karıncalanma hissettim.

"Seni öpmek istiyorum Maura. Yemin ederim, istediğin an duracağım. Öpebilir miyim?"

"Evet," diye yalvardım.

Dudakları hafifçe dudaklarıma değiyor, beni tahrik ediyor. Bal gibi tatlı bir sıcaklık omurgamdan aşağı akıyor. Bana neredeyse hiç dokunmadı bile, ama şimdiden onu, birlikte yattığım diğer erkeklerden daha çok arzuluyorum.

Belimi daha sıkı kavrayarak bedenimi kendine doğru çekti. Dudakları benimkine daha sert bastırdı, talepkar ve aç bir şekilde. İnleyerek ona açıldım ve dili uzun, kontrollü bir hareketle benimkini okşadı.

Onun dokunuşunun verdiği hissin içinde kayboluyorum; geniş elleri yanlarımda yukarı aşağı geziniyor, dokunuşuyla titrememe neden oluyor. Elleri aşağı doğru kayıyor, kalçalarımı kavrayıp sıkıyor. Orada tutulacak pek bir şey yok. İnce kalçalarım ve genel olarak kıvrımlarımın olmaması

konusunda her zaman özgüvensizdim, ama James'in ağzıma karşı inlemesinden anladığım kadarıyla, benden oldukça hoşlanıyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diye mırıldanıyor. "Bunu olmadan sana dokunmayı dört gözle bekliyorum."

Parmakları eteğimin yan fermuarına doğru hareket etti ve ipeğin bacaklarımdan aşağı kayıp yere yığılmasına kadar fermuarı aşağı doğru kaydırды. Hava tenime serin geldi ve birdenbire ne kadar çıplak olduğumun farkına vardım. İz kalmaması için bu etekle tanga giymiştim ve sızan vajinamı sadece ince bir kumaş parçası örtüyordu. Bacaklarımı birbirine bastırdım, kendi ıslaklığımı tenimde hissettim.

James uzanıp külotumu kenara çekti ve çıplak vajinamı okşamaya başladı. Boğazından bir inilti çıktı. "Kahretsin, benim için şimdiden çok ıslanmışsın."

Yüzüm kızardı. "Hazırım, James."

Başını salladı. "Hayır. Değilsin."

Elini kavrayıp, bacaklarımdaki ıslaklığa daha sıkı bastırdım. "Öyleyim, görüyor musun?"

"Hayır. Maura, ben senin alışık olduğundan daha iriyim," diyor açıkça. "Hazır değilsin. Seni ısıtmama izin vermen gerekiyor, tamam mı?"

Ah.

Ondan ne beklediysen de, öyle bir şey demedi. Daha önce birlikte olduğum erkeklerin hiçbirisi resmi bir uyarıda bulunmak zorunda kalmamıştı. İçimde bir anlık gerginlik belirdi ama onu bastırdım. "Tamam."

Diğer eli de benimkine kenetleniyor ve beni yatağına doğru yönlendiriyor. Beni yumuşak yatağına çekiyor, yorgan çıplak tenimde serin ve tüy gibi yumuşak. Boynumun çizgisi boyunca ateşli öpücükler bırakıyor ve ben de içgüdüsel olarak ona daha yakın olmak isteyerek ona doğru kıvrılıyorum.

Elini göğsümün üzerine doğru indiriyor. "İzin verir misin?"

Ne istediğini biliyorum. İsteddiği yere dokunmasına izin verdim ama tişörtün bir sınır olduğunu biliyor. Benimle iletişim kuruyor ve bunun için minnettarım.

"Lütfen," diye fısıldıyorum ve o da tişörtümün üzerinden küçük tümseğimi okşuyor. Meme uçları kumaşın altında sertleşiyor. Sütyen takmadım—küçük göğüslerimle gerçekten gerek yok. Aramızda bir kumaş katmanı olmasına rağmen, onun bana böyle dokunmasının ne kadar iyi hissettirdiğine inanamıyorum. Kalçalarımda onunkine bastırıyor ve sertleşmiş

penisinin çıkıntısını tenimde hissediyorum. Tahriş külotumda birikiyor ve biliyorum ki bunu tutmaya yetmeyecek. Pantolonuna bulaştıracağım.

“Sana dokunmak istiyorum,” diye hırladı James. Parmağını tanga külotumun lastikli üst kısmına takıp kalçamdan aşağı doğru çekti. Külotumu çıkarmasına yardımcı olmak için bacaklarımı ayarladım, böylece onun için tamamen çıplak kaldım. Hassas vajinam dokunulmayı özlüyor ve arzuladığım şeye çok yakıным.

James, parmağının ucunu girişime bastırırken gözlerime bakıyor. O uzun parmağını içime sokarken ellerim altımdaki yorganı sıkıca kavıyor. Aman Tanrım. Onun beni doldurması inanılmaz derecede iyi hissettiriyor. Bir erkeğin bana en son ne zaman böyle dokunduğunu hatırlamıyorum. Sonra başparmağıyla klitorisimi okşuyor ve hiçbir şey hatırlamıyorum.

"İyi mi?" diye soruyor.

Karşılık olarak sızlanıyorum ve yüzünde şeytani bir gülümseme belirliyor. Girişime ikinci parmağını da yaklaştırarak beni durdurmam için fırsat veriyor. Ama durdurmuyorum, çünkü zaten daha fazlasını istiyorum, onun elinde kıvranıyorum.

Lanet olsun. Daha önce iyi olduğunu düşünüyorsam, hiçbir fikrim yokmuş. James'in iki parmağı cennet gibi. İçime bastırırken yatağa doğru eriyorum, parmaklarıyla klitorisime dokunarak vücudumda şok dalgaları yaratıyor. O kadar mükemmel, o kadar güzel ki, eğer devam etseydi, birkaç dakika içinde boşalırdım.

Ta ki üçüncü bir parmak hassas girişime dokunana kadar. İçeri girdiğinde, James'in omuzlarını morartacak kadar sertçe kavradım. Donakaldı. "Fazla mı oldu?"

Başımı salladım, o ise kaşlarını çattı.

“Burada durmayacağım. En az üç parmağımı almanı istiyorum Maura. Eğer penisimi alacaksan buna ihtiyacın olacak.” Panik yapmadan önce, dudaklarımın kenarına bir öpücük kondurdu. “Biliyorum biraz zorlayıcı, ama endişelenme. İyi yapacağıma söz verdim.”

Dudakları boynumdan aşağı doğru kayıyor, göğüs kemiğim boyunca tişörtümün üzerinden beni öpüyor. Kahretsin, ya kumaşın üzerinden yara izimi hissederse? Bunun pek olası olmadığını biliyorum, ama kaslarımın kasılmasına engel olamıyorum. James, yara izimin üzerinden geçerken nasıl gerildiğimi fark ederse, hâlâ onunla birlikte olmaktan endişelendiğimi düşünecektir. Aşağı doğru devam edip karnımı öperken rahat bir nefes aldım.

Onun nereye gittiğini anlayana kadar.

"Bekle," diye yalvardım, elimle yüzünü bacaklarımdan uzaklaştırarak. "Biraz zamana ihtiyacım var. Bunu daha önce hiç yapmadım."

Mavi gözleri dehşetle açılmış gibi görünüyor. "Kahretsin. Sen... sen bakire değilsin, değil mi?"

Gülüyorum. "Tanrı aşkına, hayır. Bakire değilim, sadece... yeterince cinsel ilişki yaşamadım."

Yüzünde bir anlık öfke belirdi, ama aynı hızla kayboldu. "Öyleyse izin ver bana."

Başımı salladığımda, koyu saçları soluk tenime karşı belirgin bir şekilde öne çıkarken bacaklarımdan arasına yerleşti. Şişmiş klitorisimi önce nazikçe, sonra biraz daha sertçe öptü. Dokunuşla sinirlerim harekete geçti. Farklı bir his, ama inanılmaz derecede güzel; parmaklardan daha yumuşak ve daha narin. Sonra dili klitorisimin üzerinde gezindi ve gözlerim karardı.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım, elimi saçlarının arasına geçirip onu kendime doğru çektim.

Tekrar beni yalamaya başladı, tepkilerimi kaydederken yavaş yavaş hızlandı. Beni onun için inlemeye iten bir ritim buldu, düz dili beni yavaş ama acımasızca okşadı. Kalçalarım, zaten içimde olan iki parmağına sürtünerek beni gerdi. Üçüncü parmağının ucu girişime dokunduğunda kasılmadım.

"Evet, James, lütfen." Sesim nefes nefese ve çaresiz çıkıyor, sanki tanımadığım bir yaratık gibi.

Sonra üçüncü parmağını içeri doğru bastırıyor ve ben anında alçakgönüllü oluyorum. Esneme acı veriyor ve rahatsızlıktan dişlerimin arasından tıslıyorum. Çok fazla, çok fazla ve eğer daha fazla hareket ederse bununla başa çıkıp çıkamayacağımı bilmiyorum.

"Biliyorum," diye mırıldandı James, nefesi bacaklarımdan arasında sıcaktı. "Çok zor, ama üstesinden gelebilirsin."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Şaka yapmıyorum, sadece yarı ciddiyim.

"Çünkü sen güçlüsün Maura ve şimdiden çok iyi gidiyorsun."

Başını tekrar aşağı indiriyor ve parmaklarını kıpırdatmadan, bu müdahaleye alışmam için beni bekleterek, klitorisimi nazikçe yalıyor. Rahatlamam için beni ikna ederken sabırlı davranıyor. Uyluklarım yüzünün etrafında gevşiyor, yakıcı gerginliğin yerini elektrik çarpması gibi bir sıcaklık alıyor.

Kalçalarım ağzına doğru hareket etmeye başladığında, James inleyerek yüzünü vajinama gömüyor ve beni adeta yiyip bitiriyor. Başka biri olsaydı, gerçekten zevk alıp almadığı konusunda kendimi sorgulayabilirdim. Ama bu James; hiçbir duygu, hiçbir yükümlülük yok. Orada olmak istediği için orada ve ben de kendimi tamamen bu duyguya bırakıyorum.

Önce yavaş yavaş gelen haz, sonra bir çığ gibi beni sarıp sarmalıyor. Bütün vücudum titriyor, doruk noktasına ulaşırken bacaklarım James'in başını sıkıca kavıyor. Gözlerim kararıyor ve dünyanın tekrar netleşmesi uzun zaman alıyor.

Gözümü kırptım ve James bana gülümsüyordu.

"Harika," diye övüyor, göğsümde bir sıcaklık dalgası yaratıyor. Bana az önce ne verdiğinin farkında değil; hayatımın en iyi orgazmını yaşattı, ki bu bile fazlasıyla yeterli olurdu.

Bu, kendimden başka biriyle yaşadığım ilk orgazmdı.

Aşağıya uzanıp pantolonunun düğmelerini çözdü ve iç çamaşırıyla birlikte pantolonunu da çıkardı. Sonunda tamamen çıplaktı; uyluklarındaki güçlü kaslar göğüs kaslarıyla uyum içindeydi ve—

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

James'in dudakları seğirdi; ondan gördüğüm en yakın gülümseme buydu. "Bu tipik bir tepki."

"Ben öyle demek istemedim—sadece—" Gözlerimi ondan alamıyorum. "Bu nasıl oluyor ki?"

"Dikkatlice." Yavaşça, neredeyse tembelce kendini okşuyor ve elinin hareketini izlerken ağızım kuruyor. "Ve sadece bana güvenen bir partnerle."

James'in vücudunun benimkine baskı yapmasından bile ne kadar büyük olduğunu anlayabiliyordum, ama tam boyutuna hiçbir şey beni hazırlamamıştı. Uzun ve kalın, şimdiye kadar gördüğüm tüm penislerden daha büyük. Uzun parmaklarımla bile onu kavramaya çalışsam, parmaklarım ona dokunmaya bile yaklaşamazdı. Beni hazırlamasının bu kadar uzun sürmesine şaşmamalı; sadece ucunu bile alabilmek için çok iyi bir ısınma yapmam gerekecekti.

Elini penisinin etrafında döndürüyor, yavaşça pompalıyor ve ben de daha fazlasının olduğunu fark ediyorum. Hala büyüyor ve içimde bir korku dalgası yükseliyor. Belki de sevgililerini hastaneye gönderdiğine dair söylentiler doğruymuş. Onu içine sıgdırmaya çalışırken birini paramparça etmesini hayal etmek zor değil.

“Sorun yok,” diyor James, gözleri benimkine sabitlenmiş. Bakışları sakın ve güven verici. “Yavaş yavaş ilerleyeceğiz. Çoğu kadın sadece yarısını alıyor, bu yüzden ne kadarını kaldırabilirsen o kadar memnun olurum. Tamam mı?”

Başparmağı beklenmedik bir şekilde nazikçe elmacık kemiğimi okşadı. “Ciddi söylüyorum Maura. Bana verebileceğin her şey yeterli. Hayal kırıklığına uğramayacağım.”

Bu sözler üzerine göğsümde bir şey kırıldı. Ciddi olduğunu anladım. Çenesinin sıkılışından, her kasındaki gerginlikten bunu görebiliyordum. İsteddiği her şeyi elde eden bu adam, bana ne teklif edersem edeyim memnun olacağını söylüyordu.

Bu durum ona her şeyimi vermek istememe neden oluyor.

Titrek bir nefes verdim. Bana ona güvenmemem için hiçbir sebep vermedi, en azından bu konuda. “Tamam.”

Yatağa doğru sürünerek üzerime eğildi, ağırlığını kollarının üzerine verdi. Mavi gözleri gözlerime dikildi ve bir an için buz gibi soğuk yerine sıcak bir parıltı yakaladım.

Ağzı benimkini kavradı, dili uzun, şehvetli hareketlerle gezindi. Bu, duyularımı ele geçirmeye yetti; penisinin ucunu girişime bastırırken dikkatimi dağıtmaya yetti.

Orada duraksıyor, çenesi sıkıca kenetlenmiş. “Bana bak, Maura.”

Gözlerim aralanıyor.

“Benim için nefes almanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?” Sesi temkinliydi. “Çok küçüksün. Sana zarar vermek istemiyorum.”

“Yapamazsın.”

“Olabilir.”

Şişmiş ucunu ıslaklığımın içinden geçiriyor, içeri itmeye başlamadan önce ıslaklığı kaplıyor.

“Kahretsin!”

Sözler, engelleyemeden ağzımdan fırlayıp çıkıyor. O daha yeni içime girmişken, ben inanılmaz derecede doluluk hissediyorum.

James donakaldı, tüm kasları kasıldı. “Fazla mı oldu?”

“Hayır, ben sadece—” Titrek bir nefes alıyorum. “Bunun nasıl bir his olacağına hazırlıklı değildim.”

“Nasıl hissediyorsun?” Sesi gergin, sanki bu soru ona bir şeye mal olmuş gibi.

“Sanki her yerdesin. Sanki başka hiçbir şeye yer yokmuş gibi.”
Gözlerine bakıyorum. “Durma.”

Onun içimde olması inanılmaz derecede güzel, parmakları çekildikten sonra hissettiğim boşluk sonunda doldu.

Ama aynı zamanda çok acı veriyor.

Hayır, tam olarak acı değil. Daha çok rahatsız edici bir batma hissi, vücudumun hazır olmadığı bir şey. Bir bakıma... hoşuma gidiyor.

Onun genişliğine alışmaya çalışırken tüm vücudum ürperdi.

Parmaklarımın James'in kollarını morartacak kadar sert bir şekilde kavradığını fark etmem biraz zaman aldı. Sıkıca tutuşumu biraz gevşettim. "Özür dilerim."

"Sorun değil. Beni istediğin kadar sıkıca tut."

Ağırlığını bir koluna veriyor, sonra başparmağını ağzına götürüyor. Başparmağını ağzına götürüp tükürüğüyle kapladığı anda zihnim bir anlığına bomboş kalıyor, sonra elini bedenlerimizin arasına indiriyor. Kaygan parmak klitorisimin üzerinde geziniyor, bacaklarımın arasında bir sıcaklık dalgası yaratıyor. Yavaşça, penisinin etrafında gevşediğimi hissediyorum.

"Aferin kızım. Bu kadar."

Nefesim kesiliyor. Daha önce kimse bana böyle seslenmemişti. "Aferin kızım" kelimeleri göğsümü sıcaklıkla dolduruyor. Kendimi değerli, beğenilen ve önemsenen biri gibi hissettiriyorlar.

James başparmağını tekrar klitorisimin etrafında gezdirdi. "Biraz daha dayanabilir misin?"

"Bence de."

Daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim. Belki bir santim daha ilerledikten sonra onu durdurmak zorunda kalacağım, ama denemekten vazgeçmeyeceğim.

Penisinin içime doğru küçük bir adım daha ilerlemesiyle, bu sefer acıya hazırım. Çok kötü olmasa da yüzümü buruşturuyorum. Aslında, acı hızla geçiyor ve yerini zevk alıyor; James klitorisime dikkatlice dokundukça zevk daha da yükseliyor.

"Daha fazla," diye fısıldıyorum.

Duraksıyor. "Emin misiniz?"

"Evet."

Bana yarım santim daha veriyor, alışmam için zaman tanıyor. Artık sadece acıya hazır değilim, onu özlüyorum. Acı tatlı bitter çikolata gibi ya

da biraz fazla sıcak bir duşa girmek gibi. Kenar, tatlılığı çok daha tatmin edici kılıyor.

Acele etmiyoruz, James penisinin daha fazlasını, yıkıcı bir şekilde, santim santim bana veriyor, ben alırken klitorisimi okşuyor ve sonra biraz daha veriyor. Kendini tutma çabasından alnı ter içinde kalmış.

“İşte bu kadar,” diye fısıldadı. “ok iyi gidiyorsun. Biraz daha.”

O daha da derine ittike inliyorum, tırnaklarımı omuzlarına saplıyorum.

“Şşş, biliyorum. Çok fazla olduğunu biliyorum.” Şakağımdan, yanağımdan, dudağımanın kenarından öpüyor, ben de ona sarılırken inliyorum. “ok iyi hissettiriyorsun, Maura.”

Tenimde ince bir ter tabakası oluşuyor, bu da aynı anda hem sıcak hem de soğuk hissetmemi neden oluyor. En son ne zaman bu kadar odaklanmış, bu kadar anın içinde olduğumu hatırlamıyorum.

Başparmağı klitorisimi buluyor, nazikçe daireler çiziyor ve rahatsızlığın keskin kenarı umutsuz bir şeye dönüşüyor.

İçime yarıya kadar girdiğinde durdu ve bana gülümsedi. "Kahretsin. Kahretsin, beni çok iyi karşıladın."

Ama... başaramadım. Evet, onun uzunluğunun yarısına kadar uzanmayı başardım, ama daha fazlasına da dayanabilirim—biliyorum ki dayanabilirim. Bunu diğer kadınlardan beklemeyebilir, ama ben onun karısıyım. Benden daha fazlasını beklemesini istiyorum.

Başımı sallıyorum. "Henüz işimiz bitmedi."

Kaşları hafifçe çatıldı. "Devam etmemi mi istiyorsun?"

Ellerimi kollarından yukarı, omuzlarına doğru gezdiriyorum. "Senin her şeyini istiyorum, James."

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz."

“Biliyorum.” Başımı kaldırıp dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. “İstiyorum.”

Ağı sert bir kararlılıkla kasıldı ve biraz daha derine itti. Nefesim kesildi ve penisi içimde kasıldı.

"Kahretsin, o seksi küçük sesleri çıkardığında kendimi tutmak çok zor," diye inliyorum.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Gerçekten mi?"

“Evet.” Biraz daha içeri itiyor ve klitorisimi okşuyor. “Nefes nefese kalışın ve inlemelerin. Çok ateşlisin. Asla kendini tutma. Seni duymak istiyorum.”

Bu yüzden yapmıyorum. O içime doğru derinlere ilerlerken, beni daha önce hiç dayanamayacağımı düşündüğüm kadar gererken inliyorum ve iç çekiyorum. Ondan gelen her küçük itiş biraz daha kontrolsüz oluyor ve bu vahşilik hissi vajinamı daha da çok ağlatıyor. Çok güzel, çok yeni, çok heyecan verici.

James boynuma doğru fısıldayarak, "Neredeyse geldim," dedi. "Dayanabilir misin?"

O bunu göremiyor olsa da, acıya rağmen gülümsüyorum. "Evet."

Bir kez daha ileri doğru hamle yaptı ve kalça kemiklerinin benimkine tam olarak değdiğini hissettim.

Kalp atışlarım hızlanıyor, gözlerimi yaşartan, inanılmaz derecede yoğun bir doluluk hissiyle tetikleniyor.

Bütün uzunluğunu sığdırmayı başardım. Zafer, gurur ve tatmin duygusunun karışımıyla kendimi yıllardır hissetmediğim kadar canlı hissediyorum. Paraşütle atlamayı, dağ bisikletine binmeyi, adrenalin bağımlılarının yaptığı her şeyi unutun. Bundan daha iyi bir his olamaz.

James kendini ayakta tutmaya çalışırken kolu titriyor. İçimde tamamen olmanın verdiği hisle başa çıkmaya çalışırken gözlerini sıkıca kapatıyor.

"Kahretsin, Maura," diyor dişlerini sıkarak. "Başka hiç kimse bana bunun kadar yakışmamıştı."

İçimde bir gurur dalgası yükseliyor. Belki de tuhaf, ama bunu onun için ben yapmış olmanın verdiği mutluluğu hissediyorum. Bu gururlu, disiplinli adam gerçek zamanlı olarak gözlerimin önünde çözülüyor. İç duvarlarım titriyor, onu adeta sömürüyor.

O da içimde hafifçe kıpırdayarak karşılık veriyor; bu küçük hareket, acıyla örtülü bir zevk noktasına dokunuyor. Ardından başparmağıyla klitorisimin üzerinde bir gezinti yapıyor ve ben de kalçalarımı onunkine sürüyorum. Bacaklarım beline dolanıyor, acıyı değiştiriyoruz ve ikimiz de birlikte inliyoruz.

"Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum," diye mırıldanıyor.

Bütün vücudu, kendini tutma çabasından titriyor. Bunu kollarındaki gerginlikte, uyluklarının benimkine sürtünmesinden hissedebiliyorum.

"Sana zarar vermek istemiyorum," diye dişlerini sıkarak söylüyor.

"Yapamazsın." Yüzünü ellerimle kavrayıp bana bakmaya zorluyorum. "Eğer durmanı istersem sana söylerim."

"Söz mü?" diye dişlerini sıkarak sordu.

"Söz veriyorum. Şimdi ihtiyacın olanı al."

Ona tekrar hafifçe bir öpücük konduruyorum, izin veriyorum.

Başını boynuma gömüyor ve verebileceğim her şeyi alıyor. Önce sıg, düzgün hareketlerle içime giriyor, klitorisime uyguladığı baskıyı hiç kesmiyor. Dokunuşuyla şişiyor ve içimden elektrik şimşekleri geçiyor.

Gözlerimi sıkıca kapattığımda, "Gözlerin bende olsun," diye emrediyor. "Paramparça oluşunu izlemek istiyorum."

"James—"

"İşte bu. Adımı söyle." Kalçalarını daha da derine doğru hareket ettiriyor, içimde gözlerimin önünde yıldızlar patlamasına neden olan bir şeye dokunuyor. "Sana ne kadar iyi hissettirdiğimi duymak istiyorum."

Kısa süre sonra kalçaları benimkine sertçe çarpıyor, her itiş daha derin ve daha sert oluyor. Bana sürtünürken, beni derinden ve hakkıyla becerirken gülümsemeyi bırakamıyorum. Bu ölçülü, kontrollü adamın kendini bedenimde kaybetmesini izlemeyi seviyorum. Bu bana... güçlü hissettiriyor.

Onun için esnemekten kaslarım yorgun düşmüş durumda, ama bu, vücudumun merkezinde biriken yoğun sıcaklığı engellemiyor. İçimde yavaş kasılmalar oluşuyor, vajinam James'in içeri giren penisini sıkıca kavıyor. Yorgunluk, zevk ve acının birbirine zıt hisleriyle boğuşurken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Üzerimde, James'in ifadesi gergin.

"Yaklaştım," diye homurdandı. "Benimle gelebilir misin?"

"Evet. Lütfen, kahretsin, evet."

Penisinin atımları içimde atıyor, derinlere boşalıyor. Memnuniyet çığlığı beni serbest bırakıyor. Orgazmım beni alt üst ediyor, yoğun zevk dalgaları üzerime çöküyor ve tüm bilinçli düşüncelerim silinene kadar beni aşağı çekiyor. Ben sadece bir bedenim, şimdiye kadar yaşadığım en yoğun zevkten kendime geliyorum.

James benden ayrılıp sırt üstü döndü. Uzun bir süre yan yana uzandık, bacaklarımız birbirine dolanmış halde kalp atışlarımız yavaşladı. Konuşmadık, ama konuşmamıza gerek de yoktu. Söylenecek başka bir şey yoktu.

Aniden James doğruldu, ayaklarını yere indirdi. Kaslı sırtı bana dönük bir şekilde ayağa kalktı.

"Duş almalıyım," diyor. Sesi tarafsız, neredeyse klinik bir tonda. "Bu gebeliğin başarılı olma şansını en üst düzeye çıkarmak istiyorsak, yirmi dakika daha sırt üstü yatmalısınız."

Neredeyse unuttuyordum. Bu, karı kocanın ilişkilerini tamamlaması değildi, aksine sözleşmemizin diğer yarısını, yani bebeği yerine getirme

girişimiydi.

"Tamam," diye fısıldadım.

Banyo odasına giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Bir an sonra duşun açıldığını duyuyorum. Tavanı izleyerek az önce olanları anlamaya çalışıyorum.

Üzgün ya da terk edilmiş hissetmiyorum. Sadece... çelişkili duygular içindeyim. Bunun ne kadar iyi olduğunu, onun dağılmasını izlemenin ne kadar doğru hissettirdiğini inanamıyorum. Bir yanım keşke biraz daha kalıp beni tutsa diyor, ama muhtemelen böyle daha iyi.

Yine de, tavana bakarken, gala gecesindeki o çocuğu düşünmeden edemiyorum. Depoda kilitli kaldığımda, unutulmuş gibi muamele gördüğümde bana pasta getiren çocuk. Hiçbir şeyi düzeltmeye çalışmadı ya da büyük vaatlerde bulunmadı. Sadece... kaldı. Bana eşlik etti. Kendimi daha az yalnız hissetmemi sağladı.

James işini bitirir bitirmez duşa gitti. Anlaştığımız şey buydu. Mantıklı olan da buydu.

Peki neden bu bana, depoda birinin uzaklaşmasını izleyen o küçük kız çocuğu gibi hissettiriyor?

Bedenim ne kadar unutmaya çalışsa da, bunun gerçek bir evlilik olmadığını hatırlamam gerekiyor.

Çünkü eğer kendimi oraya bırakırsam—eğer kendimizi oraya bırakırsak—sonunda sadece onu incitmiş olurum. Gerçek şu ki, biriyle yaşlanamam, sevgi, seyahat ve çocuklarla dolu dolu bir hayatın tadını çıkaramam.

James'e asla sonsuza dek veremem.

Sabah kahvemi yaparken güneş genellikle doğmamış olur. İşe gitmeden önce spor salonuna gitmeyi severim, bu yüzden alarmım genellikle saat beşte çalar. Düğün gecemden sonraki gün biraz daha uyumak adil geldi. Kendime bir demlik kahve hazırlarken güneş ışığı mutfak pencerelerinden içeri süzülüyor.

Kahve demlenirken, günün programını gözden geçirmek için tabletimi açıyorum. Bugünün ilerleyen saatlerinde Pages ekibiyle toplantılarım var. İçerik yöneticilerimizin ikisiyle de görüşüp birlikte çalışmak istediğimiz ilk projeleri konuşmak için sabırsızlanıyorum. Gözüme kestirdiğim, popüler bir yazarın henüz yayınlanmamış bir fantastik serisi var. Eğer iyiye, Sequel'in Game of Thrones'a cevabı olabilir.

Haftalık planlarımı görmek için sayfaları çevirirken aklım dün geceye kayıyor. Maura'nın güzel yüzünü, içine boşalırkenki o mutluluk dolu halini hâlâ görebiliyorum. Onunla olan seksin bu kadar iyi olacağını hiç hayal etmemiştim ve kesinlikle ilk seferde tüm penisimi alacağını da hayal etmemiştim. Genellikle kadınlar benim penisimin boyutunu teoride pratikte olduğundan daha heyecan verici bulurlar. Maura ona verdiğim her şeyi ve daha fazlasını aldı.

Dün gece duştan çıktığımda gitmişti—muhtemelen kendi yatak odasına geri dönmüştü. İyi geceler diyemediğim için biraz hayal kırıklığına uğradım ama bu en iyisiydi. Birlikte uyumayı beklemiyorum zaten ve erken bir rutin oluşturmak iyi olur.

Kahve makinesi hazır olduğunu bildiren bir bip sesi çıkarıyor. Kendime bir fincan kahve doldururken, yumuşak bir sesin "Günaydın" dediğini duyuyorum.

Yukarı baktığımda, Maura'nın yumuşak mavi bir sabahlığa sarınmış halde mutfığa girdiğini gördüm. Ayakları yalın, saçları parmaklarıyla taranmış ve biraz dağınıktı. Onu daha önce hiç makyajsız görmediğimi fark ettim. Görünümü çok sade olduğu için fazla önemsemedim. Siyah yerine kızıl kirpiklerle çerçevelenmiş gözleri, her zamankinden daha yumuşak görünüyordu.

Onu böyle seviyorum; Victor'un cilalı kuklası gibi değil, daha çok kendi hali.

"Biraz sade giyinmişim gibi hissediyorum," diyor, gözleri takım elbiseme ve kravatıma kayarken.

"Bugün ilerleyen saatlerde ofiste birkaç toplantım var."

"Ah." Saçının bir tutamını kulağının arkasına itti. "Peki, gitmeniz gerekiyorsa, sizi burada tutmayayım."

"Acelem yok. Oturun lütfen. Benimle kahve içebilirsiniz."

"Teşekkür ederim, ama ben kahve içmiyorum. Kafeine dayanamıyorum."

"Kafeinsiz."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Gerçekten mi?"

"Ben de öyle düşünüyorum. Uyarıcı maddelere bağımlı olmayı sevmiyorum."

Ona bir fincan kahve doldurdum ve içine yarım çay kaşığı şeker karıştırdım. Gözleri kısıldı. "Ama ne kadar şeker sevdiğimi biliyorsun. Bunu nasıl açıklarsın?"

Omuz silktim. "Geçişinizi kolaylaştırmak için babanızın personeline günlük rutininizle ilgili bazı temel bilgileri derlettirdim."

Kaşlarını kaldırdı. "Demek beni gözetledin."

"Eğer öyle görmeyi tercih ediyorsan." Bardağı ona doğru kaydardım.

"Bunu başka türlü görmenin bir yolu olduğunu sanmıyorum, kocam," diyor tatlı bir sesle. "Benim hakkımda gizlice özel bilgiler topladın. Bu casusluk. Eğer gerçek soyadın Bond ise, bana söylemek zorundasın."

"Adım Keller," diye onu rahatlattım. "Bu arada, senin için bir şeyim var."

Tezgahın kenarından manila bir zarf alıp ona doğru uzattım.

"İçinde gizemli bir içerik olan bir zarf mı uzatıyorsun bana?" diye cıvıldıyor. "Casusluk suçlamalarını gerçekten de bertaraf edemiyorsun."

Zarfı açarken, "Sizi banka hesaplarıma ekledim," diye açıklıyorum. "Bunlar sizin kredi kartlarıdır. Kendi kartlarınız gibi kullanabilirsiniz. Neye ihtiyacınız varsa satın alın."

"Maura Keller," diye okudu kartlardan birinden, bana bakarak. "İlk defa yazılı olarak görüyorum."

Adımın onun adından sonra geldiğini duyunca içimde kısa süreli bir tatmin duygusu uyandı. Bu, dünyaya onun benim olduğunu gösterecek. Sahiplenme duygusunu bir kenara bırakıp zihnindeki listedeki bir sonraki şeye geçtim.

"Personeliniz kıyafetlerinizi ve temel ihtiyaçlarınızı gönderdi, ancak resim malzemelerinizi ve birkaç büyük eşyayı hala bekliyoruz," diye anlatıyorum ona. "Perşembe gününe kadar gelmiş olmalı."

"Stüdyo bittiğinde," diyor başını sallayarak. "Bu arada, kahve de güzel olur."

"Beğenmenize sevindim. Şimdi programlama konusunda konuşmaya hazır mısınız?"

Kafası şaşkınlıkla yana eğildi. "Planlama mı? Neyi planlıyorum?"

"Asya Sequel ofisleriyle sık sık geç saatlerde toplantılarım oluyor. Yumurtlama döneminiz zaman açısından hassas olduğu için takvimlerimizi koordine etmemiz gerektiğini düşündüm."

Bana alaycı bir bakış fırlattı. "Ciddi misin? Cinsel hayatımızı mı planlıyorsun?"

"Her şeyi planlıyorum." Ona haftalık programımın açık olduğu tableti uzatıyorum, inceleyebilsin diye. Gülümsüyor.

"Her şey renk kodlu üstelik. Tam bir zamanlama manyağısın Keller. Bunu evlilik görüşmeleri sırasında açıklamam gerekirdi."

"Neden? Beni reddeder miydiniz?"

"Hayır, ama seninle dalga geçmek için günde beş dakikalık bir zaman dilimi konusunda pazarlık yapardım."

"Bunu kişisel antrenörümle ve Guillermo Del Toro ile olan görüşmem arasında sıkıştırırım," diyorum kuru bir şekilde. "Ne kadar süredir yumurtluyorsunuz?"

Telefonunu sabahlığının cebinden çıkarıp bir uygulamayı açtı. "Dün gece, yedi günlük tahmini doğurganlık penceresinin ikinci günüydü."

Yumurtlama testlerime göre, büyük olasılıkla önümüzdeki yirmi dört saat içinde olacak, ancak emin olmak için haftayı tamamlamamız gerekiyor."

Programıma şöyle bir göz attım. "Önümüzdeki iki saat içinde herhangi bir saatte veya bu gece saat 23:00'te olabilir."

"Sanırım öğle yemeğinden önce en uygunu olur. Tanrım, bu gerçeküstü bir durum," diyor başını sallayarak. "Bunu o gün hallederiz diye anlaşılmaz mıyız?"

"Önceden planlama yapmak çok daha verimlidir."

"Ah, seksin en sevdiğim yanı - verimlilik," diye espri yapıyor.

Onu görmezden gelerek takvimimden ertesi güne geçiyorum. "Yarın o kadar çok programım yok."

Maura'nın alaycı sözlerine rağmen, önümüzdeki beş gün için seanslar planlayabiliyoruz. Takvimime son tarihi girdiğim anda telefonum tezgahın üzerinde titredi. Asistanlarımdan biri, Taylor, arıyordu. Sinirden ağzım büzüldü. Kesintisiz bir sabah geçirmeyi ummuştum. "Üzgünüm, bunu cevaplamam gerekiyor."

"Hadi bakalım," diyor Maura. "Takvimde olmasa bile al."

Birkaç adım uzaklaşıp "Merhaba?" diye cevap veriyorum.

"Günaydın ve öncelikle tebrikler," diyor Taylor. "Sabahınızı bölmek zorunda kaldığım için özür dilerim, ancak bu acil bir durum."

Homurdanıyorum. Taylor iyi bir asistan, ama çok uzatıyor. Zaten konuya gelebilirdi.

"Yani, Pages'tan Alex'in öğleden sonraki toplantınızı 11'e alması gerekiyor. Teknik olarak programınızda bir şey yok, ama emin olmak için aramak istedim."

"Hayır, gelebilirim." Bu, Maura ile olan görüşmemi öne almam gerektiği anlamına geliyor, ama Alex'in programı da benimki kadar yoğun. "Yakında görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra Maura'nın yanına gidip elindeki kahve fincanını kaptım. Sinirlenmiş bir şekilde homurdandı. "Ben onu içiyordum!"

"Planlarda bir değişiklik oldu." Bardağını tezgâhın ucuna bıraktım, sonra karımı belinden tuttum. "Bir toplantı ertelendi, bu yüzden eğer hazırsan, bugünkü işlerimizi şimdi halledelim."

Başını sallıyor ama gülümsüyor. "Bana bu sıkı programdan bahsediyorsun, sonra da ne yapıyorsun, plansız bir seks mi ekliyorsun?"

"Aslında mor renkle vurgulanmış."

“Elbette öyle.” Kollarını boynuma doladı. “Tahmin edeyim—her şey için bir rengin var, değil mi?”

"Açıkça."

"Karısıyla tartışmak ne renktir?"

"Sanırım onu kırmızı yapacağım."

Maura, onu tezgahın kenarına oturtup kaldırdığımda şaşkınlıkla çığlık attı. Başparmaklarımla kaburgalarının yan tarafını okşadım, bu da gözlerinin kapanmasına neden oldu. "Dün olanlardan dolayı çok mu ağrın var?"

"Hayır," diye fısıldadı. "Söylediğin gibi bana baktın."

"Bugün biraz daha hızlı olmamız gerekecek." Çenesine öpücükler konduruyorum. "Ama bu sefer de keyif almana engel bir sebep yok. Bornozunu açabilir miyim?"

"Evet."

Kenarlarını araladığımda, üzerinde dar beyaz bir tişört ve başka hiçbir şey olmadığını görüyorum. Tatlı küçük vajinasının üzerinde iç çamaşırı yok. Parmağımı uyluğunda yukarı doğru gezdiriyorum. "İç çamaşırı yok. Çok etkili."

"Böyle bir şeyden hoşlandığını biliyorum," diyor dudaklarını benimkine bastırmadan önce. Dillerimiz buluşuyor, onunkisi sıcak ve istekli, benimkisi ise fetheden ve sahiplenici. Kollarını boynuma doluyor, ince parmaklarını saçlarımın arasına geçiriyor ve öpüşmenin kontrolünü bana bırakıyor.

Bacakları kalçalarımın etrafında aralanıyor ve ben de parmağımı pembe vajinasının üzerinde gezdiriyorum. "Kahretsin Maura, birkaç öpücükle zaten benim için ıslanmış olacaksın."

Yanakları pembeleşti. "Sadece öpüşmeler değil. Bütün sabah dün geceyi düşünmeden duramadım. Uyandığımdan beri ıslakım."

Penisim zonkluyor. Kahretsin, onunla seviştiğimin hatırasının bile onu tahrik etmeye yeteceğini bilmek beni çok tahrik ediyor.

"Tezgahımın her yerine damlayacaksın, biliyorsun." Onu tekrar okşadım, tahrikten çıkan iniltisinin tadını çıkardım. "Bunun olmasını sağlayacağım."

Klitorisiyle oynarken parmağımı içine kaydırıyorum. Titreyen iç duvarları bu girişle kasılıyor ve kalçaları ritmime uymak için yukarı doğru kalkıyor.

"Dün geceden sonra kendini çok boş hissediyorsun, değil mi?" diye fısıldıyorum kulağına. "Seni tekrar doldurmam gerekiyor. Şimdiden

özlüyorsun."

O da karşılık olarak inliyor ve parmaklarımı sıkıca kavradığını hissediyorum.

"Sözler, karım. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Sana içimde ihtiyacım var," diye hıçkırarak söylüyor. "Uyandığımda seni çok özlemiştim. Başka hiçbir şey düşünemiyordum."

Tanrım. Maura'nın yatakta, ıslak ve istekli bir şekilde, benim penisimi düşündüğünü hayal etmek beni neredeyse mahvediyor.

"Lütfen," diye inliyor ve ben de bir parmağımı daha içine sokuyorum. Kolayca karşılıyor. Kahretsin, bu kadar istekli olmasına bayılıyorum. Benim için. Sözleşmeyi imzaladığımda, evliliğimizin herhangi bir kısmının işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum. Şimdi, birbirimize nasıl uyduğumuzun bir sorun olmayacağını biliyorum.

"Daha fazla," diye hıçkırarak söylüyor. "Daha fazla, James, lütfen. Beni bekletme."

Homurdanarak üçüncü parmağımı da içine soktum, baş parmağım klitorisine sürtünürken elimle onu becerdim. Onu kendime doğru gererken bile kendimi tuttum. Henüz boşalmasını istemiyorum. Hayır, boşaldığında, boşalmasının benim penisimin üzerinde olmasını istiyorum.

Parmak boğumlarıma damlayan ıslaklığıyla boynuma dişlerini geçiriyor. Hızlı ve ani bir ısırık. Geriye doğru sendelediğinden, bunu yaparken kendisinin bile şaşırdığını anlayabiliyorum.

Bu sabah çok neşeli, tanıdığım o şık, ciddi kadından çok farklı. Benim için kendini tamamen bırakıyor ve bu o kadar heyecan verici ki, uzun süre dayanamayacağımı düşünüyorum.

"Bana neler yaptığını hisset." Kalçalarımı öne doğru bastırıyorum ki pantolonumun içinden ne kadar sertleştiğimi tam olarak hissedebilsin. "Mutfağa girdiğini gördüğümünden beri böyleyim. O küçük sabahlık poponu zar zor örtüyor ve aklımdan geçen tek şey seni bu tezgahın üzerine eğmekti."

Ellerini omuzlarımdan kemerime doğru yönlendiriyorum.

"Beni dışarı çıkar, karım."

Maura, kemer tokamı ve pantolonumu açarken elleri titriyordu. Elini pantolonumun içine sokup, zonklayan penisimi dışarı çıkardı. İncecik elinin beni sarmasıyla inledim. Ucunda meni öncesi sıvı parıldıyordu ve Maura başparmağıyla üzerinden geçtiğinde, o anda boşalmamak için kendimi zor tuttum.

Kahretsin, sabırsız olan tek kişi o değil.

Ellerim belini kavradı, başparmaklarım neredeyse birbirine değiyordu. "Çok küçüksün," diye mırıldandım neredeyse kendi kendime. "Seni kırabilirim."

Bacaklarını etrafıma dolayarak beni kendine doğru çekiyor. "Dene."

Kararlılığımda bir kırılma yaşanıyor, tüm kontrol duygum yerini vahşi bir şeye bırakıyor.

Vurgu yapmak için penisimi sıkıyor ve ben de oynamayı bırakıyorum.

Penisimin ucunu girişine doğru açılı bir şekilde yerleştirip başımı içeri itiyorum. Maura bu müdahaleye başını geriye atıyor, kızıl saçları bir perde gibi açılıyor. Kısa ve hızlı hareketlerle içeri giriyorum, kendime yer açıyorum. Yarısına kadar girdiğimde duruyorum.

"Bugünlük bu kadarla yetineceğim." Her ne kadar içgüdülerim daha derine girmemi haykırsa da, kendimi onun içinde hareketsiz tutuyorum. Eğer çok sert davranırsam, yumurtlama döngüsünün geri kalanında sorun yaşayacak ve önümüzdeki dört gün boyunca bu vajinada yaşamam gerekiyor.

Kaşlarını çatarak gözlerini kaldırdı. "Emin misin? Böyle yeterince iyi hissettiriyor mu?"

"Yeterince iyi mi?" diye kahkahayla güldüm. "Maura, bu mükemmel vajinanın bir santimini bile bana versen minnettar olurum. Cennet gibi hissettiriyorsun."

Övgüler karşısında iç duvarları adeta yıkılıyor ve kendimi kaybetmemek için çenemi sıkma zorunda kalıyorum.

Kıkırdıyorum ve o da alnını benimkine yaslıyor. İkimiz de aşağıya bakıyoruz ve penisimin içine kaymasını izliyoruz.

Görüntü müstehcen; kalın penisim onun dar ve sıcak vajinasının içine kayboluyor, kaygan uyarılma sıvısı beni kaplıyor. Daha önce hiç kendimi biriyle sevişirken izlememiştim. Onunla ise gözlerimi ondan alamıyorum.

"Beni ne kadar iyi karşıladığını görüyor musun?" diye mırıldanıyorum. "Bak bize, karım. Ne kadar mükemmel uyum sağlıyoruz."

"James—" İsmimi söylerken sesi titriyor.

"Biliyorum. Ben de aynı şeyi hissediyorum."

İkimiz de aynı anda yukarı baktık, gözlerimiz yoğun ve ateşli bir bakışla buluştu. Dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım ve dillerimiz benim itişlerimle ritim tutarak hareket etti. Maura kalçalarını elime doğru hareket

ettirerek klitorisine olan baskıyı artırdı. Belime dolanan bacakları beni daha da sıkıca kendine çekti.

"Yaklaştım," diye fısıldadı.

Şükürler olsun, çünkü kendimi bir dakika daha zor tutabiliyorum. Klitorisini bir kez daha okşuyorum ve iç duvarları penisimi emerken çığlık atıyor. Boşalırken inliyorum, menimi içine fişkirtiyorum. Tanrım, günün geri kalanında benimle dolu olacağını bilmek çok hoşuma gidiyor. Bütün toplantılarım boyunca bunu düşüneceğimi biliyorum.

"Beni silip süpürme," dedim ona birden, sesim beklediğimden daha sertti. "Günün geri kalanında beni hissetmeni istiyorum."

Gözleri karardı. "Bu bir emir mi?"

"Bu bir rica." Alnına bir öpücük konduruyorum. "Yeni karısının içinde kendi menisiyle dolaştığını bilmekten hoşlanan bir kocadan."

Yanaklarına yayılan kızarıklık son derece tatmin edici.

Penisimin yumuşadığını hissettim ve hızla geri çekilip kendimi temizledim. Maura kıpırdamadı, dolgun dudaklarında utangaç bir gülümsemeyle tezgâhın üzerinde oturmaya devam etti.

Bulanık gözlerle bana bakıyor. Bu haliyle, seks düşkünü ve dağınık haliyle muhteşem görünüyor. Konu açılmışken...

"Endişelenme, ortalık dağılmış," diyorum ona. "Temizlikçiler yakında gelecek."

Asansöre doğru yürüyüp gerçek dünyaya adım atarken, o da tezgâhın üzerine yaslanıp güçsüzce gülüyor.

“Şey, iyi haberler de var, kötü haberler de,” diyor Sharmi, dizüstü bilgisayarının ekranını konferans salonundaki projektöre yansıtırken. Çeşitli haber kaynaklarından manşetler ekrana yansıyor. Kişisel hayatımın ekrana yansıtıldığını görünce irkiliyorum.

En azından ekran küçük. Sadece yakın çevremden birkaç kişiyle görüşeceğim için en küçük konferans odalarından birini kullanabiliyoruz. Halkla ilişkiler sorumlusu Sharmi ve kişisel avukatım Jack'in yanı sıra, Sequel yönetim kurulunun en güçlü üyelerinden biri ve kişisel olarak saygı duyduğum tek kişi olan Roger Lin'i de davet ettim. Arkadaşlarım dışında, sözleşmeli evliliğimle ilgili tüm hassas bilgileri gizli tutacaklarına güvendiğim tek kişiler bu üç kişi.

"İyi haber şu ki, düğününüzle ilgili medyada çıkan haberlerin büyük çoğunluğu olumlu oldu," diyor Sharmi. "Bu, aldığım geri bildirimlerin çoğunu özetliyor."

Bir düğmeye basıyor ve şu yorumun ekran görüntüsünü gösteriyor: "Orada sadece birkaç kişi vardı ve çok büyük ya da gösterişli bir yer değildi. İşte bu yüzden gerçek olduğunu anlıyorsunuz. Bunu kendileri için yaptılar."

"Küçük töreniniz evliliğe otantik bir hava kattı ve bu da halkın olumlu tepkisini çekti. Ayrıca fotoğraflardan elde edilen parayı Walsh Vakfı'na bağışlamanız da çok olumlu yorumlar aldı," diye ekliyor.

Homurdanıyorum. Olumlu kamuoyu yorumları elbette güzel, ama hepimiz biliyoruz ki burada iyi haberleri değil, kötü haberleri konuşmak için bulunuyoruz. "Peki ya Toronto Tea'deki makale?"

"Çökertildiler. Avukatlarımız devreye girdikten sonra pes ettiler," diyor Sharmi.

Kollarımı kavuşturdum. "Peppermint'in kim olduğunu ve bu bilgilere nasıl ulaştığını bulmamız gerekiyor."

Jack, "Sadece diğer sızıntıları önlemek için değil," diye belirtiyor. "Sizin ve Victor'un imzaladığı sözleşme, bilgiyi sızdıran taraf için yüksek bir ücret öngörüyor. Kazara bile olsa, eğer bilgi Sequel'den birinden gelmişse, Victor parayı talep edebilir. Bu da işleri hem hukuki hem de kişisel olarak karmaşık hale getirir."

Ağzım kaşlarımı çatarak büzüldü. Haklı. Para beni ilgilendirmiyor ama Maura'nın babasına karşı dava açmamdan memnun olacağından şüpheliyim. İlişkileri ne kadar gergin olursa olsun, onlarca yıllık ortak deneyimleri var. Beni ise bir aydan daha kısa süredir tanıyor.

Roger, "Nate Walsh ile konuşamaz mısın?" diye öneriyor. "Onun güvenlik şirketinin şehirdeki en iyi özel dedektiflerin isimlerine sahip olması gerekiyor. Peppermint'in peşine bir ekip gönderebiliriz."

Dizüstü bilgisayarıma bir not düşünüyorum. "Evet. Onunla iletişime geçeceğim."

"Peppermint'in iftiraya uğradığı tek kişi sen değilsin," diyor Jack. "Tanıdığım, iftira konusunda uzmanlaşmış avukatlarla konuşacağım. Peppermint'i hedef alan başka mağdurlar da olabilir. Katılabileceğimiz bir dava olup olmadığına bakacağım."

"Güzel. Bu arada, elinizdeki tüm medya kaynaklarıyla konuşun," dedim Sharmi'ye. "Peppermint veya Toronto Çay Partisi'ndeki diğer yazarlar hakkında dolaşan herhangi bir söylenti olup olmadığını öğrenin."

"Her türlü yolu deneyeceğim," diye beni temin ediyor. "Ancak şimdilik ekibimiz, makalenin ekran görüntülerini büyük mesaj panolarından silmeyi başardı. Konu hakkında konuşanlar sadece ezberden alıntı yapmak zorunda kalıyorlar ve tutarsızlıklar var."

"Ne diyorlar?" diye soruyor Jack.

Sharmi'nin gözleri bana kaydı. İlk defa yüzünde bir endişe belirtisi gördüm. "Maura'nın sağlığı konusunda çok endişeli insanlar var. İnsanlar onun rızası olmadan bir şeye zorlandığından korkuyorlar. Sizin onu manipüle ettiğinize inanıyorlar."

Bunu aceleyle, beni üzmeden önce söylemek istiyormuş gibi söylüyor. Ben de hemen, "Halk zaten beni kötü adam olarak görüyor. Daha kötü olamaz herhalde," diye güvence veriyorum.

Jack, "Eğer boykot çağrısı yaparlarsa olabilir," diye belirtiyor. "Yönetim kurulu bundan hoşlanmaz."

"Yönetim kurulu ne diyor?" diye soruyorum Roger'a.

"Çoğu makaleden haberdar bile değil," diyor omuz silkerek. "Çevrimiçi dedikodularla çok fazla vakit geçirmiyorlar. Sözleşmeden haberdar olanlar da rahatsız olmuyor. Onların bakış açısına göre, Pages ile anlaşmanın gerçekleşmesi için yapılması gerekeni yaptınız. Bu da onların cüzdanlarını dolduruyor, bu yüzden daha mutlular."

Sharmi, "Sözleşmenin çocuk sahibi olma kısmıyla ilgili ne diyorlar?" diye soruyor.

"Dürüst olmak gerekirse, bunu o kadar da garip bulmuyorlar. Yönetim kurulu üyelerimizin çoğu kendi mirasları konusunda endişeli. James ve Victor'un mirasçıları konusunda pratik bir anlaşmaya vardıklarını düşünüyorlar. Hatta bir yönetim kurulu üyesinin, kendi kızı için James'i güvence altına almayı dilediğini söylediğini duydum."

Roger ve Sharmi gülüyor, ama Jack kaşlarını çatıyor.

Jack, "Önemli olan sadece yönetim kurulu veya kamuoyu değil," diyor. "Bütün bunların Maura'nın gözünde nasıl görüldüğünü hiç düşündünüz mü?"

Kaşlarımı çattım. "Maura sözleşmeyi imzaladı. Bana bunu istediğine dair güvence verdi."

"Yine de, bu kadar çok inceleme altında olmak onun için kolay olmasa gerek. İnsanların onun hakkında böyle konuşmalarını duymak eşinizi rahatsız etmez mi sizce?"

"Onunla konuşacağım." Maura'nın magazin basınının evliliğimiz hakkında yazdıklarını okumaktan kaçınacağından şüpheleniyorum. Yine de, bunun onu üzmediğinden emin olmalıyım.

Jack içini çekti. "James, anne babanı düşünmeden edemiyorum. 'Devam filmi' fikrini ortaya attıklarında, filmin bir ruhu ve kalbi olmasını istediler. Onlar için kâr amacı gütmeydi. Sence tüm bunları onaylarlar mıydı?"

Göğsüme soğuk bir öfke sızıyor. Jack'in ebeveynlerimin hayaletlerini ortaya çıkarması, hayali onaylamamalarıyla beni tehdit etmesi çok kolay. Cevap olarak kelimeler fişkiriyor; ağzımdan çıkmasını istemediğim acı, nefret dolu kelimeler. Ebeveynlerim aslında bu işi kurmak zorunda

değillerdi. Kâr talep eden bir yönetim kuruluna hesap vermek zorunda değillerdi. Sequel'i bugünkü haline getirmek için ne kadar taviz vermek zorunda kalacaklarından haberleri yoktu.

Annemin yüzü zihnimde beliriyor; tatlı, gülümseyen, sevgi dolu. Şirketi büyütmek için neredeyse hiç tanımadığım biriyle evlenmeyi kabul ettiğimi duyduğunda dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrılıyor.

Başımı sallayarak o görüntüyü zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Annemin seçimlerim hakkında ne düşüneceğini bilmenin hiçbir yolu yok.

“Maura sözleşmeyi kabul etti,” diye soğukkanlılıkla Jack'e söylüyorum. “Ben de. Söylenecek başka bir şey yok.”

Başını hafifçe yana eğerek sessizce onaylıyor. Ryan'ın da aynı ifadeyi takındığını, bir konuda aynı fikirde olmadığımız zamanlarda görmüştüm. Hâlâ birbirleriyle konuşmadıklarına, bana anne babamı neyin mutlu edeceğini düşünmemi öğütleyen adamın kendi oğlunu mutlu eden ilişkiyi görmezden geldiğine inanmak zor.

Sharmi boğazını temizleyerek, “Yani öncelik hala Peppermint'i bulmak ve daha fazla sızıntıyı önlemek. Bunu başardıktan sonra Pages ile olan ortaklığımıza odaklanabiliriz.” dedi.

“Güzel.” Sandalyemi geri itip ayağa kalktım. “Başka bir iş yoksa, bunu erkenden bitirelim. Herhangi bir haber olursa hemen bana bildirin.”

Sharmi ve Roger'a başımı sallayarak, Jack daha bir şey söyleyemeden odadan çıktım.

Yapacak çok işim var, onun kafamı şüphelerle doldurmasına izin veremem.

12

MAURA

Bütün gün resim yapamadım ve sabırsızlanmaya başladım.

Yükleniciler nihayet öğleden sonra erken saatlerde çatı katından ayrıldılar ve bana güzel yeni stüdyomda yalnız kalma fırsatı verdiler. Meğerse sadece daha fazla depolama alanı kurmakla kalmamışlar. Ayrıca kapı girişini genişletmişler ve düz ahşap kapıyı buzlu camla kaplanmış çift kanatlı kapılarla değiştirmişler. Bu sayede stüdyoma daha fazla ışık girerken aynı zamanda mahremiyetim de korunmuş oluyor.

Bu açık ve güzel mekana bakınca, tek istediğim bir tuval koyup boyalarımı karıştırmaya başlamaktı. Tek sorun, boyayacak hiçbir malzemem olmamasıydı.

Tam bir resim malzemeleri dükkanına gidip birkaç akrilik boya alacakken, taşımacılar kutularıyla birlikte geldiler. Hem de çok çok fazla kutuyla.

James'e sanat malzemeleri söz konusu olduğunda biraz biriktirici olduğumu söylemeyi unuttum. Farklı boyutlarda ve dokularda yüzlerce fırçam var. Boya koleksiyonum ise daha da büyük; hem akrilik hem de yağlı boyalarda çok çeşitli tonlar mevcut. Bir de mineraller var tabii.

Ressam olmasaydım, muhtemelen jeolog olurdum. Elimde bir kaya tutmak, ağırlığını hissetmek ve ışığın üzerine nasıl düştüğünü izlemek kadar beni heyecanlandıran bir şey yok. Bir çekiç veya keskiyle o kayaya vurmak, ne kadar kırılğan veya sağlam olduğunu görmek, nasıl parçalanıp dönüştüğünü izlemek kadar kalbimi hızlandıran bir şey yok. Onları yeni bir

şeye dönüştürmek bana sarhoş edici bir kontrol ve yaratıcılık duygusu veriyor.

Bu da demek oluyor ki, sanat eserine dönüştürülmeyi bekleyen çok sayıda mineral biriktirdim.

Taşımacılar, kelimenin tam anlamıyla taş dolu ağır kutularımı taşıırken, zavallı sırtlarına acımadan edemedim. Belki de kutuları ayıklayıp biraz düzenleme yapmalıydım. Çok geçmeden, taşımacılar stüdyomda kutuları koyacak yer bulamadılar ve kutular koridora taşmaya başladı.

Stüdyonun içinde dağınıklığı koruma sözümü şimdiden bozdum. Eyvah. Umarım James bunu bana üzmez. Belki de dağınıklığı görmez bile. Zaten dairede çok vakit geçirmiyor.

Kocam sanki kendine ait bir zaman diliminde yaşıyor ve günün her saatinde toplantılara katılıyor. Programına göre, dün gece saat 1 ile 5 arasında uyumuş. Daireye geri dönüp dönmediğinden veya ofisindeki kanepede uyuyakaldığından bile emin değilim. Tek bildiğim, uyandığımda yatak odasına baktığımda yatağının tıpkı önceki gece olduğu gibi mükemmel bir şekilde toplanmış olmasıydı.

Mutfakta, zaman geçirmek için kendime aşırı karmaşık bir sandviç yaparken, baş taşıyıcı yanıma geldi ve terli alnını bir bezle sildi. Taşları taşımaktan terlemişti.

"Size bir bardak su veya başka bir şey getireyim mi?" diye suçluluk duygusuyla soruyorum.

"Benim ve arkadaşlarımda durumum iyi," diye beni rahatlattı. "Ve yeri gelmişken, kocanız iyi bahşış veren biridir. Düğününüz için tebrikler."

"Teşekkürler."

Taşımacılar ağır ağır dışarı çıkarken, ben de mutfak tezgahında ayakta sandviçimi yerken onlara garip bir şekilde el sallıyorum.

Sonunda, kutularım ve kırıntılarla dolu bir tabakla dairede yalnız kaldım. Hâlâ resim yapmaya can atıyorum, ama stüdyomu dolduran devasa kutu yığını gibi küçük bir sorun var.

Dudaklarımı ısırarak düşünüyorum. Önce eşyalarımı yerleştirmeliyim ama bütün gün işe gitmek için can atıyorum ve daha fazla beklemek istemiyorum. O yüzden mutfaka birkaç taş ve bir çekiç getirmemin ne sakıncası var ki? Zaten James evde olmayacak. Programına göre gece yarısından yirmi dakika önce, mor kodlu bebek yapma seansımız için geri dönecek.

Gördüğüm ilk kutuyu açacağım, diye karar veriyorum. Eğer içinde ilham verici boyalar veya taşlar varsa, mutfakta çalışmama izin vereceğim. Eğer ıvır zıvır doluysa, bu evrenin bana anlaşmanın benim tarafımı yerine getirmem gerektiğini söylediği anlamına gelir.

Kutuyu yırtınca, loş bir gökkuşağıyla karşılaştım. Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. Yerel bir kuyumcuyla konuştuktan sonra, tedarikçilerinin ona gönderdiği kusurlu opalleri, çatlak veya kusurlu olanları bana satmayı kabul etti. Zaten onları toz haline getireceğim için, benim için sorun değil. Opalesan parlaklıkları, boyalarımın herhangi birine karıştırıldığında işime yarayabilir.

Teşekkürler evren.

Şu anda kullanabileceğim taş türleri konusunda biraz kısıtlıyım. Daha sert kayaları kırmak veya öğütmek için endüstriyel ekipmanım yok, çünkü onu koyacak yerim yok. Büyük kırıcıların çoğu inşaat alanları için tasarlanmış, boya pigmenti için tek tek taşları parçalamak için değil. Belki bir gün ekipmanımı yükseltebilirim, ama şimdilik, kaslarımı çok yorsa da, manuel aletlerle idare ediyorum.

En sevdiğim kırma aletlerimin olduğu kutuyu bulmak için biraz arama yapmam gerekti. Çeşitli boyutlarda çekiçlerim ve zemini korumak için bir beton levham var. Onu stüdyoma yukarı taşımak için yeterince güçlü değilim, ama neyse ki balkonun beton bir tabanı var.

Yün paltoma sarındım ve opalleri balkondaki kalın plastik örtünün üzerine serptim. Koruyucu gözlüklerimi takıp çekicimi kaldırdım ve kırmaya başladım.

Hızla akışın içine dalıyorum. Renkler ve görüntüler beynimde hareket ediyor. Bazen, kesin bir fikrim olmadığında böyle oluyor. Zihnim, tıpkı bir kaleydoskopu çevirir gibi, her taşın titreşimi önümdeki taşları nasıl kullanabileceğim konusunda bir fikir veriyormuş gibi, rastgele fikirler ortaya atıyor. Ellerimin hareketine odaklanıyorum ve beynimin çalışmasına izin veriyorum. Resmetmem gerektiğini bildiğim bir resim oluştuğunda, hatırladığımdan emin olmak için duraklıyorum.

Baharın soğukları, beklediğimden daha çabuk, zaten ağrıyan ellerimi kızartıp sertleştirdi. Yarı ezilmiş opallerimi plastik örtüye sarıp mutfığa geri döndüm. Ellerim yeterince ısındığında, tozu alıp havan ve tokmak kullanarak daha da küçük parçalara ayıracağım.

Opal taşını nasıl kullanacağımı düşünürken kendime bir fincan çay yapıyorum. Daha önce morla karıştırarak ışıltılı bir alacakaranlık gecesi

resmetmiştim ama aynı kombinasyonu tekrarlamak istemiyorum. Denemek için can attığım ultra siyah bir boyam var. Belki işim bittiğinde biraz karıştırırım, nasıl sonuçlanacağına bakmak için.

Opal parçalarını harcın içine döktüğümde, bir kısmı kenardan taşarak mutfak zeminine parıldayan gözyaşları gibi saçılıyor. Bu etkiyi seviyorum; belki de opallerin görünümünü düzleştirmek için çok yoğun bir boya yaparım.

Havanda havanı eziyordum ki asansör kapıları açıldı. Donakaldım. James'in geri dönmemesi gerekiyordu. Şu an yarattığım karmaşayı temizlemek için saatlerce vaktim vardı. Kahretsin.

Bana bağırarak. Victor'un yapacağı şey bu. Onunla yaptığım bir anlaşmayı bozarsam, şanslıysam yarım saat boyunca bağırarak zorunda kalabilirim. Günlerce sürecektir sessiz, zehirli kırgınlıklar ve suçluluk duygusundansa bağırarak tercih ederim. Babam, sessiz kalma konusunda tam bir usta.

James, bütün gün çalıştıktan sonra bile tertemiz olan takım elbisesiyle içeri girdi. Bu sırada ben, dağınık bir topuz yapmış saçlarımla, üzerim opal tozuyla kaplı, en sevdiğim kocaman, boya lekeli kazağımla yerde diz çökmüş haldeydim.

Kocam başını yana eğdi. İfadesi kızgınlıktan çok meraklıydı. "Stüdyonda değilsin."

Omuz silktim. "Sabırsızlandım mı?" dedim güçsüzce.

Başını salladı. "Sanırım bir sanatçıyla evlenmeyi kabul etmiştim."

Bağırarak yok. Tuhaf. "Özür dilerim. Siz eve gelmeden önce ortalığı toplamayı planlamıştım. Programınıza göre erken geldiniz."

"Bugün hâlâ işim var. Daha sonraki oturumumuzdan önce incelemem gereken raporlar var."

Topuklarımın üzerine geri yaslandım. "Bebek yapma zamanlarımız için 'seans'tan daha iyi bir kelime bulmalıyız."

"Neden?"

"Çünkü bu, olabilecek en az seksi kelime. 'Seans' düşüncesi beni hiç de havaya sokmuyor."

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrılarak, ufak ve çarpık bir gülümseme oluşturdu. "Bunun yerine ne önerirsiniz? Buluşmak mı?"

Burnumu kırıştırdım. "Kesinlikle hayır. Randevu?"

"Fransızca konuşmak bana çok ukalaca geliyor. 'Randevu' desek nasıl olur?"

"Evliliğin asıl amacının flört etmeyi bırakmak olduğunu sanıyordum."

James, "İşte o zaman 'randevu', yanmış kahve eşliğinde yapılan garip bir sohbet anlamına geliyor," diyor. "Bizim 'randevularımız' çok daha... ödüllendirici bir aktiviteyi içeriyor."

Gözleri kararıyor ve dudaklarıma doğru iniyor. Dilim dışarı çıkıp dudaklarımı nemlendiriyor ve o da aynı hareketi yapıyor.

"On dakika içinde bir telefon görüşmem olmasaydı, randevumuzu hemen şimdi yapardım," diyor sesi koyu ve boğuk.

Tüm vücudum ürperdi. "On dakikada çok şey başarabiliriz."

Başını salladı. "Sana yapmak istediklerim için seni hazırlamaya vaktim olmazdı."

Sözlerinin ima ettiği anlamı kavradıkça alt karnıma bir sıcaklık yayıldı. Onun penisinin tamamını içime alabilmek için beni ne kadar dikkatlice esnettiğini ve tamamı içimde olduğunda hissettiğim o yoğun duyguyu hatırladım.

Sonra James'in gözleri tekrar yere saçılmış opal parçalarına kaydı. Dağınıklık konusunda kibar davranmış olabilir, ama bu durumdan memnun olduğu anlamına gelmiyor. Özellikle de dağınıklığı stüdyoda tutma sözümü bu kadar kısa sürede bozmuş olmam düşünüldüğünde.

"Söz veriyorum, sen meşgulken ben bunların hepsini temizleyeceğim," dedim ona.

"Zahmet etmeyin. Personel halleder."

"Bunu yapmalarına izin veremezdim." Başımı sallıyorum. "Bu benim hatam."

James kaşlarını kaldırdı. "Biliyorsun, ikimizin de yarattığı kirliliği temizlemeleri için onlara para ödüyorum."

"Evet, ama bu muhtemelen Helga'nın mezarında ters dönmesine neden olurdu."

"DSÖ?"

"Helga, ben büyürken evimizin hizmetçisiydi. Çocukken en çok zaman geçirdiğim kişi muhtemelen oydu, bu da sanat projelerimden kaynaklanan birçok dağınıklığı gördüğü anlamına geliyor. Buzdolabındaki parmak boyası, yatak odamın duvarlarındaki sulu boyalar, banyo zeminine damlayan yarım kalmış kağıt hamuru... hepsini gördü."

James kıkırdadı. "Demek her zaman yaratıcıydın ve her zaman dağınıktın."

“Evet. Neyse, yedi yaşıma geldiğimde Helga artık yeter dedi. Eğer ortalığı dağıtırsam, temizlemek benim işim olacaktı. Bana bir sünger ve bir paspas verdi ve işe koyulmamı söyledi. Yani eğer mutfağınıza taşlar bırakırsam, muhtemelen uyandığımda Helga yatağımın başında bana Alman bakışlarıyla dik dik bakıyor olurdu.”

Kaşlarını çattı. "Hayaletlere inanıyor musun?"

“Çoğu hayalet değil. Ama eğer biri bu fani dünyayı geçebilirse, o da Helga olurdu.” Kısık gözlerini ve yetmişli yaşlarına kadar canlılığını koruyan, boyalı olmadığına yemin ettiği alev gibi kıızıl saçlarını hatırlayarak gülümsüyorum. “Gerçekliği kendi arzularını yansıtacak şekilde şekillendirmenin bir yolunu bulmuştu.”

James düşünceli bir şekilde, "Annemle babam beni asla temizlik yapmaya zorlamadılar," diyor. "Ödev konusunda katıydılar, ama eğer birine evin bakımını iyi bir şekilde yaptırmak için para ödeyebilirlerse, zamanlarını aileleriyle geçirebileceklerini düşündüler."

“Güzel olmalıydı.” İçimden bir ah çektim. “Aile zamanı babam için pek de öncelikli bir şey değildi.”

James'in çenesi bir anlığına kasıldı. "Ve bu, bebeğiniz için istediğiniz şey değil mi?"

“Hayır. Ben sizin sahip olduklarınıza benzer bir şey istiyorum. Ona da aynısını vermeyi planlıyorum.”

James'in ağzı açılıyor ama cevap vermeden önce telefonu çalıyor. "Sonra görüşürüz, randevumuzda," diye mırıldanıyor, telefonu açıp hızla uzaklaşıyor.

"Yanlış duyduğumu söyle bana," diyor Pippa kalbini tutarak. "Söyle benim sipariş ettiğini sandığım şeyi sipariş etmediğini."

Kaşlarımı kaldırdım. "Dedim ki, 'Kafeinsiz kahve alacağım.'"

"Vay canına. Birisi sirki çağırsın, çünkü ateş yutanlarla akrobatların arasına kafeinsiz kahve içen Maura'yı da sokmamız gerek."

"Buraya takılmak için geldim, kahve siparişim yüzünden alay konusu olmak için değil," diye homurdandım. Bugün geç saate kadar uyudum ki kızlarla buluşmak için bolca enerjim olsun. Kronik hastalığım olsun ya da olmasın, bu öğleden sonraki toplantıyı kaçırmanın imkanı yoktu – her ne kadar alay konusu olsam da.

"Özür dilerim, insanların gece geç saatler dışında kafeinsiz kahve sipariş ettiğini bilmiyordum." Kedi neredeyse hayretler içinde kalmış gibi konuşuyor.

Brinley, Copper Cup'ın espresso makinesine kafeinsiz kahve çekirdeklerini doldururken başını salladı. "Maura hep kafeinsiz kahve içer. Onunla ilgili en tuhaf şey bu."

"Hayır, öyle değil," diye ısrar ediyorum. "Birçok insan kafeinden uzak duruyor. Bu tamamen normal."

Pippa, "Senden başka kafein kullanmayan birini söyle," diye soruyor.

"James."

Kocamın adını duyunca kafenin tezgahında sessizlik hakim oluyor ve diğer kızlar birbirlerine bakıyorlar. "Sanırım en azından bu konuda ortak

nokتانız var," diyor Cat. "Diğer her şey nasıl gidiyor?"

"Sorun değil." Brinley americano kahvemı bana uzatıyor ve ben de o yoğun kokusunu içime çekiyorum. "Onu pek sık görmüyorum. Çok uzun saatler çalışıyor."

"Ama o oradayken iyi geçiniyorsunuz, değil mi?"

Omuz silktim. "İyi anlaşıyoruz. Nazik ve sakın biri. Kibar."

"Hepsi bu kadar mı?" diye ısrar ediyor Pippa.

"Yani, şimdilik. Daha bir haftadır evliyiz."

Brinley, Cat ve Pippa tekrar birbirlerine bakiştılar. Bu sessiz iletişimin bir sonu olmalıydı. "Ne söylemek istiyorsanız söyleyin. Sanki burada değilmişim gibi zihninizde benim hakkımda konuşmanızı izlemekten hoşlanmıyorum."

Kedinin yüzü pembeleşti. "Özür dilerim Maura. Sanırım ne kadar konuşmamıza izin verildiğinden emin değiliz, biliyor musun? Çünkü destek olmak istiyoruz..."

Brinley araya girerek, "Ama biz de kendi iyiliğimiz için fazla inatçıyız," diyor. "En azından ben öyleyim."

"Öyleyse söyle bakalım." Elimle işaret ettim. "Ne düşünüyorsan söyle, nefret edeceğimi düşünsen bile. Bunun hakkında konuşmayı, başımın üzerinde bir yük olarak kalmasından daha çok tercih ederim."

Brinley, "Bir eşin kocasını anlatmasından çok, bir ilkokul öğretmenin öğrencisini anlatmasına benziyorsunuz," diyor. "Sessiz ve kibar mı? Bu pek de tutkulu olmak anlamına gelmiyor."

"James ayrıca masasını temiz tutuyor ve sınıfta bulunması çok keyifli," diye şaka yapıyorum, bu da Cat'in kıkırdamasına neden oluyor. "James'e altın yıldız. Boya kalemlerini paylaşıyor."

"Öyle mi gerçekten?" diye sordu Pippa kaşını kaldırarak. "Boyalarını renklerine göre ayırıp, biri yanlış kullanırsa sinirlenen tiplerden biri gibi görünüyor."

Burnumu çektim. "Tamam, bu aslında doğruymuş."

"İyi geçiniyorsunuz, değil mi? Konuşacak şeyleriniz var mı?" diye soruyor Pippa.

Kahvemden uzun bir yudum alıyorum, soruyu düşünüyorum. James çok konuşkan değil, ama aramızda çok az garip sessizlik oluyor. Renk kodlu programları hakkında onunla dalga geçmeme izin verdi ve o da karşılığında boya lekeli kazağımla nazikçe alay etti. Evlenmeden önce kişisel

uyumluluğumuzu keşfetmek için fazla zaman harcamadık, ama anlaşılan bir uyumluluk var. En azından ben potansiyel görüyorum.

"Konuşacak çok şeyimiz var," diye itiraf ediyorum. "Çok farklı insanlarız ama onu seviyorum."

"Yani bu, ondan hoşlandığın anlamına mı geliyor, hem de çok?" diyor Pippa.

Etrafta kimsenin duymayacağından emin olmak için şöyle bir göz gezdirdim. "Onu gerçekten sevdiğimi söyleyemem. Sanırım şimdilik sadece seviyorum."

"Yani düğün gecesi pek iyi geçmedi mi?" diye soruyor Cat.

Yüzüm kızardı ve tepkimi gizlemek için acınası bir şekilde başımı eğdim. "Ben öyle demedim."

"İşte böyle oldu..."

"Çok iyi."

"Bununla ne demek istiyorsun..." diye sordu Pippa.

Yanaklarım daha da kızardı. "Sana çok fazla detay vermek istemiyorum."

"Öyle bir şey yok," diyor. "Bütün çayı istiyorum. Ne kadar istediğimi düşünürseniz düşünün, daha fazlasını istiyorum."

"Pippa bir gazeteci," diyor Cat. "Hikayeyi istiyor. Ve masum gibi görüldüğümün farkındayım, ama beni şaşırtmak zor. Rahat hissettiğin kadar ayrıntı paylaşabilirsin."

Bir an için, James'in devasa penisinden ve onu almamda bana yardım etmek için ne kadar çok çalıştığından bahsetsem yüzlerinin nasıl bir ifade alacağını hayal ediyorum. Cat'in gözlerinin kocaman açıldığını ve Pippa'nın ağzının açık kaldığını görebiliyorum ve onları şok edecek bir şey söyleme fikri bana cazip geliyor.

James'e karşı gizliliğimi korumam gerekiyor. Bu yüzden orta bir yol bulmaya karar veriyorum.

"Daha önce hiç başka biriyle gelmedim," diye fısıldıyorum. "En azından evlenmeden önce gelmemiştim."

Cat'in yüzünde bir gülümseme belirdi. "Harika, ne güzel!"

"Ve bu birden fazla kez mi oldu?" diye soruyor Pippa.

Başımı salladım ve ikisi de çığlık attı.

"Şerefe!" diyor Pippa, lattesini havaya kaldırarak. Ben de kafeinsiz kahvemle ona ve Cat'e kadeh kaldırıyorum, kıkırdıyorum. Brinley kadehini kaldırmıyor.

"Özür dilerim Brinley, çok fazla seks mu konuştuk?" diye soruyor Cat.

Brinley kısık bir sesle, "Bunu normal bir evlilikmiş gibi konuşmak biraz tuhaf gelmiyor mu?" diye soruyor.

Ortamın havası anında değişiyor. Cat ve Pippa bardaklarını tezgâhın üzerine yavaşça koyuyorlar, sanki çok hızlı hareket ederlerse Brinley'nin alev almasına neden olabilirlermiş gibi.

"Affedersiniz?" diyorum, her kelimemden buz damlatarak.

Brinley hızla, "Elbette senin için iyi bir ortam yarattığına sevindim," diyor. "Ama... sana zorlama veya aceleci gelmiyor mu? Sanki onu daha yeni tanıyordun ve şimdi aynı yatakta yatıyorsunuz?"

"Kendi yatak odam ve kendi alanım var, teşekkürler. Ayrıca, o rastgele bir gecelik ilişki de değil! En yakın arkadaşım olmayabilir, ama yabancı da değil."

"Evet, arkadaşın olarak, bu sözleşmeli çocuk meselesi beni hâlâ dehşete düşürüyor," diyor Brinley.

"Brinley, bir bebek istiyorum. Bunu kabul etmemin tek sebebi bu, anne olmak istiyorum."

"Sorun bebek değil, cinsiyet."

Pippa, "Bebek için olmazsa olmaz bir adım," diye belirtiyor, tam o sırada Cat dirseğiyle onu yanından dürtüyor.

"Bak, sormam gerekiyor. Söz veriyorum, bu tek seferlik bir şey söyleyeceğim." Brinley öne eğildi, kahverengi gözleri gözlerime dikildi. "Sözleşme onunla cinsel ilişkiye girmenizi gerektiriyor mu? Diyelim ki yumurtlama dönemindesiniz ama keyfiniz yok. Ya da belki o istiyor ama siz yorgunsunuz. Herhangi bir hakkınız var mı, yoksa sizi zorlayabilir mi?"

Gözlerimi kırıpıyorum. Endişelendiği şey bu muydu? Öfkemdeki hafiflik biraz da azalıyor.

"James beni asla bir şeye zorlamaz." Bunu söylerken aklımda hiçbir şüphe yok. James beni asla güvensiz hissettirmedi, sınırlarımı asla zorlamadı. Benimle bir hafta boyunca birlikte uyurken, tişörtümü çıkarmamam konusunda tek kelime etmedi.

Brinley içini çekti. "Ona çok fazla güveniyorsun."

"Bunu hak etti!"

"Ne yaparak?" diye ısrarla soruyor. "Son bir ayda sizin sorgusuz sualsiz güveninizi kazanmak için ne yapmayı başardı?"

"Sözünü tuttu," diyorum kısaca. "Bana bir stüdyo sözü verdi, bir tane inşa etti. O berbat Toronto Tea makalesini halledeceğini söyledi ve halletti.

İlişkımız yeni, ama henüz beni hayal kırıklığına uğratmadı ve ona güvenmemem için hiçbir nedenim yok.”

"Ama şu şovenist sözleşmeyi imzalamış olması dışında!" diye patladı. "Babanın uydurduğu, çünkü şirketini bir kadına vermek istemediği sözleşme bu. Bunun seni onu sorgulamaya itmemesine inanamıyorum!"

Çenemi gevşetmek için kendimi zorluyorum. Ne söylesem de Brinley mutlaka bir sorun buluyor gibi görünüyor. Neyse, James'le evlenmemin sebebinin kendi isteğim olduğunu açıklamaktan artık bıktım.

“Bunu sana açıklamak zorunda değilim!” diye çıktım. “Belki de sana ilk tanıştığımız günden beri güvendiğim sebeplerden dolayı ona da güveniyorum. Belki de iyi sezgilerim var ve benim isteklerimi umursamayan yeterince insan gördüğüm için, birinin gerçekten umursadığını anlayabiliyorum.”

Brinley'nin dudakları aralanıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Cat ve Pippa ise hafif bir şok geçirmiş gibi bana bakıyorlar ve ben de aslında hiç de sessiz olmadığımı fark ediyorum. Cumartesi günü öğleden sonra saat ikide, Copper Cup'ın ortasında sözleşmeli kocamı savunmak için bağırmışım.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı Brinley. “Çok sert davrandım. Bu sabah biriyle tartıştım ve kötü bir ruh halindeydim, bunu da sana yansıttım. Zorlamamalıydım.”

“Hayır,” dedim sert bir şekilde. “Bunu yapmamalıydın.”

“Sadece burada senin için endişelenen tek kişinin ben olmamdan korkuyorum, çünkü babanın senin için endişelenmediğini biliyorum. Hukuken savunmasız bir duruma düştün, James'in kötü niyetleri varsa bu seni tehlikeye atabilir. Belki sen ona güveniyorsun, ama ben güvenmiyorum, henüz değil. Oraya ulaşmak istiyorum, gerçekten istiyorum, sadece... senin için bundan daha iyisini istiyorum.”

“Şey, bunu ben seçtim,” diye çıktım. “Onu ben seçtim. Ya benim için mutlu olursunuz ya da ben kapıdan çıkıp giderim ve bir daha asla bu konuşmayı yapmayız.”

"O zaman senin adına mutlu olmayı seçiyorum," diyor. "Tabii ki seni üzecek bir şey yapmadığı sürece. Eğer yaparsa, onun hakkında istediğim kadar kötü şey söylemek için iznini istiyorum."

"Yapmayacak," diyorum kararlılıkla.

“Umarım haklısındır.” İçini çekti. “Belki de genel olarak erkekler konusunda hayal kırıklığına uğramışımdır. Sanki sadece tek bir şey için

iyiler gibi geliyor bana—ve o konuda da vibratörümünden daha iyi olduklarına ikna olmuş değilim.”

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi ve diğer kızlar da gülerek gerginliği dağıttılar.

"Vibratörüme biraz ara vermek iyi geldi," diyorum. "Çünkü çok uzun zamandır tek partnerim oydu."

"Güzel bir emeklilik partisini hak ediyor," diye öneriyor Cat. "Belki bir tane düzenleyebiliriz. Hepimizin imzalayacağı bir kart alabilirim."

Brinley düşünceli bir şekilde, "Şimdi boş zamanında ne yapacağını düşünüyorsun? Golf mü oynayacak?" diyor.

"Henüz ondan kurtulmazdım," diyor Pippa. "Kocalar ve vibratörler çok iyi anlaşabilirler."

"Çok fazla detay verdim," diye aynı anda söylüyoruz Brinley'le.

"Bana sorarsan, tam da yeterli çaydı," diyor Cat. "Sana muhafazakâr olmadığımı söylemiştim!"

Konuşma hızla vibratörler ve kendimize bir tane almaya cesaret ettiğimizde kaç yaşında olduğumuz üzerine bir tartışmaya dönüştü. Brinley her zamankinden daha az söze karıştı, sanki derin düşüncelere dalmış gibiydi. Acaba beni zorladığı için suçluluk mu duyuyor, yoksa haklı olduğuna beni ikna etmenin yollarını mı arıyor diye merak ettim.

Dürüst olmak gerekirse, söylediklerinin çoğu mantıklıydı. James bu kadar saygılı ve dürüst olmasaydı sözleşme ters gidebilirdi ve sözleşmeyi incelememe yardımcı olan avukatlar kişisel güvenliğimden ziyade mali güvenliğimi gözetiyorlardı. Gerçekten de, benimle bu kadar ilgilenmesi benim için büyük bir şans.

Bu, onu her gördüğümde evliliğimi savunmak istediğim anlamına gelmiyor. Ve verdiği sözlere rağmen, bana ve James'e itiraz etmesinin son olmayacağını hissediyorum.

Negatif.

Gözlerim yanıyor. Gözyaşlarım oluşmadan önce yutmaya çalışırken boğazım düğümleniyor. İlk defa griyle çevrili olmanın doğru olduğunu hissediyorum. Banyomun arduvaz grisi fayansları ve güvercin grisi duvarları, hamilelik testine bakarkenki ruh halimle mükemmel bir uyum sağlıyor.

İlk ay geçti ve başarısız oldum.

Tezgaha yaslanıp parmaklarımı kenarına kenetledim, keskin çizgiye parmak uçlarımı bastırarak kendimi topraklamaya çalıştım.

Hamile kalmanın zaman alabileceğini biliyordum. Her iki taraf da tamamen sağlıklı olsa bile, olasılık sadece yüzde 25 civarında. James ve ben elimizden gelen her şeyi yaptık, ama sihirli bir değnek yoktu. Birkaç hafta sonra tekrar deneyeceğiz.

Bu acımasız adaletsizliği kabullenmek çok zor. Zamanım zaten kısıtlı olmasaydı, birkaç ay daha denemek daha kolay olurdu. Yıllarımı boşa harcayacak vaktim olmadığı gerçeği acı bir şekilde hissediliyor.

Test kağıdını çöp kutusuna atıyorum. Yarın bir tane daha yapacağım, yanlış negatif olmadığından emin olmak için, ama pek umutlu değilim. Gerçekle yüzleşmek daha iyi.

Telefonumu çıkarıp eşime hızlıca bir mesaj attım.

MAURA

Test yaptırdım. Sonuç negatif.

Yazarken ekrandaki noktalar hızla hareket ediyor.

JAMES

Üzgünüm.

Ona bir dakika süre verdim, bir mesaj daha atsın diye, ama gelmedi. Göğsümde derin bir acı birikti. Teselli olarak, yetersizdi. Acınası, sefil bir şekilde yetersizdi. Ama ne bekliyordum ki? İstedığımı aldım—bana karşı hiçbir duygusu olmayan bir koca. Kayıtsız bir adamdan bekleyebileceğim teselli bu işte.

Kendimi zorlayarak mutfığa gidip bir bardak su almaya çalışırken, dışarıdan hafif bir gürültü duyuldu. Sonra bir tane daha, bir tane daha ve dairenin her tarafını saran pencereler sağanak yağmurun sesiyle doldu.

Bol tişörtümü üzerime sıkıca sararak, dışarıdaki ahşap yüzeylere çarpan yağmur damlalarını izleyebilmek için yavaşça cam balkon kapılarına doğru ilerliyorum. Dışarısı muhtemelen buz gibi soğuktur, ama içimden bir ses kapıyı açıp fırtınanın içine çıkmayı çok istiyor.

"Boş ver gitsin," diye mırıldandım.

Kendimi ikna edemedim kapıyı hızla açıyorum. Eğik yağan yağmur, tenime körelmiş iğneler gibi batıyor, keskin ama zararsız. Çıplak ayaklarım buz kesiyor ve buruşuyor, birkaç dakika içinde tişörtüm ve taytım sırlıklam ıslanıp tenime yapışıyor. Yoğun yağmur, etrafımdaki şehri bulanık ve uzak gösteriyor, sanki bir kar küresinin içinde, bu balkonda yapayalnız kalmışım gibi.

Gülümseyerek yüzümü gökyüzüne çeviriyorum ve buz gibi suyun kasvetli düşüncelerimi alıp götürmesine izin veriyorum. Bu anda kendimi çok canlı hissederken zamanın akıp gitmesinden nasıl endişe edebilirim ki?

Victor, fırtınaların içine çıkmak, kimse dans etmezken müzikle dans etmek, parkta bir ağacın altında kıyafetlerim çimen lekeleriyle kaplanana kadar yatmak gibi şeyler yaptığım için beni hep azarlardı. Ölümün her zaman ne kadar yakınımda olduğunu, beni saran, boğucu bir sis gibi hissettirdiğini asla anlamadı. Bazen onu uzaklaştırmak için vücuduma bir şok etkisi yaratmam gerekiyor.

"Maura! Maura, içeri gel!"

Gözlerimi kırkıyorum. Yalnızlık dünyamı kim bozdu acaba?

Arkamı döndüğümde, James'i her zamanki gibi şık takım elbisesiyle ve kaşlarını çatmış bir şekilde kapıda dururken gördüm. İçimden bir kahkaha yükseldi. Tabii ki, aklı başında, kontrollü kocam beni en kaotik halimde burada bulacaktı.

"İçeri geri dön, Maura!" diye bağıyor. "Burası buz gibi! Burada öleceksin!"

Tekrar gülüyorum, bu sefer daha çılgınca, çünkü kendimi tutamıyorum. Biraz soğuk yağmur beni öldürmez. Kalbim yıllarca denedi ve başaramadı, bu yüzden ani bir fırtınanın şansı yok.

"Hayır!" diye bağırdım içgüdüsel olarak. "Buraya gel."

"Maura," diyor tekrar. Şu sözlerin altında: Mantıklı ol. Akıllı ol. İçeri gel ve güvende ol.

Pekala, şu an güvende olmak istemiyorum.

"Gel buraya, benimle birlikte yağmuru hisset, James!"

Bana sanki hayatında tanıdığı en sinir bozucu, en imkansız kadınmışım gibi bakıyor. "Neden?"

"İlla bir sebep mi olması gerekiyor?" diye bağıyorum sağanak yağmurun arasında. "Günün her saniyesinde bu kadar verimli olmak zorunda mısınız? Sadece yapın şunu!"

"Hayır." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

Sinirle kollarımı kavuşturdum. "Sen benimle buradan çıkmadıkça içeri geri dönmeyeceğim."

"Bu çocukça."

"Yine de işe yarıyor." Etrafımda yağan yağmura işaret ediyorum. "Zaman daralıyor, James. Karın hipotermi geçiriyor."

"Bu bir manipölasyon," diyor dümdüz bir ifadeyle. "İşte bu tam olarak bu."

"Bunu açıklarsam manipölasyon mu olur? Bence bu sadece... pazarlık."

Bir an bana bakıyor, mavi bakışları anlaşılmaz. Uzun bir süre sonra yanıma gelmek için dışarı çıkıyor.

Suyun saçlarına işlemesini ve daha da koyulaştırmasını izliyorum. Yağmurun ağır, pahalı yün takım elbisesinin içine sızması biraz daha uzun sürüyor. Yumrukları sıkılı, dudakları gergin ve gergin bir şekilde bana bakıyor, yüzünden hoşnutsuzluk yayılıyor.

Omuzlarının hafifçe aşağıya doğru inmesi ilk başta zar zor fark ediliyor. Kısa süre sonra, gergin kasları gevşiyor ve sıkı kaslı vücudunun izin verdiği ölçüde kamburlaşıyor. Gözlerini kapatıyor ve ben de yağmurun yüzünün ve

boynunun biçimli hatlarından aşağıya doğru süzülmesinden gözlerimi alamıyorum. Boynundaki hafif nabız atışı dışında mermerden yapılmış gibi duruyor. O noktayı dişlerimle tırmalamak istiyorum.

Anlaştığımız gibi değil. Planlı değil, renk kodlu değil, karşılıklı müsaitliğe göre özenle yerleştirilmemiş.

Tamamen içgüdüsel ve pervasız bir dürtüyle yüzünü kavrayıp, yağmurdan ıslanmış dudaklarını benimkine bastırdım. Dudaklarımız ortak bir nefesle ayrıldı. James'in bedeni bu sefer şaşkınlıktan tekrar kaskatı kesildi. Sonra o da beni öpmeye başladı, elleri ıslak, karışık saçlarımın arasına kaydı, yüzümü ona doğru çevirdi. Islak ve ağır kıyafetlerimizin altında bedenlerimiz titriyordu, ama açık, aç ağızlarımızdan yayılan sıcaklık kontrol edilemezdi.

Beni kollarına alıyor, bir kolu dizlerimin altında, diğeri sırtımın altında. Beni zorla içeri taşıyor ve ben de direnmeden izin veriyorum. Çünkü o, bedenimi yağmurdan daha uyanık hissettiriyor.

Beni balkon kapılarının hemen önüne bıraktığında, gitmesine izin vermedim. Ceketinin yakalarından tutarak ceketini çıkardım ve omuzları serbest kalınca kemerine saldırdım. Su damlaları pahalı mermer zemine damladı ama James'in umurunda değil gibiydi. Kot pantolonumu çıkarmama yardım etti ve ikimiz de azgın ergenler gibi sendeleyerek daireye girdik.

Salonun lüks halısının kenarına geldik ve ben hafifçe kenardan tökezledim. James de benimle birlikte düştü ve dizlerinin üzerine çöktü, bedenim onun bedenine yaslandı. Beni halının üzerine indirdi, bize yer açmak için bir koltuğu kenara itti.

Doğurganlık dönemim dışında hamile kalma ihtimalimin düşük olduğunu biliyorum, ama imkansız da değil. James de aynı şeyi düşünüyor olmalı, çünkü pantolonundan penisini çıkarıp girişime yerleştirdiğimde beni durdurmuyor. Bir santimini içime sokuyor ve ani gerilmeyle çığlık atıyorum. Bunu daha önce hiç ön sevişme olmadan yapmamıştık ve canım yanıyor.

Bedenim kasılıyor ve James de ürkütücü bir şekilde hareketsiz kalıyor.

“Kahretsin,” diye mırıldandı. “Hazır değildin. Bunu yapmamalıydım—”

“Hayır.” Uzandım ve alnına düşen, damlayan bir saç tutamını geriye ittim. “Ben istedim. İyi hissettiriyor.”

Başını salladı ve kaşlarının arasında hafif bir kırıksıklık oluştu. “Sana karşı dikkatli olmak istiyorum, Maura. Hassas bir şekilde davranılmaya

ihtiyacın var, bunu hak ediyorsun."

İçim ürperiyor. James bunun farkında değil ama istemeden hastalığın en kötü yanlarından birini tetikledi: İnsanların size kırılğanmışsınız gibi davranması. Sanki sizi baloncuklu naylonla sarıp sert şeylerden uzak tutmaları gerekiyormuş gibi. Acının kaçınılmaz olduğunu ve kendinizi dünyadan yalıtmanın sizi ondan koruyamayacağını anlamıyorlar.

Pekala, boş ver. Çünkü James'in bana hissettirdiği o mükemmel zevk ve acı kombinasyonuna bağımlı olmaya başlıyor olabilirim. Nazıkçe davranılmak istemiyorum. Onu istiyorum, tamamını.

"Bana daha fazlasını ver."

Gözlerini kapatıp inliyor, sanki bana bunu vermekten daha çok istediği bir şey yokmuş gibi.

"Daha fazla," diye yalvarıyorum. "Daha fazla. Lütfen acıt, James."

Başını sallayıp üzerimden kalktı. Vücudum buz kesti ve bir an için daha fazla devam etmeme izin vermeyeceğini düşündüm. Bunun yerine, kalçalarımı yukarı doğru çekerek beni onun üzerine oturttu.

"Bunu istiyor musun?" diye soruyor, gözleri arzuyla parıltıyor. İstekle başımı sallıyorum ve o da sessizce onaylarcasına dış bacaklarımı okşuyor. "Öyleyse göster bana. Beni gerçekten istediğin gibi al."

Derin bir nefes alıp ona bakıyorum. Daha önce hiç bu kadar dağınık görmemiştim, hâlâ ıslak kıyafetleriyle, koyu renk saçları dağılmış. Keskin elmacık kemikleri daha gölgeli ve tehlikeli görünüyor. Bir panter gibi güzel; zarif ama vahşi.

Elim kalın penisinin etrafında dönüyor ve o yüzünü buruşturuyor. Bunun tenimin çok soğuk olmasından mı yoksa kendini tutmak için çok çabalamasından mı kaynaklandığından emin değilim. Onu girişime yerleştiriyorum, zonklayan başını hassas tenime sürtüyorum. Bu hisle aynı anda inliyoruz ama o itmiyor. Bana bakıyor, elleri hala nazıkçe uyluklarımı okşuyor.

Beni almayacak, henüz değil. Önce bunu ne kadar istediğimi kanıtlamamı isteyecek.

Ben de öyle düşünüyorum.

Hızla aşağı kayarak, kalın penisinin birkaç santimini tek bir hamlede içime soktum.

"Kahretsin!" diye kükredi, gözlerini sımsıkı kapattı. Çenesini o kadar sıkı sıkıydı ki bir kas seğirdi. Bedenimin onu nasıl alt üst ettiğini görmek sarhoş ediciydi.

Nefesimi verip tekrar aŖađı indim, bir santim daha.

Onu almak kolay değil. Bu büyüklüğüyle asla kolay olmayacak. Ama vücudum onun için nasıl esnemesi gerektiğine alıŖmaya baŖlıyor ve Ŗu anda onu o kadar Ŗiddetli bir Ŗekilde arzuluyorum ki, arzum vücudumla ilgili tüm endiŖelerimi bastırıyor. Parmaklarım onun sıkı, sıcak göğüs kaslarına saplanıyor, ben de onun üzerine doğru iniyorum, ta ki tüm penisi içime derinlemesine g m lene kadar.

"İŖte bu kadar," diye tısladı diŖlerini sıkarak. "Aferin kızım, beni böylece tamamen içine aldın. Ŗimdi, doğgunluğundan baŖka hiçbir Ŗey d Ŗ nemeyene kadar beni sürmeye devam et."

Hareketlerim önce yavaŖ ve küçük, kalçalarımı sallıyor ve klitorisimi kasık kemiğine s rt yorum. James'in parmakları uyluklarımı sıkıca kavırıyor. Derime morluk bırakacak kadar sertçe bastırmasını seviyorum. Bana sanki kırılğan bir Ŗey deđilmiŖim gibi dokunuyor.

İnliyorum ve gözleri kararıyor. "Daha fazlasına dayanabilir misin?"

BaŖımı heyecanla sallıyorum. "Lütfen."

Vücudumu bir santim yukarı çekiyor ve d Ŗmemek için g ğ s ndeki tutuŖumu deđiŖtirmek zorunda kalıyorum. Beni penisinin üzerinde yukarı aŖađı çekiyor, kontrolün bende olduğu yanılısamasını tamamen bir kenara bırakıyor. Vücudumu kendi zevkini kovalamak için kullanıyor.

Kulaklarımda kan g mb rt yor ve baŖım geriye d Ŗ yor. James'in kendini böyle bir hale getireceğini hiç hayal etmemiŖtim.  z kontrolünü kaybedebileceğini d Ŗ nmemiŖtim, ama iŖte burada, istediğini elde etmek için beni kullanıyor.

Bayıldım. Sanki fırtına ikimizde de bir Ŗeyleri uyandırdı.

"Tam orada," diye nefes nefese kaldım. "Tanrım, James, tam orada."

Kalçasını yana doğru çevirerek beni penisinin üzerine doğru çekiyor, böylece o noktaya tekrar vuruyor ve tırnaklarım göğüsüne iz bırakacak kadar sertçe saplanıyor.

"Bunu hissediyor musun?" Tekrar ileri geri hareket ederek klitorisime sürtündü. "Beni bu kadar sıkıca kavramanı sağlayan o noktayı?"

"Evet."

"Artık bu benim. Seni her becerdiğimde onu bulacağım. İçine her girdiğimde sana bunu hissettireceğim."

"Kahretsin. Çok derin. Çok... güzel."

"Ŗimdi kendine dokun," diye diŖlerini sıkarak emretti.

İki parmağımı klitorisime götürüyorum, kalçalarına döktüğüm kaygan sıvıyı toplayıp hassas sinir uçlarını okşuyorum. O kadar çok tahrik oldum ki, kalçalarım parmaklarıma sürtünerek düzensizce hareket ediyor. Kaslarım sıcak, yakıcı bir zevkle kasılıyor.

"Benim için gel, Maura," diye hırıltılı bir sesle söylüyor James ve bedenim itaat ediyor. Zevk, tenimin altında her şeyi tüketen dalgalar halinde kükrüyor, kulaklarım çınlıyor ve gözlerim sımsıkı kapanıyor. Tek yapabildiğim, orgazmım beni yutarken, beni dibe çekerken buna katlanmak.

James, benim yaklaştığımı hissettiği anda serbest kalıyor. Vücudumu sanki kuklasıymışım gibi hareket ettiriyor, ağırlığımı yukarı aşağı çekerek beni alttan beceriyor. Sanki kendini durduramıyormuş gibi, sanki kendini durdurmak istemiyormuş gibi, içime doğru sertçe girip çıkıyor.

Bu da mükemmel, çünkü ben de onun durmasını istemiyorum.

Seks hiç bu kadar hayati ya da yıkıcı hissettirmemişti. Kayalarım gibi paramparça oluyorum, rüzgârda savrulmaya hazır, parıldayan toza dönüşüyorum. İşimiz bittiğinde morarmış, ağrıyan ve mahvolmuş olacağım ve bu düşünce beni daha da çok tahrik ediyor.

James hırlıyor ve beni sırt üstü yatırmadan önce verdiği tek uyarı bu oluyor. Vücudu benim üzerimde nefis bir ağırlık hissi yaratıyor. Dişleri boynuma sürtünürken kulağıma fısıldıyor: "Benden her zerresini al."

O iğrenç sözler beni mahvediyor. Penisini içimdeki mükemmel noktaya sürtündüğünde, tekrar boşalıyorum, bacaklarım kalçalarını kavırıyor ve o beni uzun uzun boşaltıyor. Vücudu benim üzerimde gevşerken ona sarılıyorum ve uzun bir süre nefessiz ve bitkin bir halde birbirimize dolanmış yatıyoruz.

Bir süre sonra, geniş göğsü sanki son yarım saati beni kemiksizce becermek yerine koşarak geçirmiş gibi inip kalkarak üzerimden yuvarlandı. Neredeyse gülecektim çünkü ben de onun kadar nefes nefese kalmıştım ve onun kadar bile çaba sarf etmemiştim. Sakinleşirken sessizce yan yana uzandık ve eminim onun kalbi de benim kırık kalbim kadar hızlı atıyordu.

Az önce yaptığımız şey farklı hissettirdi. Vahşiydi, açgözlüydü, kontrolsüzdü. Bu evliliğe kolay bir ortaklık arayarak girmiş olabiliriz, ama belki de daha fazlasına dönüşebilir. James benim ruh eşim falan değil, ama belki de ona fiziksel olarak arzu duymama izin vermek çok da kötü olmazdı.

"Şey." James'in sesi sert çıkıyordu. "Bu planlanmamıştı. Bebek sahibi olacağımızı sanmıyorum, ama en azından aramızdaki doğal uyum,

ilişkimizin insanlara daha doğal görünmesini sağlayabilir ve imaj açısından yardımcı olabilir.”

Aniden bir ürperti tenimi sardı, soğuk bir şok hissettim. Hâlâ buz gibi ıslak kıyafetlere sarılı olduğumu ve bunu katlanılabilir kılan James'in vücut sıcaklığının çok uzakta olduğunu anında fark ettim. Teknik olarak sadece otuz santimetre kadar bir mesafe, ama sanki bir kilometre engebeli arazideymişim gibi geldi.

Benim için az önce yaşadığımız seks, kemiklerimi eriten, bedenlerimi birleştiren m kemm l bir deneyimdi. Onun içinse sadece... bir görevdi. Görevini yerine getirme ve sözleşmeyi tamamlama fırsatıydı. Benim için de öyle olmalıydı. Çok bağlanmayacağım ve bana çok bağlanmayacak birini seçtim.

Peki neden kendimi bir uçurumun kenarında yapayalnız duruyormuş gibi hissediyorum?

James bana şöyle bir baktı ve bir şey söylememi beklediğini anladım. "Evet," diye mırıldandım. Aklıma gelen tek kelime. Başka ne diyebilirdim ki? Kısa, yanıltıcı bir an için, gerçekten beni isteyebileceğini düşündüm?

Dirseklerinin üzerinde doğruldu. " sterseniz, yumurtlama d ng n z n dışında, bu şekilde daha fazla zaman ayırabiliriz, böylece hamile kalma şansınız artar."

Utaniyorum. Bu dayanılmaz bir utanç. Kendi kocam, ilk ayda hamile kalamadığım için bana acıma duygusuyla bira cinsel ilişki ayarlamayı teklif ediyor. Artık burada oturup bunu daha fazla dinleyemem.

“Boşuna uğraşma,” diye tersledim. “M kemm l programını bir daha bozmayacağım. Takvime sadık kalacağız. Değerli işinden seni mahrum etmek istemem.”

Gözleri şaşkınlıkla açıldı ve bir şey söylemek için ağzını açtı. Duymak istemiyorum. Arkamı dönüp hızla yukarı, yatak odama çıktım ve kapıyı arkamdan sertçe arpıtm. Islak kıyafetlerimi çıkarıp yere bir yığın halinde attım.

Duşu açtığımda aynada kendi yansımanı görüyorum ve gözlerim otomatik olarak göğsümdeki yara izine kayıyor. Kırılmış olduğumu, vücudumun beni yarı yolda bırakıp tamamen çökmeden önce çok az zamanım kaldığını hatırlatıyor bu yara izi.

Duşa girmeden önce suyun iyice kaynamasını bekliyorum. O zaman yüzümdeki ıslaklığın öfkeden akan g zyaşlarımdan kaynaklanıp kaynaklanmadığı önemli olmuyor.

Günüm o kadar toplantılarla dolu ki, öğleden sonra geç saatlere kadar spor salonuna gidemiyorum. Nate'i ağırlık sehpasının yanında dururken buluyorum. Kulaklıklarını çıkarıp başıyla selam veriyor.

"Düğün planları nasıl gidiyor?" diye soruyorum.

Yüzünü buruşturdu. "Dayanılmaz acı. Evlilik hayatı nasıl gidiyor?"

Karşılık olarak homurdanıyorum. Diğer arkadaşlarımız daha fazla bilgi isterdi, ama Nate de benim gibi. İsteddiği kadarını paylaşıyor.

Dün gece Maura ile yaptığım konuşmayı düşünmek istemiyorum. Bu kadar soğuk davranmak istememiştim, ama ikimizin de ilişkimizin şartlarını hatırlamamız gerektiğini hissettim. Seks sadece üreme amaçlıdır. Dün gece dürtüsel davrandım, onunla yağmurda dışarı çıktım ve onu dairenin zeminine yatırdım. Onun benim penisimin üzerinde nasıl hareket ettiğini izlemek ne kadar iyi hissettirse de, bu ilişkimizin sınırlarını bulanıklaştırma tehlikesine yol açtı. İlişkimiz, dürtü ve kısa vadeli arzular üzerine değil, net sınırlar ve karşılıklı saygı üzerine kurulmalıdır.

Optiklerle ilgili o yorumumu da düşünmeden söylemiştim. Yaptığımız yargı hatasını haklı çıkarmaya çalışıyordum ve sonunda onu incitmiş oldum. Yüzündeki o acı ifadeyi keşke unutabilseydim. Özellikle negatif gebelik testinden hemen sonra onun duygularına karşı daha dikkatli olmalıydım.

Birkaç kez odasına gidip özür dilemeyi düşündüm. Uykusunu bölmeye değmeyeceğine karar verdim. Muhtemelen sabahleyin unuttur ve yoluna

devam ederdi. Zaten bana karşı herhangi bir duygusal bağı da yoktu.

Nate'in ağırlık sehpasına işaret ediyorum. "Yardımcıya ihtiyacın var mı?"

Başını salladı. "Elbette."

Sonraki bir saat boyunca önce ağırlıklarla, sonra da koşu bantlarında egzersiz yapıyoruz. Tüm süre boyunca on iki kelimeden fazla konuşmuyoruz. Buna gerek de yok; Nate'in sessiz arkadaşlığını takdir ediyorum. Kelimelere ihtiyaç duyulmadığını biliyor.

İşimiz bittiğinde, duş almak için daireme çıkmayı düşünüyorum. Maura'yı kontrol edip iyi olup olmadığını da sorabilirim. Öte yandan, eminim ki dairenin kendisine ait olmasının tadını çıkarıyordur. Yalnızlığını bölmek istemem.

Bunun yerine, Sequel binasına geri dönüp özel yönetici banyomdaki duşu kullanıyorum. Sıcak su sırtıma vurduğunda, dün yüzüme vuran buz gibi yağmurun hissini hatırlıyorum. Hala neden dışarı çıkıp ona katıldığımı bilmiyorum. Yağmur altında bu kadar mutlu görünmesi, acaba ben de aynı tepkiyi verebilir miyim diye düşündürdü bana. Kaosu kucaklamanın özgürleştirici bir yanı var mıydı acaba?

Belki de onun bu çılgınlığını asla anlayamayacağım, çünkü özgür olmaktan çok üşüdüğümü hissettim. Sonrasında onunla birlikte içeride ısınmak çok daha tatmin ediciydi. En azından asistanım takım elbisemi kuru temizlemeye bıraktığında, kolayca temizlenip yeniden şekillendirilebileceğini söylediler.

Duştan çıktıktan sonra vücudumu kuruladım ve düşüncelerimin dağılmasına izin verdim. Yedek takım elbiselerimden birini hızla giyip ofisime geri döndüm. Masama doğru yürürken telefonumda alışılmadık bir isim belirdi: Kişisel muhasebe firmamın başkanı Jeremy Flynn. Kaşlarımı çatarak telefonu açtım.

"Merhaba?"

"İyi günler, Bay Keller. Evlendiğinizden beri görüşmedik. Tebrikler."

Onaylarcasına homurdanıyorum ve işine devam etmesini bekliyorum.

"Aslında arama sebepim eşiniz."

Kaşlarım kalktı. "Ne demek istiyorsunuz?"

Jeremy boğazını temizledi. "Eşiniz bugün AMEX kartınızdan birkaç harcama yaptı ve bunlardan haberdar olduğunuzdan emin olmak istedim."

Şakaklarımı ovuyorum. Bu konuşmanın zaman kaybı olacağını zaten biliyorum. Maura istediğini harcayabilir, benim için sorun yok; banka

hesabımda bir sınır yok sonuçta. Evlenmeden önce Jeremy ile finansal durumum hakkında saatlerce süren bir görüşmede bunu detaylıca anlatmıştım. "Eşim kartlarımla istediğini yapma hakkına sahip. Eminim bunu uzun tartışmamızdan sonra hatırlıyordur."

"Sayın Keller, her şeyi çok net hatırlıyorum. Ben olsam bir şey söylemezdim, ama gördüklerim... açıkçası, aşırı."

Çenemi sıkıyorum. Yılda en fazla bir kez konuştuğum bu adamın, Maura'nın benim param üzerinde hiçbir hakkı yokmuş gibi bana Maura hakkında bilgi vermesinden hoşlanmıyorum. Ona defolup kendi işine bakmasını söylemeyi düşünüyorum ama biliyorum ki o sadece işini yapıyor. Varlıklarımı her şeyden, hatta kendi yargılarımdan bile korumakla görevli. "Masrafları kendim inceleyeceğim, ama şunu açıkça söyleyeyim. Eğer bir sorun bulamazsam, karımın çok fazla para harcadığını bir daha asla duymak istemem."

"Evet, elbette. Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim, Bay Keller," diyor Jeremy, telefonu kapatmadan hemen önce aceleyle.

Masamın sandalyesine oturup telefonumdaki American Express uygulamasını açtım ve bugünkü harcamaları inceledim. Sayfanın en altına inmek şaşırtıcı derecede uzun sürdü ve kendimi eğlenmiş bir gülümsemeyle zor tuttum. Görünüşe göre Maura alışverişe erken başlamış ve durmamış. İlk harcamalar dokuz ile on arasında aralıklı olarak geldi. Hepsi ayrı ayrı sanat malzemeleri satan dükkanlardaydı ve hiçbirisi 100 doları geçmedi.

Ancak bu durum çok geçmeden değişmeye başlıyor.

Sonraki on iki siparişin tamamı çeşitli değerli taşlar için. Fiyatları 500 ila 2000 dolar arasında değişiyor; pahalı ama aşırı değil. Çoğu sosyetik kadının bir alışveriş gezisinde harcayacağından çok daha az.

Karımın Pottery Barn Kids'te 200.000 dolardan fazla para harcadığını görünce kaşlarım kalktı. Neredeyse tüm mağazayı satın almış olmalı. Yerel bir çocuk butiğinde de 50.000 dolar daha harcamış. Anlaşılan karım, çocuğumuzun asla ihtiyaç duymayacağı kadar çok kıyafet, oyuncak ve mobilya alarak değişken bir alışveriş çılgınlığına girişmiş.

Bununla da kalmadı. Alışverişini bitirdikten sonra, önce Walsh vakfına, ardından bir dizi şehir barınağına, SPCA'ya ve çeşitli tıbbi araştırma kuruluşlarına büyük bağışlar yapmaya başladı. Açıkçası, "Kocamı Siktir Et" adında yepyeni bir hayır kurumu kurup, parayı doğrudan nefret ettiğim şeylere, örneğin fazla pişmiş bifteğe ve kaldırımda yavaş yürüyenlere aktarsa hiç şaşırmam.

Başımı sallıyorum. Ne yaptığını hemen anlıyorum. Dün gece söylediklerimden sonra sinirlenmiş ve bu, daha iyi bir kelime bulamadığım için, bir öfke patlaması. Benden bir tepki almak için tasarlanmış bir öfke nöbeti.

Görünüşe göre, bunu unutacağını varsayarak yanılmışım. Gururunu incittim ve anlaşılan o ki, o da benim kadar gururlu.

Taktikleri çocukça ama aynı zamanda... eğlenceli. Dior veya Chanel'de kartlarımı sonuna kadar kullanabilirdi ama ne kadar uğraşsa da kendine birkaç bin dolardan fazla sanat malzemesi bile alamadı. Bunun yerine, asıl parayı gelecekteki çocuğumuz için hediyelere ve hayır kurumlarına yönlendirdi.

Tanımadığım isimlere sahip birkaç mağazadan alışveriş yapılmış. Bunlardan birkaçını araştırıp, özel taş satıcıları buldum. Tam olarak ne sipariş ettiğini öğrenmek için birkaç telefon görüşmesi yapmam yeterli oldu.

Sandalyeme yaslanarak karımın numarasını çevirdim ve hoparlöre aldım. İki zil sesinden sonra telefonu açtı ve derin bir nefes aldığını duydum.

"James," diye selamlıyor. Bana ters bakacağını bekliyordum ama bunun yerine sesi temkinli, tereddütlüydü; sanki yaptığı alışverişler hakkında onu yerden yere vuracağını bekliyordu.

"Merak ediyorum," diyorum hafifçe. "Kırmızı beril nedir?"

Sessiz bir an. "Bu bir taş."

"Bunu anladım. Sadece bunun özel bir yanı olmalı diye düşündüm, yoksa 50.000 dolarlık sipariş vermezsiniz."

Omuz silkerek, "Bu senin için Monopoly parası. Sadece devam filmi hisselerin bile o parayı dakikalar içinde kazandırıyor. Bu yüzden bana kıyamazsın," dedi.

"Kızgın gibi mi konuşuyorum?"

"Madem bahsettiniz, doğal konuşma sesiniz biraz sinirli geliyor," diyor, "ama sesinizde fazla bir öfke yok."

"Güzel. O zaman Ryan'ın 'somurtkan yüz ifadem' dediği şeye uyuyor."

Maura'nın gülmeyi bastırmaya çalıştığına dair boğuk bir ses duyuyorum.

"Peki, söyle bakalım," diyorum. "Kırmızı berilin özelliği ne?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"İstemeseydim sormazdım."

Duraksıyor. “Bazıları ona kırmızı zümrüt diyor. Muhteşem bir renge sahip ve oldukça nadir. Aslında, dünyada doğal olarak sadece bir yerde bulunuyor. Utah'ta bir yerde.”

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. "O zaman daha fazla para ödemediğinize şaşırdım."

Yüz ifadesindeki tedirginliği gözümde canlandırabiliyorum. Belki de parmaklarının arasında bir tutam saçı büküyor ve benim onu bu yüzden azarlamamı bekliyor.

“Küçük, kusurlu taşlar aldım. Mücevher kalitesinde değiller. Zaten onları boyama karıştırmak için ezeceğim, bu yüzden önemli değil.” Cevap vermeyince ekliyor: “Belki bir sonraki çalışmam için birkaç gram saf elmas ederim. Onları da alabilirim.”

Şaka yapıyor ama dayanamıyorum. Dizüstü bilgisayarımı açıyorum, parmaklarım klavyede gezinirken ona, "Bunu gerçekten yapmamalısın," diyorum.

"Neden?"

“Elmas satın almanıza gerek yok.”

"Senin paran benim param demiştin, hatırlıyor musun?" diye çıkıştı. "Bana neredeyse kart verdin ve beni alışveriş merkezine kadar götürdün, bu yüzden istediğim kadar elmas almak için senin onayına ihtiyacım olduğunu hatırlamıyorum."

“Hiç gerek yok.” Siparişi verip sırtıttım. “Zaten çatı katına bir kilo ham elmas yolda.”

Sessizlik. "Şaka yapıyorsun herhalde."

“İki gün içinde gelecek.”

“Ama—yapamazsınız—ne kadar?” diye kekeleydi.

“Bugüne kadar harcadığınızdan daha fazla.”

"Ciddi ol, James."

"Benim."

“Ama... ama bu saçmalık,” diye kekeleyor. “O kadar çok elmasa ihtiyacım yok. Kimsenin ihtiyacı yok, belki Elizabeth Taylor'ın hayaleti hariç!”

“Bunu karşılayabilirim.”

Derin bir nefes verdi. "Bunlar kanlı elmaslar değil, değil mi?"

“Etik kurallara uygun olarak çıkarılmış, Kanada'dan temin edilmiş. Karım için sadece en iyisi.” Duraksıyorum. “Lazer sistemine mi yoksa

endüstriyel kaya kırıcıya mı yatırım yapmalıyım? Bu kadar sert taşları kırmanın bir yolu var mı acaba?"

"Dur," diye homurdandı. "Bana başka bir şey alma. İhtiyacım yok."

"Neye ihtiyacın olduğu umurumda değil. Param var, o yüzden istediğin her şeye sahip olmalısın."

"Yani ne yapacaksın? Canın istedi diye bana istemediğim bir lazer mi alacaksın?"

Memnun bir şekilde sandalyeme yaslandım. "Tam olarak yapmayı planladığım şey bu."

"Yeter artık," diye çıkıştı. "Sen kazandın."

Telefonu kapatıyor ve beni boş ekrana sırtarak bırakıyor. Anlaşılan, karımı gülünç derecede pahalı hediyelerle sinirlendirmekten zevk alıyorum. Takvimimde beş dakika önce başlaması gereken aramayı görmezden gelerek, bir sekme açıp endüstriyel kaya kırıcıları aramaya başlıyorum.

Telefonu kapatırken ellerim öfkeden titriyor. Kaslarımda bir enerji dalgası yükseliyor. Keşke şu lanet telefonu fırlatabilseydim. Bir şeyleri tekmelemek, yumruklamak, ikiye bölmek istiyorum. Binanın iyi donanımlı spor salonunda, tam da bu amaç için konulmuş bir kum torbası mutlaka vardır.

İçimde kabaran tüm öfkenin bir yere yönlendirilmesi gerekiyor, çünkü görünüşe göre bunu James'in kredi kartlarına yönlendirmek anlamsız. Yumruk atmaya çalışırken elimi kırabileceğim için, stüdyomun köşesindeki bir kutuyu tekmelemeye karar veriyorum. Tahmin edileceği gibi, seçtiğim kutu taşlarla dolu ve bu da ayak parmağımın zonklamasına neden oluyor.

“Kahretsin,” diye mırıldandım, topallayarak bir sandalyeye doğru gidip çorabımı çıkarıp hasarı inceledim. Ayağım gayet iyi görünüyordu, bu da nedense beni daha da sinirlendiriyordu. James'in optik yorumu, bu sabah uyandığımdan beri içimde biriken öfkeyi daha da artırmıştı. Son konuşmamız ise öfkemi iyice kaynatmıştı.

Bütün bunlar, onu kredi kartı çılgınlığıyla kışkırtamadığım için oldu.

Bu belki de beni "zengin ama aslında zavallı küçük kız" tanımına sokuyor, ama küçük bir kızken dadımın yanlışlıkla babamın kredi kartını kullanarak istediğim her şeyi alabileceğini söylediğini ağzından kaçırmasından beri öfkemi alışveriş yaparak bastırıyorum.

O zamanlar yaklaşık sekiz yaşındaydım. Victor iş seyahatindeydi ve onu neredeyse iki haftadır görmemiştim. Daha da kötüsü, beni aramamıştı bile.

Bakıcıya birkaç kez mesaj atıp ilaçlarımı alıp almadığımı ve ödevlerimi yapıp yapmadığımı sormuştu, ki elbette yapmıştım. Onu geri aramak için telefonunu kullanmama izin vermesi için yalvardım, ama bakıcı onu isteyken rahatsız etmekten çok korkmuştu.

Bu yüzden onun yerine beni oyuncakçıya götürmesini rica ettim. Oraya vardığımızda, kendimi serbest bıraktım ve bulabildiğim en pahalı oyuncakları istedim. Devasa oyuncak evler. Özel üretim Barbie bebekler. İçinde gezebileceğim küçük pembe bir cip. Normalde ilgimi çekmeyecek oyuncaklar, ama bir mesaj iletecek oyuncaklar.

Ara beni.

Bana bağır.

Beni fark et.

Planım işe yaradı. Babam o gece aradı ve kredi kartıyla neden bu kadar büyük bir fatura çıkardığımı sordu. Sekiz yaşındaki çocukların çoğunun dürtü kontrolünün pek olmadığını anlayacak kadar benimle vakit geçirmemişti. "Sana ne oldu Maura?" diye bağırdı.

"Bilmiyorum," diye yanıtladım gülümseyerek.

Babam bana pek bağırılmazdı. Bu, bana gerçekten dikkat etmesini gerektirirdi. Bazen, evdeyken onunla yüz yüze tartışmaya çalışırdım. Hiçbir zaman işe yaramazdı. Onunla aynı fikirde olmadığımı söylediğim anda odadan çıkar, "çok duygusal" olduğumu söylerdi. Dikkatini çekebildiğim tek yol, ona bol bol para harcamaktı. Değerli parası söz konusu olduğunda, birdenbire, en azından biraz da olsa, neden böyle davrandığımı önemsiyordu.

En azından, onun da benim kadar sinirlenmesini sağlardı.

Stüdyomda oturmuş, ağrıyan ayağımı ovarken, sekiz yaşındaki bir çocuğun taktiklerini yetişkin bir adama karşı kullanmaya çalıştığımın acı verici bir şekilde farkındayım. Yine de işe yaramadığı için hayal kırıklığına uğradım. James'in sinirlendiğinde nasıl davrandığını görmeyi dört gözle bekliyordum. İdeal olarak, bana bağıırırdı veya kendi öfke nöbetini geçirirdi. Ancak daha çok sessiz kalma tipinde olduğunu tahmin ediyordum. Yine de, beni görmüyormuş gibi dairede dolaşmasını izlemekten acı bir tatmin duyabiliyordum.

Bunun yerine, şaşkın bir telefon görüşmesi ve kelimenin tam anlamıyla bir elmas yığını aldım.

Normal bir evliliğim olsaydı, kocamın bana elmas alması beni çileden çıkarmazdı. Ama yine de, normal bir evlilik hakkımı kelimenin tam

anlamıyla devrettim. Şimdi, nasıl iletişim kuracağımı bile bilmediğim bir kocayla kaldım. İşler çok ciddi bir hal aldığıında, "görünüş" diye geçiştirerek durumu geçiştirdi. Sanki benimle yatmasının tek sebebi o lanet olası sözleşmeyi yerine getirmekmiş gibi.

Özür dilemedi. Bana herhangi bir şey hissedebildiğini, ne pişmanlık, ne şehvet, ne de öfke duyabildiğini göstermedi. Bence duyguları bile yok. Belki de gerçekten kötü bir adamdır.

Yavaş yavaş, ayağımdaki zonklama geçiyor. Ne yazık ki öfke geçmiyor. Hâlâ bir şeyleri ikiye bölme isteğiyle yanıp tutuşuyorum. Kollarımı sıkıca göğsümde kavuşturup stüdyoda öfkeyle dolaşmaya çalışıyorum. Bu da kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor. Sadece kalbimin daha hızlı atmasına ve öfkem kaygıya dönüşürken nefesimin daha da kısılmasına neden oluyor.

Kahretsin. Doktor Markovic beni bu konuda bin kere uyardı. Kaygıyı kontrol edemiyorum; bu beni başka bir kalp ameliyatına sürükleyecek. Duvara yaslanıp yavaşça dörde kadar sayarken derin bir nefes alıyorum. Dört saniye boyunca nefesimi tutuyorum, dev bir plaj topunun şiştiğini hayal ediyorum. Sonra yavaşça nefesimi veriyorum.

James'in beni üzmesine izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum. Onun ne hissettiği umurumda olmamalı. Hatta neden umursadığımı bile bilmiyorum. Ayda sadece bir hafta, yumurtlama dönemimde onunla ilgilenmek zorundayım. Geri kalan zamanlarda, yokmuş gibi davranabilirim.

Telefonum çalışıyor ve ekranda Victor Matthews yazıyor. Babamın iletişim bilgilerini, daha ergenlik çağımın başlarındayken bile, hep tam adıyla kaydetmişim. O zaman bile, onu "Baba" olarak kaydetmek, asla var olmayacağını bildiğim bir yakınlığı ima ediyordu.

İçimden bir ah çektim. Babam beni neşelendirme ihtimali en düşük kişi olabilir. Ne yazık ki, sonunda telefonu açana kadar beni tekrar tekrar arama gibi kötü bir alışkanlığı var. Bütün gün onun aramalarını yanıtlamak istemiyorum, bu yüzden pes edip bu sefer telefonu açıyorum.

Telefonu açar açmaz, "Bir güncelleme bekliyordum," dedi.

"Merhaba baba, nasılsın?" diye neşeli bir şekilde soruyorum, ona konuşmaların nasıl olması gerektiğini hatırlatarak. Ama o bunu umursamıyor.

"Hamile kaldınız mı?"

Tabii ki. Onu yeterince uzun zamandır tanıyorum, bu yüzden sağlığımdan çok rahmimle ilgilenmesinden hayal kırıklığına uğramayacağım. "Dün test yaptırdım. Negatif çıktı."

Son kelimedede sesim hafifçe titriyor. Keşke bu hayal kırıklığını bir an önce atlatabilseydim ama henüz tam olarak atlatamadım...

Babam bir an sessiz kaldı. "Ve bunun yanlış negatif bir sonuç olmadığından emin misin?"

"Hayır, değil. Bunu bu sabah teyit ettim."

"Spor yapıyor musun?"

Konunun aniden değişmesine şaşırdım. "Evet."

"Çok fazla zorluyorsun," diye çıkıştı. "Bu ay hamile kalamamana şaşmamalı."

"Triatlon yapmıyordum. Sadece yürüyüş ve yoga yapıyordum." Doktorlarımin kalp kasımı zorlamadan korumak için önerdiği fiziksel aktivite bu kadardı.

"Doğurganlık döneminizde yatak istirahati yapmalısınız. Bu akşam James'le konuşacağım."

Gözlerimi deviriyorum. Tabii ki babam geçen yüzyıldaki hamilelik rehberliği hakkında hiçbir araştırma yapmamış. "Spor yapmam gerekiyor. Bu benim için iyi, hamile kalırsam bebek için de iyi."

"Peki ya beslenmen?" diye ısrar ediyor. "Doğurganlığı artırmak için her gün iki bardak ceviz yemen gerektiğini okudum."

"Bunu nerede okudun?" diye şaşkınlıkla sordum.

"Kullandığınız ilaçlardan herhangi birinin doğurganlığınızı etkileyip etkilemediğini teyit etmek için Doktor Markovic ile tekrar görüştünüz mü?"

"Evet baba. Elbette yaptım."

"Tanrı aşkına, yirmi altı yaşındasın!" diye kükredi. "Önünde hiçbir engel olmamalı. Görevini yerine getirip bana bir torun vermek gerekiyor, lanet olsun. Acaba deniyor musun?"

"Elbette öyleyim." Kelimeler keşke daha güçlü çıksaydı ağzımdan. Mantıklı olarak biliyorum ki, farklı yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hamile kalmak gizemli bir şey. Şansı artırmak için yapabileceğiniz şeyler var, ama sonucun tamamı üzerinde asla tam kontrol sahibi olamazsınız.

Ama Victor'un bana sorduğu her şey, daha önce kendime sorduğum sorular. O negatif testten beri, farklı ne yapabilirdim diye kendimi sorguluyorum. Belki farklı multivitaminler alsaydım, belki daha fazla randevu alsaydım, belki, belki, belki...

"Bunu bitirmek için sadece bir yılın var," diye hırslı bir şekilde söylüyor. "Bu senin tek görevin, Maura. Tek amacın. Eğer bunu başaramazsan, kocasını kaybedeceksin."

Gülmemi zor tutuyorum. Hamile olsam da olmasam da, James'le aramdaki işler kötüye gitmeye devam ederse, kocamı bundan daha erken kaybedebilirim. Bana kızacak kadar bile umursamıyor.

"Sus be baba," diye çıkıştım. "Eğer beni gerçekten önemseseydin, nasıl hissettiğimi sorardın, bir sebepten dolayı bana ceviz yemem için bağırırmazdın. Ben senin piyonun ya da damızlık kısırağın değilim. Ben senin kızınım ve bana bir baba gibi konuşana kadar senden bir daha haber almak istemiyorum."

Telefonu kapatıyorum ve bu sefer gerçekten de odanın öbür ucuna fırlatıyorum. Kırılsın. Yeni bir tane alsam da, bin tane alsam da kimse umursamaz. Hatta tüm telefon üreticisini satın alsam bile James gözünü bile kırpamaz.

Hayatımda yer alan erkeklerin isteklerine boyun eğmekten bıktım. Evlilik sözleşmemde çocuğumun Pages ve Sequel'i miras alacağı yazıyor. Babamın oğlumu tıpkı kendisi gibi yetiştirebileceğini, onu mükemmel, duygusuz bir CEO'ya dönüştürebileceğini düşündüğünü biliyorum, ancak evrakta babamın çocuğum üzerinde herhangi bir duygusal veya ahlaki etkiye sahip olma hakkına sahip olduğuna dair hiçbir şey yazmıyor. Hatta onlara birlikte zaman geçirmeleri için zaman tanımak zorunda bile değilim.

Bu yüzden yapmayacağım. Bir daha asla Victor'un çatısı altında yaşamak zorunda kalmayacağım, bu da onun benim üzerimde hiçbir gücünün kalmadığı anlamına geliyor. Oğlumu kendi imajına göre yetiştirmeyecek. Buna izin vermeyeceğim.

Cevapsız mesajlar, sorunların ilk işaretidir.

JAMES

Bina yönetimi, duman dedektörlerinin pillerini değiştirmek için gelebilir.

Nate, Cat'in öğleden sonra evde olduğunu söyledi. Belki uğrar.

Bu akşam yemek için suşi sipariş etmeli miyim?

Normalde Maura bu tür mesajlara hemen yanıt verir. Stüdyosunda meşgulse, bir saat kadar gecikme olabilir. Bütün gün hiçbirine yanıt vermediğine, hatta elmas siparişimle ilgili alaycı bir yoruma bile cevap vermediğine göre, optik yorumum için beni henüz affetmediğini tahmin ediyorum.

Dürüst olmak gerekirse, midemdeki o kemirici suçluluk duygusu olmasaydı, ona en başından beri mesaj bile atmazdım. Mantıklı, ayakları yere basan eşim, yorumlarımdan o kadar rahatsız oldu ki, beni kızdırmak için bir alışveriş çılgınlığına girişti. Eğer bu kadar dikkatsiz olmasaydım, bu olmazdı.

Sözlerimde umursamaz davranmakla kalmadım, zamanlamam da affedilmez derecede aptalcaydı. Maura'nın doğurganlık döneminin üzerinden iki hafta geçti. Hamile olsaydı bana söylerdi, yani şu an hamile olmadığını biliyor olmalı. Buna duyarlı olmak yerine, onunla birlikte oldum ve hiçbir şey olmamış gibi davrandım.

Evliliğimiz bir sözleşmeye dayanıyor olabilir, ama bu bana onun duygularını görmezden gelme hakkı vermez. Ona telafî etmek için bir jest fikrim var, ama ona gerçek bir özür borçluyum.

Çatı katına döndüğümde onu stüdyosunda bulmam beni şaşırtmadı, ancak odadaki tam bir kaosa hazırlıklı değildim. Kutuların sadece yarısı açılmış, diğer yarısı ise odanın her yerine saçılmıştı. Her yerde açık boya kutuları vardı ve damlalar aşağıdaki örtülerin üzerine saçılmıştı. Yarım düzine yarım kalmış tuval duvara yaslanmış, uyumsuz renkleri birbirleriyle çatışıyordu.

Maura her şeyin ortasında, omuzları gergin bir şekilde duruyor. Elinde sıkıca tuttuğu fırçanın ucundan yere siyah boya damlıyor. Üzerinde yine boya lekeli bir kazak var, bu da onun bu türden birden fazla ucube kazağa sahip olmasına hayret etmeme neden oluyor.

"Maura?" diye sordum tereddütle.

Başını hızla bana çevirdi. Gözleri kıpkırmızıydı, yüzündeki kırmızı lekeleri daha da belirginleştiriyordu. Belli ki ağlamıştı, ama bu tepki boya buharları nedeniyle daha da şiddetlenmiş olabilir.

"Hayır," diye tersledi bana. "Keyfim yok, James."

Bir adım öne çıkıyorum. "Konuşmalıyız."

"Söyleyeceklerimi duymak istemezsin," diyor karanlık bir ses tonuyla.

Başka biri olsam, uzaklaşırdım. Belli ki mantıklı bir konuşma yapacak durumda değil, ama özür dilemem bekleyemez. Zehirli sözlerim yüzünden kurduğumuz ilişki her geçen saat daha da yıpranıyor.

"Sana söylemem gereken bir şey var," diyorum.

"Ne yani? Ben sözleşmedeki yükümlülüklerimi yerine getirmiyor muyum?"

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Boşverin. Babamdan zaten yeterince duydum. İkinizi de hayal kırıklığına uğrattıyorum. Belki biraz dinlenseydim, doğru vitaminleri alsaydım ya da bir kilo ceviz yeseydim hamile olurdu," diye homurdanıyor. "Hepinizi hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim."

Kahretsin. Benim davranışım zaten yeterince kötüydü, ama Victor'un kafasına soktuğu o çılgın fikir onu aklını yitirmiş bir hale getirdi.

"Hayal kırıklığına uğramadım," diyorum.

"Öyle değilsin, değil mi?" Kahverengi gözleri acıyla parladı. "Beni hamile bırakmak için fazladan acıma duygusuyla sevişmeyi teklif etmemin sebebi bu değildi, değil mi? Yoksa bu sadece göstermelik miydi?"

"Benim kastettiğim bu değildi."

"Önce manşet oldum, sonra da programa bağlı bir kısırak oldum. Hem de düzgün performans göstermeyen bir kısırak!" diye homurdanıyor. "Şimdi de olay çıkardığım için umursuyormuş gibi mi davranıyorsunuz? Muhteşem ötesi. James, bunun sadece bir gösteriş olmadığını bana tekrar anlat."

Yutkunuyorum.

En yakın tuvali itti ve tuval yere düşüp parçalandı. Kirli durulama suyu dolu bir kase ve bir kutu boya etrafa saçıldı, bir fırça da koruyucu örtünün üzerinde yuvarlandı. Maura hızla arkasını döndü ve diğer duvardaki başka bir tuvale yöneldi.

Kahretsin, burayı mahvetmeye çalışacak. Resimlerini mahvedecek, ona verdiğim ilk güzel şeyi mahvedecek. Önemsediği bir şeye zarar vermeden önce onu durdurmalıyım.

Ona doğru uzanıyorum ama kolumun altından sıyrılıyor. Başka bir tablo, daha büyük bir tablo alıyor. Elinden geldiğince kaldırıp duvara balyoz gibi vuruyor. Garip boyutu yüzünden düşürüyor ve çerçevenin ahşap kenarı elinde kırılıyor.

Ani bir çatlama sesi ve onun sessiz acı iniltisi.

Sol elinin avucunda şiddetli bir kırmızı çizgi.

Kanım buz gibi donuyor.

Maura ellerindeki kana, oraya nasıl geldiğinden emin değilmiş gibi bakıyor. Dizlerinin üzerine çöküyor, kesikten sızan kanın elini lekeleyen siyah boyayla karışmasını izliyor. Elini çeviriyor ve bir an yaranın ciddiyetini inceliyor gibi görünüyor. Sonra başını yana eğiyor, sanki bir sanat eseri alıyormuş gibi.

Sanki o onun eli değilmiş gibi, eli paramparça olmuş ve her yeri kan içinde kalmış.

Daha ne olduğunu anlamadan hareket etmeye başladım. Yanına doğru hızla ilerledim, onu kendime doğru çektim ve bileklerini ellerimle kavrayıp göğsüne bastırdım.

"Bırak beni!" diye bağırarak ellerini çekmeye çalıştı.

"İyi misin?" diye soruyorum.

"Defol git üzerimden!" diye çırpınıyor Maura, tükürüyor ve küfür ediyor. Bırakma isteğini görmezden geliyorum. Akli başında değil ve hareket etmeyi bırakmazsa kendine ciddi zarar verecek.

"Dur, Maura," dedim, karımın kanı takım elbiseme damlarken olabildiğince sakin bir şekilde.

"Siktir git!" Çırpınışı zayıflıyor ama bana karşı koymaya devam ediyor. Ben de tutuşumu sıkılaştırıyorum.

"Babana ve bana kızgın olmaya hakkın var. Ama bunun için kan dökmeni izlemeyeceğim." Sesim alçak ve olması gerekenden daha kaba.

Ağzından hıçkırıklar koptu. Birkaç boşuna mücadele girişiminden sonra, mücadele gücü yavaş yavaş tükendi. Bana yaslandı ve yüzünü bana çevirdiğini hissettiğimde bileklerini bıraktım. Yumrukları ceketimi sıktı ve yüzünü tişörtüme gömdü. Bana yaslanarak hıçkıra hıçkıra ağladı. Dağınık, dizginsiz ve kesinlikle haklı bir ağlamaydı.

Yarım saat gibi gelen bir sürenin ardından hıçkırıkları yavaşlamaya başladı. Burnunu çekti ve tişörtümü bıraktı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, sesi biraz da olsa kendine gelmişti. "Ah, James, kıyafetlerin—"

Kanlı takım elbiseme ve gömleğime şöyle bir baktım. Koyu kırmızı kan lekeleri soluk gri yün ve ütülü beyaz pamuğu kaplamıştı. "Önemli değil."

Maura başını salladı. "Onları soğuk suyun altında yıkayıp, leke yapmadan önce kanı çıkarmaya çalışmalıyız."

"Boş ver. Bu benim kuru temizlemecimin sorunu."

"Ancak -"

Eğer hâlâ bu kadar kırılgan olmasaydı, hayal kırıklığıyla inlerdim. "Maura. Kanıyorsun. Önemli olan bu, şu lanet olası elbise değil. Şimdi eline bakayım." Avucunu çevirip yarayı inceledim. Hâlâ kanıyor, ama kenarları pıhtılaşmış. Doğru tedavi edilirse iyileşir.

"Doktorumu arayacağım," diyorum. "Gelip burayı temizler ve bandajlar."

Başını salladı. "Doktora ihtiyacım yok."

Çenem kasıldı. "Birinin dikiş gerekip gerekmediğini kontrol etmesi gerekiyor."

"Hayır, istemiyorum. Ciddi söylüyorum, şu anda en son istediğim şey beyaz önlüklü bir adamın başımda dikilip bana yara tedavisi hakkında ders vermesi."

"Hâlâ kanarken bu kadar inatçı olma," diye tısladım. Sesim niyetimden daha öfkeli çıktı ama kendi canını tehlikeye atan bu inatçılığına katlanamıyorum.

"Lütfen, beni kendin sarabilir misin?" Gözleri hâlâ yaşlarla dolu bir şekilde bana baktı. "Kanama durmazsa doktoru çağırırız."

“Pekala.” Hoşuma gitmiyor ama eğer temizlememe ve sarmama izin verirse, en azından enfeksiyon kapmayacağından emin olabilirim. İkinci bir görüş için her zaman doktoruma fotoğrafını gönderebilirim.

Banyoma kadar beni takip ediyor ve ben ilaç dolabından malzemeleri çıkarırken tezgâhın üzerine oturuyor. Yarasını suyun altında yıkadığımızda ve sabunla duruladığımızda yüzünü buruşturuyor ama hiçbir şey söylemiyor. Sanırım şikayet ederse, istese de istemese de doktoru arayacağımı düşünüyor.

Bu konuda haklı olabilir.

Neyse ki, yarayı temizledikten sonra, beklediğimden daha küçük ve temiz olduğunu görüyorum. Kanama, antibiyotik merhem sürebileceğim kadar bir süreliğine duruyor. Elini temiz bir bandajla sararken, ellerim onunki kadar titriyordu.

"Teşekkür ederim," diyor işim bittiğinde.

Ona iyi olup olmadığını sormak anlamsız görünüyor, çünkü cevabın açıkça hayır olduğu ortada. Bunun yerine, "Sertlik yok mu? Parmaklarını hareket ettirmekte sorun yaşıyor musun?" diye soruyorum.

“Hayır. Gayet iyiyim—yani, biraz ağrıyor dışında. Biraz ağrı kesici alabilirim.”

Dudaklarımı ısıırıyorum. Bir şey olursa diye bu gece benimle kalmasını istemek dilimin ucunda. Ama bu kafamda ciddi bir yara değil. Eğer ağrımaya başlarsa, her zaman odama gelip beni alabilir.

"Ağrı şiddetlenirse bana söyler misin?" diye soruyorum.

Bana çarpık bir gülümseme gönderdi. "Sanırım olabilecek en kötü durumu gördün. Ama sana haber vereceğim. İyi geceler, James."

Onun odasına doğru yürümesini izlerken, umarım haklıdır diye düşünüyorum.

Onu bir daha asla böyle acı çekerken görmek istemiyorum.

Toplantılar yüzünden neredeyse gece yarısına kadar ofiste kalıyorum, ama gün içinde Maura'ya üç kez mesaj atıp elinin nasıl olduğunu soruyorum. İlk iki mesajda cevabı basit: "İyi." Üçüncü mesajda ise bana kolsuz Monty Python ve Kutsal Kase şövalyesinin "Sadece bir et yarası" yazılı bir GIF'ini gönderiyor.

Neyse ki, eve geldiğimde hâlâ uyanıktı, kanepede kıvrılmış bir kitap okuyordu. Elindeki kalın beyaz bandajı görünce kaşlarımı çattım.

"Sorun değil," diyor, ben daha sormadan gözlerini devirerek.

Yüzümdeki somurtkan ifade yumuşadı. "Senin için bir şeyim var."

Maura elimdeki rulo halindeki kağıda baktı. "Bu bir tuval mi?"

"Hayır." Onu mutfak tezgahına götürüp onun için açtım. "Bu bir proje çizimi."

Yanıma doğru gelirken omzu hafifçe benimkine değdi. "Neyin planı? Bunu söyleyebilmeli miyim?"

"Mimarlık geçmişiniz varsa ve bunu belirtmeyi unuttuysanız, hayır." Duvarları işaret ediyorum. "Burası sizin stüdyonuz."

"Bu ne?" Boya lekeli parmağı köşedeki bir kareye değiyor.

"Henüz bir şey yok. Ama onaylarsanız, bir yük asansörü sistemi olacak. Otoparkımızdaki yeni bir depolama alanından büyük miktarda taşı yukarı taşıyabilecek. Böylece siz de onu endüstriyel kaya kırıcıda işleyebilirsiniz. Mimar, bunun nereye yerleştirilebileceğine dair iki seçenek çizdi."

Üstteki planı ters çevirdim ve altındaki iki seçeneği ortaya çıkardım. Maura nefesini tuttu. "Stüdyomun bittiğini sanıyordum," diye mırıldandı.

"Öyle olduğunu sanıyordum. Meğerse elmaslarınızı ve bulduğunuz diğer taşları ezmek için bir yöntem ihtiyacınız varmış. Çok yer kaplayacağını düşünüyorsanız inşa etmemize gerek yok."

"Şşş." Koluma hafifçe dokundu. "Böyle saçma şeyler söyleme. Tabii ki istiyorum. Sadece bunu aklına getirdiğine inanamıyorum. Bu... Bu inanılmaz, James."

"Bu, 'görünüm' yorumum için affedildiğim anlamına mı geliyor?"

Başını yana eğerek düşünüyormuş gibi yaptı. "Yaklaşık yüzde yetmiş oranında affetmiş durumdasın."

"Yüz puana ulaşmamı sağlayacak şey ne olurdu?"

"İdeal olarak bir zaman makinesi. Ama bir daha yatakta 'optik' kelimesini kullanmamanla da yetinirim."

"Tamamlamak."

"Ayrıca, yarın kahvaltımı yatakta istiyorum."

"Bu durum, asıl suçla ilgisiz görünüyor."

"Ben karmaşık bir kadını, James. Affetmenin de katmanları var."

İçimde bir memnuniyet duygusu var. Optiklerle ilgili yorumumda hata yapmış olabilirim, ama hasar kalıcı değil. En azından bu jestle ilişkimizi bir nebze de olsa dengeye getirebildim.

"Özür dilerim," dedim ona. "Yakınlaştıktan hemen sonra programlar ve dış görünüş hakkında konuşarak duyarsız bir pislik gibi davrandım. Zamanlama düşüncesizceydi ve sen daha iyisini hak ediyorsun. Bunu sana dün stüdyoda söylemeyi düşünmüştüm ama..."

"Ama sonra her yerim kan içinde kaldı?" diye bitiriyor sözünü. Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Evet."

"Teşekkür ederim. Bunu duymak benim için ne kadar önemli olduğunu tahmin bile edemezsiniz."

En küçük parmağı elime değiyor ve aramızdaki sessizlik ağır ve gergin bir hal alıyor.

"Size bir şey sorabilir miyim?" diye sordu Maura sessizce.

"Elbette."

"Neden bu kadar çok çalışıyorsun? Yani, hırsı anlıyorum ama on ömürde harcayabileceğinden daha fazla paran var. Yarın emekli olup hiçbir

şey için endişelenmeyebilirsin. Ama çoğu gün sabah 6'da ofiste oluyorsun ve gece yarısına kadar ayrılmıyorsun. Neyden kaçırıyorsun?"

Bu soru, istediğimden daha çok canımı sıkıyor. Konuyu saptırabilirdim. Ona hissedar yükümlölükleri ve piyasa rekabeti hakkında kurumsal bir cevap verebilirdim. Bunun yerine, tam olarak anlamadığım bir nedenden dolayı, ona gerçeğı söylüyorum.

"Anne babam öldüğünde, henüz mezun olmuştum ve birdenbire tamamen yalnız kaldım. Anamlı gelen tek şey işti. Toplantılarda olursam düşünmek zorunda kalmıyordum. Sayıları analiz ediyorsam hissetmek zorunda kalmıyordum."

Maura sessizce dinliyor.

"Bir noktada, acıdan kaçınmak olmaktan çıktı ve... benliğimin bir parçası haline geldi. Nasıl durduracağımı bilmiyorum." Derin bir nefes verdim. "Durdurmak istediğimden de emin değilim."

"Bu çok yalnız hissettiriyor."

"Öyle." Bu itiraf beni şaşırttı. Bunu daha önce hiç sesli olarak söylememiştim.

Eli hareket ederek tezgâhın üzerindeki elimi kavradı. Romantik değil, sadece sıcaklık.

"Teknik olarak artık yalnız değilsin," diyor. "Bunun ne kadar değeri varsa artık."

Ona bakıyorum—gerçekten bakıyorum—ve göğsümde bir şeyler değişiyor.

"Oldukça değerli," diyorum sessizce.

Sanki aramızda bir şeyler değişti. Maura ile yağmurdan ıslanmış yerde seviştiğimde, ilişkimiz değişti. Kağıt üzerinde anlaştığımızdan farklı bir şeye dönüştü. Her şeyin eskisi gibi olabileceğini düşünmeye çalıştım ama bu sadece Maura'yı incitti. Artık ne yaptığımızı bilmiyorum, ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

"Durumumuzun ne olduğunu bilmek istiyorum," diyorum kendimi durduramadan.

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ne demek istiyorsun, nerede duruyoruz?"

"İmzaladığımız evlilik sözleşmesi kesin ve değişmez olmak zorunda değil. En azından ikimiz arasında değil. Eğer birimiz bu ilişkinin şartlarını değiştirmek isterse, bence bunu konuşmalıyız."

İçini çekti. "James, sanki iş diliyle konuşuyorsun. Neden bana soruyorsun? Gerçekten mi?"

“Ortaklığımızın şartlarını değiştirmek isteyip istemediğinizi soruyorum. Eğer isterseniz... daha fazlası.”

Aramızda bu kelime havada ağır bir şekilde asılı kalıyor. "Daha fazlası"nın ne anlama geldiğini ya da ona bunu nasıl verebileceğimi bilmiyorum. Sadece karımın istediği hiçbir şeyi ondan esirgemek istemediğimi biliyorum.

Maura sonunda, "Anlaşma açısından hiçbir şey değişmedi," diyor. "Ama en azından çocuğumuzun hatırı için -eğer bir çocuğumuz olursa- arkadaş kalmamızı isterim."

enem kasılıyor, sonra gevşiyor. İyi bir koca nasıl olunur bilmiyorum belki ama iyi bir arkadaş nasıl olunur biliyorum. Eğer o bunu istiyorsa, ona verebilirim.

"Arkadaşlar," diyerek elimi ona uzattım.

Parmaklarını benimkilerin arasına kaydırđı. El sıkışma değil, daha samimi bir şeydi bu. Dudaklarını ısırđı ve başını aşağıya eęđi.

“Planlanan zaman diliminin dışında olduğumuzun farkındayım,” diyor. “Ama şimdi vaktiniz varsa, ben de msaitim. Her halükarda, yine de gebeliğe yol açma ihtimali var.”

Dudaklarım aralandı ve yıllar sonra ilk kez yanaklarımda bir sıcaklık hissettim. Ne diyeceğimi bilemedim. Tartışmamızdan sonra daha mesafeli olacağını varsaymıştım. Hiçbir zaman... yani, bunların hiçbirini beklemiyordum.

"Bunu gerçekten istiyor musun?" diye mırıldanıyorum. "Seni zorlamak istemiyorum. Birkaç hafta bekleyebilirim."

Bu ne kadar rahatsız edici olsa da.

Elleri benimkileri daha sıkı kavradı. "O kadar acımasız değilim. İhtiyaçların olduğunu biliyorum. Benim de var."

Ona doğru baktım, gözlerim büzülmüş dudaklarına takıldı. Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı, baştan çıkarıcı bir pembe parıldı.

Gözleri gözlerimle buluştu ve dudakları hafifçe kıvrılarak gülümsedi. "Madem başka kimseyle birlikte olamıyorsun, seni öylece bırakırsam ne tür bir arkadaş olurum ki?"

Dur, ne? "Başka kimseyle birlikte olamayan ben miyim?"

Gülmsemeşi şeytani bir hal alıyor. "Tekelciliğe asla razı olmadım. Bu senin omuzlarında taşıdığın bir yük."

Öfke beni bir tayfun gibi sarıyor; sert, ani ve her şeyi tüketen bir öfke. Başka bir adamın karıma dokunması düşüncesi bile bir şeyleri paramparça

etme isteği uyandırıyor bende. Daha iyisi, birini.

“Karşılıklı münhasırlık zaten ima edilmişti,” diye homurdanıyorum. Normalde bu kadar kolay sinirlenmem ama başka bir adamın parmaklarının Maura'nın kızıl saçlarında dolaştığını hayal etmek çok kolay. Diğer erkeklerin onda ne göreceğini çok iyi biliyorum—bakımlı saçlı, zarif bir kadın, kirletmek için mükemmel.

Kahretsin, daha önce hiçbir kadına karşı bu kadar kıskançlık duymamıştım. Belki de evlilik erkekleri doğal olarak sahiplenici yapıyor.

“Ben pek iş kadını sayılmam ama sözleşme yazmanın amacı hiçbir şeyin ima edilmemesini sağlamak değil mi?” Maura'nın karamel rengi gözleri parıldıyor. “Eğer münhasırlık isteseydin, daha sıkı pazarlık etmeliydin.”

“Hayır,” diye hırladım. “Ben ve başka hiç kimse. Asla.”

Gözleri kocaman açıldı. “Gerçekten mi?”

“Sözünü istiyorum.”

“Evet,” diyor. Hiç tereddüt etmiyor, bu da tansiyonumun anında düşmesine neden oluyor. “Sadece sen, James. Söz veriyorum.”

Ellerimi saçlarının arasına kaydırıp dudaklarını kendiminkine yaklaştırıyorum. Boynunu uzatmamak için parmak uçlarında yükselmek zorunda kalıyor ve bu inanılmaz seksi. Boyu uzun olmasına rağmen beni öpmek için kendini yukarı doğru itmesi çok hoşuma gidiyor.

Elini aramızdan uzatıp henüz yarı sertleşmiş olan penisime bastırdı. Bu gece onunla birlikte olma şansım olacağını hiç tahmin etmemiştim. Öpüşmeden sonra geri çekildi ve bana şeytani bir gülümseme fırlattı.

Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve kemerime uzandı.

Eşimin diz çökmüş halini, zarif ve sofistike bakışlarını kirpiklerinin arasından bana dikmiş halini görünce beynimde bir şeyler altüst oluyor. Özenle kurduğum tüm kontrolüm yıkılma tehlikesiyle karşı karşıya kalıyor.

Ağzım kuruyor.

Tanrım, gerçekten beni oral seksle tatmin edecek mi? Bir saniyede yarı sert halden taş gibi sertleştim, düşüncesi bile penisimi zonklatıyordu. Bu coşkum... beklenmedik. Bu benim için yeni bir şey değil ama bizim için yeni. Karımın ağzını üzerimde hiç hissetmemiştim.

Kemer tokasını açarken testislerim kasılıyor. Pantolonumun düğmesine ve fermuarına geçerken elleri hafifçe titriyor, sanki gerginmiş gibi. Bu da üzerimdeki kıyafetleri yırtıp, boğulana kadar penisimi boğazına sokmak istememe neden oluyor.

Bu görüntü ne kadar çekici olsa da, yine de onun yönlendirmesine izin vermeyi tercih ederim. Özellikle bu konuda endişeliyse, onu acele ettirmek istemiyorum. Onu suçlamıyorum, çünkü benim de penisimi sıgdıracak kadar vajinasını gevşetmem ne kadar uzun sürmüştü.

Pantolonumu ve iç çamaşırlarımı aşağı çekiyor ve ben de onları arkama doğru tekmeliyorum. Kısık gözlerle yukarı bakarak, ceketimi, kravatımı ve gömleğimi de çıkarıp tamamen çıplak kalmamı izliyor.

Dili dudaklarının arasından görünüyor ve başını eğip dilini penisimin kökünden ucuna doğru gezdirirken kızıl saçlarının bir parıltısı beliriyor.

"Kahretsin," diye tısladım, elim içgüdüsel olarak saçlarına gitti. "Bunu bir daha yap."

Bunu yapıyor, bu sefer daha yavaş, dili her çıkıntıyı ve damarı sanki beni ezberliyormuş gibi takip ediyor. Uca ulaştığında, dilini başın etrafında döndürüyor ve ben yıldızlar görüyorum.

"Tadın çok güzel," diye mırıldanıyor neredeyse kendi kendine.

"Tanrım, Maura." Parmaklarım saçlarını daha sıkı kavradı. "Öyle şeyler söyleyemezsin."

"Neden olmasın?" Sahte bir masumiyetle bana bakıyor. "Doğru."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum çünkü inanılmaz derecede iyi hissettiriyor. Aşağı bakıp o güzel dilin beni yalamasını izleseydim, saniyeler içinde boşalırdım. Alt dudağımı dişlerimle kenetliyorum, tüm varlığımı boşalmamaya odaklıyorum. Henüz değil.

Ne olacağını bildiğimde kendimi tutmak daha kolay oluyor. Sabahları programımda mor kutuyu görürsem, öz kontrol kaynağıma ulaşabiliyorum.

Karım bana hiç beklemediğim bir anda diz çöktüğünde, birden bire ergenlik çağındaki bir genç gibi tetikte oluyorum.

Sonra dudaklarını penisimin etrafına sardı ve incecik boğazından aşağıya doğru yuttu, aman Tanrım, ben bittim.

Ağzının nemli sıcaklığı dayanılmaz. Yanaklarını içeri çekip emiyor ve dizlerim neredeyse titriyor.

"İşte bu kadar," diye inledim, başının arkasını kavrayarak. "Aynen öyle."

Yanımda inliyor ve titreşim doğrudan testislerime ulaşıyor.

Penisimin ucundan sızan meni, yumuşak diline bulaşıyor ve onu yuttuğunda hissedebiliyorum.

"Kahretsin," diye inledim, parmaklarımın tersiyle boynunu okşarken.

Maura'nın kızıl saçlı başı, beni olabildiğince yutmaya çalışırken sallanıyor. Kararlı ve odaklanmış bir şekilde, güzel dudaklarını genişletiyor ve dilini benim genişliğime uyacak şekilde düzleştiriyor. Başını en iyi şekilde nasıl konumlandıracağını anlaması birkaç deneme gerektiriyor. Bu bana onun bakire olmayabileceğini ama yine de deneyimsiz olduğunu hatırlatıyor.

Bu durumun beni ne kadar çok tahrik ettiğini anlatmak herhalde tuhaf. Benden önce neredeyse hiç kimsenin bunu yapmadığını, onu orgazma ulaştıran tek erkeğin ben olduğumu bilmekten zevk alıyorum.

O benim. Ona tapacağım, onu seveceğim ve aklımı başımdan alacak şekilde onunla sevişeceğim.

Maura elimi kasıklarına daha da sıkıca bastırarak beni daha da derine çekiyor. Ağzımdan inlemeler ve homurdanmalar dökülüyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin—" diye başlıyorum ama o, saf bir inatçılıkla dolu bakışıyla sözümü kesiyor. Karım beni bütün vücudumla yutmaya çalışıyor ve başarınca kadar da durmayacak.

Tanrım, onun azmine hayranım. Hayatındaki her şeyi fethettiği gibi beni de fethetmek istemesine hayranım. Ama benim zevkim için kendine zarar vermesini istemiyorum.

Kendini biraz fazla zorluyor, bu da penisimi yutarken öğürmesine neden oluyor. Geri çekilmesini bekliyorum ama çekmiyor. Yutuyor, sonra kendini daha da zorluyor. Beni yutmaya çalışırken bir gözünden bir damla yaş süzülüyor ve kararlılığı o kadar seksi ki bir saniye daha dayanamıyorum. Kükreyerek, ona zarar vermeden veya boşalmamı erken bir şekilde boğazına akıtmadan önce geri çekiliyorum.

Gözleri yarı kapalı, dudakları şişmiş ve ıslak bir halde bana doğru göz kırptı. "İyi miydi?"

Onu ayağa kaldırıp sertçe öpüyorum, dilinde kendi tadımı hissediyorum.

"Tamam mı?" diye hırladım ağzına doğru. "Beni neredeyse öldürüyordun. Bu, birinin bana yaptığı en ateşli şeydi."

"Gerçekten mi?" Sesi gerçekten şaşırmış gibiydi.

"Gerçekten mi?" Baş parmağımla alt dudağının üzerinden geçiyorum. "Şimdi de karşılığını vereceğim."

Kızıl saçlarını geriye doğru düzelttim, kulağının arkasına düşen bir tutamı da sıkıştırdım. "Mükemmeldin. Hayır, daha da kötüsü, fazla iyiydin. Seni sadece durdurdum çünkü devam etseydin her şey çok çabuk bitecekti."

“Ah.” Soluk teni anlayışla pembeleşti ve bu inanılmaz derecede sevimliydi. “Yani, bitirmek istersen, ben—”

Yüzünü kavrayıp dudaklarındaki sözleri öperek siliyorum. İstekli dili benimkine değişiyor, ağzı anında bana açılıyor. "Bir gün," diye fısıldıyorum dudaklarına, "güzel ağzının benden her damlayı yutmasını izlemek istiyorum. Ama şu an, senin içinde olmaya ihtiyacım var."

Sargısız elinden tutarak onu göğsüme kaldırdım ve bacaklarını belime dolayacak şekilde yukarı çektim. Beni taşımayı sevdiğim konusunda benimle dalga geçti, ama bu gerçekten doğru. Bu, onun beni öpmek için parmak uçlarında durmak zorunda kalmasından hoşlanmam gibi bir şey. Birçok erkeğin onun gibi uzun boylu bir kadını kaldırmak için çok kısa kalacağını bilmek beni tahrik ediyor. Onu taşımak, ona sadece benim yapabileceğim bir şey.

Dünyada başka uzun boylu erkeklerin de var olduğunu görmezden geliyoruz. Hatta bu binada da başka uzun boylu erkekler olduğunu. Başka hiçbir erkek ona böyle dokunamaz—bana az önce söz verdi.

Karımı kucağıma alıp kanepeye götürdüm ve bacakları iki yanıma yayılacak şekilde oturdum. Sertleşmiş penisim taytının dikişine bastırarak çıplak olduğumu, onun ise çıplak olmadığını hatırlattı. Kumaşı ince kalçalarının üzerinden aşağı doğru ittim. Pantolonunu çıkarmak için beceriksizce pozisyon değiştirdi, bu da bacaklarının ve vajinasının penisime sürtünmesi anlamına geliyordu ve bu da beni inlettirdi. Keşke tişörtünü de çıkarabilseydim de çıplak vücudunu, tamamını, sadece seçtiği kısımları değil, görebilseydim.

İçimi bir suçluluk duygusu kaplıyor. Onun koyduğu, sadece kendisinin istediği sınıra saygı duyacağım. Vücudu ne kadar güzel olursa olsun, o sınırı çiğnemeyi hayal etmek bile yanlış geliyor.

Özellikle de benim için yaptıklarından sonra. Ben ona özür borçlu olan duyarsız herifken, başka kim benim için diz çökerdi ki?

Sargısı çıkarılmış elini ağzıma götürüp, her bir eklemine ve parmak ucunu nazikçe öpüyorum.

"Aman Tanrım, ne güzel ellerin var," diye iç çektim ve bacaklarında tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

Dudaklarım işaret parmağını kavradı ve dilimi ucunda döndürdüm, bu da onun iç çekmesine ve başını geriye doğru eğmesine, zarif boynunu ortaya çıkarmasına neden oldu. Ardından ağzımı oraya götürdüm, boynunun boyunca öpüşürken tişörtünün üzerinden küçük göğüslerini

avuçladım. Meme uçları kumaşın altından sertleşti ve ben de sıkı tomurcukları okşadım.

"Hayır dersen bir daha sormam," diye fısıldadım boynuna. "Üzerinde tişörtünü bırakırsam bunları emebilir miyim?" Başparmaklarımı tekrar meme uçlarının üzerinde gezdirdim.

"Evet," diye iç çekti, hiç tereddüt etmeden.

"Şükürler olsun," diye mırıldandım, başımı eğip göğsünün ucunu ağzıma aldım. Keşke pamuk yerine teninin tadını alıyor olsaydım, ama ağzından dökülen ılgıllıkları duymak buna değerci. Göğüslerini örtülü tutuyor olabilir, ama belli ki çok hassaslar. Acele etmeden, kumaşın üzerinde dişlerimi gezdirerek emdim, ta ki kucağımda kıvrana kadar.

Penisimin onun ıslak vajinasına bastırılmasının verdiği hissi unutmaya çalışıyordum. Şimdi o kadar ıslanmış ki, görmezden gelmek çok zorlaşıyor. Geri çekilmeden önce Maura'nın göğsünü son bir kez ısıyorum, parmaklarımı ağzıma sokup ıslatıyorum. Parmaklarımı kaygan vajinasına doğru indiriyorum. Hemen iki parmağımla alabiliyor ve elimle onu becerirken başparmağımla klitorisini okşuyorum.

"Maura, senin üzerime binmeni istiyorum. Senin o güzel yüzünün pembeleşmesini ve benim penisimin üzerinde yukarı aşağı zıplamanı izlemek istiyorum."

Başını salladı, yüzü ve boynu çoktan kızarmaya başlamıştı. Bana yer açmak için dizlerinin üzerine kalktı, böylece penisimi altına yerleştirebildim. İkimiz de inledik, o üzerime çöktü, mutluluk dolu sıcaklığı beni sıkıca kavradı.

"Aferin kızım, güzelim" ve "çok iyi hissettiriyorsun" diye fısıldıyorum, o da kendini aşağı indirirken klitorisini okşamayı hiç bırakmıyor. Son santimi almadan hemen önce tereddüt ediyor. Kollarımı kavradıkça ince omuz kasları geriliyor.

"Bir saniye bekleyin," diye fısıldıyor. "Bu açıdan bakınca çok derine iniyorsunuz."

"Çok fazla?"

Başını salladı. "Hayır. Bu... Tanrım, bu her şey."

Bu kelime kanımı kaynatıyor. Ona boşalmamak için tüm öz kontrolümü kullanmam gerekiyor. Baş parmağımla klitorisinin üzerinde gezdirirken onun tepkilerini izlemeye odaklanıyorum.

"Başka hiçbir kadın benim penisimi senin gibi kaldıramaz," diyorum ona. "Üzerimde sen varken, izlemesi en güzel şey oluyor."

Sıcak, ballı bir ıslaklık penisimin dibine damlıyor, bu onun övgülerime verdiği tepki. Eğer bundan hoşlanıyorsa, o zaman vay halime, söyleyecek çok daha fazla şeyim var.

“Senin amın tam benim için yaratılmış, Maura.” Kalçaları yukarı aşağı kayıyor, iç kasları beni mengene gibi sıkıyor. “Sanki senin vücudunu rüyamda gördüm. Tam bir rüya gibisin. Bunu ne kadar çok istediğimi tahmin edebiliyor musun?”

"Biliyor musun?" Nefes nefese, şaşkın bir ses tonuyla konuştu. Gerçekten bilmiyor mu? Bu nasıl mümkün olabilir?

“Kahretsin, evet. Bana neler yaptığının farkında bile değilsin.” Boynuna sokulup kokusunu içime çekiyorum. “Bir bakış, bir ses, ve sana girebilmek için yarım kıtanın sözleşmelerini iptal etmeye hazırım.”

Zayıf bir şekilde gülüyor. "Bu doğru değil."

Homurdanıyorum. Bunu reddetmesinin sebebinin kendini değersiz hissetmesi mi yoksa ona ne kadar seksi olduğunu göstermekte gerçekten bu kadar berbat bir iş çıkarmış olmam mı olduğunu bilmiyorum.

“Programımın sadece verimlilik için olduğunu mu düşünüyorsun?” Elimle çenesini tutarak bana bakmaya zorluyorum. “Bütün sorumluluklarımdan kaçmamı, seni yatağıma bağlamamı ve seni orada haftalarca tutmamı engellemek için.”

Maura'nın dolgun dudakları şaşkınlıkla aralandı. Onu sıkıca kendime çektim, bundan faydalanarak ağzının içine doğru yalamaya başladım. Baharat ve seks tadı vardı, tıpkı mükemmel vajinası gibi ıslak ve sıcaktı.

Öpüşürken üzerime biniyor, kalçaları uzun, şehvetli hareketlerle üzerimde yuvarlanıyor. Bu hareket, vücudunun her yerini sırayla hissetmemi sağlıyor. Kalçasının yumuşak kıvrımı, karnının dalgalanması, tişörtünün altından görünen meme uçları. Uylukları destek için benimkileri kavıyor. Yumuşak, gevşek saç telleri öne doğru düşüp yüzüme geliyor.

Orgazmının yaklaştığını iç kaslarının titremesinden anlayabiliyorum. Her ne kadar içgüdülerim bana parmaklarımı klitorisine daha sert bastırmamı veya kalçalarımı kaldırıp ona sürünmemi söylese de, hiçbir şeyi değiştirmiyorum. Ritmimi bir an bile değiştirmeden, onun üzerimde olmasına izin veriyorum.

"Seni izlememe izin ver," diye ısrar ediyorum ona. "Bana doğru gelirken seni izlememe izin ver."

“Yaklaştım, yaklaştım—yaklaştım—”

O anda birden durdu. Sıkı vajinasının beni nasıl emdiğine dişlerimi sıkarak tısladım ve hemen ardından gelen şiddetli bir orgazmla kendi orgazmımı yaşadım. Damarlarımda dolan doyum hissiyle inledim, kaslarım ağırlaştı. Zevkin verdiği bir pus içinde, yüzünde beliren bir gülümseme gördüm.

Kollarımı onun etrafına sarıyorum, ikimiz de sakinleşirken onu sıkıca tutuyorum. Bundan sonra, vücuduna ne kadar çok arzu duyduğumu ona daha iyi göstereceğim. Ona, hayatımda yatırım yaptığım en önemli şeymiş gibi davranacağım.

Kırmızı boya tuval üzerinde parılıyor. Öğütülmüş opal ve kırmızı berili karıştırmak, boyaya volkanın içindeki kaynayan lavı anımsatan sıcak, dokulu bir görünüm kazandırdı. Farklı bir açıdan bakmak için ayağa kalktığımda, vücudum ağrıdan inliyor. Eyvah. Sanırım saatlerce tuvalin önünde oturmak kaslarımı pek mutlu etmedi.

Esnerken telefonumun bildirim sesini duydum. İşime dalmıştım, saatlerdir kontrol etmemiştim. James'in bütün gün işiyle meşgul olması gerek, bu yüzden babamdan (istenmeyen) veya Brinley'den (tercih edilen) bir mesaj olduğunu tahmin ediyorum.

Bunun yerine, Toronto'nun en prestijli sanat galerilerinden biri olan Whitmer Galerisi'nden bir e-posta geldi. Bir sergi için tanıtım e-postası gönderdiklerini varsaydım. Sonra konu satırında adımı gördüm.

Birdenbire kalbim bir sinek kuşu gibi vızıldamaya başladı. Whitmer'ların benimle ilgilenme ihtimali yok... değil mi?

E-postayı açarken parmaklarım titriyor.

SAYIN BAYAN KELLER,

Ben Whitmer Galerisi'nin kıdemli küratörü Sydney Meyer. Copper Cup'ta birkaç resminizi gördüm ve galeride kişisel bir sergi açma konusundaki ilginizi öğrenmek için sizinle iletişime geçmek istedim. Her Nisan ayında yeni bir yerel sanatçıya yer veriyoruz ve çalışmalarınıza

bakarak mükemmel bir aday olacağınızı düşünüyorum. İlginiz varsa lütfen iletişime geçin.

*Saygılarımla,
Sydney Meyer*

-

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım. Bu gerçek olamaz. Büyük stüdyolar böyle tanınmayan sanatçılara öylece ulaşmaz. Bu kesinlikle küçük, yerel Toronto sanatçıları hedef alan bir dolandırıcılık olmalı.

Aklım başımda bile bu çok saçma geliyor.

Hemen telefonumdan Sydney Meyer'in adını aradım. Fotoğrafı anında çıktı; sakın kahverengi gözlü, yaşlı bir kadın. Whitmer'in web sitesindeki biyografisine tıkladığımda, e-posta adresi benimle iletişime geçen e-posta adresiyle aynıydı.

Tamam, belki bu e-posta gerçek bir tekliftir. Ama bunun resimlerimden dolayı olduğuna bir an bile inanmıyorum. Şehrin en zengin ve en ünlü adamlarından biriyle yeni evlendim. Elbette, herhangi bir galeri ona ulaşmak isteyecektir. Tek yapmaları gereken karısına bir galeri sergisi teklif etmek ve onun milyarlarını orada harcamasını bekleyeceklerdir. Ayrıca, tanıtım karşı konulmaz. Sadece Keller ismi bile insanları çekecektir, belki de James'in kendisiyle tanışma umuduyla.

Resimlerime bakıp kıkırdayan, kocamın bu kişisel projeyi finanse ettiğini fısıldayan insanları hayal edebiliyorum. Eğer buna evet dersem, sadece kendimi rezil etmiş olurum.

Sonra, garip bir şekilde, Peppermint'in makalesinden bir ifade aklıma geldi.

Kendi gelecek vadeden sanatçı kariyeri.

Belki de kendime yeterince değer vermiyorum. Yıllardır çalışıyorum ve insanlar Copper Cup'taki duvardan resimlerimi satın aldılar. Belki de kendi kendime engel oluyorum.

Sydney'nin e-postasının ekran görüntüsünü alıp, beni kandırmayacağından emin olduğum tek kişiye, Brinley'e mesaj olarak gönderiyorum.

MAURA

Bu gerçek mi yoksa sanatım yüzünden öldürülmek üzere miyim?

Hemen ardından Brinley beni geri aradı. Telefonu açtığımda, kulakları sağır eden çığlıklar duyuldu.

"Evettt, Maura!" diye ılık attı. "Başardın, başardın, başardın! Senin adına çok mutluyum."

ekincelerime rağmen, Brinley'nin heyecanı benim de yüzümde bir gülümsemeye neden oldu. "Teşekkür ederim, yine de bunun bir dolandırıcılık olmadığına hala ikna olmadım."

"Öyle değil," diyor küçümseyerek. "Whitmer'ın gerçekten kaliteli bir yer olduğunu ben bile biliyorum, siz de öyle. Yerel, yeni sanatçılar istiyorlar ve siz tam aradıkları kişisiniz."

İç çekerek stüdyo duvarına yaslandım. Tuvalimdeki taze boya, gri bahar ışığında parılıyordu. "Bilmiyorum, Brinley. Muhtemelen sadece evliliğimle ilgili tüm medya çılgınlığı yüzünden soruyorlardır. Sadece... Eğer benimle ve çalışmalarım ile ilgilenmiyorlarsa, bunun gerçek olduğunu hayal ederek kendimi rezil etmek istemiyorum."

"Şey, size iyi haberlerim var. Maura Matthews, Keller'la değil, sizinle ilgilendiklerini kesin olarak biliyorum."

"Öyle mi?" diye gülüyorum. "Nasıl yani?"

"ünkü Sydney Keller üç ay önce, sen James'le tanışmadan önce Copper Cup'a gelmişti. Bana nerede çalıştığını söyledi ve senin iletişim bilgilerinin olup olmadığını sordu. Umutlarını kırmak istemediğim için hiçbir şey söylemedim ama..."

Derin bir nefes verdim. Bunun doğru olmasını çok istiyorum. "Tarihleri doğru hatırladığınızdan emin misiniz?"

Brinley gülüyor. "Evet, eminim. Hatırlıyorum ünkü Noel'di ve çok yoğunduk, ve bu sizin için harika bir haber olsa da, benim için kişisel olarak uygunsuzdu."

"Kariyerimdeki başarılarımla sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyorum gülümseyerek.

"Hemen buraya gel," diye emretti. "Kutlama yapmamız gerekiyor ve senin adına hazırlanmış kafeinsiz bir latte ve bir çikolatalı kruvasanım var."

Dudaklarımı ısırıyorum. Kabul edip etmeyeceğime bile karar vermemişken kutlama yapmak için çok erken gibi geliyor. Ama Brinley'nin coşkusunu bulaşıcı.

"Tamam. Yakında orada olacağım."

COPPER CUP'IN KAPISINI AÇTIĞIMDA, ÜZERİME ANINDA KONFETİ YAĞDI. Brinley beni sıkıca kucakladı.

"İşte karşınızda, küçük Kanadalı Frida Kahlo'muz!" diye sevinçle bağırıyor. "Çok heyecanlıyım. 'Onu daha çocukken tanıyordum' diyebildiğime inanamıyorum."

"Konfetiye nereden buldun?" diye soruyorsun, diye gülüyorum.

"Yani Trevor, sen arabayla gelirken peçetelerden kesti," diyor ve beni kafenin tezgahına doğru sürüklüyor.

"Trevor nerede acaba?" diye soruyorum.

"Depoda saklanıyor. Konfeti yapımında o kadar iyi iş çıkardı ki, önümüzdeki bir saat boyunca müşterilerden uzak kalmayı hak ettiğine karar verdim." Üzerinde yıldızlar ve yüzler çizilmiş bir kağıt bardak alıyor. "Kafeinsiz latte mi, yoksa çılgınlaşıp kafeinsiz Frappuccino mu istersin?"

"Kafeinsiz latte mükemmel olur, teşekkürler." Otururken paltomu çıkarıp yanımdaki boş tabureye bıraktım. "Bütün bunların gerçek olabileceğine hala inanamıyorum. Yani, kim daha önce hiç kimsenin duymadığı bir sanatçıya solo sergi teklif eder ki?"

"Yetenek gördüğünde onu tanıyan biri," diyor. "Maura, inanılmaz yeteneklisin. Bana gösterdiğin ilk resimden beri bunu anladım. Ve beni tanıyorsun. Bunu sadece kendini iyi hissetmen için söylemiyorum. Gerçekten inanıyorum."

Bunun doğru olduğunu biliyorum. Özellikle evliliğimle ilgili konuşmalarımızda daha önce hiç çekinmedi. Brinley, insanların duygularını korumaktan çok dürüstlüğe önem veriyor ve şu anda bunun için ona ne kadar minnettar olduğumu anlatamam.

"Yani sizce programa evet demeli miyim?"

"Elbette yaparım." Latteyi hazırlamayı bitirip bana uzattı. Bir yudum aldım, zengin lezzetin dilime yayılmasına izin verdim ve en savunmasız düşüncelerimi yüksek sesle söyleme cesaretini topladım.

"Kendime sanatçı demek beni korkutuyor. Resimlerimi seviyorum ama onları arkadaşlarıma göstermek başka, kişisel bir sergi açmak ve diğer insanların eserlerimi değerlendirmesi başka. Ya gerçekten berbatsa? Ya da sadece hayal görüyorsam ve hiç de sanatçı değilsem?"

Brinley, anlayışla, "Sahtekarlık sendromu çok kötü bir şey," diyor. "Ama inan bana Maura, sen bir sanatçısın. Pigmentler ve taşlar hakkında bu kadar tutkuyla konuşan birini hiç görmedim. Gerçek bir vizyonun var ve

bunu tuval üzerine aktarıp diğerk insanların da görmesini sağlama yeteneğinin var. Bu nadir bir şey.”

"Öyleyse artık yoluma çıkmayı bırak." İçimden bir ah çektim.

“Aşağı yukarı öyle, evet. Merak etmeyin. Bu sergide resimlerinizin hakkında kötü konuşan birini duyarsam, sizin için onları döverim. Sonra onlara birkaç Picasso tablosu gösterip, neden bu kadar iyi olduğunu düşündüklerini bana açıklamalarını isterim.”

Gülerek, "Belki de yeni bir sanat türü yaratan bir dahi olduğu içindir?" dedim.

Elini sallayarak, "Bana sorarsanız kübizm abartılıyor," dedi.

Kapı açılıyor ve sohbet eden birkaç müşteri içeri girip kafe tezgahına doğru ilerliyor.

“Pekala,” diyor Brinley. “Ben bu insanlara hizmet edeceğim ve sen de o e-postaya cevap verip ‘evet’ diyeceksin, değil mi?”

“Yapacağım. Söz veriyorum.”

O işe koyulurken ben de e-postamı açıp yanıt yazıyorum.

SAYIN BAYAN MEYER,

Kesinlikle ilgileniyorum. Ne aradığınızı konuşmak için bugün daha sonra telefonla görüşebilir miyiz? Seri halinde kullanılabilecek yaklaşık on beş resmim var, ancak birkaçı oldukça büyük; ne kadar yer ayırmak istediğinize bağlı.

Sizden haber bekliyorum.

Samimi olarak,

Maura Keller

-

Göndermemek için bir neden bulamadan gönder tuşuna basıyorum. Latte fincanımı kavradığımda parmaklarım titriyor. Hem dehşete kapılmış hissediyorum, hem de hayatta olduğumu hissediyorum.

"Bu, önümüzdeki çeyrek için abone tutma stratejilerimizi özetliyor," diyor içerikten sorumlu başkan yardımcım. "Kısa bir ara verelim, biraz kahve alalım ve on dakika sonra tekrar bir araya gelelim."

Sequel'in üst düzey yöneticileri ya tuvalete gitmek ya da telefon görüşmesi yapmak için dışarı çıkarken ya da yanlarındaki kişilerle sohbet etmek için yerlerine otururken, konferans salonunda sessiz bir sohbet yankılanıyor. Ben de e-postalarımı kontrol etmek için ofisime geri dönüyorum. CEO'nun sürekli gözetimi altında olduğum sürece personelimin rahatlayamayacağını biliyorum ve bu toplantının ikinci yarısının verimli geçmesini istiyorum.

Masamın arkasına oturuyorum, sessiz modu kapatıyorum ve mesajlarımı kontrol ediyorum. Maura'dan iki mesaj hemen beliriyor.

MAURA

Size bilgi vermek istedim, önümüzdeki dönemde bazı program değişiklikleri olabilir.

Whitmer Galerisi'ndeki bir küratör, yeni yerel sanatçılar için kişisel sergilerini düzenlememi istedi ve çalışmalarımı bir araya getirmek ve yeni eserler yaratmak için zamana ihtiyacım olacak.

Yüzümde kocaman bir gülümseme beliriyor. Whitmer, şehrin en iyi galerilerinden biri. Sanat hakkında çok şey bilmeyebilirim ama yıllar içinde yeterince bağış toplama etkinliğine sürüklendiğim için en prestijli

mekanların hangileri olduğunu biliyorum. Eşimin orada sergi açmaya davet edilmiş olması inanılmaz.

JAMES

Bu harika. Tamamen hak edilmiş bir başarı.

Bir süre sonra mesajıma başparmağını yukarı kaldırarak onay işareti verdi ama cevap vermedi. Daha coşkulu olmalı mıydım diye düşündüm ama hemen aklımdan geçirdim. Eminim ki gösteri için gereken her şeyi hazırlamakla meşguldür. Bildiğim kadarıyla, eserlerini Copper Cup'tan daha büyük bir yerde hiç sergilemedi.

Kapıma birisi vurdu ve başımı kaldırıp baktığımda asistanım Taylor'ı gördüm. "Affedersiniz James. Toplantı yeniden başlamak üzere."

Doğru. Bu toplantıda iki saat daha kalmam gerekiyor. Programıma göre, Maura'nın beni akşam yemeğinden çok sonra evde beklemesi gerekiyor. Ama bu kadar büyük bir haber için kutlama yapmaya vakit ayırmalıyız.

"Onların bensiz bitirmelerini sağlayın," dedim Taylor'a. "Notlar alın ve yarın sabah bana özetini gönderin. Bitirmem gereken birkaç şey var, sonra da eve gidiyorum."

Ağzı açık kaldı. Şok olması pek de şaşırtıcı değil sanırım. İşten erken ayrıldığım zamanların sayısını bir elin parmaklarıyla sayabilirim. Genellikle, kısa sürede seyahat etmemi gerektiren bir iş acil durumu ortaya çıktığı içindir. Eğlence amaçlı bir şey için işten en son ne zaman izin aldığımı hatırlamıyorum bile.

"Elbette efendim," diyor Taylor, aklındaki sözler ağzından dökülenlerle eşleşirken. "Benden başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır." Bir an duraksıyorum. "Teşekkür ederim."

Hatta Taylor teşekkür karşısında daha çok şaşırmış görünüyor. Sanırım ona olumlu pekiştirme konusunda pek zaman ayırmıyorum. Belki de bu üzerinde durmam gereken bir alışkanlık.

Taylor gittikten sonra, baş yüklenicim Paul'ü aradım. Hemen telefonu açtı.

"Sizin için ne yapabilirim, patron?" diye soruyor.

"Kaya kırma makinesinin kurulumuyla ilgili zaman çizelgesi hakkında bilgi almak istedim. Kurulumu hızlandırmanın bir yolu var mı?"

"Bu zor olabilir, eğer daha uzun saatler çalışmamızı istemiyorsanız. Kurulumu uzmanlar gerektiriyor, bu yüzden sorunu daha fazla işçi çalıştırarak çözemem."

“Pekala. Bakalım ekip, iş bitene kadar gece üç saat daha fazla çalışacak mı. Eşimin ekipmanına daha erken erişmesi gerekecek.” Ne kadar bilgi paylaşacağıma karar vermek için duraklıyorum. “Bir galeri ona kişisel bir sergi açması için teklifte bulundu ve ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmak istiyorum.”

"Kendi programıymış, ha?" Paul oldukça etkilenmiş bir şekilde cevap veriyor. "Vay, ne güzel. İki gün daha kısaltabilmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Onaylayarak homurdanıyorum ve proje bittiğinde Paul'e prim vermeyi kendime hatırlatıyorum.

Cevaplamam gereken birkaç e-posta var ama bunları bu akşamın ilerleyen saatlerine kadar ertelemeye karar verdim. Eşimi bizzat tebrik etmek istiyorum.

EVE DÖNERKEN, MAURA'NIN BİR KERESİNDE BAHSETTİĞİ BİR KAHVE dükkanından iki kafeinsiz Americano alıyorum. Mesajlarının tonuna bakılırsa, başarısını büyük bir kutlamayla taçlandırmak istediğinden şüpheliyim. Yine de, bir şekilde, küçük bir şey bile olsa, örneğin bir kahveyle, bunu takdir etmek istiyorum. Belki de kabul ederse, Beau'dan bize kutlama yemeği göndermesini rica ederim. Harika bir antrikot yapıyor, ancak Maura'nın biftek sevip sevmediğinden emin değilim.

Eşim hakkında gerçekten bilmem gereken bin şeyden biri. Aklımda bir liste yapmaya karar verdim.

Asansörün kapıları çatı katındaki daireme açıldığında, alışık olduğumdan daha fazla renkle karşılaşıyorum. Maura kanepede oturuyor, kızıl saçları ışıktaki parıldıyor, koyu mavi, bol kesimli kaşmir kazağıyla tezat oluşturuyor.

Televizyon açık ama sessiz. Yaklaştıkça, gerçek zamanlı olarak patlayan bir volkanın videosunu oynattığını görüyorum; kamera, dağın yamacından yavaşça aşağı damlayan lavlara odaklanmış durumda.

“Özür dilerim,” diyor Maura, gözlerini çizim defterinden ayırmadan. “Video ilham almak için. Magma unsuru içeren bir resim üzerinde

Çalışıyorum. Bazen fikirlerimi şekillendirmek için doğa görüntülerinden faydalanmayı seviyorum.”

Kaşlarımı kaldırdım. "Peki, doğal afetleri rahatlatıcı buluyorsunuz?"

“Sanatın rahatlatıcı olması gerekmiyor. İnsana bir şeyler hissettirmesi gerekiyor. Bu yüzden buradaki tüm kurumsal sanat eserleri çok berbat.” Bana dehşet içinde bakıyor. “Aman Tanrım, umarım bu kırıcı olmamıştır. Özür dilerim.”

Gülerek ona Americano kahvesini uzattım. "Bu sanat eserlerinin hiçbiri umurumda değil. Dekorasyoncum seçti. Hepsini istediğinle değiştirebilirsin. Bir dahaki sefere bana kızdığında, Van Gogh tablolarına teklif vermeni bekliyorum."

Yanaklarına hoş bir kızarıklık yayıldı. "Teşekkür ederim. Çok abartılı davranmayacağıma söz veriyorum."

"Whitmer'daki serginizden sonra tüm eserleriniz satılmazsa, ben de bazı eserlerinizi sergilemeyi çok isterim."

“Ah. O mu?”

Yanına, kanepeye oturdum. "Daha çok heyecanlanacağını düşünmüştüm. Senin adına çok mutluyum. Bunu ve daha fazlasını hak ediyorsun."

Başını salladı. "nemsiz bir şey zaten. Muhtemelen kimse gelmeyecek."

Kaşlarımı atıyorum. "Whitmer ailesinin ciddi bir nüfuzu var Maura. Sana inanmasalardı seninle vakit kaybetmezlerdi."

"Belki," diyor umursamaz bir tavırla, gözleri hâlâ çizim defterinde.

“Kesinlikle. Whitmer gibi bir galeri, duvar alanına değer biçer. Herhangi bir eser sergilemeye karar vermeden önce komisyon üzerinden elde edebilecekleri potansiyel kazançları hesaplarlar. Sanat eserleri sergileyebilirler, ancak öncelikle bir işletmedirler.”

Dirseğiyle hafifçe yanıma dokundu. "Kocadan çok, iş dünyası tahmincisi gibi konuşuyorsun."

“Hem koca hem de iş insanıyım. Koca tarafım seninle çok gurur duyuyor. İş insanı tarafım ise bir avukatla görüşüp komisyon paylaşımı konusunda anlaştığını öğrenmek istiyor. Henüz bir sözleşme imzalamadın, değil mi?”

Kahretsin, bunu görüşmek için onu daha önce aramalıyım. Eğer Whitmer, Maura'nın saflığından faydalanarak ona kazançlardan hak ettiği

payı vermeyecek yırtıcı bir sözleşme imzalattıysa, şahsen hiçbir önemli sanatçının bir daha orada eserlerini sergilememesini sağlayacağım.

Maura kıkırdadı. "Kaşlarını çatmayı bırak. Dikkatli olmazsan yüzün öyle kalır. Merak etme. Sonuçta ben Victor Matthews'un kızıyım. Bir avukat incelemeden hiçbir şey imzalamam. Bugün Sydney ile gayri resmi bir görüşme yaptım. Sözleşmeyi iki gün sonra gönderecek."

"Gelir gelmez bana göndereceksin," diyorum ona ve o gözlerini deviriyor.

"Çok buyurgansın." Burnunu sevimli bir şekilde kırıştırdı. "Göndereceğim, söz veriyorum."

Onun çizim defterine gittim. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

Bana duvarlarında çeşitli resimler bulunan bir odanın 3 boyutlu bir çizimini gösteriyor. Bu, onun resimlerinden tanıdığım soyut çalışmalardan tamamen farklı.

"Whitmer Müzesi'nin düzeni bu, en azından fotoğraflarda gördüğüm kadarıyla. Resimlerimi nasıl sergileyebileceğime dair bazı taslaklar çiziyorum. Bitirip sergilemek istediğim en az bir eser daha var, kırmızı beril içeren. Eğer taş kırma makinesi zamanında kurulursa, satın aldığınız elmaslarla yeni bir şeyler yapmak isterim. Sadece boyutunu ve zaten yaptığım resimlerle nasıl uyumlu olacağını çözmem gerekiyor."

"Bugün yükleniciyle konuştum," diye temin ettim onu. "Bir hafta içinde hazır olmalı."

Gülümseyerek, "Teşekkür ederim. Gerçekten." dedi.

Göğsümde sıcak bir his belirliyor. "Önemli değil."

"Önemsiz bir şey değil ama seninle tartışmaya girmeyeceğim," diyor.

Telefonum cebimde titriyor. Çıkartıyorum ve Jack'ten Pages ile ilgili bir basın bülteni hakkında yeni bir e-posta görüyorum.

"Buyurun," diyor Maura. "Eminim cevaplamanız gereken bir sürü e-posta vardır."

Koltuğa yaslandım. "Milyar gerçek bir sayı değil."

"Henüz değil," diyor. "Ama Sequel'in yenilikçi olması gerekmiyor muydu? Bunu bir çözün bakalım."

Kıkırdadım ve dikkatimi tekrar telefonuma çevirdim. Jack'in e-postasının yanı sıra, asistanlarımdan gelen ve incelemem gereken bir dizi takvim daveti de vardı.

Maura kanepede biraz pozisyon değiştiriyor, böylece bacağı benimkine sıcak ve hoş bir baskıyla değiyor. İşimize koyuluyoruz, o çizim yaparken

ben e-postaları yanıtlıyorum, aramızda sessiz bir yakınlık yeşeriyor.

Dışarıdan bakıldığında Whitmer Galerisi, içerideki sanat eserleri kadar güzel. İki katlı bina, Frank Lloyd Wright'ın bir öğrencisi tarafından tasarlanmış ve sade çizgileri, gri Toronto baharında sıcak ve davetkar bir görünüm sunuyor. Özellikle bu sabah eldivenlerimi unuttuğum ve parmak uçlarım soğuktan karıncalandığı için içeri girmek için can atıyor olmalıyım.

Bunun yerine, dışarıda donuyorum. O güzel tasarlanmış kapıya bakakalıyorum, koluna uzanmaya bile gücüm yok.

Sydney Meyer ile görüşmem on dakika sonra başlıyor. Babamın her zaman iş toplantıları için erken olunması gerektiğini söylediği gibi, ben de erken geldim. Eğer burada kalırsam, erken olmak çok çabuk geç olmaya dönüşecek; zihnimdeki karmaşık düşünceler içeri girmemi engelliyor.

Kendimi tamamen çaresiz hissediyorum. Daha önce hiç bir galeri yöneticisiyle, hele de bu kadar etkili ve önemli biriyle görüşmedim. Ya yanlış bir şey söylersem? Ya sorduğum sorular saf ve aptalca olursa? Ya hemen sahtekar olduğumu anlarsa? Keşke yanımda bana destek olacak ve kendime güven duymadığım için bana cesaret verecek biri olsaydı.

Buraya yalnız gelmek zorunda değildim, diye kendime hatırlatıyorum. Brinley, isteseydim seve seve bana destekçi/yardımcı olarak gelirdi. Bu sabah kahvaltıda James, beni galeriye götürmeyi ve toplantıya katılmayı bile teklif etti.

Kaşlarımı kaldırdım. "Programınızda bir toplantınız yok mu?"

Elini sallayarak, "Bu sadece asistanımla haftalık takvimimi gözden geçirmek için yaptığımız bir toplantı. Yeniden planlayabilirim." dedi.

"Hayır, geri dönün, baştan başlayın. Ciddi misiniz, programınızla ilgili bir toplantı mı planladınız?"

Mavi bakışlarında soğukkanlı bir eğlence vardı. "Evet."

"Peki o toplantı ne zaman planlanmıştı? Tüm planlama toplantılarınızı planlamak için bir toplantı mı planlamanız gerekiyordu? Bu durum tam bir Rus bebekleri karmaşasına dönüşüyor."

James, kafeinsiz kahvesinden bir yudum alıp beni görmezden gelerek, "Seni memnuniyetle götürürüm," dedi. "Bana haber ver de Taylor'a söyleyeyim yeter."

"Hayır. Zavallı adamın şoförlük hizmetlerinizi planlarken yeni bir renk etiketi bulmak zorunda kalmasını istemiyorum. Gökkuşağı artık eskidi."

James omuz silkti. "Pekala. O zaman bugün iyi şanslar."

Doğrusu, şu anda kocamın o sessiz özgüvenini hissetmek güzel olurdu. Ama bunu kendi başıma yapmam gerektiğini biliyordum. Sadece Bayan Keller değil, kendim gibi hissetmek istiyorum. Ben sadece önemli bir adamın karısı değilim. Ben bir sanatçıyım.

Gözlerimi kapatıyorum ve evdeki stüdyomda beni bekleyen pırıl pırıl boyaları hayal ediyorum. Eğer başa çıkma çabalarım berbat giderse, en azından eve gidip duygularımı resmedebileceğimi biliyorum.

Derin bir nefes alarak kapıyı açıyorum.

Whitmer Galerisi'ni daha önce de ziyaret etmiştim ama hiç böyle görmemiştim. Galeri tamamen boş. Ne insan var, ne de resim. İnternet sitelerini takip ettiğimden yeni sergilerinin iki gün sonra açılacağını biliyorum. Bu boşluk sadece geçici. Yine de, sergi alanını doldurmaya hazır boş bir sayfa olarak görme şansı veriyor bana.

Loş ışıklar, sade beyaz duvarlara sıcaklık katıyor. Resepsiyon masasının yanından geçerken burnuma sıva ve taze boya kokusu doluyor. Bunlar son sergiden sonra yapılan temizliğin kalıntıları, ama bana stüdyomu hatırlatıyorlar. Yavaş yavaş kalp atışlarım yavaşlamaya başlıyor.

Galerideki en uzun duvara doğru ilerliyorum. Avucumu duvara bastırıp fırçanın ince dokusunu hissediyorum. Gözlerimi kapatıp renkleri hayal ediyorum. Burada cesur bir şeyle başlayabilirim, alev alev yanan bir kırmızı veya güneşli bir turkuaz. Sergiyi çarpıcı bir şekilde başlatmak için büyük bir etki.

Ya da daha büyük ve daha incelikli bir şey yapabilirim. Belki de yıpranmış bir kaya gibi, parlak fildişi, gri ve kahverengi tonlarından oluşan bir geçiş efekti. İnsanların dikkatini çekecek ve daha yakından bakmaları için onları durduracak bir şey.

"Galerimizle tanışmaya başladığınızı görüyorum," diye alçak sesli bir kadın sesi arkamdan geldi.

Şaşkınlıkla çılgılık attım, elimi göğsüme götürerek hızla arkamı döndüm. Arkamda, kalın takılar takmış ve baştan aşağı siyah giysiler giymiş, zarif, gri saçlı bir kadın duruyordu; bakımlı elleri önünde kenetlenmişti. Yüksek elmacık kemikleri ve kare çenesi ona sert ve keskin bir güzellik katıyordu.

"Sizi korkuttuğum için özür dilerim," diyor sesinde hafif bir eğlence tonuyla. "Ben Sydney, siz de Maura olmalısınız."

"Sizinle şahsen tanıştığıma memnun oldum." Yıllardır aldığım görgü kuralları dersleri devreye girince ellerim otomatik olarak öne doğru uzandı. "Galeri çok güzel."

"Evet, oldukça beğeniyorum."

"Ne kadar süredir burada çalışıyorsunuz?"

"Birkaç on yıl, aşağı yukarı," diyor Sydney. "Artık neredeyse buranın bir parçası oldum. Daha önce burada bir gösteriye geldiniz mi?"

Başımı hevesle sallıyorum. "Ne zaman fırsat bulsam geliyorum. Birkaç yıl önce yaptığınız o ağaç dallarından heykellerin fotoğraflarına hala bakıyorum. Çok büyük görünüyorlardı. Şimdi burada dururken, buraya sığdıklarına inanamıyorum."

Sydney gülümsüyor ve ön dişlerindeki boşluğu gösteriyor; bu da yüzüne dengesiz bir hava katıyor. Bu durum onu daha da çarpıcı gösteriyor ve acaba sadece bir galerici değil, aynı zamanda bir ilham perisi de olmuş olabilir mi diye düşünüyorum. "Evet, o sergiyi çok iyi hatırlıyorum. Rodney perspektif konusunda bir usta. Eserlerinin sizi etkilemesine şaşırmadım."

"Ah?"

"O da tıpkı sizin gibi doğal malzemelere ilgi duyuyor. Vahşi unsurları vizyonunuza entegre ediyorsunuz. Resimlerinizde hiç ahşap kullanmayı denediniz mi?"

Gülerek, "Sadece tuvallerimi güçlendirmek için. Taşlar ve mineraller benim daha çok ilgimi çekiyor." dedim.

"Evet, Bakır Kupa'da dikkatimi çeken resimde kullandığınız kuvars ve kömürdü. Sanırım ona 'Fırtına' demiştiniz?"

“Evet. En sevdiklerimden biri.” Doğrusu, onun bunu beğendiğine inanamıyorum. En küçük resimlerimden biri, yaklaşık 30x30 cm ve en renklilerinden de değil. Kalbimde özel bir yeri var çünkü hayal ettiğim yokluk ve boşluk duygusunu uyandırabildim. Neredeyse küçük bir kara delik gibi bir resim, pürüzlü ve yıpranmış.

"Resimlerinizin çoğunda hava olayları teması mı işleniyor, yoksa bu sadece şu anki ilgi alanınız mı?"

“Aslında son zamanlarda yeryüzündeki değişimlere biraz takıntılı hale geldim. Volkanik patlamalar ve magma, aşırı sıcaklık ve basınç, yavaş yavaş gerçekleşen erozyon değişimleriyle tezat oluşturuyor. Açıkçası, erozyonun da bir hava olayı bileşeni var, bu yüzden doğal bir devamlılık gibi geliyor.”

Sydney'nin gözleri faltaşı gibi açıldı. "Büyleyici. Özellikle de mineralleri parçalayarak bir tür aşırı erozyon gerçekleştirdiğiniz için."

“Aynen öyle. Bu yüzden taşları kendim öğütüp kırıyorum, böylece işin içinde benim ellerim varmış gibi hissediyorum. Daha sert taşları parçalayabilmek için endüstriyel ekipman alacağım ama boyaları yine de kendim karıştırıyorum. Her resme kendimden bir parça katmak istiyorum, anlıyor musun? Böylece bir anlamda hatıramı koruyor.” Başımı sallıyorum. “Özür dilerim, çok konuşuyorum.”

“Hayır, çok ilgi çekici.” Sydney, yeşim taşından yapılmış gibi görünen kolye ucuyla oynuyor. “Programınızın tanıtımı için halkla ilişkiler ekibimizle birkaç röportaj daha yapmanızı istiyorum. Gelecek hafta müsaitlik durumunuz için size e-posta gönderecekler.”

Gözlerimi kırıyorum. "O kadar çabuk mu?"

“Bir sonraki sergimiz üç hafta sonra sona eriyor ve sizin serginizi birkaç gün sonra başlatmak istiyoruz. Çoğunlukla mevcut eserlere yer vereceğiz, ancak birkaç yeni eser için de zamanınız olacağını umuyorum.”

Çılgınca bir kahkahayı yutuyorum. Tüm e-postalara rağmen, şimdiye kadar tamamen gerçek gibi gelmemişti. Şehrin en iyi galerilerinden birinde gerçek bir sergim olacak. Bu sadece çılgın, harika bir rüya değil. Gerçekten oluyor, gerçekleşiyor.

James'in tavsiyesini hatırlayarak, "Sana komisyon payı hakkında soru sormam gerekiyor," diye ağzımdan kaçırdım.

Sydney gülümsedi. “Elbette. Sözleşmeyi imzalamadan hiçbir şeyi resmileştirmeyeceğiz. Ekibinizin incelemesi için standart sözleşmemizi size

e-posta ile göndereceğim. Önümüzdeki iki gün içinde imzalanmasını istiyorum, bu yüzden lütfen notlarınızı en kısa sürede bana gönderin.”

“Tamam.” Muhtemelen Sydney'in bana teklif ettiği her şeyi kabul ederdim, ama James'in notları olacağını biliyorum. Ona notlarında daha ölçülü olmasını emretmem gerekecek. O, galerilerle değil, iş dünyasının önde gelen isimleriyle pazarlık yapmaya alışkın.

Sydney, “Yeni eserleri planlamaya başlayabilmeniz için stüdyonuza geri dönmenize izin vereceğim,” diyor. “Ayrıca, asmak istediğiniz tüm resimlere karar verdikten sonra sergi için bir isim düşünmeniz gerekecek. Sözleşmeyi gönderdiğimde, galeriye ilişkin özelliklerin de eklenmiş olduğundan emin olacağım.”

“Harika. Bunu gerçekten dört gözle bekliyorum, Sydney.”

Gülümsüyor. “Ben de öyleyim. Başka sorularınız olursa lütfen beni arayın veya e-posta gönderin. Yardımcı olmak için buradayım.”

Ona inanıyorum. Resimlerim hakkında konuşma şekli, sanki onunla aynı seviyede, onunla eşit biriymişim gibiydi. On yıllarca süren tecrübesine rağmen, sanatıma saygı duyuyor ve bu benim için Pages ve Sequel'in toplamından daha değerli.

Bedenim, galerinin dışına doğru süzülen bir helyum balonu gibi hissediyor. Soğuk ve nemli hava bile beni aşağı çekemiyor. Duygularımın yatışmasını beklerken galerinin ön duvarına yaslanıyorum. Bir yanım gülmek istiyor, diğer yanım ise ağlamak üzere.

Telefonum titrediğinde, onu çıkarıp baktığımda Sydney'den gelen bir e-posta buluyorum.

Sevgili Maura,

Bugün sizinle tanışmak harika oldu. Sözleşme incelemeniz için ektedir.

Dizinin başlığı üzerine bir düşünce: Kendi Kendini Aşındırma?

Yeni eserlerinizi görmeyi dört gözle bekliyorum.

Sidney

E-postayı hemen James'e iletiyorum. Sözleşmeyle ilgili yorumları olacağından eminim, ancak muhtemelen bu gece geç saatlere kadar bunlara değinmeyecektir.

Keşke bu konuyu onunla daha önce konuşabilseydim.

Düşünmeden, onun e-postasının ekran görüntüsünü alıp ona da mesaj olarak gönderdim.

MAURA

Yani...gerçek bir sanatçı olabilir miyim acaba?

Yanıtı bir dakikadan kısa sürede geldi.

JAMES

Siz e-postadan önce de öyleydiniz. Piyasa bunu yeni fark etti.

EVE GELDİĞİMDE JAMES BENİ BEKLİYOR OLACAK, BU ALIŞILMADIK BİR durum.

"Buradasın," dedim şaşkınlıkla.

"Toplantı hakkında bilgi almak istedim." Koltuğu işaret ederek, "Bana her şeyi anlatın." dedi.

Ben de öyle yapıyorum. Ona Sidney'in gümüş takılarından ve göz kamaştırıcı zarafetinden, galerinin beyaz duvarlarından ve ışığın pencerelerden süzülme biçiminden bahsediyorum. Sergiyle ilgili vizyonumdan, yaratmak istediğim resimlerden, anlatmak istediğim hikayelerden bahsediyorum.

Sözümü kesmeden dinliyor, tüm dikkati üzerimde. Bu hem tedirgin edici hem de harika bir duygu. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Gerçekten de yapmamıştım. Daha önce denemiştım – babamla, çocukken bakıcılarımla. Ama hiç kimse sanatıma, bana bu kadar sabırlı bir ilgi göstermemişti.

"İnanılmaz olacaksın," diyor konuşmamı bitirdiğimde ve nedense o anda kilitleniyorum.

"Bunu bilmiyorsun."

"Evet, öyleyim." Bunu, sanki matematiksel bir denklemin cevabını veriyormuş gibi, mutlak bir kesinlikle söylüyor. "Nasıl çalıştığınızı gördüm. Yaratıcılığa nasıl kendinizi kaptırdığınızı. Bu tür bir tutku, sıradan sonuçlar doğurmaz."

Ayaklarımı altıma doğru kıvrıp, koltuk minderini göğsüme doğru bastırdım.

"Ya sen?" diye soruyorum, üzerimdeki ışık birdenbire biraz fazla parlak gelmeye başlamıştı. Çok yakından bakarsa, var olduğunu bildiğim tüm

çatlakları ve kusurları görecekti. “İş dışında bir şeye en son ne zaman tutkuyla bağlandın?”

Uzun bir süre sessiz kalıyor. "Hatırlamıyorum."

"Bu üzücü, James."

"Belki." Bana bakıyor ve ifadesinde daha önce hiç görmediğim bir kırılganlık var. "Resim dışında seni ne mutlu ediyor?"

Düşünüyorum. "Yağmurlu günler. Kafeinsiz kahveyi sevsem de kahve kokusu. Sevdiğimi unuttuğum bir şarkının çalması. Birinin benimle ilgili küçük bir şeyi hatırlaması." Ona bakıyorum. "Stresli olduğumda Lo Mein yemeği."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Bunu aklımda tutacağım."

"Peki ya sen? Seni mutlu eden şeyler, unutmadan önce nelerdi?"

"Arkadaşlarla poker geceleri. Eski filmleri izlemek. Komik olmaya çalışsam bile biri söylediğim bir şeye güldüğünde..." Bir an duraksıyor. "Sen orada olduğumu bilmeden resim yaparken seni izlemek."

Nefesim kesildi. "Beni resim yaparken mi izliyorsun?"

"Bazen... Çalışırken farklı oluyorsun. Daha özgürsün. Sanki kimsenin görmediği bir versiyonunu görüyorsun."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu itiraf çok büyük bir şey gibi geliyor, sanki bana kırılgan ve kıymetli bir şey teslim etmiş gibi.

"O halime daha sık bürünmeye çalışacağım," diye nihayet söylemeyi başarıyorum.

"Yapma." Sesi yumuşak. "Benim için değişme. Sadece... izlemeye devam etmeme izin ver."

"Tamam aşkım."

Arabamı park etmeye çalıştığımında, kırık beton yığınıyla engelleniyorum. Yığın, yanındaki park yerindeki arabanın üzerine çökmek üzere gibi görünüyor; o araba da benim. Sadece iki arabam var, ki Ryan'a göre bu, bir milyarder için utanç verici derecede az bir sayı.

Şahsen, bence bir araba fazla. Porsche'yi yıllardır kullanmıyorum çünkü çok fazla yakıt tüketiyor ve Toronto'da kullanmak pek pratik değil. Bu, onu bir beton yığınının altında ezmek istediğim anlamına gelmiyor. Kaşlarımı çatarak Paul'e bir fotoğraf gönderdim. Müteahhit neredeyse anında cevap verdi.

PAUL

Özür dilerim patron. En kısa sürede birini gönderip temizleteceğim.

JAMES

Bunun, servis asansörünün yapımının başladığı anlamına geldiğini varsayıyorum.

PAUL

Şu anda kuyu kazılıyor. Kaya kırma makinesi gelene kadar altyapı hazır olacak.

Son inşaat, Maura'nın stüdyosunu boşaltması için birkaç hafta beklemek zorunda kalacak. Sergi bitene kadar rahatsız edilmemesi gerektiğini biliyorum. Tebriklerimi iletin lütfen.

Sinirimi içime atıyorum. Önemli şeylere öncelik veren bir müteahhit için dağınık bir park yeri olması sorun değil. Arabamı Ryan'ın park yerlerinden birine park edebilirim. Onu sinirlendirmek de bir bonus olur.

Asansörün gelmesini beklerken, sabırsızca ayağımı yere vuruyorum. Geç kalan bir toplantı yüzünden zaten geç kalmıştım. Beklenmedik park sorunları da beş dakika daha ekledi. Eşimle olan randevumu kaçırmaya çok yaklaştım.

Kaçırmak istemediğim bir etkinlik.

Bu öğleden sonraki toplantılarım boyunca aklım sürekli Maura'daydı, onun vajinasının tatlı tadını ve sikimi onun sıcaklığına batırmayı hayal ediyordum. Hiçbir uluslararası sözleşme bununla kıyaslanamazdı.

Sonunda çatı katına vardığımda, Maura'yı mutfak tezgahımın yanındaki bir taburede otururken buldum. Mutfak tezgahının her yerine kağıtlar dağılmıştı, çoğunlukla küçük kutularla dolu odalara aitti – sergisini nasıl düzenleyeceğine dair daha fazla fikir. En azından boya lekeli kazağı yerine bol kesimli, vintage bir gömlek giymişti. Kulaklarında gürültü önleyici kulaklıklar vardı ve kızıl saçları bir omzunun üzerinden sarkan dağınık bir örgü halindeydi. Onu ensesinden öperek şaşırtmak istedim.

Ama bizim ilişkimiz böyle değil.

Bunun yerine, kulaklıklarından birini çekiştiriyorum. Önce irkiliyor, sonra arkasına bakıp beni görünce gülümsüyor.

"Merhaba," diyor kulaklıklarını tamamen çıkarırken. "Özür dilerim, iş modundaydım. Dikkat etmiyordum."

"Bunun bunlarla bir ilgisi olmadığından emin misin?" Tezgahın üzerindeki büyük kulaklıklara vuruyorum.

"Ah, bunlar genellikle senin devasa adımlarının sesini engellemiyor," diye takılıyor. "Odaya girerken dev gibi ses çıkarıyorsun."

"Elimden bir şey gelmiyor." Omuz silkiyorum. "Ben iri bir adamım."

"Seninle ilgili sevdiğim şeylerden biri de bu." Bunu söyledikten sonra gözleri kocaman açıldı ve bunu kasten söylemediğini anladım. Eh, iltifatın kazara söylenmiş olması, hoşuma gitmediği anlamına gelmiyor.

Ona biraz daha yaklaştım, aramızdaki boy farkını hissetmesini sağladım. Bana bakarken dudakları hafifçe aralandı.

"Saat kaç?" diye sordu usulca.

"On bir. Tokyo görüşmem gecikti."

Kaşlarını çattı. "Bu durum, toplantımızı kaçırmaya tehlikeli derecede yaklaşıyor seni, kocam."

Omuz silkerek, "Vaktim var," dedim.

"Peki ne kadar? Çünkü fark ettim ki, bugünkü mor renkli bebek yapma seansı için sadece otuz dakika yazmışsın." Bana muzip bir gülümseme fırlattı ve o gülümsemeyi yüzünden silmek istedim.

"Bundan daha uzun süreye ihtiyacım olacağını düşünüyor musun?" İleri adım attım, tezgahın kenarını kavrayıp onu ellerimle çevreledim. İçgüdüsel olarak benden uzaklaştı, sırtı tezgaha çarptı ama ceketimin yakalarını kavrayıp parmaklarını kumaşın üzerinde gezdirdi.

"Bence, eğer deneyimi tatmin edici kılmak istiyorsan, bunu yapabilirsin." Gözleri dudaklarıma kaydı, tam o sırada dili de kendi dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı.

"İşte burada yanılıyorsun, karım." Biraz daha yaklaştım ki, sertleşmiş penisimin kalçasına değdiğini hissedebilsin. "Isınmaya ihtiyacım yok. Şimdi sana hazırım ve eminim ki sen de beni çoktan arzuluyorsun."

Derin bir nefes aldı, bedeni benimkine karşı gevşedi ve esnekleşti. "Bunu nereden çıkardın?"

"Çok duyarlısın." Dudaklarımı şakağından, yanağından, boynundaki atan nabza kadar indiriyorum. "Seni ıslatmak ve arzulamanı sağlamak için neredeyse tek bir kelime bile söylememe gerek yok."

Çıkardığı inilti penisimi zonklatıyor. "Bu çok küstahça bir davranış, kocam," diyor nefes nefese.

"Sanmıyorum." Parmaklarım şortunun üzerinden cinsel organını kavradı ve inlediğinde kıkırdadım. "Kendim kontrol edeyim mi?"

Beni durdurmadığında, kumaşı yana kaydırıp parmaklarımı kaygan cinsel organının üzerinde gezdiriyorum. Dokunuşlarım altında daha da ıslanırken, bu hareketi tekrarlıyorum ve sırtıtıyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandım.

Maura kendini üzerime attı, kollarını boynuma doladı ve dudaklarını benimkine yapıştırdı. Dili, sanki bana açgözlülükle bakıyormuş gibi, ağzımın içini tadarak ve yalayarak ateşli bir çılgınlıkla buluştu. Güzel küçük kalçasını kavradım ve onu tam istediğim gibi kendime sürttüm. Onu burada, tezgahın üzerinde becerebilirdim, ama istediğim bu değil.

Karımın yatağında uzanıp, lanet olası ağzımın altında kıvrınmasını istiyorum.

Homurdanarak öpüşmeden uzaklaştım. "Şimdi yukarı çıkalım. Seni yatağında istiyorum, şortsuz, külotsuz."

Kendime bir bardak su doldurmak için gidiyorum. Maura, ben dolabı açarken öylece durup bana bakıyor.

Kaşımı kaldırdım. "Beni duydun mu?"

"Geliyor musun?"

"Sonunda."

Vücudundan bir ürperti geçiyor ve biliyorum ki bu beklenti fikrinden hoşlanıyor. Güzel. Ben de öyle.

Karım yukarı kata çıkarken ben de yavaş yavaş suyumu içiyorum. Onu uzun süre bekletmeyi planlamıyorum; birkaç dakika onu çaresiz ve kıvrandır hale getirmek için yeterli olmalı.

Chopard saatimle beş dakika geçtikten sonra, takım elbise ceketimi ve kravatımı çıkarıp ikisini de bir sandalyenin üzerine bıraktım. Kollarımı dirseklerime kadar sıvayıp, Maura'nın her adımımı duyabilmesi için yavaşça merdivenlerden yukarı çıktım.

Yatağımın kenarında oturuyor, gözleri heyecanla parlıyor. Tişörtü gövdesini örtüyor ama soluk bacakları loş ışıktaki parlıyor.

"Çok güzel," diye mırıldandım, gözlerim yavaşça vücudunu taradı. "Şimdi ellerinin ve dizlerinin üzerine çök."

Yüzü pembeleşti ve emirlerimin onu nasıl etkilediğini anladım. Emirleri yerine getirmek için hareket ederken, gömleğinin üst düğmesinin çözüldüğünü fark ettim.

Göğüs kemiğinin üst kısmını sıyıran soluk yara izini görebilmemin tek sebebi bu.

Uzun, belirgin, ameliyat izi olduğu açıkça belli oluyor.

Nefesim kesiliyor ve birdenbire tam olarak nefes almak imkansız hale geliyor. Karımın göğsünde neden bir yara izi var?

Muhtemelen önemsiz bir şeydir, çocukluktan kalma bir yaralanma. Eminim ki bu benim lanet olası işim değil. Eğer Maura yara izini bilmemi isteseydi, söylerdi. Kahretsin, muhtemelen seks sırasında tişört giymek istemesinin tek sebebi bu; bu konuda özgüvensiz hissediyor.

Ama ne olduğunu bilmemeye dayanamıyorum.

Karım ne oldu?

"Göğsünüzdeki o yara izi nerede oluştu?"

Maura donakalır ve zaten solgun olan yüzünden renk çekilir. Az önce dokunduğum her ne anısı olursa olsun, artık onu tekrar yaşamak istemez. Belki de asla. Kısa bir an geçer ve başını sallayarak yüzüne yapmacık bir gülümseme yerleştirir.

"Hiçbir şey," diyor sakince. "Bilindik hastane draması."

Bu cevap yalnızca daha fazla soruya yol açıyor. Bunu biliyor olmalı çünkü topuklarının üzerine oturarak içini çekiyor.

"İyiim. Endişelenmeyin."

Onu sıkıştırmak istiyorum. Nasıl yaralandı? Ne zaman oldu? Neden bu konuda konuşmak istemiyor? Merakım kabarıyor ama bastırıyorum. Bana bu cevapları vermek zorunda değil ve onu zorlamak sadece onu daha da sinirlendirecek.

"Pekala," diyorum.

Gözleri yüzümü taradı, ama beni zorlamayacağıma güvenebileceğine karar vermiş olmalı ki tekrar ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. Karnımda huzursuz bir his kıvrıldı. Bu gece için daha önce yaptığım planlar birdenbire bana cazip gelmedi.

"Arkana yaslan, Maura."

Kaşları çatıldı. "Ama sen demiştin ki—"

Fikrimi değiştirdim.

"Acaba bunun sebebi—"

"Sırt üstü uzan ve bacaklarını aç benim için, karım."

İçini çekiyor ama dediğimi yapıyor. Bana hazır bir şekilde uzanmış, muhteşem bir görüntü oluşturuyor. Yatağa sürünerek çıkıyorum, kalçalarından tutup onu çeviriyorum, böylece karnımın üstüne yatabiliyorum, yüzüm vajinasına birkaç santim uzaklıkta. Kral yataklara şükürler olsun.

Burnumu, uyluğunun gövdesiyle birleştiği dikiş boyunca gezdirip, misk kokusunu içime çekiyorum.

"Bütün bunlar benim için mi?" Baş parmağımla ağrıyan kasıklarımı okşadım ve o içini çekti.

"Evet, James."

Dilimi dış dudakları boyunca gezdiriyorum, bu hareketin onu yüzüme sürtmesine bayılıyorum. Kendini böyle muhtaç hissetmesine izin vermesi inanılmaz seksi. Sonunda dudaklarımı klitorisinin etrafına kapattığımda, saçımı yakalayıp sertçe çekiyor.

"Çok tatlısın," diye mırıldanıyorum ona doğru, tam da onu yalamaya başlamadan önce. Tadı tam bir rüya gibi, keskin, misk kokulu ve benim. Bütün geceyi burada geçirebilirdim, titreyen vajinasını yalayarak ve dilimde biriken tatlılığı tadarak. Bana o kadar duyarlı ki, sanki benim olmak için yaratılmış gibi.

Maura'nın dudaklarından hafif inlemeler ve iç çekişler dökülüyor. Bacakları omuzlarımı sarıyor, beni tamamen kucaklıyor.

"İşte böyle!" diye haykırıyor, dilimin düz kısmını klitorisine sertçe bastırdığımda. Ona tam olarak istediğini veriyorum, titreyen uyluklarının ve derisinin altında atan kanın hissini doyasıya yaşıyorum. Penisimin yatağa o kadar sert bastırdığını hissediyorum ki neredeyse acıyor.

Onun ne zaman boşalmak üzere olduğunu hemen anlıyorum. Vücudunun gerilmesinden ve nefesinin kesilmesinden anlıyorum. Tam boşalmak üzereyken iki parmağımı vajinasına sokuyorum.

Boşalırken çıkardığı o enfes inilti neredeyse beni de onunla birlikte sürüklüyor.

Parmaklarımı içine sokup, orgazmını uzatırken onu kendime hazırlıyorum. Son titreme de bitince sırt üstü yatıyorum. Pantolonumu ve iç çamaşırlarımı indirip yere atıyorum. Gömleğimin düğmelerini yırtarken Maura başını kaldırıyor, sonunda orgazmının diğer tarafına geçmiş durumda.

"Üzerime çık," diye emrediyorum. "Üzerime bin, Maura."

Titreyen kollarıyla kendini yukarı doğru itti, kalçalarının üzerine oturdu ve yumuşak eliyle penisimi kavradı. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından nihayet başımın üzerine kaydı. Yavaşça bir santim daha aşağı inerken destek için ellerini göğsüme dayadı. Sonra bir santim daha. Biraz yüzünü buruşturdu ve ben de gerinirken acıyı hafifletmek için parmaklarımı klitorisine bastırdım.

"Bütün gün bu enfes vücuda dokunmayı bekledim. Karıma ihtiyacı olan her şeyi vermek için." Parmaklarımla klitorisini okşuyorum, karşılığında bir ıslaklık dalgası hissediyorum. "Eğer şu an sadece bu kadarına dayanabiliyorsan, sana söz veriyorum, seni boşaltmak için sadece o birkaç santim yeterli ve bu da benim için fazlasıyla yeterli."

"Ama sadece otuz dakikamız var," diye nefes nefese söylüyor.

Kahretsin, vajinası cennet gibi hissettiriyor. Karım üzerimde, parmaklarım klitorisinde ve o da zevkten başını geriye atmışken, buradan başka hiçbir yerde olmak istemiyorum.

"Bunun için sadece yarım saat ayırdığımı mı sanıyorsun?" Elimle yan tarafını okşadım, yumuşak teninde tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

"İşte bu—" Maura, vücudunda bir zevk dalgasının yayılmasıyla inleyerek sözünü kesti. "Takvimde yazan buydu."

“Takvim yanlışı.” Küçük, sık itişlerle içine giriyorum, inlemelerinin tadını çıkarıyorum. “Takvimdeki her lanet olası yer mor olmalı, çünkü seni böyle düşünmekten kendimi alamıyorum. Penisimin etrafına gerilmiş. Benim için kızarmış. Amın tenime damlıyor.”

“Tanrım,” diye bağıyor, parmakları göğsüme saplanıyor. Bana sürtünüyor, ritmi benimkiyle senkronize oldukça düzensizleşiyor. Dişlerimi sıkıyorum, ıslak amının penisimi yutmasının iğrenç sesine boşalmamak için kendimi zorluyorum.

“İşte bu, bebeğim. Gel bana. Boşalırken o güzel yüzünü görmek istiyorum.”

Sözlerim onu çıldırttı. Başını geriye attı, vajinası beni sıkıca kavradıkça inledi.

"Bunu duydun mu?" diye soruyorum.

"Ne?" Sesi bulanık ve uzaktan geliyor.

"Bana boşaldığında çıkardığın o inilti." Doruk noktasının sersemliğinden sıyrılıp gözlerini benimkine dikti. "Toplantılarda olduğumda aklıma işte bu geliyor. Sunum dosyası değil. Rakamlar değil."

Parmaklarımın tersiyle iç uyluğunu okşuyorum ve tekrar hareket ettiğinde gülümsüyorum.

"O ses, karım. Benim için paramparça oluyorsun."

Öne eğildi, elleriyle yüzümü kavradı ve beni öptü. Ağzı da tıpkı vajinası gibi sıcak ve ıslaktı. Dünya kayboldu; iş yok, sözleşme yok, galeriler ya da takvimler yok. Sadece Maura ve ben, birbirine değen sıcak ve terli bedenlerimizle, arzuyla dolup taşmıştık.

Testislerim kasılıyor ve benim rahmine ulaşmasını sağlamak için biraz daha derine bastırıyorum. Maura zevkle inliyor ve ben de onun adını haykırarak içine boşalıyorum.

Yan yana dönüyoruz, uzuvlarımız, terli tenlerimiz ve paylaştığımız nefeslerimiz birbirine dolanmış halde. Parmaklarım tişörtünün kumaşının üzerinden sırtında yukarı aşağı geziniyor. Aklım göğsündeki yara izine gidiyor, bana göstermek istemediği yara izine.

Maura eşim olabilir, ama onun bazı yönleri asla tam anlamıyla benim olmayacak.

Ellerim bana kızgın. Kırık şist kaya parçalarını eldivensiz işlemeye karar verdiğim için kıpkırmızı ve tahriş olmuş durumdalar. Kendi güvenlik kurallarımı görmezden geldiğim için bu benim kendi hatam, ama o kadar meşguldüm ki, doğru düzgün düşünemiyorum.

Geçtiğimiz hafta durmaksızın sergi hazırlıklarıyla geçti. Mevcut tablolarımı seçip depolayıp taşımanın yanı sıra, yeni tablolarım için boyaları da hazırladım. Her şeyi bir araya getirecek yeni bir koyu kırmızı renge ihtiyacım var, ancak elimdeki taşların hiçbiri tam istediğim gibi çıkmadı.

Ağrıyan omzumu ovuyorum. Sadece ellerim değil, tüm vücudum çalışırken kambur durduğum için bana kızgın. Kocam on dört saatlik bir toplantı maratonunun üçüncü saatinde olmasaydı (ciddi anlamda, o kadar uzun süre ne hakkında konuşacak bir şey buluyor ki?), ondan masaj isterdim. Neyse. Rahatlamak için sıcak bir duş ve İbuprofen'e bel bağlamak zorundayım.

James müsait olmadığı ve galeri sergisi için önümde bir sürü hazırlık işi olduğu için, acilen moralimi yükseltecek bir şeye ihtiyacım var. Copper Cup'a gidip bir latte içmeyi çok isterdim ama açıkçası, fazladan bir saati boşa harcamayı göze alamam.

Bunun yerine, Brinley, Pippa ve Cat ile birlikte eklendiğim grup sohbetini açıyorum. Sohbeti pek bir şey katacak vaktim olmadı, bu yüzden kaçırdığım şeyleri görmek için biraz yukarı kaydırıyorum.

Cat, gönüllü olarak çalıştığı barınaktan fotoğraflar gönderdi. Elinde bir kepçe dolusu makarna tutuyor ve gülümsüyor.

KEDİ

Cumartesi öğle yemeğinde ev yapımı makarnalı peynirim çok beğenildi.

PİPPA

Eğer artan olursa, onlara ihtiyacım var. Yarın teslim etmem gereken bu makale için düzenleme cehenneminde sıkışıp kaldım.

BRİNLEY

Sakin beni kışkırtma. Laktoz intoleransım olabileceğinden endişelenmeye başladım.

PİPPA

Sen değilsin.

BRİNLEY

Nereden biliyorsunuz??

PİPPA

Çünkü günde sekiz tane latte içiyorsun ve banyoda yaşamak yerine bir iş yönetmeye vaktin oluyor.

BRİNLEY

Hımm. İyi bir nokta. Ama neden her dondurma yediğimde sivilce çıkıyor, bunu da açıkla!

KEDİ

Regl döneminde canınız dondurma çektiği için mi?

BRİNLEY

Vay canına, doğru. İkiniz de ceset dedektifi olmalısınız.

KEDİ

Doktorları mı kastediyorsunuz?

Omzumu ovarken kıkırdıyorum. Yorgun ve ağrılı olabilirim ama beni güldüren üç tane de komik kız arkadaşım var.

E-postamı açtığımda, Sydney'nin sergimin açılış gecesi partisi için hazırladığı davetiye PDF'ini buldum. İçinde "The Thunderstorm" adlı eserin bir fotoğrafı ve, dehşetle, benim bir vesikalık fotoğrafım vardı. James'in ofisinden birinin ona gönderdiğini tahmin ediyorum, çünkü düğün

fotoğraflarımın hafifçe düzenlenmiş bir versiyonuydu; fildişi rengi ipek elbisem profesyonel bir siyah elbiseye dönüştürülmüştü.

Sanat dünyasındaki insanların beni sadece Bayan Keller olarak düşünmesini istemeyebilirim, ancak itiraf etmeliyim ki, kişisel sergimle ilgili tüm yasal ve idari işleri halletmek için James'in ekibinin emrimde olması büyük bir avantaj oldu. Şu anda, muhtemelen James'le konuştuğum kadar eşimin asistanı Taylor'la da konuşuyorum.

Davetiye'yi e-postamdan kopyalayıp kızlara mesaj olarak gönderdim.

MAURA

Ortalarda görünmediğim için özür dilerim. Umarım birkaç hafta içinde müsait olursunuz!

Telefonum birkaç dakika içinde mesajlarla dolup taşıyor.

PİPPA

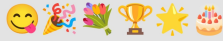
KEDİ

Aman Tanrım! Muhteşemsin Maura!! Tabii ki açılış gecesine geleceğiz.

KEDİ

Basında yer almak için yardıma ihtiyacınız var mı? Gerekirse sosyal medya konusunda yardımcı olabilirim.

PİPPA

KEDİ

Pips, yakında emoji'lerin tükenecek.

PİPPA

Elimde değil! Çok heyecanlıyım. Bunu fazlasıyla hak ettim.

BRİNLEY

Senin gerçekten yetenekli biri olduğunu her zaman biliyordum.

Göğsüm ısınıyor. İyi bir habere bu kadar büyük bir tepki almaya alışık değilim. Üstelik, James'in hatırına beni evlat edinmiş olsalar bile, bunu paylaşabileceğim yakın bir kız arkadaş grubum da her zaman olmamıştı.

Normalde, hafif bir suçluluk duygusu hissedebilirdim. Bu kızların kalp rahatsızlığım hakkında hiçbir fikri yok, yani beni sevmenin riskleri

hakkında hiçbir fikirleri yok. En azından birbirlerine sahipler. Bir şey olursa, bu acıyı hafifletecektir.

MAURA

Herkese teşekkürler! Galeri tüm tanıtımı üstleniyor, bu yüzden tek ihtiyacım olan sizin varlığınız, Cat. Serginin başarılı olacağını garanti edemem ama mideniz kaldırabileceği kadar ucuz galeri şarabı sözü verebilirim.

BRİNLEY

Sessiz olun. Gösteri inanılmaz derecede harika olacak.

PİPPA

Bana hiçbir şey söyleme. Sürpriz istiyorum, en şık ve sanatsal kıyafetimi giymek istiyorum ve bütün gece parti yapmak istiyorum.

BRİNLEY

Ünlü ve başarılı olduktan sonra da Copper Cup'ta sanat eserlerinizi sergilemeye devam edeceksiniz, değil mi?

Tamamen bencil nedenlerle. Bütün gün iş yerinde bir sürü sıkıcı sanat eserine bakmak istemiyorum.

MAURA

Yemin ederim ki ömür boyu sanat işlerinde senin ortağın olacağım.

PİPPA

Madem hepimiz buradayız, Maura'ya bir sorum var.

Yatak odasında işler nasıl gidiyor?

Ağzım açık kaldı. Bazen, Pippa'nın özellikle seks konusunda ne kadar açık sözlü olduğuna hala şaşıyorum. Özel okuldan tanıdığım tüm kızlar benimle aynı görgü kuralları derslerine katılmışlardı. Hiçbiri birinin cinsel hayatı hakkında bu kadar açık sözlü olmazdı.

Hala biraz şaşırtıcı olsa da, aynı zamanda çok hoşuma gidiyor. İnsanların sözde hassas duygularımın etrafında sürekli dolanmasından ömrüm boyunca bıktım. Pippa'nın açık sözlü cinsel sorularını, nazik "Eee... nasılsın?" sorularına her zaman tercih ederim.

KEDİ

"Yatak odasındaki şeyler" derken, sanırım tadilatlardan bahsediyor.

PIPPA

Tabii ki öyleyim. Ben bir hanımefendiyim. Yatakta olup biten başka bir şey hakkında asla soru sormam.

BRINLEY

Doğru. Çünkü herkes biliyor ki, tadilatlar 4000 iplik sayısına sahip çarşafarla yapılır.

KEDİ

Neyse... tadilatlar nasıl gidiyor?

PIPPA

Hâlâ yakalanıyor musun?

BRINLEY

PIPPA.

PIPPA

Ne?? Çekiçlerden bahsediyorum.

MAURA

Sözleşmeyi yerine getirmek için çalışmalarımız devam ediyor.

KEDİ

...Ve?

MAURA

Sanırım onun özel hayatına saygı duymalıyım.

PIPPA

Yazık! Gizlilik abartılıyor.

Ryan'ın size cinsel hayatımızın oldukça iyi olduğunu söylememde bir sakınca görmeyeceğini düşünüyorum.

KEDİ

Muhtemelen size bundan çok daha fazlasını anlatırdı. Hatta, Ryan'dan muhtemelen tüm detayları dinliyorlardır. Tadilatlar hakkında susmak bilmiyor.

PIPPA

Eğer tornavida kullanmada çok yetenekli olmasaydı, gücenirdim.

KEDİ

Nate de öyle.

...mecazi anlamda. Ondan daha iyi bir tadilatçı olurdum. Adam işine o kadar takıntılı ki, kendi başına bir IKEA masası bile monte ettiğinden şüpheliyim.

BRİNLEY

Ve ben, ne yazık ki, Pringle cipsi gibi bekarım.

PİPPA

Hepimiz döktük. Maura, sıra sende.

Dudaklarımı ısıırıyorum. James'in cinsel hayatımız hakkında arkadaşlarıyla pek bir şey paylaştığından şüpheliyim, ama arkadaşlarıma bir parça gerçeği söylesem de güceneceğini sanmıyorum. Hatta, cevabımı yazarken, saçma bir şeye gülmek için kendini nasıl zor tuttuğunu hayal edebiliyorum.

MAURA

Çivi tabancası kullanmada oldukça yetenekli.

PİPPA

KEDİ

"Yeterli" kelimesinden daha fazla ayrıntıya ihtiyacım olacak.

MAURA

...son derece yetenekli mi?

BRİNLEY

Bu, aynı kelimenin zarf ekiyle yazılmış hali.

PİPPA

IKEA mobilyalarından özel marangozluğa kadar uzanan bir ölçekte, o nerede yer alıyor?

MAURA

...izin gerektiren türden marangozluk işleri.

PİPPA

AMAN TANRIM

KEDİ

Bu konuşmanın ekran görüntüsünü alıyorum.

BRİNLEY

Çerçeveletiyorum.

MAURA

Lütfen yapmayın.

BRİNLEY

Hepinizi azgınlar hapisanesine gönderiyorum.

Kahkahamı tutamadım. Omzum hala ağrıyor olabilir ama gün boyu olduğumdan daha iyi hissediyorum. Solo gösteri davetime gelen tepkilere tekrar baktım. Hepsini ekran görüntüsü alıp "Acil Durum Heyecan Dosyası" olarak kaydettim.

Gösteriye kadar olan haftaları atlatabilmek için alabileceğim tüm motivasyon kaynaklarına ihtiyacım var.

Güneşin doğuşu yatak odamın pencerelerinden içeriye alev alev giriyor ve beni yataktan kalkmaya zorluyor. Kolumla yüzümü kapatıyorum, görmüyormuş gibi yapıyorum.

Dün gece geç saatlere kadar stüdyodaydım, sergimin merkez parçası olacak devasa tuval üzerinde çalışıyordum. İlk başta, Sydney'in dikkatini çeken fırtına resminin daha büyük ve daha yoğun bir versiyonu olarak hayal etmiştim. Ancak resme zaman geçtikçe, daha karmaşık bir şeye ihtiyacı olduğunu fark ettim. Sadece dikkat çekmekle kalmayıp, dikkati sürekli canlı tutan bir resim.

Mükemmel gri tonunu, ne çok koyu ne de çok mat, elde etmek saatlerimi aldı. Sonunda saat 3 civarında yorgunluktan bitkin bir halde yatağa girdim, perdeleri kapatacak halim bile yoktu. Bu yüzden maalesef güneş benim için alarm görevi görüyor.

Güneşe doğru homurdanarak, "Yeter artık," dedim. "Uyandım. Git artık."

Öyle olmadığında, kendimi yataktan zorla kaldırıp stüdyoya geri dönüyorum.

Resme bakar bakmaz gözüm seğirmeye başlıyor. Ortadaki renk çok düz, gerçek bir bulutun sahip olacağı akıcı, heybetli kıvrımlardan eser yok. Resmim soyut olsa da, yine de bir bulutun şeklini çağrıştırmaya çalışıyorum.

Masada bıraktığım kulaklıklarımı alıp, sakinleştirici bir müzik açıyorum. Sonra bir fırça alıp işe koyuluyorum.

Öğle vakti civarında güneş yine beni rahatsız etti, bu sefer bulutların arkasına saklanarak stüdyomu gölgeye boğdu.

"Bu sabah bu enerji neredeydi?" diye homurdanıyorum ona.

Karnım da bana eşlik ediyor, kulaklığımda çalan müziğin sesini bile bastırarak kadar yüksek sesle gurulduyor. Anlaşılan kahvaltıyı kaçırmışım, muhtemelen öğle yemeğini de.

Telefonuma uzandım ve saate baktığımda nefesim kesildi. İlaç alarmımı tamamen kaçırmışım. Kahretsin. Telefonu bırakıp banyoya koştum, çekmeceyi açtım ve ilaç kutumu açtım. Su almak için mutfığa kadar gitmem gerekeceği için, hapları kuru kuru yuttum, büyük haplar boğazımdaki yumruyu yutarken yüzümü buruşturdum.

"Aptal," diye mırıldanıyorum. "Aptal, aptal, aptal."

Bu ilaçları almasaydım, tansiyonum yükselebilirdi. Doktor Markovic'e muayene için gitmekten mucizevi bir şekilde kurtulsam bile, bir hafta sonraki gösteri için tam bir iş günü kaybederdim. Lavaboya yaslanıp kendimi dört derin nefes almaya zorluyorum. Akciğerlerim doluyor, genişliyor ve sonra boşalıyor. Nefesimi hızla veriyorum, hem rahatlamam için hem de başımdaki kan basıncını bastırmak için.

Lanet olası kalbim. Sürekli dikkatimi istiyor, normal bir insanın kalbi gibi atmayı reddediyor.

Hayır. Şimdi kendime acımaya başlamanın zamanı değil. Bu ana tabloyla ilgili yapılacak çok iş var. Kendimi stüdyoya geri dönmeye zorluyorum, telefonumdaki alarm hala çalıyor. Telefonu elime aldığımda, kocamdan cevapsız bir mesaj olduğunu görüyorum.

JAMES

Kahvaltıyı atladın.

Yemek yemek.

Gözlerimi deviriyorum. James ne zamandan beri benim beslenme düzenimden sorumlu olduğuna karar verdi? Üstelik bütün gün işteydi. Kahvaltıda beni kaçırmış olsa bile, güzel ve dengeli bir öğle yemeği yiyip yemediğimi bilmiyor. Hemen bir cevap veriyorum.

MAURA

Yaptım.

JAMES

Yalancı.

MAURA

Burada kamera var mı?

JAMES

Onlara ihtiyacım yok. Çok kötü bir yalancısın.

MAURA

Mesajlaşırken nasıl kötü bir yalancı olabilirim?

JAMES

Yemek yemek.

MAURA

Yapacağım.

JAMES

Şimdi.

Ya da sen arayana kadar her beş dakikada bir seni arayacağım.

Ah, eminim bunu da yapacaktır. İşini sonuna kadar götürmek, programa uymak ve bana emirler yağdırmaktan sonra en büyük güçlü yanlarından biri. Duvara yaslanmış tuval, fırçayı elime almamı bekliyor, çünkü olmaması gereken bir yerde beyaz boya lekesi var. Mutfakta sandviç hazırlamakla vakit kaybetmek istemiyorum.

Masada bıraktığım kutudan bir granola bar alıyorum. Onu yüzüme doğru tutarak dilimi çıkarıyorum ve James'e bir selfie gönderiyorum.

MAURA

Mutlu?

JAMES

Bu yiyecek değil.

MAURA

Nature Valley sakinleri ise bu görüşe katılmayacaktır.

JAMES

Nature Valley sakinlerinin hepsi 90 cm boyunda, kemikleri kırılgan ve iskorbüt hastalığına yakalanmış durumda. Pek de sağlıklı bir yaşam sürmüyorlar.

MAURA

Her gün aynı salatayı yiyen bir adamdan cesur sözler.

JAMES

Benim salatamda besin değerleri var. Senin granola barında ise yalan ve yulaf tozu var.

MAURA

Bu konuşmayı, gerçekten de bir kişiliğiniz olduğunun kanıtı olarak sunuyorum.

JAMES

Gerçek bir öğle yemeği ye, Maura.

MAURA

James, toplantılarına geri dön.

JAMES

İkisini de yapabilirim. Çoklu görev yapma konusunda mükemmelim.

MAURA

Hoşça kal, kocam.

İşe geri dönmenden önce telefonumu sessize alıyorum ve granola barımı ambalajından çıkarıyorum.

JAMES'E STÜDYO IŞIKLARIM KONUSUNDA TAVSİYEDE BULUNAN yüklenici her kimse, tam bir dahi. Sadece parlaklığı artırmak ve azaltmak için dimmer'ı kullanmakla kalmıyorum, aynı zamanda ışıkları daha sıcak veya daha soğuk hale getirebiliyorum, böylece galerideki koşulları taklit edebiliyorum. Resmimdeki en yeni katmana bakarken, onu Whitmer'da nasıl görünecekse aynen öyle görüyorum.

Tam olarak hayal ettiğim gibi.

Işık, binlerce minik mika parçacığı üzerinde dalgalanarak bulutların tuval üzerinde hareket ediyormuş gibi görünmesini sağlıyor. Boya altta daha yoğun ve koyu, bu da yağmurun hemen yağmak üzere olduğu izlenimini veriyor. Sol üst köşede ince bir çizgi halinde, gümüşü bir kenar eklemek için özenle ezilmiş elmaslar kullandım – umut dolu bir ışık. Bunu

ancak doğru açıdan bakarsanız görebilirsiniz, bu da izleyicilerin resmin derinliklerini keşfetmek için yakından bakmaları gerektiği anlamına geliyor.

Gizemli ve çok katmanlı. Tam da tüm serginin önemli bir parçası olması için ihtiyacım olan şeydi. Biliyorum ki yarın, şu an göremediğim tüm hataları göreceğim. Değiştirmek için can attığım yüzlerce şey olacak. Ama şimdilik, vücudumdaki tüm ağırları ve sızıları yok eden, derinden gelen bir tatmin duygusu içindeyim.

Bir adım geri çekilip, elimin tersiyle alnımı sildim.

"Titriyorsun."

Arkamdan alçak, ağırbaşlı bir ses yankılandı. James. Haklı olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Ellerim ve kollarım titriyordu ve tam o anda midem guruldadı.

Utanarak arkamı döndüm. "Yemin ederim yedim."

James'in dolgun dudakları sıkılaştı. "Ne zaman?"

"Sana mesaj attığımda."

"Maura, bu saatler önceydi."

Kahretsin. Telefonumu cebimden çıkarıp saate baktım. Saat neredeyse on, yani öğle ve akşam yemeklerini kaçırmışım.

James başını hızla kapıya çevirdi. "Gel."

Merdivenlerden aşağıya, mutfığa doğru onu takip ediyorum ve tezgahın üzerinde üç büyük paket yemek görüyorum. Lo mein ve susamlı tavuğun tuzlu kokusu burnuma geliyor ve çıkardığım inilti oldukça uygunsuz.

"Nereden bildin?" diye iç çekerek poşetleri açmak için aceleyle öne atıldım. "Tam istediğim şey."

"İyi tahmin." Dolaptan tabaklar çıkarıyor. "Bir keresinde stresli olduğunda lo mein aşerdiğini söylemiştin."

Elimde bir kapla duraksıyorum. "Ben mi öyle dedim?"

"Üç hafta önce. Babanızın asistanının bir gala hakkında arayıp şikayet etmesinden bahsediyordunuz."

"Bunu hatırladın mı?"

"Çoğu şeyi hatırlıyorum." Bunu sanki hiçbir şey yokmuş gibi söylüyor, sanki herkes eşinin paket yemek tercihleri hakkında yaptığı gelişigüzel yorumları ezberliyormuş gibi.

"Daha doğru soru şu: Bunu koymak için tezgahta nasıl yer buldum?" Sözlerinde hiçbir kızgınlık yok, oysa sinirlenmeye her türlü hakkı vardı. Mutfak adası ve tezgahlar, günün işinden kalan dağınık çizimler ve yarım içilmiş çay bardaklarıyla dolu.

"Özür dilerim. Temizleyeceğim," diye söz veriyorum.

"Önce ye, sonra temizle." Kollarını kavuşturup kaşlarını çattı, son derece ciddi bir ifade takındı.

Dolaptan bir tabak alıp, yumurta ruloları, kızarmış pilav ve tatlı ekşi domuz etinden oluşan, ağzına kadar dolu dolu bir lezzet yığını oluşturdum. Bitirdiğimde, James ikimizin tezgahta oturabileceği kadar yer açmıştı.

Tabağıma bakarken kaşını kaldırdı. "Bana da bıraktın mı?"

Düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Kutuda belki bir tane yumurta rulosu kalmıştır?"

"Dikkatli ol, Maura." Öne eğildi, gözlerini kısarak kulağıma fısıldadı, "Çok acıkırsam, kim bilir ne yiyeceğim?"

Kollarımda ve bacaklarımda tüyler diken diken oldu. James'in bugünkü programında mor renkli boş günler yok, ama seks olasılığı olmadıkça bana nadiren bu kadar yaklaşıyor.

Birdenbire, dışarıdan sipariş ettiğim yemeği unutmak istedim.

James, daha fazla bir şey düşünmeden önce geri çekiliyor. "Ye," diye tekrar emrediyor. Bacaklarım birbirine sıkışıyor, karnımda bir sıcaklık yükseliyor. Anlaşılan, onun sertliği bana iyi geliyor.

Tezgahın başına oturup bir çatal dolusu lo mein'i ağzıma atıyorum. Vücudum bu tuzlu, karbonhidratlı lezzete bayılıyor. Planlı cinsel ilişkiyle ilgili tüm düşünceler aklımdan silinip gidiyor, yerini yemeğe bırakıyor.

James yanıma oturduğunda yemeğimin yarısı çoktan bitmişti, onun tabağı da benimki kadar doluydu.

"On iki saat boyunca masa başında oturmak için gerçekten bu kadar kaloriye mi ihtiyacın var?" diye gülüyorum.

Bana ciddi olmamı söylercesine bir bakış attı. "Bütün gün masada oturarak böyle görünmediğimi biliyorsun."

Gözlerim, kaslı vücudu özel dikim takım elbisesiyle gizlenmiş olsa da, gövdesine kaydı. Uygunsuz bir şey söylemeden önce hızla kızarmış pilavdan bir lokma aldım. James ve ben arkadaşız. Anlaştığımız şey buydu, hatta ondan istediğim şey buydu. Elbette, bana seks isteyip istemediğini sorması için ona yeşil ışık yaktım. Ama ondan da aynısını isteyeceğimi hiç düşünmemiştim.

Gerçekten yapmamalıyım. Birlikte yaşarken rahat bir dengeye yeni ulaştık ve plansız seks istemek işleri daha da karmaşıktırarak. Eğer hâlâ istek duyuyorsam, yatmadan önce vibratörümü çıkarmak daha iyi olur.

James, lo mein yemeğinden başını kaldırmadan, "Bana dik dik bakıyorsun," diyor.

"Bakmıyorum, gözlemliyorum."

"Aralarında bir fark mı var?"

"Bakmak, hiçbir amacım olmadığı anlamına gelir. Gözlemlemek ise veri topladığım anlamına gelir."

Sonunda başını kaldırıp bir kaşını kaldırdı. "Ne hakkında veri?"

"Sen." Suyumdan bir yudum alıyorum. "Rahat olduğunda nasıl görüldüğünü anlamaya çalışıyorum."

"Ben böyle görünüyorum."

"Kabız olmuş gibi görünüyorsun."

"Bu benim rahatlamış halim."

"James." Çatalımı bıraktım. "Bu gerçekten endişe verici."

"Yüzümün ifade alanı sınırlı. Ve yine de siz buradasınız, dışarıdan yemek yerken yüzümü inceliyorsunuz."

Yüzüm hafifçe kızardı. "Gözlem yapıyorum. Çalışmıyorum."

"Ah, benim hatam." Yemeğine geri döndü, ama ağzının kenarındaki hafif seğirmeyi fark ettim.

Su bardağıma uzanırken omzumda rahatsız edici bir sızı hissediyorum. Karnım doyduktan sonra vücudum bana ona kötü davrandığım diğer tüm yolları hatırlatmak istiyor. Elimle kasılan bölgeyi ovuyorum.

"Bir sorun mu var?" diye sordu James, kaşlarını çatarak.

"Omuzum biraz ağrıyor. Stüdyoda duruşum da oldukça kötüydü."

Bir an için, tıpkı yemek yeme konusunda bana ders verdiği gibi, dik durmam konusunda da bana ders verecek mi diye düşündüm. Bunun yerine, çatalını bıraktı ve taburesinden kalktı. Arkama geçip durdu ve nefesim kesildi. Arkamdaki iri bedeninin farkındaydım.

Elleri omuzlarıma geliyor. Avuç içleri o kadar geniş ki, neredeyse tüm sırtımı kaplıyorlar. Parmakları omuzlarımdan üst kısmına nazikçe masaj yaparken, başparmakları sırtımın alt kısımlarındaki kas düğümlerine bastırıyor. Tam doğru miktarda baskı uyguluyor ve gergin sırt kaslarım rahatlamayla inliyor.

"Basınç nasıl?" diye soruyor ve sesinin titreşimini adeta vücudumda hissedebiliyorum.

"Mükemmel," diye inledim. "Aman Tanrım, tam da ihtiyacım olan şeydi. Bunu yapmayı nereden öğrendin?"

Lütfen eski kız arkadaşım demeyin.

Kıskanmaya hakkım yok elbette.

James homurdanarak, "Eski kişisel antrenörüm." dedi.

Verdiği cevap, tuhaf kıskançlığımı tam olarak tatmin etmiyor. Kişisel antrenörler hâlâ altı paket kaslı seksi kadınlar olabilir. Ki bu da yine önemli değil; bu antrenör Margot Robbie'ye benzeyen ve James'i birden fazla şekilde terleten biri olsa bile, o artık geçmişte kaldı.

Ah, ona sormam gerek, yoksa hayal gücüm beni ele geçirecek galiba.

"Öyle mi? Antrenörünüzün adı ne?" Sesim keşke daha rahat çıksaydı. "Onlara bir teşekkür notu göndermeliyim."

"Rodney," diyor. "Eski bir asker, üniversitedeyken geçirdiğim bir sırt sakatlığında bana yardımcı olmuştu."

"Rodney," diye tekrarlıyorum memnuniyetle. Margot Robbie'ye hiç benzemeyen bir adama benziyor. "Bir dahaki sefere konuştuğunda, ona onu sevdiğimi söyle."

"Eşimin başka bir adamla olan aşk ilişkisine göz yummam gerektiğinden emin değilim," diye homurdanıyor.

"Şşş. Rodney benim sevgimi hak ediyor."

Ona yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve uzun zamandır hissetmediğim kadar huzurlu hissediyorum. Eğer programda mor blok yoksa, James'ten bir masaj en iyi alternatif olabilir.

Bir Hafta Sonra

Dişlerimi alt dudağıma deriyi delecek kadar sertçe bastırıyorum. Bu eski bir sinirsel alışkanlık, çünkü görünüşe göre vücudum kaygıdan ziyade acı hissetmeyi tercih ediyor.

Whitmer Müzesi tamamen değişti, beyaz duvarları benim tablolarımla kaplandı. Tam hayal ettiğim gibi görünüyor. Bir duvar sıcak ve ateşli, canlı, kırmızı vurgulu eserlerle dolu. Diğer tarafta ise daha karanlık, kasvetli tablolar var, ortasında ise "Fırtına" tablosu yer alıyor.

Onları bir araya getiren şey, üzerinde çok çalıştığım devasa tabloya verdiğim isim olan "Sıcak Cephe". Neredeyse bulunduğu duvarı tamamen kaplıyor ve Sydney ile birlikte iki küçük tabloyu sıkıştırmak yerine beyaz alanı açık bırakmaya karar verdik. Eğer düşündüğümüz gibi olursa, insanlar burada en uzun süre oyalanacak, tüm detayları ve tonları inceleyecekler.

Şu anda elbette kimse ona bakmıyor.

Sydney kapıyı yeni açtı ama kendisi, yardımcıları ve ellerinde şarap kadehleri dolu tepsiler taşıyan iki garson dışında burada sadece ben varım. Aman Tanrım, ya sadece ben gelirim? Ya solo sergimin açılış gecesine benden başka kimse gelmezse?

"Gelecekler," diyor Sydney, benim sesli söylemediğim sözlere cevap vererek.

“Emin misin?” diye soruyorum. “Yani, ben yeni bir sanatçıyım. Kimse beni daha önce duymadı. Toronto’da sanatımla ilgilenen tek bir kişi bile olmayabilir.”

"Bu doğru değil."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

“Çünkü ofisim tüm davetiyeleri aldı. Davetiyelerin sadece yarısı gelse bile, yine de güzel, neredeyse dolu bir parti düzenleyeceğiz.”

İçimden bir ah çektim. "Umarım öyledir. Sadece şarap için gelseler bile umurumda değil. Kimsenin görmek istemediği ilk solo sanatçı olmak istemiyorum."

"Yeter artık," diyor Sydney sert bir şekilde. "Kendi yeteneğinize güvenmiyorsanız, benimkine güvenin. Eğer ben sizin çalışmanızın yeterince iyi olduğunu düşünüyorsam, yeterince iyidir. Konu kapanmıştır."

"Bunu çok basitmiş gibi anlatıyorsunuz."

“Çok basit. İnanın bana, zevkimin kusursuz olduğunu biliyorum. Gerçek sanat ile duvar dolduran eserler arasındaki farkı anlayacak kadar uzun süredir bu işi yapıyorum. Sizin yaptığınız şey...” Etrafımızdaki resimlere işaret ediyor. “Bu gerçek sanat. İnsanların görmek istediği türden.”

Utangaç bir şekilde gülümsüyorum. "Keşke senin kadar özgüvenli olabilseydim."

"Burada sergi açan her sanatçının hissettiği aynı şeyleri hissediyorsun," diyor koluma hafifçe vurarak. "En nazik şekilde söylemek gerekirse, özel değilsin. Hatta biraz klişe bile oluyorsun. O yüzden rahatla. Gelecekler."

İstemsizce gülüyorum. "Klişe olmak istemezdim doğrusu."

Kapı açılıyor ve parlak renkli kaftanlar giymiş, tuhaf görünümlü iki kadın içeri giriyor. Onları tanımıyorum ama Sydney tanıyor, çünkü "Sydelle! Laura! Geldiğiniz ne kadar güzel!" diye sesleniyor.

Bana cesaret verici bir gülümseme gönderdi ve "koleksiyoncular" diye fısıldadıktan sonra yanıma gelip sohbet etmeye başladı.

Derin bir nefes alıp yüksek yakalı, minimalist gri elbisemi düzeltiyorum. En azından bir sanatçı gibi görünüyorum, yine de kendimi biraz sahtekar gibi hissediyorum.

Galerinin arka tarafında oyalanıyorum ve tanımadığım daha fazla insanın kapılardan içeri girmesini izliyorum. Çok geçmeden küçük bir kalabalık oluşuyor; muhtemelen Sydney'nin arkadaşları ya da Whitmer'in düzenlediği her etkinliğe gelen sanat meraklıları.

Bir iki kişi resimlerime bakmak için yanıma geldi ve ne düşündüklerini merak ederek onlara çok fazla bakmamaya çalıştım. Fırça darbelerime hayran mı kalıyorlar, yoksa sadece sosyalleşmekten kaçınmak için bir bahane mi arıyorlar?

Saate şöyle bir baktım. Parti resmen başlayalı henüz on beş dakika olmuştu. Bu tür aılışlara yeterince katıldım ve nasıl geçtiğini biliyorum. İnsanlar ancak başlangıç saatinden otuz dakika sonra gelmeye başlıyorlar ve çoğu da saat 9:30'daki müzayededen hemen önce geliyor.

Kahretsin. Daha müzayedeyi düşünmeye bile başlamamıştım. Ya kimse teklif vermezse? Ya Sydney ilk parçayı duyurursa ve ortalık karışırsa?

İçimden bir ah çektim ve duvara yaslandım. Eminim Sydney bu müzayedeleri nasıl yöneteceğini biliyordur. Muhtemelen şu anda bile insanlarla konuşuyor, alıcıların ilgisini ölçüyor. Kimsenin gerçekten satın almayacağını düşünseydi, müzayedeyi durdurmak için bir neden bulurdu muhtemelen.

Aniden, altın rengi mylar balonlardan oluşan bir kütle kapıdan içeri daldı. Ya da en azından dalmaya çalıştı. Balonlardan birkaçı kapı çerçevesine takıldı ve bu da yüksek sesle küfürlerin yükselmesine neden oldu. Tüm altının altında, üç çift kadın bacağının içeri doğru itildiğini görebiliyordum.

Balonlar sonunda aradan sıyrılıp yükselerek arkadaşlarımı ortaya çıkardı.

"Balonların çok fazla olduğunu söylemiştim," diye homurdanır Pippa.

"ok fazla balon diye bir şey yoktur," diye yanıtlıyor Kedi.

Brinley, "Yirmi dakika önce, o şiddetli rüzgar seni neredeyse devirecekken böyle demiyordun," diye belirtiyor.

Göğsüm balonlar kadar hafif hissediyor. Artık sadece ben değilim, arkamda küçük bir ekibim var. Onlara doğru koşuyorum ve kucaklaşmalar ve çığlıklar eşliğinde karşılanıyorum.

"Burası inanılmaz görünüyor," diye coşkuyla anlatıyor Cat. "Bütün bunları yapan kişiyi tanıdığımı inanamıyorum!"

"Yapabilirim." Brinley kolunu belime doladı. "Yıllardır Maura Keller hayran kulübündeyim."

Ona gülümseyerek baktım. "Bir bakıma, tüm bunların şreyini sen hak ediyorsun. Galerici beni Copper Cup'taki eserlerimi gördüğü için buldu. Her şeyi sana borçluyum."

"Sen delisin," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Bunu ben yapmadım. Bu, Picasso'nun oda arkadaşının 'Abi, Picasso'nun eserinin telif hakkını ben üstleniyorum' demesine benziyor, oysa yaptığı tek şey görev çizelgesini görmezden gelmek ve tuvalet kağıdı almayı unutmak."

"Pekala, tüm övgüyü kendine alma. En azından bir kısmını hak ettiğini kabul etmelisin."

"Eğer ısrar ediyorsan," diyor ve gözlerinde parıldayan gözyaşlarını görünce şaşıyorum. "Bak bana, nasıl da duygusallaşıyorum. Sadece—ne kadar önemliyse o kadar, Maura, seninle inanılmaz gurur duyuyorum. Bu inanılmaz gösteriyi tek başına yaptın ve senin parlamanı izlemekten çok mutluyum."

Gözlerim biraz yaşarmış bir halde Brinley'e kollarımı doladım.

"Sarılıyor muyuz?" diye sordu kedi. "Benimki nerede?"

Brinley, Cat'i içeri davet etmek için kenara çekiliyor, sonra Pippa da topluca sarılmamıza katılıyor ve neredeyse hepimizi deviriyor. Bu beni duygulandırıyor. Bunu asla elde edeceğimi düşünmemiştim; babamın ayarladığı, sadece diğer iş adamlarının kızlarıyla olan garip tanışıklıklar değil, beni olduğum gibi gören gerçek arkadaşlar.

Ya her şey yok olursa?

Brinley'nin her zaman yanımda olacağından eminim. Ama Cat ve Pippa benimle sadece sevgilileri James'le arkadaş olduğu için arkadaş oldular. Eğer hamile kalamazsam, tüm sözleşme suya düşerse, onları da mı kaybederim?

Rahatsız edici düşünceleri kafamdan atmak için başımı sallıyorum. Şu an bunun için endişelenmeme gerek yok. Tek yapmam gereken galeri açılışının tadını çıkarmak.

Pippa telefonunu çıkarıp her şeyi filme alıyor. İşini bitirince filmi inceliyor. "Bunu kesinlikle Belladonna'nın hesabında paylaşacağım," diyor. "Bazı yerel mekan önerileri yapmayı düşünüyorum ve sizin konseriniz mükemmel olurdu."

"Aa, hepimizin fotoğrafını çekin!" diye cıvıldadı kedi.

"Memnuniyetle," diye alçak sesle bir erkek sesi duyuldu. Döndüğümde Beau'nun, Ryan, Luke ve Nate ile birlikte ayakta durduğunu gördüm.

Ağzım açık kaldı. Hepsinin geldiğine inanamıyorum; gerçekten James'in arkadaşlarıymış, benim değil. Şaşırtıcı derecede tatlı bir durum.

Şaşırtıcı olan bir diğer şey de James'in onlarla birlikte olmaması. Bana burada olacağını söylemişti ama gece geç oldu ve hala gelmedi. Takviminde

onu meşgul edecek bir şey yok, ama işte önemli bir şey çıkmış olabilir.

Beau telefonunu çıkarıyor ve kızlarla birlikte fotoğraf çekmek için bir araya geliyoruz.

İlkini çektikten sonra, "Durun bir dakika," diyor. "Size birkaç seçenek sunayım."

Brinley, "İlkinde bir sorun olmadığına eminim," diyor.

"İşlemimi aceleye getirmeyin," diye yanıtlıyor ve telefonu daha yukarı kaldırarak başka bir telefon görüşmesi yapıyor.

Luke, "Beau biraz fotoğraf mükemmeliyetçisi," diyor. "İstediğiniz zaman poz vermeyi bırakabilirsiniz, ya da sonsuza kadar poz vermeye devam eder."

Beau, "Harika bir geceyi harika bir fotoğrafla ölümsüzleştirdiğinize asla pişman olmazsınız," diye ısrar ediyor. "Eğer bu anları ölümsüzleştirmeseydim, yaşadığımız en güzel anların yarısını unuturduk. Ve ben bitti. Şimdi bu kadar acı verici miydi?"

"Gülmekten yanaklarım biraz acıyor," diyor Cat.

Nate bana doğru eğilip, "Sanırım bu balonları arabama götürmemi istiyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

"Teşekkürler, harika olurdu." Balonlar bana destek hissi verse de, manzarayı biraz da engelliyorlar.

Nate, Ryan ve Luke'un balonları kapıdan dışarı çıkarmak için ekip olarak çalışmaları gerekiyor. Beau ve Brinley şarap almaya giderken Pippa ve Cat resimlerimin fotoğraflarını çekiyor. Telefonumu cebimden çıkarıp mesajlarımı kontrol ediyorum. Birkaç tebrik mesajı aldım ama James'ten hiçbir şey yok. Ona ne oldu acaba? Belki de iş yerinde kaçamayacağı bir şey çıktı.

O, CEO. İstese kurtulamayacağı hiçbir şey yok.

"Maura, seni ödünç alabilir miyim?" diye soruyor Sydney, düşüncelerimi bölerek. "Seni Edmund Wu ile tanıştırmak istiyorum."

Gözlüklü ve şık takım elbiseli yaşlı bir adama doğru işaret ederek, "Alıcı" diye fısıldadı.

James'le ilgili tüm düşünceleri kafamın arkasına atıp Edmund Wu'yu etkilemeye odaklanıyorum. Bu gece bulabildiğim her alıcıyla arkadaş olmalıyım. Resimlerimin onlara ait olmasını çok önemseydiğim için değil, bu geceki müzayedede birilerinin teklif vermesi gerektiği için. Kimsenin teklif vermemesi durumunda egomun kırılacağından emin değilim.

Sonraki bir saat adeta bir sis perdesi gibi akıp gitti. Sydney beni bir müşteriden diğerine götürerek, beni tanıtır çalışmalarımı ve sürecimi övdü. Edmund Wu gibi bazıları malzeme seçimlerim ve sanatsal etkilerim hakkında sorular sordu. Diğerleri ise, resimlerimin iyi bir yatırım olup olmadığına karar vermeye çalışarak, önceki satışlarım hakkında üstü kapalı sorular yöneltti.

Sonunda Sydney, müzayedeye başlamaya hazır olduğunu bana bildirdi. Ben odanın arkasına doğru sessizce çekilirken o da ön tarafa, Warm Front'un hemen önüne kurulmuş olan kürsüye doğru ilerledi. Boğazını temizledi ve mikrofona dokundu.

“İyi akşamlar,” diyor ve etrafındaki konuşmalar sessizleşiyor. “Maura Keller’in galeri açılışı olan ‘Kendiliğinden Aşınma’ sergisine katıldığınız için teşekkür ederim.” Beau’nun ıslığı da dahil olmak üzere, hafif bir alkış sesi duyuluyor. “Maura kadar genç ve bu kadar gelişmiş bir vizyona sahip bir sanatçıyla uzun zamandır karşılaşmamıştım ve Whitmer’in eserine ev sahipliği yapmasına izin verdiği için minnettarım.”

Daha fazla alkış, Ryan ve Pippa’dan gelen yüksek sesli sevinç çığlıklarıyla birlikte. Yanımdaki birkaç kişi bana bakmak için döndü ve yüzüm kızardı. Keşke bu iş bitene kadar görünmez olabilseydim.

Sydney, “Sergilenen tüm eserler satılıktır ve ilgileniyorsanız daha sonra benimle iletişime geçebilirsiniz,” diyor. “Şimdilik, programlarınızda listelenen beş tabloyu, ‘Gök Gürültülü Fırtına’ ile başlayarak açık artırmaya çıkaracağız.”

Kalabalığın üzerine sessizlik çöker ve kalbim o kadar hızlı çarpar ki, eminim herkes duyabilir. Sanki bu kalbimin atışını yavaşlatabilirmiş gibi elimi göğsüme bastırırım.

Arkamdan kısık bir ses geliyor.

"Geç kaldığım için özür dilerim, karım."

Arkamı döndüğümde, James'in koyu renk bir takım elbise içinde arkamda durduğunu ve gözlerinin benimkine dikilmiş olduğunu gördüm.

O çok güzel. Bu düşünce, engelleyemeden aklıma geliyor. Sadece yakışıklı değil, göğsümü acıtan bir güzelliğe sahip.

Galerinin sıcak ışığıyla yumuşayan keskin yüz hatları. Koyu saçlarının alnına hafifçe dökülüşü, sanki buraya aceleyle gelmiş gibi. Bana baktığında mavi gözlerindeki yoğunluk, sanki odadaki tek kişi benmişim gibi.

Bir an için müzayedeyi unutuyorum. Kalabalığı, resimleri ve eserlerime kimsenin teklif verip vermeyeceğini unutuyorum. Gördüğüm tek şey

kocam.

"Geldin," diye fısıldıyorum.

"Bunu kaçırmazdım." Bunu son derece basit bir şekilde, sanki çok açık bir şeymiş gibi söylüyor. Sanki hiç şüphe yokmuş gibi.

Onu öpmek istiyorum. Sözleşme için değil, bebek için değil, imaj için de değil. Sadece burada olduğu için, benim için geldiği için ve bana bakış şekli bana gerçekten olağanüstü olabileceğim hissini verdiği için.

Ama bizi izleyen elli kadar insan var, bu yüzden uzanıp elini sıktım.

Parmakları benimkileri sıkıca kavradı ve bırakmadı.

İtiraf etmeliyim ki, içimin bir kısmı Maura'yı hâlâ sanatsal bir amatör olarak görüyordu. Yetenekliydi, ama yine de bu onun hobisiydi, işi değil.

Şimdi, Whitmer'ın arka tarafında durup her şeyi izlerken, ne kadar aptal olduğumu anlıyorum.

Maura'nın sanatı ciddi ve güçlü. Bana, bir uçurumdan okyanusa bakarken ya da uzay fotoğraflarına bakarken hissettiğim aynı hayranlık duygusunu veriyor. Dünyanın uçsuz bucaksız, benim ise küçücük olduğum hissi; yeryüzü kalıcı ve benim küçük kaygılarımdan sonra da yaşamaya devam edecek. Bu beni korkutmalıydı, ne kadar güçsüz olduğumla yüzleşmek zorunda kaldığım için, ama korkutmuyor.

Bu özgürleştirici bir şey.

Bütün tablolar güzel, ama ortadaki benim favorim. Renklerden ve şekillerden oluşan soyut bir eser, ama temsil ettiği fırtınayı tanıyorum. Balkonda dururken Maura ve beni kasıp kavuran, bizi sıırıslıkla eden ve şehvet, kayıp ve özlemle boğulmuş halde dairemizin zeminine sürükleyen fırtına.

Onu hayal edilemeyecek kadar güzel bir şeye dönüştürdü.

Açık artırma için kalabalık toplanmaya başlayınca Maura'yı bulmak kolaylaşıyor. Boyu ve kızıl saçları onu hemen tanınabilir kılsa da, dikkat çekmemeye çalışarak arkada oyalanıyor. Gri elbisesi bol ve zarif; acaba hamilelik karnını gizlemek umuduyla mı aldı diye düşününce içimde bir pişmanlık hissi uyanıyor.

Hemen arkasına geçip durdum. "Geç kaldığım için özür dilerim, karıcığım."

Topuklarının üzerinde döndü, gözleri kocaman açılmış bir şekilde bana baktı. "Geldin."

Ağzım hafifçe aşağı kıvrıldı. Benim bunu başaracağımdan hiç şüphe etmiş miydi? "Kaçırmazdım."

Gözlerini kırıştırarak bana baktı ve ben de parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim.

"Ben düşündüm ki..." diye sözünü tamamlayamadan bırakıyor.

"Biliyorum, geç kaldım. Özür dilerim. Şehrin öbür ucundaki bir toplantıdan geliyordum ve bir tır bizi otoyolda sıkıştırdı. Birinden rica etmek zorunda kaldım, arabamı otoyolun kenarına bıraktım ve buraya gelmek için gerçek bir taksiye bindim."

"Hâlâ onlara sahipler mi?"

"Görünüşe göre."

"Umarım iyi bir bahşış vermişsinizdir."

"Her zaman öyledir." Etrafımızdaki kalabalığa işaret ediyorum. "Katılım mükemmeldi."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Bu çok çılgınca."

Galerici kürsüden, "Müzayedeye soldaki olağanüstü eserle başlamak istiyorum," diyor. "Benim kişisel favorilerimden biri olan 'Gök Gürültüsü' tablosu. Teklifleri 5.000 dolardan başlatıyorum."

Maura'nın çenesi sıkıca kenetlenmiş, omuzları dik ve gergin. Bir an için sessizlik oluyor.

Öndeki kadın "5.000 dolar!" diye seslendi.

"5.200 dolar," diye bir erkek sesi duyuldu.

"\$5,400!"

Teklifler hızla birikiyor. Maura'nın yüzünü izliyorum. Çenesi gevşiyor ama yüzünün rengi soluyor. Sanki eserlerinin satılmayacağından korkuyordu, ama şimdi rakamların bu kadar yüksek olmasından korkuyor.

25.000 doları geçtikten sonra teklifler yavaşlamaya başlıyor. İlk kadın "26.500" dediğinde salonda sessizlik hakim oluyor.

"Ruth Thomas'a 26.500 dolara satıldı," diyor galeri sahibi.

Oda kibar bir alkışla doldu. Yanımda Maura, "Aman Tanrım," diye mırıldandı.

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Neredeyse hiç küfür etmez, ama ilk büyük sanat eseri satışında küfür etmeye başladı.

“Kemerini bağlasan iyi olur,” diye mırıldandım. “Bu gece birden fazla tablo satabileceğini hissediyorum.”

Maura elini karnına koydu. "Bunu düşünmek bile neden midemi bulandırıyor?"

“Çünkü henüz yaptığınız işin değerini anlamıyorsunuz. Zaman verin. Zamanla bunu içselleştireceksiniz.”

Galerici bir sonraki satışa sunulacak eseri duyururken, kadın iç çekerek, "Ama muhtemelen bu gece değil," dedi.

Galerideki en küçük tablonun satılmasıyla birlikte, açık artırma daha da hareketlendi. Açık artırmaya çıkarılan dördüncü tablo 60.000 dolara satılınca, Maura neredeyse bayılacak gibi oldu. Ben de onu yakalamam gerekirse diye, arkasından daha da yaklaştım.

"Bu gece açık artırmaya çıkarılacak son eser, serginin merkezinde yer alıyor," diye açıklıyor galeri sahibi. "Arkamda gördüğünüz tablo, 'Sıcak Cephe'."

Kalabalıkta bir hareketlilik var. Belli ki bu esere büyük ilgi olacak. Önde, önemli sanat koleksiyonuyla tanınan varlıklı emekli emlakçı Edmund Wu'yu tanıyorum. Maura'nın başka bir tablosuna teklif verdiğini görmek beni çok mutlu ederdi.

Bu değil.

Warm Front benim.

Odanın diğer ucunda Nate bana başıyla onay veriyor. Teklif verme zamanı geldiğinde ve ne kadar teklif vereceğimi mesajla bildirmemi bekliyor. Onu vekilim olarak atadım çünkü diğerlerinden daha çok sakın kalacağına güveniyorum. Ryan ve Beau heyecandan çok hızlı hareket edebilirlerdi. Luke ise gereğinden fazla karmaşık bir kod uydurmaya çalışabiliyordu.

Yine de teklif vermek için bekleyeceğim. Çok hevesle hemen teklif vermek iyi bir strateji değil. Ayrıca, tablonun gerçek piyasa değerinin ne olduğunu görmek istiyorum.

"Teklif verme işlemi 10.000 dolardan başlatacağız."

"10.000 dolar!" Wu elini kaldırdı. Sesi sakın olsa da yüzündeki heyecanı görebiliyordum.

"12.000 dolar!" diye bağırdı bir kadın sesi.

Wu, "14.000 dolar," diyor.

Düzinelerce ses yükseliyor ve fiyatı binlerce dolar artırıyor. Hatta Ryan bile devreye giriyor, 69.000 dolarlık bir teklif vererek gözlerimi devirmeme

neden oluyor. Teklifler ancak Wu ve kadın rakibi fiyatı 100.000 doların üzerine çıkardığında yavaşlamaya başlıyor. Nate'e önce iki, sonra beş parmak gösteriyorum ve o da başını sallıyor.

"125.000 dolar," diye sesleniyor.

"Nate'in emri mi?" diye mırıldandı Maura, şaşırılmış bir ses tonuyla.

Wu, "150.000 dolar," diye karşılık veriyor.

Nate bana doğru baktı ve ben iki parmağımı kaldırdım. Bu sefer Maura onun bakışını yakaladı. "170.000 dolar." diye seslendiğinde, Maura'nın ne demek istediğini anlaması sadece bir saniye sürdü.

Maura arkasını dönüp gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde bana baktı. "Sen deli misin?" diye dişlerinin arasından tısladı. Onu görmezden gelip Wu'ya odaklandım.

"200.000 dolar!" diyor.

Bu rakam duyulunca salonda bir şaşkınlık nidaları yükseldi, hatta galerici bile gözlerini kocaman açtı. Maura şok içinde elini ağzına götürdü.

Omuz silktim. Wu alt sınırına yaklaşmış gibi görünmüyor, bu yüzden ileriye atlamaya karar verdim. Nate'in gözleri irileşti ama tereddüt etmedi. "Yarım milyon."

Kalabalık tamamen sessizliğe bürünüyor. Maura'nın eli düşüyor ve bembeyaz teni ortaya çıkıyor. Bu durum daha uzun sürerse şoka girebilir.

Wu geriye doğru bakıp gözlerime bakıyor. Oyunu çözebilecek kadar zeki. "700.000 dolar," diyor.

Nate'in gözlerine baktım ve sol elimle yumruk yaptım. "Emin misin?" diye sordu bana, ben de başımı salladım.

Uzun bir sessizliğin ardından Nate, "Bir milyon dolar," diyor.

"Bir milyon," diye tekrarlıyor galerici şaşkınlıkla.

Wu içini çekip bana başıyla onay verdi, bu bir yenilgi işaretiydi.

"Nathaniel Walsh'a bir milyon dolara satıldı," diye tekrarlıyor galeri sahibi.

Sessiz odada Wu'nun alçak sesle, "Aferin Keller," dediğini duyuyorum.

"HER ŞEY SATILDI MI?" DİYE SORUYOR MAURA, AĞZI AÇIK KALMIŞ BİR şekilde.

“Her şey.” Galerici ona gülümseyerek bakıyor. “Açık artırmadan sonra, alıcılar kovadaki yengeçler gibi, eserlerinizin geri kalanına sahip olmak için birbirlerinin üzerine tırmanmaya çalıştılar. Elbette, resmi olarak satıldı diyebilmem için tüm resmi tekliflerin onaylanması gerekiyor. Ama evet, her parça satıldı olarak işaretlendi.”

Parti bitti, Whitmer'da ışıklar yanıyor ve personel ortalığı temizliyor. Çalışan olmayan tek kişiler eşim ve beniz.

Maura başını salladı. "Bu çılgınlık, Sydney. Hiç beklemiyordum—yani, tam anlamıyla delilik!"

"Öyle değil," diye ekledim kısık bir sesle.

"Doğru söylüyorsun." Sydney bana gülümsedi. "Kocanı dinle. Gerçekten yeteneklisin Maura. Yeteneğinden tehdit altında hissetmeden bunu takdir eden bir adam bulduğuna sevindim. Ne yazık ki bunu çoğu zaman görüyorum."

Sydney konuşmaya devam ederken Maura bana gülümsüyor.

"Maura'ya bazı komisyon talepleri gelecek ve eğer Whitmer'ı aracı olarak kullanmak isterse, yüzdeleri belirlememiz gerekecek."

"Güzel," diyorum aynı anda Maura da birden, "Komisyonlar mı?" diye soruyor.

"Beklediğimden de azı değil." Sydney, Maura'nın koluna teselli edici bir şekilde dokundu. "Şimdilik endişelenme. Sadece kutla. Her şey yolunda gitti ve umarım gelecekte başka bir gösteri daha düzenleyebiliriz."

"Tamam," diyor Maura. Sonra, görünüşe göre bir dürtüyle, Sydney'i kucaklıyor. "Teşekkür ederim."

"Memnuniyetle karşılıyoruz. Şimdi siz gecenizin geri kalanının tadını çıkarırken biz de temizliği halledelim."

Maura'nın elini tutarak onu dışarı, serin havaya çıkardım. Kolumu beline dolayarak onu yanıma çektim. İzleyen herkes için bir görsel şölen. "Görünüşe göre gösteriniz başarılı geçti, karım. Neredeyse her parça satıldı."

Gülerek, "Hem de gülünç fiyatlarla. Rakamları benim lehime çevireceğinizi tahmin etmeliydim." dedi.

"Bunu tam olarak nasıl yaptım?"

"Muhtemelen alıcılara gidip her şeyin ne kadar değerli olduğunu ima ettiniz. Yani, ticari zekânızı kullanarak fiyatları şişirdiniz."

"İmkansız. Maalesef geç kaldım, bu da iş zekamı kimseye karşı kullanamadığım anlamına geliyor."

"Bunu sizin için yapmaları için insanlara para ödeyebilirdiniz," diye belirtiyor. "Tıpkı Nate'e tablo için teklif vermesi için para ödediğiniz gibi."

Burun kıvırdım. "Nate'e bir kuruş bile ödemedim. O kadar zengin ki paraya ihtiyacı yok."

"Ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Görev dağıtmayı biliyorsunuz."

Elimle belini daha sıkı kavrayıp onu kendime daha da yaklaştırdım. "Fiyatına müdahale ettiğim tek bir parça var, o da satın aldığım parça. Geri kalanı gerçek talepti."

"Yine de, Warm Front'u satın almak zorunda değildiniz."

Ona doğru döndüm, çenesini elimle kavradım. Yüzünü yukarı kaldırıp gözlerime bakmaya zorladım. "O tablo bizim duvarımızda olmalıydı. Başkasının almasına izin vermeyecektim."

Dudakları aralandı ve yüzünde yumuşak bir ifade belirdi.

Başımı eğerek dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. Bana doğru yumuşadı, bedeni benimkine yaslandı ve ellerini boynuma doladı. İstemeyerek de olsa geri çekildim.

"Henüz değil," diye mırıldanıyorum. "Burada yapmak istediklerimin yarısını bile yapamıyorum. Karımın evde, yatağında olması gerekiyor. Hemen şimdi."

EVE DÖNÜŞ YOLCULUĞU BOYUNCA MAURA'YA DOKUNMAYA CESARET edemedim. Eğer başlasaydım, onu hemen lüks arabanın arka koltuğunda ya da asansörde, Nate'in güvenlik kameralarının gözetimi altında becerirdim. Hayır, Maura'ya istediğim gibi tapınmak istiyorsam, beklemem gerekiyordu. Galeriden arabaya, oradan da bina lobisine kadar, sabırlı kalmak için tüm öz kontrolümü kullandım.

Asansör kapıları arkamızdan kapandığı anda sabrım tükeniyor.

Maura'nın yüzünü ellerimin arasına alıp dudaklarını kendime doğru çektim, dilimi içeri sokup tadını çıkardım. O da bana sarılıp eridi, kollarını boynuma doladı. Yumuşak bedeninin benimkine değmesi, kanımı sahiplenici bir zevkle coşturdu.

Bu kadın benim.

O dünyayı sarsan, hayranlık uyandıran tabloları yapan sanatçı benim karım. Bu da demek oluyor ki, bu gece onun dilimde ve penisimde paramparça oluşunu hissedecek olan benim.

Öpüşmelerimiz hızla daha sert ve daha talepkar bir hal aldı. Maura'nın elleri kıyafetlerimi yırtarcasına çekiştiriyordu, sanki gömleğimi ve ceketimi sadece çekiştirerek parçalayabilirmiş gibi. Kahretsin, bu noktada onu yatağıma asla çıkaramayacağım. Homurdanarak yüzümü onunkinden ayırdım. Elini tutarak onu yatak odama çıkan merdivenlere doğru sürükledim.

İkimiz de aceleyle merdivenlerden yukarı çıktık, sahanlıkta birbirimize doğru sabırsızca uzandık. Maura'yı odama doğru geri geri yürütürken, ellerim onun kıvrımları üzerinde sıkıca gezindi, ta ki yatağa birkaç santim kalana kadar.

Maura'nın elbisesinin arkasındaki fermuarı aşağı doğru indirdiğimde, altında vücuduna yapışan ipek bir atlet giydiğini görüyorum. Altında çıplak ten bulamayınca kısa süreli bir hayal kırıklığı yaşıyorum, ama bunu hemen geçiştiriyorum. Karımın dokunabileceğim kadar çok yeri var, tişörtü üzerinde olsa bile.

"Seni görmem lazım," diye inledi, ceketimin yakalarını çekiştirerek.

"Yatağa çık," diye homurdandım. O yastıklara doğru geriye doğru sürünürken ben de üzerindeki her bir giysiyi çıkarıp çıplak bir şekilde karşısında durdum. Karamel rengi gözleri çıplak bedenimi açlıkla süzdü, karın kaslarımda, uyluklarımda, kalın ve ağır penisimde oyalandı.

Yatağın kenarında durdum, bir yandan Maura'ya doyasıya bakarken bir yandan da penisimi elimde tembelce pompalıyordum. Soluk, yumuşak teni siyah atletinin üzerinde ısıldıyordu. Küçük siyah dantelli tanga, cinsel organını ve ince kalçalarını zar zor örtüyordu. Onu dişlerimle yırtıp atmayı planlıyordum.

"Çok güzelsin..." Eğilip, saygıyla ayak bileklerini ve baldırlarını öptüm. Maura iç çekti, elleri çarşafı sıkıca kavradı. "O ellerinle bu kadar güzellik yaratabiliyor olman haksızlık gibi geliyor." Ağzım daha da yukarı çıktı, dizlerinin üst kısmını öptüm. "Sanatına hayranım, Maura. Olağanüstü. Daha önce hiç böyle bir şey görmedim."

"James," diye iç çekti.

Dantelli külotunun üzerinden onu okşarken inliyor. Külotu neredeyse tamamen ıslanmış durumda. Kumaşı yana kaydırıp parmaklarımı vajinasının üzerinde gezdiriyorum. Titreyerek nefes veriyor ve ben de

vajina girişinden klitorisine doğru okşarken inlemelerini yutmak için yaklaşıyorum. Tekrar tekrar aynı yolu izliyorum, ta ki parmaklarımın her yerine su damlayana kadar.

"Bu gece inanılmazdın," diye hırladım boynuna doğru. "Harika karım."

Vücudu kaskatı kesildi ve benden saklanmak ister gibi başını öne eğdi. Övgüye verdiği alışılmış tepki değildi bu. "Gösteri iyi geçti. Sydney iyi iş çıkardı."

"Ama bu senin gösterindi." Boynundan yakasına kadar sıcak öpücükler konduruyorum. "Muhteşem, parlak işin. İnsanlara neşe, hayranlık ve heyecan hissettiren eserlerin."

O da karşılık olarak mırıldanıyor. Omuzları yükseliyor, neredeyse kendi içine çöküyor gibi. Anlıyorum ki bu, yaptığı işe yönelik övgülerden kaynaklanıyor. Maura, vücudu ya da benim penisimi nasıl aldığına dair övgülerim karşısında adeta çiçek açıyor. Yeteneğine yönelik iltifatlar ise onu solduruyor.

Ondan uzaklaşıp, üzerine eğildim. "Ne kadar inanılmaz yetenekli olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Yanakları pembeleşti. "Çok nazıksın."

"Doğruyu söylüyorum. Bu gece bana sadece resimlerini göstermedin," diye mırıldanıyorum, baş parmağımla klitorisini okşarken. "Beni kalbinin içine aldın. Ne hissettiğini bana hissettirdin. Sıcak Cephe'ye baktığımda ne gördüğümü biliyor musun?"

Maura dudağını ısırdı. "Bilmiyorum."

Ağzımı boynuna indirip yalayarak öptüm. "Gök gürültüsünü, şimşekleri ve sağanak yağmuru gördüm. Keder, sevgi ve umudu gördüm. Dünyayı, muazzam ve güçlü olanı gördüm ve onun yanında ne kadar küçük olduğumu gördüm." Maura'nın kalçaları elime doğru çırpındı ve ben de kendi kalçalarımın onları bastırdım. "Tüm evrenin değiştiğini gördüm. Bunu sen yaptın, Maura. Dahi karım taşları ve boyaları alıp lanet olası bir mucize yarattı."

Gözleri parlıyor ve gözlerini kapatmadan önce bir damla gözyaşı görebileceğimi düşünüyorum. Sözlerimin onu nasıl etkilediğini görmemi istemiyor, bu yüzden onun yerine gözlerinin köşelerine hafif öpücükler konduruyorum.

"Sen olağanüstüsün Maura. Bu gece bunu gören tek kişi ben değilim. Umarım sen de görebilirsin."

Elini bedenlerimizin arasına uzatıp penisimi avucuna aldı. Okşadı ve girişine doğru yaklaştırdı. Başımı salladım.

"Önceliği sana vermek istiyorum," diye ısrar ediyorum.

"Lütfen, James." Gözleri duygu dolu bir şekilde aralandı. "Sadece seni içimde hissetmek istiyorum. Daha fazla beklemek istemiyorum."

Ona bunu inkar edemediğim için başımı salladım. Boynunu öpmeye devam ederken, yavaşça içinde hareket ettim.

İçine girdiğimde, acıdan, zevkten ya da her ikisinden de kaynaklanabilecek bir çığlıkla yataktan kalkıyor.

"Nefes al," diye hatırlatıyorum ona, kendi tavsiyeme bile zar zor uyabiliyor olsam da. "Bana açıl. Beni içeri al."

"Deniyorum—"

"Biliyorum. Her zaman çok çabalıyorsun." Onu nazikçe öpüyorum, bu öpücük penisimin onu yarıp geçmesiyle tezat oluşturuyor. "Benim aşırı hırslı eşim. Benim güzel, sıkı, mükemmel karım."

Nefes nefese gülüyor. "Beni mi yoksa benim—"

"İkisi de." Duraksıyorum, onun alışmasını bekliyorum. "Kesinlikle ikisi de."

Bacaklarını belime doluyor ve beni teşvik ederken ben de boynunu ve şakaklarını öpmeye devam ediyorum.

İçeriye yarıya kadar girdiğimde, bir eliyle yüzümü kavradı.

"Bekleyin," diye fısıldadı. "Sadece—teşekkür ederim. Her şey için teşekkür ederim."

Biliyorum ki o sadece tabloyu satın almaktan, istediğinde penisimi içine sokmaktan daha fazlasını kastediyor.

"Bunu hak ediyorsun," diye söz veriyorum ona. "Her şeyi hak ediyorsun, muhteşem karım."

Ben onun içine tamamen girip çıkarken, o orgazm çığlıkları atana kadar klitorisini okşayarak birbirimizin gözlerine bakıyoruz. Göz temasımız ancak ben de kendi orgazmımı yaşayıp bedenini kendime doğru çekip kıvrılmaya başladığımda kesiliyor.

Resme bir milyon dolar harcamak hiçbir şeydi. Banka hesabımdaki paranın çok küçük bir kısmı olması da hiçbir şey değil. Maura, tüm bunlardan daha değerli olduğunu hissetmeye başlıyor.

Beau, sandalyesine yaslanarak homurdandı: "Ben bittim. Ryan o kazağı giymeyi bırakana kadar poker gecesine gelmeyeceğim."

"Ne, bu kazak mı?" Ryan, kendi yüzünün resminin bulunduğu neon yeşili, korkunç kazağını işaret ediyor.

"Evet," diye yanıtladık Nate ve ben aynı anda.

Ryan, "Buna kendi tanıtımım deniyor," diye yanıtlıyor. "Ryan Archer markasını oluşturun. Bu da web sitemde bulabileceğiniz ürünlerden biri."

Beau, "Sevgilin bile web siteni ziyaret etmiyor," diyor.

Ryan, "Bunu Ryan Archer'ın tişörsüz fotoğraflarının yer aldığı takvimlerin tükenmiş stoklarına anlatın," diye böbürleniyor. "Hayranlarım, arkadaşlarım var ve onlar da bana olan sevgilerini kişiselleştirilmiş ürünleriyle dünyaya göstermek istiyorlar."

Beau homurdanarak, "Bu masada o hayranlardan hiçbiri oturmuyor," dedi. "Ve senin o çirkin tişörtüne bakmak zorunda kalan biziz."

Luke, "Eğer bu zevk ve stile hakaret eden şeye bakmaya devam etmek zorunda kalırsam, gözlerim kürdanla delinmeye hazır," diye mırıldanıyor.

Beau şakayla karışık, "Çok fazla Jane Austen okuyorsun dostum," diyor. "BBC gibi konuşmaya başladın."

Luke omuz silkerek, "Brinley bu ayki Copper Cup kitap kulübü için bunu seçti. Mansfield Park. Başka seçeneğim yoktu." dedi.

Nate, bir sonraki eli dağıtırken, "Kitap kulübüne gitmesen de olurdu," diye belirtiyor.

"Biliyorum, ama kız kardeşimi benimle arkadaş olmaya ikna etmeye çalışıyorum. Kitap kulübü geçen ay Uğultulu Tepeler'i okudu ve sanırım Brinley ile beş dakikadan uzun süren ilk medeni sohbetimiz o zaman oldu."

Ona anlayışlı bir bakış attım. Luke, aralarındaki bağı paramparça eden olaydan beri yıllardır Brinley ile ilişkisini onarmaya çalışıyordu. "Hiç Yapmadım" felaketindeki rolümden hep pişman oldum. Belki aradan zaman geçtikten sonra işleri yoluna koymaya yardımcı olabilirim.

"İsterseniz Maura'dan onunla konuşmasını rica edebilirim," diye teklif ettim.

Luke homurdandı. "Sanırım şu an Maura ile konuşmayı bile göze alamam. Kadın milyon dolarlık tablolar yapıyor, dostum. Muhtemelen zamanının her saniyesi için 20 dolar alıyordur."

"Zamanı değerli," diyorum omuz silkerek. "Ve şimdi, sanatı da öyle."

Ryan, "Eğer onun çalışmalarını desteklemek isteseydiniz, bir milyon dolar harcamanıza gerek yoktu," diyor. "Ona güzel bir suluboya seti alabilirdiniz."

"Tabloyu istedim ve değerini ödedim," diyorum biraz kibirli bir şekilde. "Böyle düşünen tek kişi ben değilim. Sergisi tamamen tükendi."

Beau kısık bir ıslık çaldı. "Lanet olsun. Neyse, onun adına iyi oldu. Sanat hakkında fazla bir şey bilmeyebilirim ama onun gerçekten de işin ehli olduğunu anlayacak kadar bilgim var."

"Aslında Maura'ya sormadan önce James'e bir şey önermek istedim," diyor Luke. "Twisted Devil yeni, sınırlı sayıda üretilen, son derece lezzetli, son derece özel bir seri çıkarıyor. Şişelerle özel bir şey yapmak istedim ve Maura'nın programını gördükten sonra—yani, acaba bir iş birliğine uzaktan bile olsa ilgi duyar mı diye düşündüm?"

Kartlarıma şöyle bir göz attım: Bir as ve bir on, farklı renklerde. Güzel bir başlangıç.

"Ona sor," diye öneriyorum. "Şu anda kaç tane siparişi olduğunu bilmiyorum ama programında yer varsa ilgileneceğinden eminim."

Büyük kör bahsin iki katını ortaya koyuyorum ve birilerinin ilgi gösterip göstermeyeceğini bekliyorum. Ryan ve Nate ilgi gösteriyor.

Beau, malzemeleri atarken, "Ya malzemelerin maliyetini ben ödersem?" diye soruyor.

"Tahmin ettiğinizden daha yüksek olacak. Eserlerinde nadir taşlar kullanıyor, onları öğütüp boyaya katıyor. Bu da oldukça pahalıya mal olabiliyor."

"Gerçek taşlar derken ne demek istiyorsun? Elde edilmesi imkansız taşlar gibi mi?" diye soruyor Ryan.

Luke koluna vurarak, "Bu Avatar'dan bir sahne," dedi.

Nate flop kartlarını açıyor. Bir vale var, bu da beni sıralı bir ele yaklaştırıyor. İhtimaller o kadar düşük ki artırma yapmıyorum.

"Yunan porfiri ve Spessartin granatını daha çok düşünün."

Nate kaşını kaldırdı. "Bu çok ayrıntılı."

Omuz silkiyorum. Onların telaffuzunu öğrenmem de uzun zaman aldı. Maura, her yere saçtığı kağıtların kenarlarına mineral isimleri karalama eğiliminde. Ben de o kağıtları düzenli yığınlar halinde toplarken bunları not almaya başladım.

Beau, "Tahmin edeyim, balayınızı bir mağaranın dibinde, minik bir kazmayla oyuklar açarak geçireceksiniz," diyor.

"Hey!" Ryan dirseğiyle ona vurdu. "James'in kocaman, erkeksi bir kazması olurdu. Seni kolluyorum, dostum."

"Teşekkürler, ama balayı yapmıyoruz." Maura ile bunu hiç konuşmadık, ama konuşacak ne vardı ki? Geleneksel bir düğünümüz olmadı ve sadece plajda uzanmak için işten izin alacak kadar vaktim yok. Maura'nın yüksek yakalı kıyafetleriyle, bikini giymeyi de çok isteyeceğini sanmıyorum.

Beau kaşlarını çatı. "Bir dakika. Balayı yapmanız gerekiyor."

"Bunun bir sözleşmeli evlilik olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?" diye belirtiyor Nate. "Maura ve James oturup birbirlerine tatlı sözler fısıldamıyorlar. Bu bir romantizm meselesi değil."

"Belki de öyle olmalı." Beau kollarını kavuşturdu. "Bir ilişkinin bir şekilde başlaması, öyle bitmesi gerektiği anlamına gelmez. Maura güzel, yetenekli ve gerçekten harika biri. Onunla egzotik bir yerde birkaç gün geçirmek işkence olmazdı. Hatta eğlenceli bile olabilir."

Ryan, "James eğlenceden hoşlanmıyor," diyor.

"Eğlenmeyi seviyorum," diye homurdanıyorum.

Sonraki kart sekizli, bu da bana sıralı bir el kurma şansı vermiyor. Ryan artırdığında pas geçiyorum ve onunla Nate'in mücadelesini izliyorum.

Beau haklı. Maura balayı beklemeyecek ama yine de onu bir geziye götürebilirim. Nadir taşlarından bazılarını bulabileceği bir yere. Hatta bunu bir iş gezisiyle birleştirebilirim, böylece işlerimde çok geri kalmam.

Sequel, en büyük yapımlarımızdan biri olan Annie'nin Atina'daki çekimlerine bir ay içinde başlayacak. Yapım ekibinin yarısını finanse eden Yunanistan Turizm Kurulu, daha fazla yan dizi oluşturmak için beni toplantılara davet ediyor. Maura ile birkaç günlüğüne Yunan adalarına uçabiliriz. O porfirini alabilir, ben de büyük isimlerle görüşürken o da günlerini Atina'daki sanat müzelerinde geçirebilir.

"Beau, haklı olabilirsin," diye kabul ediyorum.

Elini kulağının etrafına kapatıyor. "Affedersiniz? Tekrar söyleyebilir misiniz?"

Onu görmezden geliyorum. "Gelecek hafta Atina'da işim var. Yolda Maura'yı Paros'a götürüp taşlarını almasını sağlayabilirim."

"Ne kadar romantik," diyor Nate alaycı bir şekilde.

"Eşinizi sürekli iş seyahatlerinize götürüyorsunuz."

Ağzı seğiriyor. "Ona çiçek aldığım ve aklını başından alacak şekilde onunla seviştiğim geziler."

"Yani bu mu aşk?" Düşünceli görünen Beau'ya sertçe baktım.

"Sanırım çiçeklerin türüne ve sevişme şekline bağlı."

"Yani eğer Maura ile gül yapraklarından oluşan bir yatakta sevişirsem ve sonra bir iş toplantısına gidersem, sizin romantizm kriterlerinizi karşılamış olur muyum?"

"Hayır. Konu aşka gelince, senin umutsuz vaka olduğundan oldukça eminim." Beau içini çekti. "Gerçi karının da romantik bir yanı yok. Maura, ona bir taş ocağında süslü bir taşla evlenme teklifi etsen muhtemelen mutlu olurdu."

Luke, "Ryan o lanet olası kazağı yakana kadar hiçbir şey beni mutlu etmeyecek," diye yakınıyor. "Ona bakmaktan bıktım."

"Ah, sana göstermeyi unuttum!" Ryan hızla ayağa kalkıp ışıkları indirdi. "Karanlıkta parlıyor."

Beau homurdanarak, "Onun bir kız arkadaşı olduğuna inanamıyorum, benim yok," dedi.

BEN ÇATI KATINA DÖNDÜĞÜMDE MAURA STÜDYOSUNDAYDI, YERDE bağdaş kurmuş oturmuş, elinde bir fırça tutuyordu. Önündeki tuval koyu

mavi bir boyayla yıkanmıştı ve üzerine daha küçük bakır parçaları ekliyordu.

Kapı çerçevesine vuruyorum. "Bir dakikanız var mı?"

Bana gülümsedi. "Bilmiyorum. Takvimime baktın mı?"

İçimden bir ah çektim. Karımın takvimi işlevsel olarak işe yaramaz. Ortak takvimimizden otomatik olarak eklenen mor renkli boşluklar dışında, neredeyse hiç bir şey eklemeye zahmet etmiyor.

"Takviminizde önümüzdeki haftanın tamamında boş olduğunuz yazıyor. Bu doğru mu?"

Başını salladı. "Yapmam gereken birkaç resim var ama herhangi bir son teslim tarihim yok. Neden?"

"Gelecek hafta Yunanistan'da birkaç toplantım var. Benimle gelmek isteyebileceğinizi düşündüm."

"Gerçekten mi?" Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Beni iş gezisine mi götürmek istiyorsun?"

Ağırlığımı değiştiriyorum. Belki de bu fikir ona cazip gelmiyor. Sorduğum şekil, sanki onu da yanıma davet ediyormuşum gibi geldi. "Evet. Ben çalışırken sen de bensiz gezebilirsin, ama birkaç gün adalarda kalmayı düşündüm. Aradığın taşların bazıları Yunanistan'dan, değil mi?"

"Yunan porfiri," diye fısıldadı.

"Pekala. Sizin için birkaç tane temin edebiliriz, ayrıca gözünüze çarpan başka taşlar da olabilir. İlgileniyor musunuz?"

"Evet!" diye patladı, bir saniye bile düşünmeden. "Evet, kulağa harika geliyor. Çok isterim. Yani, beni de yanınızda götürmenizde sakınca yoksa."

Gözlerinin parıldaması göğsümü sıcaklıkla dolduruyor. Karımı mutlu etmek çok kolay. Ona kahve getirmeyi hatırlamak bile gülümsemesine yetiyor. Ama onu bu kadar mutlu eden o doğru hareketi bulmanın verdiği o tatmin edici hissi keşke şişeye doldurup uzun iş günlerim için saklayabilseydim.

"Hiç sakıncası yok."

James, "Özel jetle seyahat edeceğimizin farkındasın," diyor. "Birden fazla bavul alabilirsin."

Kapı eşiğinde durmuş, yatağın üzerindeki katlanmış kıyafet yığını ayıklamamı izliyor. Gardırobumdan tüm yazlık kıyafetleri çıkardım ve pantolon, gömlek ve elbise olarak ayırdım. Şimdi, tek bir bavula ne koyacağıma karar vermeden önce seçeneklerimi azaltıyorum.

"Gerekenden fazla eşya paketlemeyeceğim," diye açıklıyorum. "Sadece bir haftalığına gideceğiz."

"Ama eğer seçenekleriniz olsun istiyorsanız, kimse sizi durduramaz. İsteddiğiniz kadar eşya getirin. Uçak yüz bavul alabilir."

"Buraya jetinizin büyüklüğüyle övünmeye mi geldiniz?" diye soruyorum, kaşlarımı muzipçe oynatarak.

"Size akşam yemeği için birkaç elbise hazırlamanızı hatırlatmak için buradayım."

Yatağımın üzerindeki elbise yığına işaret ediyorum. "Senden çok öndeyim. Bavul hazırlamayı biliyorum, biliyorsun."

Doğrusunu söylemek gerekirse, çok fazla seyahat etmediğim için bavul hazırlama konusunda pek tecrübem yok. Gençken babam beni birkaç kez kendi iş seyahatleri için Londra ve New York'a götürdü, ancak bunu ancak Dr. Markovic tarafından onaylanmış kalp uzmanları bulduktan ve onlara durumum hakkında bilgi verdikten sonra yaptı. Seyahat boyunca güvende olduğumdan emin olmak için onlara çok yüksek bir meblağ ödedi.

Bu sefer, yanımda onaylı bir doktor olmadan seyahat ediyorum. Paros'taki 7/24 hizmet veren bir tıp merkezinin adını ve numarasını alarak kendi araştırmamı yaptım. Atina'nın kendisinde mükemmel bir hastane var, ancak bir kalp uzmanından bu kadar uzaklaşmak biraz riskli.

James'e sorsam, eminim ki bizimle birlikte seyahat edecek özel bir doktor tutardı, böylece her zaman ulaşılabilir biri olurdu. Bu en akıllıca hareket olurdu. Yara izimi gördü -en azından bir kısmını- bu yüzden sağlık sorunlarım olduğundan şüpheleniyor olmalı.

James hâlâ kapı eşiğinde duruyor. Ona sorgulayıcı bir bakış atıyorum. "Ne?"

"Taylor'ın seyahat programımızla ilgili e-postasını aldın mı?"

Başımı salladım. "Her zamanki gibi çok titizdi. Ancak renk kodlu olmaması biraz hayal kırıklığı yarattı."

"Notu ileteceğim." James gülmüyor ama sesindeki mizahı duyabiliyorum. "Menüleri gördün, değil mi? Herhangi bir market alışverişi talebi gönderdin mi?"

"Benim için sorun yok. İki farklı günde souvlaki gördüm, bu yüzden mutluyum."

"Ve Atina'daki toplantılarımın şu durumla çakışacağını gördünüz—"

"James," diye sözünü kestim. "Taylor'ın uzun ve karmaşık cümleler kurmayı sevmesine rağmen, tüm e-postaları iyice okudum. Hazırlıklıyım. Hazırlıklı olmasam bile, biraz doğaçlama yapabilirdik."

"Kendiliğinden," diye tekrarlıyor, sanki bu kelimeyi ağzında tutmak fiziksel olarak rahatsız ediciymiş gibi.

"Evet, James. İşte o zaman fikrini değiştirirsin ya da işler planlandığı gibi gitmez ve doğaçlama yaparsın."

Kaşlarını çattı. "Ben doğaçlama yapmam."

"Güneş kremi, aspirin veya başka bir şey almayı unutursak ya da bir yerde patikada kaybolursak, sorun olmaz. Biz iyiyiz."

"En azından, plansız hareket etmenin bizi talihsiz yollara sürüklemesi ihtimaline karşı hastanelerin nerede olduğunu araştırdım," diye mırıldandı.

Başımı hızla kaldırdım. "Ne dedin?"

"Hastaneleri araştırdım. Acil bir durumda nereye gideceğimi bilmek iyi olur."

"Doğru." Beynimde rahatlatma ve belirsizlik birbirine karıştı. James'in tıbbi bakımı düşünmüş olması iyi. İlaçlarım işe yaramazsa veya bir şey olursa, bana bakacak birini bulabilir. Ama sıradan bir iş seyahati için

hastaneleri araştırır mıydı, yoksa bu benim yüzümden mi? Benimle ilgili bir sorun olduğundan mı şüpheleniyor?

James kapı aralığında kıpırdandı. "Neyse, ben de eşyalarımı toplamaya başlasam iyi olur."

"Tahmin edeyim. Yedi farklı takım elbise mi paketliyorsun?"

"Takım elbise giymenin nesi yanlış?"

"Bunlar pek de tatil kıyafeti sayılmaz," diye alay ediyorum. "İşte tam da rahatlama zamanın. Giymek için can attığın o zevksiz Hawaii gömleğini çıkar."

"Benim gardırobumda böyle bir şey yok," diyor küçümseyerek. "Gardırobum iş kıyafetleri ve spor giyimden oluşuyor, o yüzden onları yanıma alacağım."

"Hepsi bu olamaz. Kişisel bir alışveriş danışmanınız var, değil mi?" Başını sallıyor. "Size eksiksiz bir gardırop hazırlamamış olması imkansız."

"Kendi dolabımda ne olduğunu biliyorum."

"Bundan çok şüpheliyim. Bir bakayım." James'in odasına doğru yürüdüm ve dolabına girdim, o da arkamdan geldi. Daha önce hiç dolabına girmedigimi fark ettim. Her zengin adamın sahip olduğu, ama az kişinin değerini bildiği, iyi düzenlenmiş giyinme odalarından biriydi.

"Gördünüz mü?" diyor James, etrafı işaret ederek. "Hepsi takım elbiseli."

Çekmeceleri açmaya başlıyorum; tabii ki çekmeceler mükemmel bir şekilde düzenli. Çoraplar, spor tişörtleri ve şortları, iç çamaşırları, pijamalar...

"Aha!" diye bağırarak haki renkli bir şort çıkarıp zafer edasıyla havaya kaldırdım.

James'in kaşları çatıldı. "Bunlar nereden geldi?"

"Tatil peri anneniz. İşte tatil için rahat kıyafetlerinizin bulunduğu çekmeceniz." İçeriye işaret ediyorum. "Keten ve haki şortlar, hafif gömlekler, vs. Kişisel alışveriş danışmanınız sizi yarı yolda bırakmadı."

"Bu çekmece bunca zamandır burada mıydı?" Şüpheli bir ses tonuyla soruyor.

"Tanrıya şükür öyle, yoksa Yunan güneşi yünlü takım elbiselerinizi diri diri kuruturdu."

"Sıcak havalarda nasıl yaşayacağımı biliyorum," diye homurdanıyor. "Çokuluslu bir medya imparatorluğunun CEO'suyum. Kendi kendimi giydirebilecek yeteneğe fazlasıyla sahibim."

“Görünüşe göre öyle değil. Kendi dolabınızdaki çekmecelerde ne olduğunu bile bilmiyorsunuz.” Henüz açmadığım bir çekmeceyi işaret ediyorum. “Şunun içinde ne var?”

Düşünerek alt dudağını çimdikliyor. “Çoraplar?”

“Çünkü gerçekten iki ayrı çorap çekmecesine ihtiyacın var.” Çekmeceyi açıp şaşkınlıkla nefesimi tutuyorum. “Aman Tanrım.”

“Ne?”

Elimde minicik bir Versace tanga var. “Bu sizin iç çamaşırı çekmeceniz.”

James'in gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı. “Benim neyim?”

“Kişisel alışveriş danışmanınız size gerçekten eksiksiz bir hizmet sundu. Kendinizi en seksi hissetmeniz için ihtiyaç duyabileceğiniz her şey. Tangalar, ipek boxerlar, sabahlıklar... Aman Tanrım, James, bunu mutlaka denemelisin.”

Deri koşum takımını gösterdiğimde James'in yüzü şok edici bir şekilde kızardı. “Bu nereye takılıyor?”

“Omuzlarından tut. Hadi gel! Yardım edeceğim!”

Elimde koşum takımıyla ayağa kalktığımda, James üç uzun adım geriye attı. “Eşimin erkek deri koşum takımını nasıl takacağını nasıl bildiğini düşünmek bile istemiyorum.”

“Saçmalama, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Ama sen ‘kendini giydirebilecek kadar yeteneklisin,’ değil mi? Eminim ikimiz birlikte bir çözüm bulabiliriz.”

James kapının arkasından işaret ederek, “Dolabımdan çıkın,” dedi.

Koşum takımını çekmeceye geri attım ve yenilgiyi kabul edercesine ellerimi havaya kaldırdım. “Pekala. Koşum takımı yok. Ama en azından şu ipek boxerlardan birkaçını denemelisin. Çok yumuşaklar.”

“İç çamaşırlarımla ilgili tavsiyeleriniz için teşekkür ederim.”

Dolaptan çıkarken eli bileğimi kavradı ve beni durdurdu. “Bu yolculukla ilgili herhangi bir çekinceniz var mı?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani, gerçekten gitmek istediğinizden emin misiniz? Eğer herhangi bir tereddüdünüz varsa, burada kalmak isterseniz sorun değil. Sizi davet ettim çünkü istedim, ama hiçbir yükümlülüğünüz yok.”

Kafamı yana eğdim, şaşkınlık içinde. Bunun nereden çıktığına dair hiçbir fikrim yok. Daha az önce, tişörtlerimi ve çizim defterlerimi keyifle

paketliyordum. Acaba onun benim bir şeyden şüphe ettiğimi düşünmesine neden olacak bir şey mi söyledim?

Sadece omuz silkip geçiyorum. "Hayat çok kısa, hiçbir anını boşa harcamaya değmez ve ben her zaman Yunanistan'a gitmek istemişimdir."

James'in yüzündeki kaş çatması daha da derinleşti. Dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı, sonra başparmağıyla bileğimin iç kısmına dokundu ve elimi bıraktı.

"Öyleyse gidelim," diyor.

Odamıza geri dönerken, az önce yaptığımız konuşma konusunda emin değildim. James gezi hakkındaki fikrini mi değiştirdi? Kötü bir fikir olduğuna mı karar verdi ve iptal etmesini söyleyeceğimi mi umuyordu? Yoksa yara izimden sandığımdan daha mı şüpheleniyordu?

Saçlarımı parmaklarımla düzeltiyorum. Tanrım, ne kadar dağınık. James bu geziyi teklif ettiğinde çok heyecanlanmıştım. Yunanistan her zaman hayalimdeki yerdi ve sadece orada bulunan taşlara ulaşmayı çok istiyorum. Ama James gitmemi istemiyorsa, muhtemelen iptal etmek için bir bahane bulmalıyım.

Tam o sırada telefonumdan bir bildirim sesi geldi.

JAMES

Rahat ayakkabılar giyin. Çok yürüyeceğiz.

İçimden bir kahkaha attım. Kendi şortunu bile bulamayan adam bana bavul hazırlama tavsiyesi veriyor. Eğer iptal edeceğimi umuyor olsaydı muhtemelen bunu yapmazdı.

Dolaba gidip en yüksek topuklu ayakkabılarımı, yani sadece bir kez giydiğim ayakkabıları fotoğraflıyorum; çünkü ayaklarımda oluşan kabarcıklar buna değmezdi.

MAURA

Bunlar gibi mi?

JAMES

Bunlar ayakkabı değil, işkence aletleri.

MAURA

Eğer tanga iç çamaşırlarını paketleyeceğine söz verersen, onları burada bırakacağım.

JAMES

Kesinlikle hayır.

MAURA

Lütfen, rica ederim? Kalçalarınızda rüzgarın hissini çok seveceksiniz.

JAMES

Eğer tanga iç çamaşırımı yanıma alsaydım bile, rüzgarı kalçamdan koruyacak ikinci bir giysi daha olurdu.

MAURA

Eğer kendiliğinden bir şey yapmak istiyorsanız, hayır ;)

Yunanistan çıplak yüzmek için harika bir yer gibi görünüyor.

JAMES

Bir daha asla çıplak yüzmeyeceğim. Bir kere yeterliydi.

MAURA

NE ZAMAN ÇIPLAK YÜZDÜNÜZ???

JAMES

Bilgilendirilmesi gereken kişilerle paylaşılacaktır.

MAURA

Bunu bilmem gerek!

JAMES

Bunu sadece Luke biliyor ve asla kimseye söylemeyeceğine yemin etti.

MAURA

Seni çıldırtacağım.

JAMES

Asla.

Valizlerimi toplamaya devam ederken yüzümde hafif bir gülümseme belirliyor.

Maura, elinde bir bardak gazlı elma suyuyla deri döşemeli koltuğuna kendini bıraktı.

“Eskiden ünlüleri bu yüzden yargıladım ama haklıymışlar.” İçini çekiyor. “Özel jetle seyahat etmenin tek yolu bu.”

Gülerek, "Daha yatakları bile görmediniz. İnanın bana, uluslararası bir uçuşta bundan daha iyi bir gece uykusu asla uyuyamazsınız." dedim.

“Bu menü mü?” Önündeki masada duran küçük fildişi rengi kitapçığı eline alıyor. “Çok fazla seçenek var! Sanki restorandaymışız gibi.”

"Bazen sadece granola barlarla besleniyor olman, geri kalanımızın daha yüksek standartlara sahip olmadığı anlamına gelmiyor," diye bilgilendiriyorum onu, son dakika e-postalarını kontrol etmek için telefonumu açarken. "Halletmem gereken bazı işler var. Akşam yemeğimi de sen seçebilirsin."

"Hmm, üç farklı şekilde hazırlanan granola tam sana göre gibi görünüyor..."

Atina gezimizle ilgili görüşme talepleriyle ilgilenirken (Annie in Athens'in yıldızı Caroline Daniels, henüz 22 yaşında olmasına rağmen, hayatını konu alan bir biyografik film projesini bana sunmak istiyormuş) ve Maura da boş boş eskiz defterine çizimler yaparken, aramızda hoş bir sessizlik oluşuyor.

Uçuş görevlisi yaklaşıp kalkışa hazırlanmak için emniyet kemerlerimizi takmamızı istediğinde neredeyse başımı bile kaldırmadım. Ancak Maura,

Çizim defterini bırakır bırakmaz kaskatı kesildi. Uçak hareket etmeye başladığında, kolçakları o kadar sıkı kavradı ki, parmak boğumları bembeyaz oldu.

"Bir sorun mu var?" diye mırıldandım.

"Kalkıştan pek hoşlanmıyorum," diyor. Gözleri yanındaki pencereye değil, dümdüz ileriye sabitlenmiş durumda. "Endişelenme. Biliyorum, yakında bitecek. E-postalarına geri dön."

Telefonuma tekrar göz attım ama kelimeler bulanıktı, odaklanamıyordum. Maura'ya göz ucuyla bakıp gergin ifadesini ve duruşunu kontrol ettim. Uçak hızlanırken, altımızdaki pistin gürültüsüyle birlikte nefesleri kısa ve sıklaştı.

İçgüdüsel olarak elimi onun elinin üzerine koydum. O kadar gergindi ki elimi bile tutamadı. Uçak yerden kalkarken can simidi gibi kolaklara sıkıca tutundu ve havalanana kadar bırakmayı reddetti.

"Daha iyi mi?" diye soruyorum.

"Bir nevi." Elini benimkinin altından çekip eskiz defterine uzandı—umarım iyi bir işarettir. "Sanırım gemi yola çıktıktan sonra sinirlerim yatışacak. Sadece zorlu kısımlar bunlar, anlıyor musun?"

Kabin görevlisi su, viski ve gazlı elma suyu dolu bir servis arabasıyla geldi. Bardaklarımızı otomatik olarak doldurdu. "Hazırsanız, yemek siparişlerinizi şimdi alabilirim," dedi neşeli bir şekilde. "Kaptanımız yaklaşık bir saat içinde türbölans bekliyor, bu yüzden hizmeti aksatması ihtimaline karşı yemeklerinizi önceden hazırlamak istiyorum."

"O kadar aç değilim," diyor Maura. Kaşlarını çatıyorum. Kalkıştan hemen önce, havayolu aşçısının hazırladığı tüm seçeneklere bakarken çok heyecanlıydı. Kahretsin, türbölans onu gerçekten rahatsız ediyor.

"Biraz dilimlenmiş meyve, peynir ve kraker alalım lütfen," diyorum. Umarım bu, Maura'nın midesini yatıştırmaya yardımcı olur.

Hostes gittikten sonra Maura, çizim defterini önünde açık bırakır. Kalemi elinde hareketsiz durur, bakışları önünde sabitlenmiştir. Şimdilik onu sıkıştırmayacağım. Artık savunmasız hissettiği bir anda sorgulanmaktan ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Ona verebileceğim en iyi şey sessizlik.

Yemeklerimiz geldiğinde Maura neredeyse hiç tadına bakmadı. Fransız peynirlerine olan zaafıma rağmen, sunumu ben de pek iştah açıcı bulmadım.

Uçağın hareketleri yavaş yavaş yumuşaklıktan düzensizliğe doğru değişiyor. Özellikle sert bir sarsıntı, viski bardağımın masadan düşmeden

önce onu yakalamama neden oluyor. Maura'dan boğuk bir ses geliyor, sanırım bir inilti.

Kabin görevlisi bir sonraki sefer yanımıza geldiğinde yüzündeki gülümseme gerginleşmişti. "Pilot, türbülans geçene kadar yerimde oturmamı istedi," dedi. "Bu yüzden maalesef bir süreliğine hizmete ara vermek zorundayım."

Başımı salladım. "Elbette. Teşekkür ederim."

Ön bölüme doğru yürürken dengesini sağlamak için elini bölme duvarına dayıyor, ancak uçak sallanıyor ve kapıyı kapatırken neredeyse dengesini kaybediyor.

Karıma şöyle bir baktım. Maura'nın gözleri sıkıca kapalıydı ve dişlerini sıkarken çenesindeki bir kasın seğirdiğini görebiliyordum. Elini tuttum.

"İyi misin?" diye mırıldandım.

Başını hafifçe sallıyor, ama bu açıkça gerçek duygularını yansıtmıyor.

"Türbülانstan hoşlanmıyor musunuz?" diye soruyorum.

Yutkunurken boynu hafifçe sallandı. "Görünüşe göre değil. Çok fazla uçmuyorum. En son böyle bir türbülانsla karşılaştığımda on iki yaşında olmalıyım. Bunun geçeceğini sanıyordum ama..."

Kahretsin. Tecrübeli bir yolcu olduğunu sanıyordum. Onun gibi zengin çoğu insan, çocukluklarından beri tatil için uçakla seyahat ediyor. Bunu daha sonra ona sormam gerekecek. Şu anda, aklını başka şeylere yönlendirmenin bir yolunu bulmalıyım. Türbülان benim bile özgüvenimi sarsacak kadar güçlü, oysa ben iş için yüzlerce kez uçtum. Maura'nın tecrübesizliğiyle, bu kadar korkmasına şaşmamalı.

Başparmağımla parmak boğumlarını okşadım. "Sorun yok, iyiyiz," diye onu temin ettim. "Pilotum en iyi pilotlardan biri ve beni daha önce de birçok kez bu tür türbülانslardan geçirdi. Göründüğünden daha tehlikeli."

"Bunu kafamda biliyorum. Ama kendimi ikna etmek zor, anlıyor musun?"

Evet. "Peki ya... biraz dikkat dağıtıcı bir şey?"

"Ne gibi?" Gözleri hâlâ sıkıca kapalı, eli kolçakta sıkıca kenetlenmiş.

"Sana Beau'nun beni neredeyse tutuklattığı zamanı anlatsam?"

Tek gözü aralanıyor. "Dinliyorum."

"Anne babamın ölümünden hemen sonra olmuştu ve ne yapacağımı bilemiyordum. Sequel'i kurma fikrini aklımdan geçiriyordum ama henüz tam olarak karar vermemiştim. Birkaç üniversite dersini uzaktan takip ettim

ama kendimi kaptırmamıştım. Hayatımda hiç bu kadar kaybolmuş hissetmemiştim.”

Doğrusu, o zamanlar yataktan kalkmak neredeyse imkansızdı. Eğer o adamlar beni dışarı sürüklemeselerdi, belki de hiç evden çıkmazdım.

"Özür dilerim," diyor Maura sessizce.

Başımı sallayarak konuyu geçiştirdim. "Belediye başkanının Cadılar Bayramı bağış toplama galasına gizlice girmeye karar verdiğimiz zamanki ruh halimi anlatıyorum sadece."

Omuz silkerek, "O kadar da kötü değil. Muhtemelen galaya davet edilmişsindir." dedi.

"Doğru. 300 filmdeki Gerard Butler kılığına girerek davet edilmedim."

"Bekle. Yani peştamal ve kırmızı pelerinle olan mı?"

"Kesinlikle."

"Bir gala gecesine."

"Doğrusu, Cadılar Bayramıydı. Çoğu insan kostüm giymişti."

"Evet, muhtemelen maske ve önlük giyerler ya da smokin giyip James Bond olduklarını söylerler. Kimse çıplak gitmez!"

"Çıplak değildim. Peştemal giymiştim, hatırlıyor musun?"

Maura'nın kıkırdaması, uçağın tekrar sarsılmasıyla kesildi. Elinin terli olduğunu hissettim ve daha sıkı sıktım.

"Sadece kostümler olsaydı belki de paçayı kurtarabilirdik," diye devam ediyorum. "Yaşlı misafirler şikayet etti, ama bazı misafirler daha... ilgiliydi."

"Martini ve Xanax içen eşler," diye fısıldadı. "Onları çok iyi hatırlıyorum."

"Aynen öyle. Kocaları bakmadığı zamanlarda gözlerine kestirecek birkaç genç adam buldukları için mutluydular. Ne yazık ki, Beau tesadüfen belediye başkanının on dokuz yaşındaki kızıyla sohbet etmeye başladı. Lisede aynı sınıftaydılar ve olaylar gelişti..."

"Hayır," diye nefes nefese kalır Maura. "Söyle bana, o yapmadı—"

"Elbise dolabındaki kılıcına bakmasına izin mi verdi? Elbette verdi. Beau'nun... buna pervasız bir yanı diyelim. Yakalandılar, çılgınlıklar yükseldi, davalar açıldı, polis çağrıldı. Beklendiği gibi şeyler oldu."

"Vay canına. Keşke babamın beni sürüklediği balolarda da böyle şeyler olsaydı," diyor başını sallayarak. "O kadar sıkıcıydılar ki. Sadece bir kere konuşmaya değer birini bulabildim."

"Ah?"

"Bir çocuktu. Belki on ya da on bir yaşlarındaydı. Babam, resim çizmek için masanın altına oturduğum için beni ceza olarak bir depoya kilitlemişti ve bu çocuk birdenbire... ortaya çıktı..."

Göğsümde bir şeyler kıpırdanıyor. Bulanık ve yarım yamalak bir anı.

Maura, nostaljik bir tonda, "Bana biraz tatlı getirdi," diye devam ediyor.

"Ve portakal sodası. Bir süre benimle oturdu. Sanatıma gerçekten bakan ilk kişiydi, biliyor musunuz? Yani onu ciddiye alıyordu."

Uçak sarsılıyor ve o elimi daha sıkı tutuyor. Ben de sıkıyorum ama aklım başka yerlerde. Atlar. Bir depo. Mutfaktan gelen pasta.

Olamaz.

"Sonunda ailesi onu almaya geldi," diyor Maura. "Annesi hayatımda gördüğüm en güzel kadındı. Ve babasının ona bakış şekli..." Sözünü yarım bırakıp başını sallıyor. "Daha önce hiç böyle bir sevgi görmemiştim. Gerçek hayatta hiç. Bazen onları düşünüyorum. Umarım o çocuk da onu böyle seven birini bulmuştur."

Boğazım düğümleniyor. Bir şey söylemeliyim. Ona anlatmalıyım.

Ama uçak tekrar sarsıldı, Maura'nın yüzü solgunlaştı ve o an geçti.

"Ama neyse, Beau ile ilgili hikayeye geri dönelim—tutuklanmaktan nasıl kurtuldun?"

Omuz silktim. "Başka nasıl olabilir ki? Belediye başkanının seçim kampanyası fonuna yüklü bir çek yazıp, Beau'yu kızından her zaman elli metre uzakta tutacağımıza dair söz vererek."

"Tahminimce Beau o sözlerini tutmadı."

"Tabii ki hayır. Dikkatsizliği işte. Ertesi hafta, kızının yatak odası penceresinden atlarken ayak bileğini burktu. Bir ay koltuk değnekleriyle dolaştı ve iki ay boyunca ağrıdan şikayet etti."

"Dur artık." Karnını tutarak kahkaha attı. "Ciddi söylüyorum, kalkıştan beri tuvalete gitmem gerek ama tuvalete yürümeye korktum. Eğer gülmeye devam edersem, deri koltuklarınızı profesyonelce temizletmek için para ödemek zorunda kalacağım."

"Türlü dîner dinmez, karşıya geçmene yardım edeceğim," diye söz veriyorum.

"Teşekkür ederim, ama kendi başıma yürüyebileceğime oldukça eminim."

"Seni ben yürütüyorum çünkü ikinci bir burkulmuş ayak bileği vakasıyla vicdan azabı çekmek istemiyorum," diyorum ona. Umarım bunu

bir şakaya bağlamak, durumu kabullenmesini sağlar çünkü onu asla tek başına bırakmayacağım.

Gözlerini devirdi. "Çok buyurgan."

"Bunu artık bildiğini sanıyordum."

"Şimdi her şey yolunda mı sizce?" diyor, nispeten sakin geçen birkaç dakikanın ardından.

"Evet." Onu ayağa kaldırdım ve belinin alt kısmına elimi koyarak arka banyoya doğru yönlendirdim. Hemen, onu yürütmekte ısrar ettiğime sevindim, çünkü bacakları hafifçe titriyordu. Dengesini sağlamasına yardımcı olmak için diğer elimi dirseğine koydum, ipek bluzunun yumuşaklığı tenime değiyordu.

"İçeri benim peşimden gelmeyeceksin, değil mi?" diye soruyor kapıyı iterek açarken.

"O kadar da kontrolcü değilim." Yakındaki bir sıraya oturuyorum. "Ama ne olur ne olmaz diye, işiniz bitene kadar bekleyeceğim."

Koltuklarımıza geri dönerken uçak sakinliğini koruyor. Birkaç dakika sonra, hostes bize kahve veya çay ikram etmek için dışarı çıkıyor. Türbülans olmasaydı, Maura tekrar elimi tutmazdı ve o kitap okurken ben de onun yüzünü profilden incelerken aramızda gergin bir sessizlik oluşurdu. Bana bir sonraki galaya geleceğine söz veren ama hiç gelmeyen o küçük kızı görmeye çalışıyordum.

Göğsüm sıkıştı ve Maura kaşlarını çatarak bana soru dolu bir bakış attığında, düşüncelerimi tahmin edemeden boğazımı temizleyip başka yöne baktım.

Bu anıyı bir kenara bırakıyorum ve göğsümdeki o derin, kemiklerime işlemiş hissin de onunla birlikte kilitlenmesini umuyorum; nabzım yavaşlayana kadar kolçakları sıkıca tutuyorum.

Öğleden sonra güneşi, beyaz Yunan çatılarını sıcak, sarımsı bir renge büründürüyor ve mavi gökyüzünü daha da yoğun hale getiriyor. Uçaktan yeni indik ama adaların muhteşem manzarasına o kadar kapıldım ki tekrar içeri girmek istemiyorum. Keşke James'in ellerini tutup onu havaalanı çıkışına kadar sürükleyebilseydim. Bacaklarımız yorulana kadar yürüyebilir, her yeri keşfedebilirdik.

Ne yazık ki, James'in aklında tek bir hedef var: pistte bekleyen şık siyah araba.

"Hadi gel," diyor gözleri telefonunda. "Doğrudan villaya gidelim. Ben yapımcılarımdan biriyle görüşme yaparken sen eşyalarını yerleştirebilirsin. Sonra personel akşam yemeğimizi hazırlamış olur ve yarınki yürüyüşümüzden önce erken yatabiliriz."

Kaşlarımı çatıyorum. "Akşam yemeğine çıkmayacak mıyız?"

"Gerçekten de dinlenmeli ve uykumuzu telafi etmeliyiz."

Şehir arabasının şoförü arka kapıyı açtı. James başıyla onay verdikten sonra arka koltuğa bindi. Ben hemen binmeyince, beklentiyle bana baktı.

"Personel valizlerimizi getirecek," diye açıklıyor. "Beklememize gerek yok."

İçimden bir ah çektim. "Pekala."

Tatilde bile James'in programına bağlı kalacağını tahmin etmeliydim. Daha birkaç gün önce bana spontane olmadığını söylemişti. Tatil

kıyafetlerini bile giymemiş; hâlâ takım elbise, gömlek ve kravat takıyor. Bu da keyfimizin bir programa bağlı olduğunu bir kez daha hatırlatıyor.

Arabamız adanın kıvrımlı yollarında sorunsuz bir şekilde ilerliyor. James'in gözleri telefonuna kilitlenmişken, ben de muhteşem manzarayı seyreliyorum. Yunan adalarının fotoğraflarını daha önce görmüştüm ama hep Photoshop'la düzenlenmiş olduklarını varsaymışım. Gökyüzü ve binaların bu kadar yoğun bir mavi ve beyaz kontrastı olamayacağını düşünmüştüm—ama yanılmışım. Kontrast, beyaz badanalı evlerin üzerinde kıvrılan parlak begonviller sayesinde daha da güzelleşiyor. Ara sıra, uzakta Ege Denizi'nin parıldadığını görebiliyorum.

Havaalanından villamızın hemen dışındaki köye arabayla kısa bir yolculuk. Köy sokaklarından geçerken araba yavaşlıyor. Gözlerim hevesle kerpiç evleri, küçük kubbeli kiliseleri, Arnavut kaldırımlı sokakları inceliyor.

Arabamız duruyor, bir kadın gerçek eşeğini karşıya geçiriyor ve ben de hemen ileride minik bir kafe görüyorum. El boyaması tabelaları ve farklı metal sandalyeleri o kadar şirin ki, kendimi tutamıyorum.

"Arabayı durdurun!" diye nefes nefese bağırdım.

James'in başı hızla yukarı kalktı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, sadece orada bir kahve içmek için durmak istiyorum." Kafeyi işaret ettim ve kaşlarını çatı.

"Vaktimiz yok, Maura."

"Lütfen? Çabuk olacak."

Yalvaran yüz ifademi inceliyor ve içini çekiyor. "Bu programda yok."

"Biliyorum. İşte bu da onu heyecanlı kılan şey."

"Programdan sapmayı heyecan verici bulmuyorum. Aksine, stresli buluyorum."

"James. Yunanistan'dayız. Balayıdayız. Eğer burada programdan sapamıyorsanız, nerede sapabilirsiniz ki?"

Bir an sessiz kalıyor. "Kafe gerçekten de hoş görünüyor..."

"Bu... bu, haklı olduğumu kabul ettiğiniz anlamına mı geliyordu?"

"Kafenin güzel görüldüğünü kabul ediyordum. Abartma."

Dudaklarımı fermuarla kapatıyormuş gibi yapıyorum.

"Arabayı durdurabilirsiniz," diye emretti şoföre ve ben neredeyse arka koltuktan fırladım.

Güneşin sıcaklığı tenime işliyor ve yanımda açan mor renkli ağacın kokusu duyularımı canlandırıyor. Burası umduğum her şeyden daha fazlası.

Kafenin kapısını açtığımda bir zil sesi duyuyorum. İçerisi küçük, vitrinde pastalar ve tezgahın arkasında bir kahve barı var. Duvara tebeşirle yazılmış menü Yunanca ve ne yazdığına dair hiçbir fikrim yok. Hemen önümdeki sırada bekleyen müşteriler, tezgahın arkasındaki kadınla Yunanca sohbet ediyorlar. Neyse. Eğer o da menüde ne olduğunu söyleyemiyorsa, sanırım rastgele bir yere işaret edip çok acı bir şey olmamasını umacağım.

Diğer müşteriler ayrıldıktan sonra, ben kasaya geçiyorum.

"Merhaba, İngilizce konuşuyor musunuz?" diye soruyorum.

Tezgahın arkasındaki kadın başını salladı. "Evet. Nasıl yardımcı olabilirim?" Sesinde hafif bir aksan vardı.

"Karamel latteye benzeyen ama kafeinsiz bir içeceğiniz var mı?"

Gülümsüyor. "Bir Freddo Espresso almalısın. Soğuk kahve ve tatlı süt."

"Kafeinsiz kahve yapabilirseniz, mükemmel olur," diyorum mutlulukla.

"James, sen ne dersin?"

"Ne önerirseniz onu alırım," diyerek birkaç euro uzattı.

Kadın içeceklerini hazırlarken, James daha fazla e-postaya cevap vermek için telefonuna geri döndü. Ben de bu fırsatı değerlendirip kafenin etrafına göz attım. Dar ve samimi bir yerdi, her masa acele etmeden içeceklerinin tadını çıkaran yerlilerle doluydu. Bir grup genç kız, rengarenk pembe tablonun önünde birbirlerinin fotoğraflarını çekiyordu. Arkadaki bir masada, boş kahve fincanlarıyla çevrili dört yaşlı adam iskambil oynuyordu. Sanırım bu masa onların ofisi gibiydi, günlerini gençlik anılarını paylaşarak geçiriyorlardı.

Ön pencerenin dışında, uzun beyaz bir elbise giymiş bir kadın kızıyla el ele yürüyor. Göğsümde mutluluk ve özlemin karışımı bir acı hissediyorum. İşte ben de kendim için bunu istiyorum: Çocuğumla dışarıda yürüyüş yapabileceğim bir öğleden sonra.

James'in koluna dokunuyorum. "Benimle birlikte villaya dönmenizde bir sakınca var mı?"

Telefonundan başını kaldırıp kaşlarını çatı. "Ne?"

"Biliyorum, katılmanız gereken bir toplantı var, ama ben de biraz köyü keşfetmek istiyorum. Belki birkaç saat içinde arabayı gönderip beni alabilirsiniz. Burada sadece birkaç günümüz var, bu yüzden tadını çıkarmak istiyorum."

"Hayır," diyor, telefonuna bakıp yazmaya devam ederken.

Ağzım açık kaldı. "Ne demek hayır? Bu benim de tatilim. Sadece sen ___"

Beni durdurmak için elini kaldırdı. "Demek istediğim şu ki, toplantımı iptal edebilirim. Daha sonra Zoom üzerinden yapabiliriz."

Dudaklarımın kenarında hafif bir gülümseme belirdi. "Yani benimle mi geliyorsun?"

"Eğer sakıncası yoksa."

Kolumu onun koluna takıyorum. "Tercih edilen yöntem bu."

Freddo Espresso'm tam da umduğum gibi lezzetliydi, tatlı ve köpüklüydü. Küçük taş döşeli sokaklarda dolaşırken mükemmel bir ferahlatıcıydı. Bir blok kadar ilerledikten sonra vitrinlerinde seramik eşyalar bulunan minik bir dükkan gördüm.

"Hadi içeri girelim!" diye neşeli bir sesle kocamı kapıya doğru çekiştirdim.

İçeri girdiğimde, onlarca rafta el yapımı seramik parçalarla dolu olduğunu görüyorum. Muhteşem ama kullanışlı yemek takımları olduğu gibi, minik, tuhaf heykeller de var; açıkça modern, geleneksel değil. Yaşlı bir kadın arka odadan çıkıp dokunduğum her parçayı ağır aksanlı İngilizceyle açıklıyor. Sanki her fincanın, her vazonun bir hikayesi var. Bu, bu kasabada doğmuş yaşlı bir adam tarafından yapılmış ve Atina'ya taşınan kızı tarafından sırlanmış. Bu tabaklar aynı şekilde, aynı aile tarafından iki yüz yıldan fazla bir süredir yapılıyor. Bu fayanslar, yıkılmadan önce yerel bir kiliseden alınmış ve genç bir sanatçı tarafından yeniden boyanmış.

En sevdiğim parça, satış görevlisinin bizzat şekillendirip fırınladığı, üzerinde minik balık pulları ve kıvrımlı bir deniz kızı figürü oyulmuş büyük, kobalt mavisi bir kase. James kadına kredi kartını veriyor ve kadın da onu onun için paketliyor.

"Teşekkür ederim," dedim ona, köye geri dönerken beline kolumu dolayarak. "Kaseyi çok sevdim."

"Sanırım bugün sana alacağım son şey bu olmayacak," diyor sesinde bir espriyle.

Bu konuda haklı. Şans eseri, yürüyüşümüze köyün sanat bölgesinde başladık. Her sokakta dikkatimi çeken birçok dükkan var. Başta, James'i bu kadar sık durdurduğum için biraz kötü hissettim. Vitrininde rengarenk eşarp yığınları olan bir giyim mağazasına girmeyi neredeyse atlayacaktım. Beni durduran James oldu.

"O pembe eşarba baktığını gördüm," diyor neredeyse suçlarcasına.

Omuz silkerek, "Güzel," dedim.

"Ama durup onu almak istemezsin."

"Cat için güzel bir hediye olurdu ama benim ihtiyacım yok."

Beni dükkanın kapısına doğru çekiyor. "Hadi gel. Acelemiz yok."

"Peki ya senin programın?" diye sormadan edemedim.

"Sanırım Ege Denizi'ne düştü ve boğuldu," diye şaka yapıyor.

Beğendiğim her şeyi James şikayet etmeden alıyor; uçuş uçuş mavi bir yazlık elbiseden, elim kadar büyük taze bir baklavaya kadar. Ayrıca her şeyi taşımakta ısrar ediyor ve bana tüm hafta spor salonuna gitmeyeceği için benim yük taşıyıcım olmanın onun yerine geçecek bir egzersiz olacağını söylüyor. Sekizinci alışveriş poşetini de doldurduktan sonra—bu sefer küçük bir dükkanda bulduğum küçük oniks parçalarıyla dolu—kibarca geri dönüp arabaya gitmemizi öneriyor.

"Keşke bunu her gün yapabilseydim," diye içimden geçirdim.

"Alışverişi mi gideyim? Gidebilirsin."

Başımı sallıyorum. "Mesele alışveriş değil. Mesele keşfetmek. Evde asla karşılaşamayacağım insanlar; onların hikayeleri, sanatları... Sanki bir boya paletine yeni bir renk eklemek gibi."

"Yani daha çok seyahat etmek mi istiyorsunuz?"

"Keşke her şeyden daha fazlasına sahip olabilseydim. Daha çok yer, daha çok deneyim, daha çok insan. Ve onları sadece görmek istemiyorum, onların da beni deneyimlemesini istiyorum. Gittiğim her yere kendimden küçük bir parça bırakmak istiyorum, böylece ardımda bir şeyler bıraktığımı bileyim." Başımı sallıyorum. "Sanırım bu hiç mantıklı değil."

"Evet." Bir an tereddüt ediyor. "Bazen, anne babamın ünlü olmasının bir şans olduğunu düşünüyorum. Birçok insan onları tanıyordu, ya da en azından tanıyormuş gibi hissediyordu. Şimdi aramızdan ayrıldılar, ama onların anılarını yaşatmakla sorumlu olan tek kişi ben değilim."

"Devam filmi onların fikriydi, değil mi?" diye soruyorum ve o da başını sallıyor. "Yani bir bakıma, onların hayalini daha da fazla paylaşıyorsunuz, neredeyse Kanada'daki her eve taşıyorsunuz."

"Evet." Sadece tek bir kelime, ama onu söyleme şekli çok büyük bir anlam taşıyor. Sanki daha önce hiç kimse bunu anlamamış gibi. Acaba bu doğru mu?

Hayır, bunu hayal ediyor olmalıyım. Eminim bunu daha önce en yakın arkadaşlarıyla konuşmuştur. Sadece bana anlatmak için saklamazdı.

Arabaya geri döndüğümüzde, güneş iyice alçalmış ve gökyüzü altın ve pembe çizgilerle kaplanmıştı. Şoför, James'in çantalarını kamyona indirmesine yardım ettikten sonra villaya doğru kısa bir yolculuğa başladı.

Binayı görür görmez aşık oldum. Denizin yükseklerinde yer alan yapı, beyaz sıvası ve mavi panjurlarıyla bir deniz kabuğuna benziyor. Zeytin ağaçlarıyla çevrili güzel bir avluya giriyoruz ve küçük bir çeşmenin önüne park ediyoruz.

Kapıda bizi omuz hizamda, ufak tefek, yaşlı bir Yunan kadın karşılıyor. Şoför, kadının evin hizmetlisi ve aşçısı olduğunu ve tek kelime İngilizce bilmediğini söylüyor.

Ne James ne de ben Yunanca bilmiyoruz, ama bu durum hizmetçinin bize evi gezdirirken uzun uzun konuşmasını engellemiyor. Bizi serin taş zeminli ve geniş bir terasa ve sonsuzluk havuzuna bakan cam pencereli büyük, açık bir oturma odasından geçiriyor. Koridordan mutfığa doğru işaret ediyor, ama oraya gitmemizi mi yoksa yolundan çekilmemizi mi istediğini anlayamıyorum.

Turunu yatak odamızda bitiriyor. Oda devasa, James'in evdeki odasının rahatlıkla iki katı büyüklüğünde. Odanın bir ucunda, pencereye bakan ve çizim yapmak için mükemmel olacak küçük bir masa bulunan küçük bir oturma alanı var. Diğer ucunda ise beyaz çarşafarla kaplı devasa bir yatak bulunuyor. Sürgülü cam kapılar, daha önce gördüğümüz terasa açılıyor. Buradan, uzun bir çalı sırasının havuzu ve terası mutfaktan görünmesini engellediğini görebiliyorum. James ve ben bolca mahremiyete sahip olacağız.

İster istemez, eğer insan böyle biriye, tam da böyle bir yerde aşık olabileceğini düşünüyorum.

Hizmetçi, büyük bir gardırobun hemen yanına bıraktığımız çantalarımızı işaret ettikten sonra, kapıyı arkasından kapatarak bizi yalnız bırakıyor.

Büyük yatağa şöyle bir göz atıyorum. James ve ben daha önce hiç birlikte uyumamıştık. Tabii ki, hizmetçi bizim karı koca olarak birlikte kalacağımızı varsayardı, ama biz öyle değiliz.

"Burada kalmamı gerçekten istiyor musunuz?" diye soruyorum.

James kaşını kaldırdı. "Başka nerede kalacaktın ki?"

"Bilmiyorum, misafir odası falan olabilir."

"Bunu mu istiyorsun?"

Yüz ifadesi anlaşılmaz. Benimle yatmak isteyip istemediğinden veya sadece umursamaz olup olmadığından emin değilim. Ne istediğini anlamaya çalışarak gözlerini ve ağzının şeklini inceliyorum.

Sonunda "Hayır," dedim. "Seninle kalmak istiyorum."

Gözleri zevkle parlıyor. "Güzel."

Odanın içinde dolaşırken, her şeyi içime sindirirken beynimde kan dolaşımı hızlanıyor. Bugün heyecan vericiydi ama aynı zamanda yorucu da. Keşfetmek, dışarı çıkıp terasın kenarından aşağıya bakmak için can atıyorum ama çok yorgunum ve fazlasıyla terledim.

"Duş almaya gidiyorum," dedim James'e.

"Güzel. Birkaç e-postayı kontrol etmem gerek." Ceketini çıkarıp kravatını gevşetti, sonunda olabildiğince rahatlamaya hazırды.

Duş muhteşem, sıcak, buhar dolu ve su basıncı o kadar güçlü ki cildim masaj yapılmış gibi hissediyor. Mutlulukla yüzümü suya çeviriyorum ve uçak kokusunu ve köy sokaklarındaki tozu yıkayıp götürüyor. O kadar rahatlatıcı ki, dikkatli olmazsam ayakta uyuyakalabilirim.

Sonunda, omuzlarıma dökülen nemli saçlarımla, yeni beyaz bir havluya sarınmış halde dışarı çıktım. James'in Taylor'la telefonda konuşup, seyahatimizin sonraki birkaç günü için her şeyi dikkatlice yeniden planlamasını bekliyordum.

Bunun yerine, onu yorganın üzerinde uzanmış, uyurken buldum. Kollarının manşetleri ve gömleğinin üst düğmeleri açıktı, ancak ayakkabıları ve çorapları dışında tamamen giyinikti. Göğsü uzun, düzenli nefeslerle inip kalkıyordu.

Yatağın kenarına doğru yürüdüm, ona bakarak. Dudakları hafifçe aralık, yüzü her zamankinden daha rahat. Keskin, sakin ifadesi olmadan, her zamankinden yıllarca daha genç görünüyor.

Dudaklarım kıvrılıyor ve birdenbire eskiz defterimi çıkarıp onu çizme isteği duyuyorum. Tamamen huzurlu olduğu zamanki halini hatırlamak istiyorum. Ama nedense, uyandığında elimde kalemle ona bakarken beni görmenin hoşuna gitmeyeceğini hissediyorum.

Bunun yerine bavulumu açıp pijamalarımı giydim. Teras kapısını aralayarak serin gece havasını içeri aldım. Uzaktan deniz dalgalarının çarpma sesini duyabiliyordum. Işıkları kapattıktan sonra James'in yanına yatağa girdim. Birkaç dakika içinde, sırtımda onun sıcaklığıyla, denizin sakin sesiyle çevrili olarak uykuya daldım.

Garip bir gıdıklanma hissi beni uykumdan uyandırdı. Gözlerim birden açıldı ve yatağında olmadığımı fark edince beynim altüst oldu. Parçaları bir araya getirmem biraz daha zaman aldı. İnce beyaz bir perdeden esen ılık bir esinti. Benimkinden daha yumuşak bir yatak. Burnumu ve kolumu gıdıklayan yumuşak kızıl saçlar.

Yunanistan'dayım ve eşim yatağında bana sokulmuş uyuyor.

Çok yorgun olmalıyım ki, her zamanki gece rutinime başlamadan uyuyakaldım. Normalde seyahat ederken yeni bir yere uyum sağlamakta bu kadar zorluk çekmem. İş beni dünyanın dört bir yanına götürüyor ve nerede olduğum konusunda hiç kafam karışmış bir şekilde uyanmadım.

Hayır, kesinlikle başka bir insanla aynı yatağı paylaşmanın verdiği his olmalı. Kural olarak, kadınları gece misafir etmem. Bundan önce, en son Ryan ile aynı yatağı paylaşmıştım; erkeklerle Las Vegas'a yaptığımız ani bir gezi bizi tek kişilik bir otel odasında kalmaya zorlamıştı. Ryan ve ben, uyuyacağımız yerleri belirlemek için oynadığımız taş-kağıt-makas oyununda şanslıydık. Beau ve Nate derme çatma bir açılır kanepeye sıkışırken, zavallı Luke yerde bir havlu yığınının üzerinde kıvrılıp yatmak zorunda kalmıştı.

Maura, Ryan'dan çok daha hoş bir yatak arkadaşı. Birincisi, daha güzel kokuyor. Hafif yasemin parfümünün kokusu, yüzümü boynuna gömmek istememe neden oluyor. Ayrıca Ryan gibi yatağı tek başına işgal etmiyor. Maura sırtüstü uzanıyor, bir eli nazikçe yastığının üzerinde.

Hayır, onun alanına giren bendim. Gecenin bir vakti, dönüp beline kolumu doladım ve yüzümü saçlarına yasladım. Bu bana ona aşağıdan bakmak için iyi bir pozisyon sağlıyor. Uyurken yüzü, daha önce hiç görmediğim kadar rahat, alnı düz, dolgun dudakları hafifçe aralık. Maura'yı gergin biri olarak tanımlamazdım, ama şimdi onu görünce, uyanıkken üzerinde taşıdığı bir ağırlık olduğu açıkça belli oluyor. Bunun ne olduğunu ve sorarsam bana söyleyip söylemeyeceğini merak ediyorum.

Gözleri açılana kadar ne kadar süre ona baktığımı bilmiyorum. Karamel rengi gözleri benimkilerle buluşuyor ve kenarları eğlenceyle kırışıyor.

"Günaydın," diyor uykulu bir sesle. "Ne zamandır bana bakıyorsunuz?"

Burnumu boynuna sürüyorum, parfümünün kokusunu içime çekme isteğine yenik düşüyorum. "Gece yarısından beri."

Kıkırdadı. "Saldırmam ihtimaline karşı mı gözcülük yapıyorsun?"

"Elbette. Ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorum." Yumuşak tenine küçük öpücükler konduruyorum, onun iç çekişinden zevk alıyorum.

"Seni yatakta tek başına kalmaktan alıkoyacak kadar tehlikeli değilim," diye takılıyor. "Senin tarafında yeterli yer yok muydu?"

"Ben uzun boylu bir adamım. Alanıma ihtiyacım var. Aslında, yastığınıza salya akıtmasaydınız, bütün yatağı kaplayabilirdim."

Koluma şakayla karışık vurdu. "Hayır, öyle değil! Daha günaydın bile demeden bu yalanları yaydığına inanamıyorum."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve tembelce onu tadıyorum. Sabahın ilk saatlerinde, e-postalarımı kontrol etmeden, spor salonuna gitmeden veya başka herhangi bir iş yapmadan önce onu böyle hissetmek, inanılmaz bir lüks gibi geliyor. Bunun yerine, karımın yumuşak, sıcak dudaklarını benimkilerin altında hissediyorum, nazik parmakları saçlarımın arasında geziniyor.

Kısa bir süreliğine geri çekilip, "Günaydın," diye mırıldandım.

"Günaydın," diye nefes nefese cevap verdi Maura, beni tekrar öpmek için kendine çekmeden hemen önce. Dili benimkini aklıkla okşadı ve elleri uyuyakaldığım gömleğin düğmelerini çözmeye başladı. Gömleği üzerimden attıktan sonra, acelesi kayboldu ve elleri göğsümde gezindi.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyor. "Tıpkı bir heykel gibi."

Bu tuhaf iltifat içimde bir zevk ürpertisi yaratıyor. Bana bir sanatçının gözleriyle bakıyor ve bu, birinin sadece görünüşüme hayran kalmasından çok daha fazlası gibi geliyor. Sanki onları kendisi çizmiş gibi, parmaklarını kaslarımın çizgileri üzerinde gezdiriyor.

Ellerinden birini ağzıma götürüp, parmak boğumlarının üzerinden öpüyorum. İncecik parmaklarından birinin ucunu ağzıma alıp nazıkçe emiyorum.

"Senin kadar güzel değilim," diye mırıldanıyorum. "Tanrım, Maura, senin tenin inanılmaz derecede yumuşak."

Hafif esinti perdeden içeri giriyor, dudaklarımı iç kolunda gezdirirken Maura'nın teninde tüyler diken diken oluyor. Dudaklarım ve dilimle kolunun iç çizgisini keşfederken kalçaları kıpır kıpır hareket ediyor. Pijamasının koluna ulaştığımda, boynuna doğru geri çekiliyorum. Bana doğru başını geriye atıyor, bu da içsel bir güven göstergesi. Ellerim gövdesinde aşağı doğru ilerlerken onaylayıcı bir şekilde homurdanıyorum.

"Aç kendini benim için, karım," diye mırıldanarak elimi kapalı uyluklarına bastırdım.

Maura itaat ediyor, bacaklarını keşfedici parmaklarım için açıyor. Bana şehvet dolu gözlerle bakıyor, sanki benden gelen basit bir emir onu çaresiz bırakmaya yetmiş gibi. Kalçalarını kaldırarak şortunu ve külotunu çıkarmama yardım ediyor ve sırılsıklam olduğunu görünce inliyorum.

"Zaten benim için çok ıslak," diye mırıldanıyorum. Parmaklarım her santimini okşayıp ıslaklığını her yerine yayıyor. Kalçaları elime sürtünüyor, ne kadar hoşuna gittiğini gösteriyor. Çıkardığı her küçük iç çekiş ve inilti kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oluyor.

"Bunu hiç hayal ediyor musun Maura?" diye fısıldıyorum. "Elimi amına koyup seni orgazma ulaştırmayı?"

"Evet," diye fısıldadı. Bacakları elimi daha da sıkıca kavradı.

Cevabı üzerine penisim zonkladı. "Gerçekten mi?"

Gözleri şehvetle kararmış bir şekilde gözlerimle buluştu. "Her zaman."

Kahretsin, bunun ne kadar tahrik edici olduğunu biliyor mu acaba? Karımın karşı odadaki yatak odasında, ellerimin onun üzerinde olduğunu hayal ettiğini bilmenin beni ne kadar çok tahrik ettiğinin farkında mı?

Parmaklarımı klitorisine götürüp bilinçli bir şekilde daireler çizerken Maura ürperdi. "Sen—" diye nefes nefese sordu. "Beni rüyalarında görüyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Rüya görmüyorum."

Yüzünde bir acı ifadesi beliriyor ve kendime lanet ediyorum. Elbette, onun hakkında rüyalar gördüğümü de duymak isteyecektir. Yüzünü elimle kavriyorum.

“Rüya görmüyor olabilirim ama seni hayal ediyorum,” yemin ederim. “Sürekli. Masamda otururken seni hayal etmekten kendimi alamıyorum. Sana tapıyorum ve seni kirletiyorum. Kahretsin, o küçük pijama şortlarıyla ortalıkta dolaşırken neler düşündüğümü bilseydin, bir daha asla daireye geri dönmezdin.”

Maura'nın gözleri kapandı. Bacakları titriyordu ve orgazm olmadan hemen önce yüzünde oluşan gergin ifadeyi hemen tanıdım.

Kulağına yaslanarak fısıldadım: "Hepsini yapacağım karım. Bana izin verdiğin her lanet olası fanteziyi gerçekleştireceğim."

Sözlerim onu sınırın ötesine sürüklüyor ve parmaklarımın arasında boşalırken adımını inliyor. Yüzüme yayılan memnun sırıtışı engelleyemiyorum.

Bunu her sabah yiyebilirim.

Bu düşünce beni olduğum yerde donduruyor. Tatilde olabiliriz ama birlikte uyumayı bırakmamız için hiçbir sebep yok. Bebek yapma randevusundan sonra Maura'yı yatağıma geri çekip, bana sarılarak uyuması konusunda ısrar etmeme hiçbir şey engel olamaz. Reddedeceğinden şüpheliyim. Sonra onu sabahları parmaklarımla veya dilimle uyandırabilirim.

Bunu istiyorum. Bunu çok ama çok istiyorum, ama bunun mümkün olmadığını bilecek kadar akıllıyım. Maura geleneksel anlamda eşim olmak istemiyor. En fazla arkadaşlık ve yoldaşlık umabilirim—bunu yeterince açık bir şekilde belirtti.

Ben de öyle düşünüyorum.

Bu isteği aklımın bir köşesine atıp sahip olabileceklerime odaklanıyorum. Karım memnun bir gülümsemeyle bana bakıyor, beni almasını bekliyor.

Pantolonumu çıkardıktan sonra, kollarımı kullanarak ağırlığımı dikkatlice dengeleyip onun üzerine eğiliyorum. Ağırlığımla onu ezmenin ne kadar kolay olacağının garip bir şekilde farkındayım. Penisimi hizalayarak, yavaşça onun erimiş sıcaklığına doğru batıyorum.

"Kahretsin, Maura," diye inledim. "Benim penisimi o kadar iyi karşılıyorsun ki. Sanki bunun için yaratılmışsın gibi."

Elleri sırtımda yukarı doğru geziniyor. "Bazen öyle olabileceğimi düşünüyorum," diye itiraf ediyor.

Uzun, ağır hareketlerle içine giriyorum, kendimi tamamen içine gömme ihtiyacı duymuyorum. Karımın bacaklarının belime dolanması, karamel

rengi gözlerinin benimkine sıcak bakışları, Yunan güneşinin solgun tenini inci gibi altın rengine çevirmesi yeterli.

Elini klitorisine doğru kaydırıp zevk alıyor. Arzuyla aralanmış güzel dudaklarının görüntüsünü içime çekiyorum. İçerideki doğru noktaya dokunduğumda titreyerek nefes alıyor ve testislerim kasılıyor. Boşaldığı an beni de beraberinde götürecektir. Omurgamda kıvrılan zevk, daha fazla dayanamayacağım kadar yoğun.

Maura derin bir nefes alıyor ve orgazmı onu sararken çılgınlıklarını yutmak için başımı eğiyorum. Vajinası benim orgazmımı da emip çıkarıyor ve her damlasını derinlere boşaltırken titriyorum.

EV HİZMETLİSİ VİLLANIN TERASINA ABSÜRT BİR HAMUR İŞİ, YUMURTA, sosis ve meyve suyu ziyafeti hazırlamış. Maura, badanalı binalara ve ufuktaki mavi denize bakarken bir çeşit burgulu ekmekten bir şeyler atıştırıyor. Beyninin tüm bunları işlediğini, renklere ve dokulara ayırdığını, stüdyosunda bir tabloya dönüştürdüğünü neredeyse görebiliyorum.

Telefonumu çıkarıyorum. İş e-postaları bekleyebilir belki, ama arkadaşlarımla olan grup sohbetini görmezden geliyorum ve yakında cevap vermezsem, arama ekibi gönderebilirler. Hem de mecazi anlamda değil. Nate, açıklama yapmadan ortadan kaybolursak, yerel güvenlik görevlilerini hepimizi kontrol etmeye göndermesiyle biliniyor.

Çok geçmeden, şehir dışında olan tek kişinin ben olmadığımı fark ettim.

LUKE

Herkes nerede? Canım sıkılıyor ve yalnızım. 😞

NATE

Quebec'te güvenlik konferansı.

RYAN

YAŞASIN LAS VEGAS, BEBEĞİM! Turnuvada harikalar yaratıyor.

BEAU

Scarborough'da restoran malzemeleri satan mağaza.

LUKE

Bu şimdiye kadar olan kısım!

BEAU

En fazla otuz dakikalık bir araba yolculuğu.

LUKE

Bu, sizi ziyaret etmem için bir davet mi?

BEAU

Elbette, teras için yeni cam eşyalar seçmek keyifli bir öğleden sonra aktivitesi gibi geliyorsa.

LUKE

...sonradan düşündüm de, belki de evde kalsam daha iyi olur.

James beni can sıkıntısından ölmekten kurtarmak istemiyorsa, başka ne yapılabilir ki?

NATE

Balayı için Yunanistan'da.

JAMES

Bu bir balayı değil. Yunan adalarına kısa bir ziyaret içeren bir iş gezisi.

RYAN

Dostum, düğünden hemen sonra, okyanusa bakan bir villada, güzel karınla birlikte vakit geçiriyorsun. İşte bu balayıdır.

JAMES

Sözleşmeli evliliklerde balayı olmaz.

RYAN

O halde sen neden onlardan birindesin?

BEAU

Luke, sen görgü kuralları uzmanısın. Sözleşmeli evliliklerde balayı olur mu?

LUKE

Sözleşmeli evlilikler o kadar eski bir uygulama ki, artık görgü kuralları derslerinde bile yer almıyorlar.

LUKE

Bununla birlikte, James balayında.

JAMES

Ben değilim.

RYAN

Bize mesaj atmayı bırak ve git o güzel karına bak.

JAMES

Aynı anda birden fazla işi yapıyorum.

LUKE

Bekar olmaktan nefret ediyorum.

BEAU

Ben neyim ki, önemsiz bir parça mıyım?

LUKE

Bir kız arkadaşla ihtiyacım var.

NATE

En son baktığımda, birçok kadın arkadaşınız vardı.

LUKE

Bana fahişe mi diyorsun?

NATE

Evet.

LUKE

Haklısın.

"Biliyorsun, istersen bakabileceğin koca bir deniz var orada," diyor Maura, düşüncelerimi bölerek.

Telefonumu cebime geri koydum. "Özür dilerim. Arkadaşlardan gelen mesajlara cevap veriyorum."

"Ne diyorlar?"

"Luke tam bir sürtük."

Başını salladı. "Evet, sanırım Brinley'nin bundan bahsettiğini duydum."

Portakal suyumu yudumlarırken, "Bugünkü programa bakma fırsatınız oldu mu?" diye soruyorum.

"Neden bana her şeyi anlatmıyorsun?" Gözlerini muzipçe kırıştırdı. "Biliyorum, programdan bahsetmek senin için adeta müstehcen bir şey."

Kıkırdadım ve tabletimi çıkardım. "Duş almak ve hazırlanmak için bir saatimiz daha var. Sonra da Yunanistan'daki porfir tedarikçisinin taş ocağını ziyaret etmeyi düşündüm."

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Gerçek taş ocağına gidebileceğiz, değil mi? Sadece depoya değil?"

“Birkaç telefon görüşmesi yaptım.” Gözlerinin parıldamasını görünce göğsümde kabaran gurur duygusunu görmezden geliyorum. “Oraya ulaşmak biraz uzun bir yürüyüş gerektiriyor, ama manzara muhteşem.”

“Yürüyüş mü?” Maura’nın gülümsemesi donuklaştı. “Ne tür bir yürüyüş? Zor mu?”

“Bana arazinin engebeli olduğunu söylediler. Orta derecede zor olacak.” Maura’nın yüzündeki endişe belirtisini görmemek imkansız. Kahretsin, yürüyüşün sorun olmayacağını varsaymışım. Ona sormalıydım—Maura’nın yürüyüş yapmayı sevip sevmediğinden bile emin değilim. Solgun teni, zamanını içeride geçirmeyi tercih ettiğini gösteriyor. “Hazır mısın?”

Maura alt dudağını ısırırken bembeyaz dişleri göründü. "Fark ettin mi bilmiyorum ama kocam, ben pek atletik biri değilim."

Yapmacık bir şekilde gülüyor. "Ama biraz yavaş gitmemde sakınca görmezseniz, üstesinden gelebileceğime eminim."

“Elbette, gerek yok. Sizin en rahat hissettiğiniz tempoda ilerleyebiliriz.”

İçimde bir endişe hissi beliriyor. Belki de bu en iyi fikir değildi. Hava oldukça sıcak olacakmış ve eğer o uzun süreli fiziksel aktiviteye alışkın değilse...

“İsterseniz iptal edebilirim.” Ses tonumu rahat tutmaya çalışıyorum. “Eminim tedarikçi villaya numuneler getirebilir veya Zoom üzerinden bize bir tur düzenleyebilir. Bunun yerine bütün gün havuz başında dinlenebiliriz.”

Evet deyin.

Başını şiddetle salladı. "Kesinlikle hayır. Taş ocağını bizzat görmeyi kaçırmamanın imkanı yok. Gidiyoruz."

Midem bulanıyor ve neden birdenbire bu kadar gergin olduğumu anlamıyorum. Bu duyguyu üzerimden atmaya çalışıyorum.

“Emin misiniz?”

“Kesinlikle. Hatta şimdi üzerimi değiştireceğim. Rahat ayakkabılarımı yanıma almayı hatırlattığın iyi oldu, değil mi?” Villaya doğru yürürken muzipçe göz kırptı.

İçimden bir ah çektim. Muhtemelen boş yere endişeleniyorum. Yürüyüş boyunca onu yakından takip edeceğim ve umarım tüm gün planlandığı gibi geçer.

Düğüm düğüm zeytin ağaçlarının altından çıkarken parlak güneşe doğru gözlerimi kısıyorum. Manzaranın renklerini görme zevkimi bozmak istemediğim için yürüyüşte güneş gözlüğü takmamıştım. Şimdi, güneş üzerime vururken, bunun bir hata olduğunu düşünmeye başlıyorum.

"Bu yoldan!" diye neşeyle söylüyor rehberimiz Kostos, toprak bir patikayı işaret ederek.

Ellili yaşlarında, zayıf ama enerjik bir adam olan Kostos, James'in hafiften dehşete düşmesine rağmen, el sıkışmak yerine bizi kucaklayarak karşıladı. Ziyaret ettiğimiz taş ocağının sahibi ailesi ve bu durum birkaç nesildir devam ediyor. Adaları avucunun içi gibi bildiği belliydi; aksi takdirde kaçıracağım küçük ayrıntıları bana gösterdi.

Yanımda duran James bana şöyle bir baktı. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Mükemmelden de öte. Bakın şuna!"

Önümüzdeki manzarayı işaret ediyorum. Binalardan çok uzaktayız, geriye sadece kayalar ve uçurumlar var, arada sırada kıvrımlı zeytin ağaçlarının gölgesi uzanıyor. Üstümüzde gökyüzü canlı, sonsuz bir maviyle uzanıyor. Küçük bir mor kır çiçeği korusu görüyorum.

"Bir saniye bekleyin." Çiçeklerin yanına diz çöküp, boynumda asılı olan kamerayı alarak birkaç fotoğraf çekmeye başladım. Bu tür parlak moru, kahverengi ve bej tonlarıyla daha önce hiç resmetmemiştim ve o kadar çarpıcı ki, aynen hatırlamak istiyorum.

"Ebegümece çiçekleri," diyor Kostos arkamızdan. "Çok güzeller. Tepenin biraz yukarısında daha fazlasını göreceksiniz."

Başımı salladım, aklımda bir not aldım. Adamlar sabırla önümüzdeki birkaç dakika içinde bir düzine daha benim için durdular. Gördüklerimin hepsini algılamak neredeyse imkansızdı. Kayaların değişme biçimi beni büyülemişti; kıyıya yaklaştıkça daha engebeli ve uç noktalara varıyorlardı. Bazen, tüm yol devasa bir kayanın etrafından dolanıyordu. Yaban hayatı iklime mükemmel bir şekilde uyum sağlamıştı; kır çiçekleri kumlu topraktan fışkırırken, ağaçlar kıvrımlı, kararlı köklerini kayalar arasındaki çatlaklara salıyordu.

Zihnimde imgelerden oluşan bir katalog oluştururken, aniden bir ilham geldi: Bir sonraki kişisel sergim, kara ve deniz arasındaki keskin çizgiler etrafında şekillenecek. Suyun içinden yükselen görkemli kayalıkların dramatik görüntüsü veya plaj ve dalgalar arasındaki organik, değişken sınır...

Bu fikrin kalıcı olup olmayacağından emin değilim. Bazen resim yaparken farklı bir fikir ön plana çıkabiliyor. Her halükarda, bu gezinin sonraki resimlerini etkileyeceğini biliyorum.

Yolun daha dar bir kısmına ulaştık ve tek sıra halinde yürümek zorunda kaldık. İlk başta James arkamdan geldi. Garip siyah bir kayanın fotoğraflarını çekmek için durduğumda, Kostos'la sohbete daldı. Umursamadım. Geniş, kaslı sırtı manzarayı daha da güzelleştiriyordu.

James uzun ve rahat adımlarla birkaç adım önde yürüyor. Bu bana vücudumun ne kadar daha zayıf ve kırılgan olduğunu hatırlatıyor. Günlük spor salonu ziyaretleri vücudunu bir makineye dönüştürmüş. Ne yazık ki, Dr. Markovic yürüyüş, yoga ve hafif, düşük etkili egzersizler dışında çoğu aktiviteyi bana yasakladı.

Normalde bu beni rahatsız etmezdi. Yapamadığım her şey için takıntı haline getirseydim, kendime acımaya boğulurdum. Ancak yaklaşık yarım saat yürüdükten sonra, yol önümde yükselmeye başladı. Boğazımdaki yumruyu yutkundum. Şimdiye kadar ayak uydurabildim. Daha dik bir yokuşta bunu başarabileceğimden emin değilim.

Sırt çantamın askılarını sıkıca kavradım. Geri dönmenin imkanı yok artık, hayalini kurduğum taşlar bu kadar yakınken. Sadece biraz daha yavaş gitmem gerekebilir, hepsi bu.

Tepede yürürken spor ayakkabılarımda altında taşlar çıtırdıyor. Her adımda çantam biraz daha ağırlaşıyor. Belki de fotoğraf makinesini

getirmemeliydim, sonuçta. Sadece taşımam gereken fazladan bir ağırlık. Parlak güneş yakıcı bir şekilde üzerime vuruyor, tenimde ince bir ter tabakası oluşturuyor.

Akciğerlerim daha fazla oksijen ararken göğsüm hızla inip kalkıyor. Elimle göğüs kemiğime bastırıyorum, sanki bu vücudumun daha fazla hava çekmesine yardımcı olacakmış gibi. Manzaraya odaklanmaya çalışıyorum, gördüğüm her çiçeğin rengini zihnimde adlandırıyorum.

Bunu başarabilirim. Şimdiye kadar iyiydim ve şimdi durmak için hiçbir sebep yok. Tek yapmam gereken bir adım daha atmak. Daha önce daha zor şeylerin üstesinden geldim. Ve bu sabah ve geçen hafta boyunca ilaçlarımı tam zamanında aldım.

Gayet iyiyim.

Önümde adamlar durdu. Kostos soldaki, turkuaz sulara süzülen küçük bir yelkenli tekne grubuna doğru işaret etti. "Balıkçılar," diye açıkladı. "Onların tuttuklarını yarın köydeki pazardan satın alabilirsiniz."

"Harika," diye mırıldandım, giderek zorlaşan nefes alışverişimi gizlemeye çalışıp başaramayarak. James bana tuhaf bir bakış attı.

"Birkaç fotoğraf çekeceğim," dedim ona. "Sen önden git, ben yetişirim."

Belki bir saatimi alır ama yetişirim. Yokuş yukarı yürüyemeyen kız olmak istemiyorum.

James kıpırdamıyor. "Biraz ara vermeye ihtiyacın var mı?"

Buz gibi bakışları, kesinlikle pembeleşmiş olan yüzümü süzüyor. Zoraki bir gülümseme takınıyorum.

"Akciğerlerim sadece abartıyor." Gülüyorum. "Artık çok uzakta olamaz. İyileşeceğim."

"Emin misin? Çantamda su var. Oturup manzarayı seyredebiliriz."

"Kostos'un beni zirvede geçmesine izin mi vereceğim? Kesinlikle hayır. Gururum var."

"Elli yaşında, bu yürüyüşü haftalık olarak yapan bir Yunan adamla yarışıyorsunuz."

"Ve kazanmaya niyetliyim."

James'in dudakları seğirdi. "Biliyorsun, bu aslında bir yarış değil."

"Doğru tavra sahipseniz her şey bir yarıştır."

Kostos benden birkaç on yıl daha yaşlı ve neredeyse önden gidiyor. Elli yaşındaki birinin beni geçmesine izin vermeyeceğim ve bu kadar zor olmaması gereken bu yürüyüşten zevk alamayan hasta kız da olmayacağım.

James, yürüyüşün geri kalanında bana daha da yakın duruyor, sanki düşmeye başlarsam atlayıp beni yakalamaya hazır gibi. Nefesim yetseydi ona biraz mesafe bırakmasını söylerdim. Gözlerimi önümdeki yola dikiyorum. Bir adım daha. Bir adım daha. Bir adım daha. Bir adım daha.

Tekrarlayan hareketin içine kayboluyorum, her adımın son adım olabileceğini hayal ediyorum. O kadar odaklanmış durumdayım ki, önümüzde tepe yükselip taş ocağını gösterdiğinde neredeyse fark etmiyorum.

“İşte buradayız!” diye neşeyle haykırıyor Kostos ve ben nefesimi tutuyorum. Sanki biri dağın içine bir kaşık daldırıp bir kepçe dolusu toprak almış ve altında geniş, temiz bir oyuk bırakmış gibi. İnşaat ekipmanları taş ocağı duvarlarına dizilmiş, şu anda kullanılmıyor. İşçiler molada olmalı.

Taşların çoğu açık sarı kireçtaşı. Daha nadir olan ve benim daha çok ilgimi çeken taşlar ise daha derinlerde, belirli bölgelerde bulunuyor. Bu durum, sergilenen manzarayı daha az nefes kesici yapmıyor. Taş ocağının büyük bir şirket tarafından değil, bir aile şirketi tarafından işletilmesi, her şeyi daha samimi kılıyor. Nesiller boyunca aynı soy, toprağı yontarak izlerini bırakmış. Bu kireçtaşından binalar, heykeller ve anıtlar yapılmış.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum.

Kostos sırtıma vurarak James'ten gereksiz bir bakış kopardı. "Beğenmenize sevindim. Gelin, daha yakından bakalım."

Yokuş yukarı değil de yokuş aşağı yürüyebilme fırsatına duyduğum rahatlamayı ve kaslarımın içini adeta nefes nefese kalmış bir şekilde hissedebiliyorum. Kostos, ocağın en eski kısımlarını, en uzun süredir kazı yapılan yerleri gösterirken, biz de yokuş aşağı yavaşça yürüyoruz. Yıllar içinde yontularak, ölçülü ve dikkatli bir şekilde şekillendirilmiş taş katmanları beni büyülüyor.

Denizden gelen hafif bir esinti etrafımızda toz bulutları oluşturuyor ve ben de soluk mavi spor tişörtümün neredeyse kahverengiye dönmesini izlerken gülüyorum.

"Biraz tozlanıyor," diyor Kostos özür dileyerek. "Gelin, sizi depoya götüreyim. Size daha nadir taşlarımızı gösterebilirim."

Deponun yer altında, oldukça serin bir mahzende olduğunu fark ettim. Geniş bir tahta bankta James'in yanına oturdum ve ayaklarımın üzerindeki ağırlığın hafiflemesinin verdiği rahatlığa neredeyse inledim. Elini dizime koydu; bu, ondan beklenmeyen bir şekilde halka açık yerlerde sergilediği bir sevgi gösterisiydi.

"İyi misin?" diye tekrar soruyor.

İçimden gözlerimi deviriyorum. James'e cevabımdan şüphe duyması için fazlasıyla sebep vermiş olsam bile, aynı soruyu tekrar tekrar cevaplamaktan bıktım.

"Harika hissediyorum." Elimi onun elinin üzerine koyup parmaklarımızı birbirine kenetledim. "Kostos'un tedarikini görmek için sabırsızlanıyorum."

Homurdanıyor. Artık James'i homurdanmalarını yorumlayacak kadar iyi tanıyorum. Az önce, altta yatan sorusuna cevap vermemiş olsam bile, konuyu cömertçe geçiştirmeyi tercih ettiğini bana bildiriyordu.

Kostos, devasa evrak çantalarına benzeyen iki büyük tahta sandıkla ortaya çıkıyor. Bu kadar zayıf bir adamın nasıl bu kadar çevik bir güce sahip olduğuna yine şaşıyorum. Sandıkları bir masanın üzerine koyuyor ve ilkini açıyor.

"Spessartin granat," diyor, işlenmemiş taşları işaret ederek. "Buradaki ocağımızda küçük bir damar var. Taşlarımız çoğu taştan daha açık renkli, neredeyse turuncudan çok sarıya yakın."

"Muhteşemler." İçimden bir ah çektim. Gerçekten de öyleler, cilalanmamış olsalar bile güneş gibi parıldıyorlar. Garnetin nispeten sert olduğunu biliyorum ve endüstriyel bir kırıcı kurulacağı için minnettarım. "Dokunabilir miyim?"

"Elbette!" diye gülümsedi Kostos.

Elimi yumruk büyüklüğünde, pürüzlü bir taşla uzatıyorum. Taşı ışığa tuttuğumda, rengi akan bal gibi hafifçe değişiyor. "Bunu nasıl çıkarıyorsunuz?" diye soruyorum.

"İşe bir keskiyle başlıyoruz. Taşı yanlışlıkla kırmamak için saatlerce uğraşmamız gerekebiliyor. Taşı olabildiğince yerinden oynattıktan sonra, inatçı parçaları ayırmak için hafif bir asit kullanıyoruz."

"Bunu çıkarmak kaç saat sürdü?" Elimdeki taşı kaldırıyorum ve Kostos kıkırdıyor.

"Belki iki gün? Taş bu kadar büyük olmasaydı daha kısa sürerdi. Küçük taşları ayırmak çok daha kolay. Şu anda madencilik yaptığımız damarlar olsaydı size gösterirdim. Ama maalesef..."

"Hayır, bunları görmek yeterli." Büyük taşı tekrar kutusuna koydum, sonra parmaklarımı diğerlerinin üzerinde gezdirdim. Pürüzsüz ve serinler. Bu özenle çıkarılmış taşları paramparça etme isteğimden dolayı neredeyse biraz suçluluk duyuyorum.

Garnet taşını hayranlıkla incelemeyi bitirdiğimde, Kostos kutuyu kenara koyuyor. "İşte bu taş, en çok tanındığımız taş. Yunan porfiri."

Karnımda kelebekler uçuşuyor. İşte en çok görmek istediğim taş. Birkaç yıl önce bir müzede küçük bir parçasını görmüştüm ve o zamandan beri daha fazlasını arıyordum. James dizimi teselli edici bir şekilde sıkınca fark ettiğim bir şey de, bacağımın heyecandan titremesi.

Kostos kapağı açınca nefesim kesildi. Taş, büyük dikdörtgen bloklar halinde duruyordu, granattan daha büyük ve daha pürüzsüzdü. Taş, nane yeşili ve koyu orman yeşili gibi yaprak tonlarıyla benekliydı. Daha uzandığımı bile fark etmeden küçük, düz bir taş elimdeydi. Yanımda James kıkırdıyordu.

"Seni hiç bu kadar aşık görmemiştim," diyor. "Kıskanmalı mıyım?"

"Evet. Seni bu kaya için terk ediyorum." Serin, pürüzsüz taşı hissediyorum. Tuvale koymadan önce kayadaki şekilleri korumanın bir yolu olup olmadığını merak ediyorum. Belki onu parçalara ayırabilirim veya lazerle ultra ince parçalar kesebilirim. Muhtemelen eve sadece birkaç parça getirebileceğim, bu yüzden onları nasıl kullanacağıma çok dikkat etmeliyim.

"Hepsini alacağız," diye ilan ediyor James.

Ya da değil.

"Hepsini birden alamayız!" diye haykırdım.

"Neden olmasın?" Mavi gözleri gözlerime kenetlendi. "Onları seviyorsun. Para sorun değil."

"Kostos'un tüm tedarikini öylece yok edemeyiz!"

Rehber boğazını temizliyor. "Taşları satabilmek için çıkarıyoruz," diyor. "Onların değerini bilen birine gitmelerini görmekten mutluluk duyarım."

"Onları yok edeceğim," diye patladım, itiraf etme ihtiyacı hissederek. "Ben bir ressamım ve eserlerimde öğütülmüş taşlar kullanıyorum. Onaylamamanızı anlıyorum."

Kostos kıkırdadı. "Bununla ilgili onaylamayacağım ne var ki? Bunu mücevher yapımında kullanmanızdan hiçbir farkı yok. Taşı alıp güzel bir şey yapıyorsunuz. Alın, keyfini çıkarın."

"Teşekkür ederim." Sesim boğazımda düğümlendi. Hissettiğim minnettarlık neredeyse ezici. Bu taşlara ulaşmak için ne kadar emek harcadığımı gördükten sonra, Kostos'un onayının paha biçilmez olduğunu düşünüyorum.

James ve Kostos ödeme ve kargo konularını görüşürken, ben de tekrar taşların üzerinde parmaklarımı gezdiriyorum. Porfir taşına takılıp kaldım. Yeşil rengi o kadar canlı ve enerjik ki. Onunla denemeler yapıp neler yaratabileceğimi görmek için sabırsızlanıyorum.

Arabamıza doğru yürüyüşe başlarken güneş gökyüzünde daha alçakta duruyor. Sıcaklık şimdi daha da yükselmiş ve esinti şiddetlenerek yüzümüze toz bulutları savuruyor. Yokuş aşağı gidiyor olsak da vücudum hala perişan halde. Beyaz yelkenli tekneleri seyrederek denize bakıyorum. Keşke o teknelerden birinde olsaydım, yüzüme serin hava ve deniz spreyi çarpsaydı.

Keşke oturabilsem. Şu an için bu yeterli olurdu.

Gözlerimi hemen önümdeki James'in sırtına diktim. Düşersem, en azından onun üzerine düşerim. Ağırlığının onu yerinden oynatabileceğini hayal bile edemiyorum.

Ani bir rüzgar esintisi yüzüme daha fazla toz savuruyor ve öksürüyorum. Nefes almak zaten yeterince zor. Bunun da işleri daha da kötüleştirmesine gerek yok. Her adımda vücudum daha da ağırlaşıyor. Spor ayakkabılarım sanki beton bot gibi.

Bir adım daha. Bir adım daha.

Göğsümde kalbim hızla çarpıyor, yorgun kaslarıma çok ihtiyaç duyulan taze kanı gönderiyor. Ama ritim bozuk gibi, birkaç atış biraz erken ya da çok geç oluyor. Sadece gerginim, diye kendi kendime söylüyorum. Sadece devam etmeliyim ve kısa sürede yürüyüşün sonuna ulaşacağız.

Birden fark ettim ki artık uzaktaki deniz dalgalarının sesini duyamıyorum. Sanki başımın etrafında bir baloncuk var ve sesi boğuyor. Gözlerimi yukarı kaldırdığımda, görüşümün kenarları bulanıklaşıyor.

Karşımda kocamın silüetini seçebiliyorum. Bana bir şeyler söylüyor ama ne dediğini anlayamıyorum. Açıklamaya çalışıyorum ama dilim ağzımda kalınlaşmış gibi hissediyorum.

Sonra bütün dünya eğiliyor. Gökyüzü altımda dönüyor, toz bulutları yükselip yukarıdaki mavinin yerini alıyor. Sanırım kendi adımları duyuyorum.

Hatırladığım son şey, kafam kayalara çarpmadan önce beni yakalayan güçlü kollardı. Sonra her şey karardı.

Kostos köy yolundan özel kliniğe doğru hızla ilerlerken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Maura bayıldıktan sonra, ben onu yolda taşıırken o önden gidiyordu. Onunla birlikte arkada oturup durumunu takip edebilmem için beni kliniğe kadar arabayla götürmekte ısrar etti. Çok yavaş süreceğinden endişelenmiştim, ama neyse ki, sanki şeytan bizi kovalıyormuş gibi hızla gidiyor.

Kahretsin, neden bu aptal yürüyüşte ısrar ettim ki? Maura tereddüt ettiği anda iptal etmeliydim. Kendine bakmadığını biliyorum, bu yüzden onun yerine bunu yapmak benim lanet olası görevim. Ve başaramadım.

Maura arka koltukta bana yaslanmış yatıyor, zaten solgun olan teni hastalıklı bir yeşilimsi beyazlık içinde. Parmaklarım boynundaki nabız noktasına bastırıyor. Kalp atışı hızlı ve düzensiz, ama en azından hâlâ atıyor. "Maura," diye mırıldanıyorum, sanki yüzüncü kezmiş gibi. "Benimle konuş. Uyan."

Göz kapakları açılmıyor ve hiçbir tepki vermiyor. Göğsüm sanki devasa bir lastik bantla sıkıştırılmış gibi. Kahretsin, ona bir şey olursa ne yapacağımı bilmiyorum.

Araba, kliniğin hemen önünde kayarak durdu. Karşı kaldırımda, iki yaşlı Yunan kadın bize onaylamayan bakışlarla bakıyordu. Arka koltuktan, bilinci kapalı karım kollarımda çıktığım anda yargılayıcı bakışları kayboldu.

Kostos ön koltuktan atlayarak, "Ben de sizinle gelirim," diyor. "Tercümana ihtiyacınız olursa diye."

"Fazlasıyla yeterli şey yaptınız. Adaya varmadan önce klinikle iletişime geçtim ve İngilizce konuşan personelleri olduğunu biliyorum." En azından bunu yaptım. En azından Maura'nın güvenliği için asgari düzeyde bir çaba gösterdim.

Başını salladı. "Öyleyse, iyileştikten emin olduğunuzda beni arayın."

Kliniğin içine koşmadan önce ona minnettar bir şekilde başımı sallamak için bir saniye ayırdım. İçeride, bekleme odası serin ve temizdi, duvar kağıdı biraz eskiydi. Umarım ekipmanları dekorasyonlarından daha günceldir. Neyse ki, bekleme odası boştu.

Resepsiyon masasının arkasında, parlak kırmızıya boyanmış saçlı bir hemşire, gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde bana bakıyor.

"Eşim yürüyüş yaparken bayıldı," dedim, o bana Yunanca selam vermeden önce. "Kalp atışı düzensiz ve tepki vermiyor. Yardıma ihtiyacımız var."

"Benimle gelin," diyor hızla, kliniğe geri açılan kapıyı açarak. Yunanca birkaç kelime söyleyerek iki hemşireyi ve beyaz önlüklü bir adamı – sanırım doktoru – çağırıyor. Hemşirelerden biri beni yakındaki bir odaya götürüp Maura'yı masaya yatırmamı işaret ediyor. Doktor eğilip Maura'nın solunum yolunu kontrol ederken, erkek hemşire onu monitöre bağlamaya başlıyor.

Derin bir nefes alıyorum ama yeterince oksijen alamıyorum. Nefes nefese, ciğerlerime yer açmak için gömleğimin düğmelerini çekiştiriyorum. Çok dar ve buradaki hava çok ince.

Maura'nın ağzına oksijen maskesi taktıklarını izlerken dilimde acı, metalik bir tat yayılıyor. Kendi başına nefes alabiliyor mu? Bu kadar uzaktan göğsünün inip kalktığını seçemiyorum. Ona doğru bir adım atıyorum, sonra duruyorum. Doktorların yoluna çıkamam. Eğer dikkatlerini dağıtırsam—eğer bir adımlarını kaçırmalarına neden olursam—eğer bunu mahvedersem—

Kızıl saçlı hemşire koluma dokundu ve koridora doğru işaret etti. "Gel. Bazı soruları cevaplamam gerekiyor."

Başımı salladım. "Hayır. Karımı terk etmeyeceğim."

"Durumu stabil hale gelince sizi içeri alacağız. Şimdilik bana verebileceğiniz tüm bilgilere ihtiyacım var."

Masada hâlâ tepkisiz yatan Maura'ya şöyle bir baktım. Doktor ve hemşireler hızlı ve güven verici bir şekilde hareket ediyor, Yunanca sessizce sohbet ediyorlardı. Her ne kadar içgüdülerim onun yanında kalmamı gerektirse de, hemşirenin haklı olduğunu biliyordum. Sadece onların işine engel olurdum. Yine de, hareket ederken ayaklarım ağır kurşun gibi hissediyordu. Ondaki uzaklaştığım her adım acı veriyordu.

Klimalı koridorda, yürüyüşten terlemiş cildim yapış yapış olmuştu. Toz, cildimi ve kıyafetlerimi ince bir tabaka halinde kaplamıştı. Steril klinikte kendimi daha yabancı hissedemezdin.

Hemşire, yüksek bir masanın üzerine koyduğu dizüstü bilgisayarını açıyor. Üzerindeki hemşire kıyafeti küçük yeşil yaprak desenleriyle süslü ve gözlerim bu desene odaklanıyor. "Eşinizin adı ne?" diye soruyor.

"Maura Keller." Onun için adını heceleyerek söylüyorum.

"Doğum tarihi?"

Zihnim, sadece birkaç kez duyduğum tarihi hatırlamaya çalışıyor. "20 Şubat." Kahretsin, yılı hatırlayamıyorum ve hesaplama yapacak kadar bile telaşlıyım. "26 yaşında."

Hemşirenin parmakları klavyede hızla hareket ediyor. "Hastanın önceden var olan herhangi bir rahatsızlığı var mı?"

Gözlerimi kırıştırdım. "Sanmıyorum. Bildiğim kadarıyla değil."

Başını sallayıp bir şeyler yazdı. "Herhangi bir ilaç kullanıyor mu?"

Saçlarımı elimle düzelttim. Kahretsin, bunu bilmem gerekirdi. Toronto'dayken Maura'nın banyosunda birkaç ilaç şişesi gördüğümü sanıyordum ama çok yakından bakmamıştım. O zamanlar, meraklı ve müdahaleci bir davranış gibi gelmişti. İlaç alıp almaması beni ilgilendirmiyordu. Şimdi kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum.

Hemşire gözlerini kısarak bana bakıyor. Eminim ki, kendi karısının sağlık geçmişini bilmeyen nasıl bir koca olduğumu merak ediyordu. Beni soğuk, kalpsiz, düşüncesiz bir pislik sanıyor olmalı.

Bu konuda haklı olurdu.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Göğsünde ameliyat izi olduğunu biliyorum. Bazı haplar alıyor ama ne olduklarını bilmiyorum."

Hemşire başını salladı. "Pekala. Tıbbi kayıtlarına erişebilecek miyim bir bakayım. Nerelisiniz?"

"Kanada'daki Toronto."

Tekrar yazmaya başlıyor, parmakları inanılmaz bir hızla hareket ediyor. Acaba daktilo dersi aldı mı diye merak ediyorum. Kahretsin, aklım bir türlü

odaklanamıyor. Uzuvarlarımdan akmaya başlayan çılgın enerjiyi boşaltmak için ayağımı yere vuruyorum. Koridorda volta atabilmeyi, hatta daha iyisi koşmaya başlamayı çok isterdim. Harekete, devinime, eyleme ihtiyacım var. Duvarlar çok temiz ve beyaz, tıpkı dairemin duvarları gibi. Maura'nın resimler asmadan önceki duvarları gibi.

Tanrım, kendim gibi bile hissetmiyorum. Kriz anlarında bile her zaman kendimi toparlayıp mantıklı davranabilmişim. Öte yandan, doktorlardan nefes nefese cevap beklemek zorunda kalmamışım hiç. Kazadan sonra, hastaneye yetişmeden önce anne babam korkunç, inkar edilemez, merhametli bir şekilde ölmüşlerdi. Sonra, teşhis edilecek cesetler, düzenlenecek cenazeler, yapılacak planlar vardı. Bir listeye yazabileceğim somut işler. Bu panik dolu belirsizlik, bu bekleyiş değıl.

Hemşire, klavyeyle hızlıca yazı yazarken birkaç soru daha soruyor ve ben de adresimizi ve sosyal güvenlik numaramı veriyorum. Sonunda, görünüşe göre başarılı olmuş bir şekilde gülümsüyor.

“Bu bilgiyi doktora ileticeğim. Lütfen sizi çağırana kadar bekleme odasında kalın.”

Maura'nın odasına doğru bir göz attım. Ahşap kapıda pencere yoktu, içeri bakıp onu kontrol etmemin hiçbir yolu yoktu. Yutkundum, ağzım kupkuru hissediyordu. İçeride, karım bir levhanın üzerinde yatıyordu ve eldivenli eller ve makineler ona yeniden hayat vermeye çalışıyordu. Aniden, annemin cansız bedeninin korkunç görüntüsü zihnimde belirdi. Nefes almıyordu. Tüm vücudu mum gibi ve hareketsizdi.

Bu Maura olamaz. Bir saat önce karım ter içindeydi, yüzü kızarmıştı ve gülümsüyordu. Her şey bitmiş olamaz. Olamaz işte.

"Onu görmem lazım," diye hırıltılı bir sesle söyledim.

Hemşire başımı salladı. "Doktorların işlerini yapabilmeleri için alana ihtiyaçları var."

“Onları rahatsız etmeyeceğim.” Maura'nın göğsüne bakıp inceldiğini görmem gerek. Hareketsiz kalmadığından emin olmalıyım. Her şeyin mahvolmadığından, her şeyin benim hatam olmadığından, her şeyin—

Elimde soğuk bir silindir beliriyor. Hemşire, bana ince bir kağıt bardak su uzatıyor. Otomatik olarak bir yudum alıyorum. Soğuk sıvı boğazımdan aşağı kayıyor, beni sakinleştiriyor. Yeşil yapraklı üniformasıyla hemşireye gözlerimi kırptıştırıyorum.

"Oturmanız gerekiyor," diye emretti, ama bunu sert bir şekilde yapmadı. "Bir dakika su içip nefes almazsanız bayılacaksınız. İkinizin de baygın

olması en son isteyeceğimiz şey."

İçimdeki küçük, mantıklı bir parça anlıyor. Bu beyaz koridorda beklemek çözüm değil. "Maura ile ilgili bir sorun çıkarsa beni arayacak mısın?" diye soruyorum.

"Söz veriyorum."

Sersemlemiş bir halde, nerede olduğumun zar zor farkında olarak bekleme odasına geri yürüyorum. Kostos'u elinde iki kahveyle bir sandalyede otururken görünce irkiliyorum.

"Gidemezdim," diyor kısaca. "Burada yabancısınız. O uyanana kadar burada kalacağım."

İçimde bir hüznün dalgası beliriyor. Bu çok babacan bir davranış, çok ilgili ve destekleyici. On yıldır kendi babam olmadan yaşıyorum ve bu rolü üstlenecek başka birisi hiç olmadı.

Sanırım Jack Archer kendi yöntemleriyle denedi. Pek sıcakkanlı bir adam değil; Ryan'ın Pippa ile çıktığını öğrenmeden önce bile kendi oğluyla iletişim kurmakta yeterince zorlanmıştı.

Kostos'tan kahveyi alırken, minnettarlığımı kelimelerle ifade etmenin imkanı yok. Ona verdiğim "teşekkür ederim"den çok daha büyük bir şey bu.

Telefonumda amaçsızca gezinip, arkadaşlarımın daha önce gönderdiği mesaj bombardımanını tekrar tekrar okuyorum.

Hiçbirine cevap vermedim. Ne diyecektim ki?

Birlikte sessizce oturuyoruz, Kostos köşedeki televizyonda oynayan bir futbol maçına hızla dalıyor, maçın 90'ların sonlarında oynandığı belli olsa da. Ben ise sadece boşluğa bakıyorum. İş e-postalarımı kontrol etme isteğim yok, oysa kesinlikle etmeliyim. Devam filmi artık önemli değilmiş gibi geliyor. Benim için önemli olan tek kişi, giremediğim bir koridorun sonunda.

Maura'yı hayatıma aldığımda büyük bir hata yaptım. Renkli, kaotik karımın siyah-beyaz sözleşmeler ve maddelerle sınırlı kalmayacağını bilmeliydim. O, farkına bile varmadan kalbime sızdı. Artık pişman olmak için çok geç, çünkü sonunda ona aşık olduğumu itiraf etmeye hazırım.

Çevrem küçük, bunun bir sebebi var—sevdiğiniz birinin sizden koparılmasının ne kadar kolay olduğunu çok iyi biliyorum. Eğer ailem ölmeden önce tanıdığım arkadaşlarım olmasaydı, kalbimde bu kadar yer kaplamazlardı. Onlardan uzaklaşmaya çalıştığımda, izin vermediler. Tahtakurusu gibi sinir bozucu bir kararlılıkla geri döndüler. Zaten yeterliydim. Başka kimseyi içeri almayı düşünmüyordum.

Maura'yı planlamamıştım. Onu kaybedersem, hayatta kalmanın nasıl bir şey olacağını bile bilmiyorum.

Saatler sürmüş gibi gelen bir bekleyişin ardından doktor nihayet ortaya çıktı. Beni takip etmem için işaret etti ve Kostos omzuma hafifçe vurdu.

"Bekliyor olacağım," diye beni temin etti.

Doktor beni kısa bir koridordan küçük, temiz bir odaya götürüyor. Masasının arkasındaki duvarda çerçevelenmiş tıbbi sertifikalar asılı.

Doktor, yerine oturup bana da oturmam için işaret ederek, "Ben Dr. Dimakos," dedi. "Kendimi daha önce tanıtmama fırsatım olmadığı için özür dilerim."

"James Keller," diye karşılık veriyorum. "Maura nasıl?"

"Hâlâ bilinci kapalı, ancak durumu şu an stabil. Mevcut durumu hakkında konuşmadan önce bilmeniz gereken bazı şeyler var."

Midem alt üst oldu. İçimden bir ses Maura'nın sadece aşırı yorgunluktan bayılmadığını biliyordu. Her zaman bir sorun vardı, ima edilen ama asla söylenmeyen bir şey. Şimdi, olabilecek en kötü zamanda, sonunda gerçeği öğreneceğim.

Dr. Dimakos, "Maura'nın Toronto'daki doktoruyla iletişime geçmeyi başardık ve o da kayıtlarını gönderdi," diyor. "Hemşirem bana onun tüm tıbbi geçmişinden haberdar olmadığınızı söyledi. Ancak bilinci yerine gelene kadar tıbbi kararlarını siz vereceğiniz için, gerçekleri bilmeniz önemli."

Başımı salladım, sorumluluk omuzlarımda ağırdı. Kahretsin, Maura'nın benden hangi kararı vermemi isteyeceğini tahmin edebilmeyi umuyorum.

Doktor boğazını temizledi. "Maura, kronik bir kalp rahatsızlığının tedavisi kapsamında on dört yaşındayken açık kalp ameliyatı geçirmişti. O zamandan beri tekrarlayan ataklar geçirdi ve kan basıncını kontrol altında tutmak ve kan pıhtılaşmasını önlemek için ilaç kullanıyor. Başka bir atak geçirme riski yüksek."

Sözler beni adeta yumrukluyor ama bir türlü içime sinmiyor. Neyden bahsediyor? Maura nasıl şimdi hasta olabilir? Hayatıma giren o enerjik, neşeli, kaotik kadının herhangi bir şey tarafından bastırılabilceğini aklım almıyor.

"Bunların hepsi sizin için yeni mi?" diye soruyor anlayışla.

Eşimin kalp rahatsızlığı var. Bunu benden saklıyor. Belki de... belki de...

Beynim o cümleyi tamamlamayı reddediyor. Bunun yerine, bana şu gibi yardımcı alternatifler sunuyor: "Bunu bilseydin engelleyebilirdin" ve

"Neden daha fazla soru sormadın?" ve en işe yaramaz olanı da, "Sen bir aptalsın, James."

"Çoğunu... yani, bana her şeyi anlatmadı." Yutkunuyorum. "Kısa bir nişanlılık dönemimiz oldu. O... şey, bana her şeyi anlatmadı."

Başını salladı. "Maura bugün aşırı yorgunluktan kaynaklanan ciddi bir kalp krizi geçirdi. Durumunu stabilize edebildik, ancak bu tür yürüyüşler tehlikeli. Durumunun dikkatli bir şekilde yönetilmesi gerekiyor."

Dünya etrafımda sallanıyor gibi geliyor. Onun hâlâ hayatta olduğuna dair rahatlatma duygusu içimi kaplıyor, ardından da kliniğe zamanında ulaşamasaydık neler olabileceğine dair yıkıcı bir dehşet dalgası geliyor. Maura'nın kollarımda ölmüş olma ihtimali çok gerçekçi görünüyor.

Kahretsin, bilmeliydim. Bu evlilik sözleşmesi için en başından beri ısrar etmemeliydim. Karım hakkında bu kadar az şey bilmenin onu böyle bir tehlikeye atabileceğini hiç tahmin etmemiştim.

"Dahası da var," diyor Dr. Dimakos. "Maura'nın kan tahlilleri yeni hamile olduğunu gösteriyor."

Kalbim bir anlığına duruyor. Her ne kadar bunu umuyorduk, ama suçluluk ve korku o kadar yoğun ki mutlu bile olamıyorum. Maura'nın sağlığı, henüz varoluşunun başında olan bu çocuktan çok daha önemli benim için.

Hayır. Maura böyle düşünmezdi ve ben onun için en iyi kararları vermekle yükümlüyüm. Çocuğun varlığını öğrendiği anda onu tüm kalbiyle sevecektir. Maura'ya bakarken gösterdiğim aynı azimle bu çocuğu da korumalıyım.

"İlaçlarının isimlerini görebilir miyim?" diye aptalca sordum. Hepsini yazmalıyım. En azından bir şeyler bilmeliyim.

Doktor başını salladı ve monitörünü çevirerek ekrana işaret etti. Uzun listeyi okuyamadan gözüm, kurşun gibi içime işleyen bir ifadeye takıldı.

Yaşam beklentisinin azalması.

Ne kadar azaltılabilir, diye sormak istiyorum. Bu durum benden ne kadar daha çalabilir? Beş yıl mı? On yıl mı? Tanrı korusun, daha da fazla mı? Maura'yı tanımaya bile fırsat bulamadım, şimdiden onu kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyayım.

Dr. Dimakos başını yana eğdi ve ilaç isimlerini yazmamı beklediğini anladım. Telefonumu hızla çıkardım, onlarca cevapsız bildirimi görmezden gelerek isimleri not defterime yazdım.

"Şimdi onu görebilir miyim?" diye hırıltılı bir sesle sordum ve ellerimin neden titremeye başladığını merak ettim.

"Seni onun odasına götüreceğim."

"Bekleme odasındaki arkadaşına karımın durumunun stabil olduğunu ve eve gidebileceğini söyleyebilir misin?" Şu anda Kostos'un yüzüne bakamam. Ondan gelecek tek bir nazik gülümseme bile beni yıkabilir ve bunu göze alamam.

"Elbette," diyor doktor nazikçe.

Beni koridordan aşağıya doğru götürüyor. Maura'nın odasının kapısını açıyor ve ben içeri girdiğimde arkamdan nazikçe kapatıyor.

Yarı açık perdeler dışarıda karanlık bir gökyüzünü gösteriyor. Artık gece olmuş. Yürüyüşümüzden gördüğümüz parlak mavi gökyüzü, uzak bir rüya gibi geliyor. Maura'nın monitöründen gelen küçük bip sesleri odayı dolduruyor. Bu, onun hala burada, hala hayatta olduğunu hatırlatan rahatlatıcı bir ses.

Yatağının yanındaki küçük, minderli koltuğa oturup ona bakıyorum. Her zamankinden daha zayıf ve solgun görünüyor, teni narin çiçek yaprakları gibi damarlı. Sanki en hafif dokunuşla bile onu morartabilirmişim gibi duruyor.

Ona çok kızgınım, farkındayım. Kendisiyle ilgili temel bir gerçeği benden sakladı. Kalp rahatsızlığını bilseydim, onu o yürüyüşe götürmeyi reddederdim. Yanımıza bir uzman doktor almasını sağladım. Bana bir şans verseydi, bunu kesinlikle durdururdum.

Faydası olacaksa ona bağıırdım. O ise orada huzur içinde uyuyor, son birkaç saat içinde bana yaşattığı cehennemden habersiz.

Monitörler bip sesleri çıkarıyor olsa da, bu yeterli değil. Kendim duymalıyım. Eğilip kulağımı göğsüne dayıyorum, ta ki kalbinin atışını duyana kadar. Her kalp atışı öfkeyi azaltıyor, kızgınlığım gürleyen bir ateşten küçük, titrek bir aleve dönüşüyor.

O hâlâ burada. Güvende. Sadece uyuyor, gitmedi.

Boynum ağrımaya başladı ve onun kalp atışlarını planladığımdan çok daha uzun süre dinlediğimi fark ettim.

Bip.

Bip.

Bip.

Küçük elektronik sesler, dünyanın en nazik alarm saati gibi bilincime sızıyor. Gözlerimi aralarken, etrafımdaki odayı incelerken, göz kapaklarım inanılmaz derecede ağırlaşıyor.

Yalan söylediğim gerçek bana yabancı. Monitörün bip sesleri ve hastanenin antiseptik kokusu ise tanıdık. Kalbim beni tekrar hastaneye götürdü, ama tanıdığım bir hastaneye değil. Personel ve odalar bana tamamen yabancı.

Gözümün ucuyla baktığımda bir şey değişiyor. Yanımda biri oturuyor, beyaz duvarlara karşı siyah bir bulanıklık gibi. Aynı kişi elimi tutuyor. James. Elini daha sıkı kavırıyor ve öne eğiliyor, yüzü yüzüme çok yaklaşıyor.

"Uyanıksın." Sesi boğuk ve uykulu geliyor. Yürüyüşümüzden kalma kıyafetleri hala üzerinde, yüzü ve burnu hala tozlu, genel görünümüyle uyumlu. Bütün geceyi uykusuz geçirmiş gibi görünüyor. Muhtemelen öyle de yaptı.

"Merhaba," diye fısıldıyorum. Şu an için çıkarabildiğim en yüksek ses bu.

James ellerimi bırakıp yatağıma bağlı elektronik çağrı cihazını alıyor. "Doktoru arıyorum," diye açıklıyor. Aramasına gerek yok; hastanelerde

yeterince zaman geçirdim, ne olduğunu biliyorum zaten.

"Ne oldu?" diye sordum ama başını salladı.

"Buraya geldiklerinde açıklayacaklar. İsterseniz buz parçaları da alabileceğinizi söylediler."

Başımı hevesle sallıyorum. Birden ağzımın ne kadar kuruduğunu fark ediyorum.

James odadan çıktı ve elinde küçük bir plastik bardakla hızla geri döndü. Kollarımı henüz kaldıracak gücümün olmadığını doğru tahmin ederek ağzıma küçük bir parça buz koydu. Dudaklarımı buzun etrafına kapattım ve dilimde erimesine izin verdim.

Uzun boylu, koyu saçlı, beyaz önlüklü bir adam içeri girip kapıyı arkasından kapattı.

"Uyanık olduğunu görmek güzel," diyor kalın bir sesle. "Ben Doktor Dimakos. Son otuz altı saattir seni tedavi ediyorum."

James'e şöyle bir baktım. Gerçekten de bu kadar uzun süre kıyafet değiştirmeye gitmedi mi?

"Dünden ne kadarını hatırlıyorsunuz?" diye soruyor doktor.

"Taş ocağına gittiğimi hatırlıyorum." Dudaklarımı ısırarak geçmişe dönmeye çalışıyorum. "Hatırladığım son şey, taşlara bakmaktı."

"Dönüş yolunda bayıldınız," diye açıklıyor. "Daha önce geçirdiğiniz kalp krizlerine benzer bir kalp krizi geçirdiniz."

Gözlerim tekrar James'e döndü. Yüz ifadesinde hiçbir şaşkınlık yoktu.

O biliyor.

Bok.

"Bu yürüyüşe çıkmanın riskini bildiğinizi varsayıyorum," diyor Doktor Dimakos sert bir şekilde. "Altta yatan rahatsızlığınız göz önüne alındığında, bu kadar dikkatsiz olmaya gücünüz yetmez. Özellikle de şimdi. Kan tahlilleriniz bize hamile olduğunuzu gösterdi."

"Hamile miyim? Gerçekten mi?" diye tekrarladım. "Emin misin?"

Yüzündeki sertlik hafifliyor. "Evet. Testinizdeki hormon seviyelerinin yüksek olduğu doğrulandı."

Bunun farkına varmam biraz daha zaman alıyor. Sonra sevinç ve umut, hasar görmüş kalbimden göğsüme, uzuvlarıma, parmaklarımdan ve ayak parmaklarımdan yayılan bir ışık gibi dalgalanıyor. Başardık. Her şeyden sonra, bebeğim nihayet mucizevi bir şekilde burada.

Elbette bunun bir olasılık olduğunu biliyordum. Döngümün doğru aşamasındayım. Sadece galeri sergisi ve seyahatlerle çok meşguldüm, bu

yüzden hamile kalmayı pek düşünmüyordum. Ayrıca, sanırım bir yanım tekrar umutlanmaktan korkuyordu. Belki de hiç gelmeyecek bir bebek hayal etmektense kendimi başka şeylerle meşgul etmek daha iyiydi.

Ama geldi. İşte burada.

Ellerim otomatik olarak karnıma gidiyor. İnce hastane önlüğünün altından, her zamanki gibi aynı hissi veriyor. Henüz karnım belirginleşmemiş olsa da, içimden bir ses vücudumun bir şekilde farklı olmasını, değişmesini bekliyordu.

Dr. Dimakos sözlerine şöyle devam ediyor: "Toronto'daki doktorunuzla görüştüm. Daha önce onunla olası bir gebelik hakkında konuştuğunuzu biliyorum, bu yüzden söylediklerini tekrarlıyorsam kusura bakmayın. Durumunuz bu gebeliği yüksek riskli hale getiriyor. Sadece bebeğiniz için değil, sizin için de risk artıyor. Bu da gereksiz stres ve yorgunluğun ikiniz için de tehlikeli olabileceği anlamına geliyor."

İçimde büyük bir suçluluk duygusu kabarıyor. O yürüyüşte kendi sağlığını riske atmaya razı olabilirdim, ama bebeğimin sağlığını asla riske atmazdım. Düşünmedim ve bu bana her şeye mal olabilirdi.

"Biliyorum," diye mırıldandım.

Doktor başını salladı. "Yatak istirahatine gerek olacağını sanmıyorum, ancak her türlü stresten kaçınmanız gerekiyor. Her şey mükemmel gitse bile, bu sizin ilk ve tek gebeliğiniz olma ihtimali yüksek."

Dişlerim alt dudağıma saplanıyor. Bunu daha önce Dr. Markovic'ten de duymuştum ama hamileyken daha gerçekçi geliyor. Eğer bu bebeği tutamazsam, bir daha çocuk sahibi olamayabilirim. Parmaklarım içgüdüsel olarak karnımı sıkıyor ve sanki o küçük baskı fark yaratacakmış gibi onları hızla çekiyorum.

"Doktor Markovic ilaçlarımı değiştirmek istiyor mu?" diye soruyorum isteksizce.

"Bunun gerekli olduğunu düşünmüyor. Bazı ilaçların küçük bir riski var, ancak bu risk tedaviyi bırakma riskine kıyasla düşük."

"Ne kadar süre kalmamı istiyorsunuz?" diye soruyorum. "James'in birkaç dakika sonra Atina'da bir toplantısı var—"

"İptal edildi." Sesi havada bir kırbaç gibi şakırdadı. "Önemli değil."

Kalbim sıkışıyor. Ses tonu olmasaydı, bunlar düşünceli ve ilgili bir kocanın sözleri olurdu. Ama ben gerçeği biliyorum. James bana çok kızgın.

Doktor Dimakos, "Önümüzdeki birkaç gün içinde sizi taburcu etmeyi umuyoruz," diyor. "Şimdilik sizi gözlem altında tutmak ve durumunuzun

stabil olduğundan emin olmak istiyoruz. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde herhangi bir sorun olmazsa, tıbbi gözetim altında villanıza dönmenize izin vermekte sakınca görmüyorum."

"Hayır," diyor James kararlı bir şekilde. "Burada kalacak. Bir şey olursa diye onu klinikten uzaklaştırmak istemiyorum."

"Anlıyorum," diyor doktor.

Midemdeki burukluk giderek büyüyor. James aramızda mesafe koymanın bir yolunu arıyor. Sonunda villaya geri dönmek zorunda kalacak, bu da beni burada, ondan güvenli bir şekilde uzaklaşabileceği kadar uzakta bırakabileceği anlamına geliyor.

"Başka sorunuz var mı?" diye soruyor doktor.

Başımı salladım. "Hayır. Yaptığınız her şey için teşekkür ederim."

O çıkarken kapı arkasından tık diye kapanıyor ve beni James'le yalnız bırakıyor. Kocam uzun bir süre sessizce ellerini kavuşturmuş bir şekilde aşağıya bakıyor. Sonra, sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından nihayet bana dönüyor. Yüzünde yorgunluk izleri var, gözleri buz gibi mavi.

"Neden bana söylemedin?" diye hırıltılı bir sesle sordu. "Eşimle ilgili hayati bilgileri neden tamamen yabancı insanlardan öğrenmek zorunda kaldım?"

Gözlerim doldu. Onun böyle öğreneceğini hiç beklemiyordum. Beni yere yığılırken görünce, sonra da ben baygınken gerçeği öğrenince çok korkmuş olmalı. "Özür dilerim."

"Öyleyse açıkla," diye tersledi. "Bana nedenini söyle, Maura. En azından bunu hak ediyorum."

Zihnim suçluluk ve korkuyla dolu. İsterse bu evliliği şimdi bitirebilir. Sözleşmemizde tanınan süre içinde bunu yapma hakkı var. Gerçeği bilmeyi hak ediyor. Umarım bu, onun benimle ve bebeğimizle kalması için yeterli olur.

Kendimi toparlamaya çalışarak ellerime bakıyorum.

"Bütün hayatım boyunca hasta kız oldum. Hiçbir zaman eğlenceli şeylere vakit ayıramayan, sürekli doktora gitmek zorunda olan kız. Kimse aklımı ya da kalbimi görmedi. Ben sadece bir bedendim – başarısız bir beden." Sesim neredeyse titriyor ve yutkunmak için bir an duruyorum. "Sadece acıma veya risk değerlendirmesiyle tanımlanmayan bir ilişki istedim."

"Çünkü reddedeceğimden korktun." Sesi buz gibi soğuk.

“Evet. Ve eğer öyle yapsaydın, ben asla anne olma şansına sahip olamazdım.”

Boğazım neredeyse kalbim kadar yanıyor.

James, hayal kırıklığıyla çenesini bükerek, "Bu yanlış, Maura. Bunu benden saklamamalıydın. Tam risk profilini açıklamadan bir anlaşmaya girmeme izin vermemeliydin." dedi.

Ağzım açık kaldı. "Affedersiniz?"

Sanki bana tokat atmış gibi hissediyorum. Evliliğimiz bir sözleşmeyle başlamış olabilir, ama ben her zaman James'in beni sadece bir varlık olarak görmediğini düşünmüştüm. Bu garip, arkaik ittifakta ortak olduğumuzu sanıyordum. Görünüşe göre değilmiş.

İçini çekti ve tozlu saçlarını eliyle düzeltti. "Demek istediğim, her şeyi farklı şekilde yapılandırabilirdim. Seni koruyabilirdim."

Gözlerimden yaşlar akıyor. Kendini savunmaya çalışıyor ama biliyorum ki ilk tepkisi gerçek olanıydı. Gerçekten böyle düşünüyor.

Ben kötü bir yatırımdım.

Kalp rahatsızlığı olan bir kadınla evlendiğinde, kendini kusurlu bir varlığa bağlamıştı. Yaşlılık döneminde ona bakmak zorunda kalabileceği, ya da daha kötüsü, ihtiyaç duyduğu oğluna kavuşmadan önce ölebilecek birine. Eğer bu olursa, Pages-Sequel birleşmesi de olmaz. Bu evliliğe boşuna girmişti.

“Doğru,” diyorum isteksizce. “Benim hakkımda gerekli araştırmayı yapmalıydınız.”

Çenesinde bir kas seğirdi. "Bunu kastetmedim."

“Bana karşı nazık olmak zorunda değilsin. Burada haksız olan benim. Tüm risk profilini gizli tutan benim,” diye alaycı bir şekilde söylüyorum. “Bunu hak ettim, değil mi?”

“İsa aşkına, hayır.” Sandalyesine yığıldı. “Maura, ben de yorgunum, sen de. Şimdi bu konuşmanın zamanı değil.”

“Hayır,” diye mırıldandım. “Yanlışlıkla söylemek istediğin bir şeyi söylemek istemezsin.”

Dudakları aralanıyor ama hiçbir şey söylemiyor. İçimden bir ah çekiyorum.

“Yorgunum James. Biraz dinlenmeliyim, sen de villaya dönüp temizlenmelisin. Akşam yemeği ye ve biraz dinlen.”

"Bunu mu istiyorsun?" Gözleri gözlerime dikildi.

Başımı salladım. "Öyle."

Dudaklarını bzd. "Pekala. Sonra geri gelirim."

Sandalyesinden kalkıp kapıya doğru yürüdü. Kapıyı atıktan sonra ereve içinde tereddüt etti. Koridora çıkmadan önce bir küfür mırıldandığını duydum ve beni düşüncelerimle yalnız bıraktı.

"Rahat mısınız?" diye soruyor hostes, bana parlak bir gülümsemeyle bakarak. "Size bir battaniye veya atıştırma getireyim mi?"

Sinirlenerek koltuğuma geri çöktüm. Hasta olduğumu biliyor, anlayabiliyorum. Buraya gelirken de aynı hostesle karşılaşmıştık ve ilk seferinde kibar davranmıştı ama şimdi sürekli başımda dolanıyor. Sanki uçmaktan korkan bir çocukmuşum gibi beni şımartıyor.

Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Bir kişi hasta olduğunuzu öğrenince, haber yayılmaya başlıyor. Eminim James tüm personeline durumumu bildirmiştir. Muhtemelen sonra tüm arkadaşlarına söyleyecek ve sonra tüm arkadaşlarım öğrenecek. İşte böylece, yine hasta kız olacağım.

Düğünümüzden beri, hasta bir kızdan daha fazlası olduğum bir fantezi dünyasında yaşıyorum. Bir eşim, bir arkadaşım, saygın bir sanatçıydım. Şimdi ise, herkesin üzmemekten kaçınması gereken kırılğan bir porselen bebekten başka bir şey değilim.

"Bir şey var mı?" diye soruyor hostes, gözlerinde endişe beliriyor.

"İyi, teşekkürler." Zoraki bir gülümseme takındım.

"Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, sadece arama düğmesine basın," diyor. Sonra da sanki ben kendim bulamayacak kadar aptalmışım gibi, düğmeyi gösteriyor.

O nihayet uçağın arka tarafına doğru kaybolunca koltuğuma yığıldım. Biliyorum, bunların hiçbirisi onun suçu değil. Sadece patronu James'in istediği gibi davranıyor bana.

Neyse ki, telefonumu çıkardığımda uçağın Wi-Fi ağına mükemmel bir şekilde bağlanıyor. Sanırım kızlara hastanede olduğumu bildiren bir mesaj göndermeliyim. En azından bu şekilde, olayın gidişatını ben kontrol edebilirim.

MAURA

Panik yapmayın. İyiyim. Sadece Yunanistan'da küçük bir sağlık sorunum olduğunu ve kısa bir süre hastanede kaldığımı bildirmek istedim. Şimdi eve doğru yoldayım.

BRINLEY

"PANİK YAPMA" DERKEN NE DEMEK İSTİYORSUN???

BRINLEY

"Hastane" kelimesini duyup da paniklemememi bekleyemezsiniz.

KEDİ

Ne oldu? Nasıl hissediyorsun?

MAURA

Yürüyüş sırasında yere yığıldım. Kendimi biraz fazla zorladım, hepsi bu. Daha fazla su içmeliydim.

PİPPA

Susuzluktan dolayı günlerce hastanede mi kaldınız?

Alnımı ovuşturuyorum. Gazetecilik içgüdülerinin bu zavallı örtbas girişimini fark edeceğini bilmeliydim.

MAURA

Kısacası: Önceden var olan bir rahatsızlığım vardı. Sadece kötü bir kombinasyondur. Tekrar söylüyorum, iyiyim.

Bir mesaj daha geliyor. Bu sefer mesaj, kızlar grubunun sohbet odasının dışından Brinley'den geliyor.

BRINLEY

Eve döndüğüne sevindim, ama gerçekten iyi misin? Bana verebileceğin tüm detayları öğrenmek istiyorum. Eğer her şeyi kendine saklamak istersen, bu da sorun değil, sadece çok fazla endişeleniyorum.

Ağzım yumuşuyor. Brinley sevgisini kolay kolay göstermez. Onu bu kadar korumaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama bunun üstesinden

gelebildiğim için şanslı olduğumu biliyorum. Beni gerçekten önemsiyor—bazen aşırıya kaçacak kadar.

O, gerçeği hak etti ve ben ona güveniyorum.

MAURA

Kalp rahatsızlığım var. Şu an büyük ölçüde kontrol altında, ama ciddi bir rahatsızlık. Uzun zamandır bununla mücadele ediyorum ve her zaman da mücadele edeceğim bir şey olacak. Daha önce bundan bahsetmedim çünkü insanlar öğrendikten sonra bana farklı davranıyorlar ve bunu sizden de istemedim.

Derin bir nefes aldım ve sonunda gönder tuşuna bastım. Pencereden dışarı bakarak cevabını bekledim. Birkaç dakika sonra telefonum titredi.

BRINLEY

Anlıyorum ve bana söylediğin için teşekkür ederim. Elimden gelenin en iyisini yapıp hiçbir şeyi değiştirmeyeceğim, ama eğer seni rahatsız edersem, beni uyarabilirsin. Seni seviyorum <3

Kalbim sıcaklıkla doluyor. Tam da Brinley'e yakışır bir cevap; düşünceli, dürüst ve sevgi dolu. Tam da duymayı umduğum şey. Ona bunu söylemek için neden bu kadar uzun süre beklediğimi merak ediyorum.

Bu aynı zamanda bana bir sonraki mesajı göndermek için gereken cesareti de veriyor.

MAURA

Bana bir iyilik yapıp haberi Cat ve Pippa'ya iletebilir misin? Bu konu hakkında uzun uzun konuşacak halim yok.

BRINLEY

Tamam, şefim.

İç çekerek sandalyeme yaslandım. Henüz paylaşmadığım hamilelik haberi var ama bunu daha sonra, hamileliğim ilerledikçe düşüneceğim. Şimdilik en azından büyük bir sırrımdan kurtuldum.

Koridorun karşısında sessizce oturmuş, dizüstü bilgisayarında çalışan kocama şöyle bir baktım. Çenesi hâlâ sıkıca kenetlenmiş, omuzları yorgunluktan neredeyse kamburlaşmıştı. Son birkaç günün onu çok yorduğu belliydi.

Dr. Dimakos uçuş izni verene kadar neredeyse bir hafta klinikte kaldım. James toplantıları için Atina'ya feribotla giderken ben orada çoğunlukla yalnızdım. Ara sıra Kostos karısıyla birlikte uğrar, her zaman incelemem

için ilginç bir taş getirirdi. Sanırım James'in taş ocağına harcadığı para miktarı bizi ona yakınlaştırmıştı.

James beni terk etmedi, biliyorum. Hemşireler bana anlattığına göre geceleri kliniğe geri dönüp sandalyede uyuyordu. Ben uyanırken hiç gelmedi. Bu belki de kasıtlıydı. Tartışmamızdan sonra benimle konuşmak istediğini sanmıyorum.

Ama dürüst olmak gerekirse, beynimin küçük bir köşesi bana onun sadece iş ve yolculukla meşgul olabileceğini hatırlatıyor.

Bir de bebek var.

Anne olmaya fazlasıyla hazırım. Bir yanım bebeğimin bir an önce dünyaya gelmesini isterken, diğer yanım hamilelik sürecinin tamamını doyasıya yaşamak için heyecanlanıyor. James'in ne hissettiğini bilmiyorum. Çocuk sahibi olmayı kabul etti, ama belki de henüz babalık konusunda ne hissettiğini bilmiyor. Belki de benim saf ve doğal mutluluğumu gölgelemek yerine, bu duygularını çözmeye çalışmak istiyor.

Koridorun karşısında, James dizüstü bilgisayarını kapatıp, sanki başı ağrıyormuş gibi şakaklarını ovuşturuyor. İçimden bir ah çekiyorum. Belki de ona karşı çok sert davranmışımdır. Belki de hostese hasta olduğumu söylememiştir bile. Hostes, arkada sessizce oturan ve bana ihtiyacım olursa diye bekleyen hemşireyle karşılaştığında bunu anlamış olabilir. James'in bunun için ne kadar ödediğini düşünmek bile istemiyorum.

James'e kızgın olabilirim ama kendime daha çok kızıyorum. Vücudum beni yine yarı yolda bıraktı. Basit bir yürüyüşü bile kaldıramadı. Ve şimdi, sorumlu olduğu tek kişi ben değilim. Hain vücudum bir bebeği güvende tutmak zorunda ve bunu başarabilecek mi bilmiyorum.

Elim içgüdüsel olarak karnıma gidiyor. Ultrasonu görmek ya da bebeğin kalp atışını duymak için sabırsızlanıyorum. Gerçekten burada olduğuna dair her türlü kanıt görmek istiyorum. Gerçekten anne olacağıma dair. Bir kez olsun bir doktor randevusu için heyecanlanıyor olmamın ironisine neredeyse gülümsüyorum.

James boğazını temizleyip en sevmediğim soruyu sordu: "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi."

"Uçakta çok gergin olduğunuzu hatırlıyorum."

"O zamanlar türbülans vardı. Şimdi her şey yolunda. Yani evet, iyiyim."

Sessizlik. Uçaktaki hemşireye şöyle bir baktım. Dikkatlice bir dergi karıştırıyor, bizi duymuyormuş gibi davranıyordu. Umarım James, bu

gizliliği için ona fazladan para ödemiştir.

James sonunda, "Sanırım geçen gün yanlış bir şey söyledim," dedi.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Daha ayrıntılı bilgi vermeniz gerekiyor."

Elini kolçaklara o kadar sıkı tutuyor ki, parmak boğumları bembeyaz olmuş. "Risk profillerinden bahsederken..."

"Ve ben kendi payımı nasıl açıklamadım?" diye sözlerimi tamamlıyorum.

"İçinizde bunu yapmanız gerektiğini düşünen bir yanınız var mı?" Gözleri cevap beklercesine gözlerime dikildi. Savunmacı bir şekilde kollarımı kavuşturdum.

"Benim hakkımda her şeyi bilmeye hakkın yok James. Evlilik sözleşmesini okudum. Hiçbir maddesi kişisel hayatımla ilgili bilgileri seninle paylaşmamı gerektirmiyordu. Sağlığım benim meselem ve kimin bunu bileceğine ben karar veririm."

"Ama bu benim meselem. Sen benim karımsın! Bilseydim, yapabilirdim ___"

"Benimle evlenmeyi reddetti."

Ağzı sıkılaştı ve gözlerinde adını koyamadığım bir duygu parladı. "Hayır. Farklı kararlar verebilirdim. Sözleşmede güvenliğinizi garanti altına alıp sözümü tutardım. Sizin ve bebeğin tehlikeye atılmamasını sağlardım. Ailemin geleceğini düşünmeyi ihmal ettim."

"Doğru. Çünkü ideal ailenizde hasta bir kadın olmazdı." Elbette, hayal ettiği şey buydu. Çocuğunu birkaç yıldan daha uzun süre büyütebilecek bir kadın. Herkesin umduğu şey buydu.

"İdeal olan, hiç hasta olmamanız olurdu," diye tersliyor.

Damarlarıma buz gibi, yakıcı bir öfke sızıyor. İşte bu, gerçek. Hasta olduğum için bana kin besliyor. Bu şekilde hisseden ilk erkek o olmazdı. Doktor Makovich bana açık kalp ameliyatı olmam gerektiğini söylediğinde Victor'un yüzünü hatırlıyorum. Dudaklarının kenarının nasıl alaycı bir ifadeyle kıvrıldığını hâlâ görebiliyorum. İsteddiği varis olmaya hiç yaklaşamamıştım. Bir kızdım, hem de hasarlı bir kız. Onun muazzam mirasını omuzlayacak bir beden değildim.

Milyarderlerin en iyisini karşılayabilecek durumda olması beklenir, James'e ise kusurlu mal satıldı. Vicdan azabını dindirmek için bana karşı ilgiliymiş gibi davranabilir, ama sonunda bir çıkış yolu aramaya başlayacaktır. En azından ben ondan önce davranabilirim. Böylece seçimi yapan ben olurum.

“Bu evlilikten kurtulmak istiyorsan, benim hatırım için kalma,” diye mırıldanıyorum. “Başka bir yol bulurum. Seni ölmekte olan bir kadına zincir etmeyecek bir şekilde bu bebeği büyütmenin yolunu bulurum.”

James'in gözleri irileşti ve bana doğru eğildi. "Bunu kastetmedim."

"Numara yapmana gerek yok James. İkimiz de bu işe gözümüzü açarak girdik. Zaten sen benim gerçek eşim değilsin. Sadece evlilik cüzdanında öyle yazıyor."

“Evliyiz Maura. Sen benim karımsın. Bunun değişmesine asla izin vermeyeceğim.”

Şaşırmadım. Eğer evli kalmazsak, James babamla anlaşma yapamayacak. O zaman tüm bu çabalar boşa gidecek.

“Pekala.” Gözlerimi ondan ayırıp pencereden dışarı bakıyorum. “Karar senin. Eğer yıkılmış bir eş istiyorsan, işte sana.”

"Ben seni öyle düşünmüyorum," diyor ısrarla. "Bunu nasıl söyleyebilirsin ki?"

Bunu öylece geçiştirmeyecek. Özünde James iyi bir insan. Kendi kırgınlığının beni incitmesini istemiyor, bu yüzden bunun var olmadığını bana ikna etmeye çalışmaya devam edecek. Eve dönüş yolculuğunun geri kalanında umursamadığını savunabilir. Açıkçası, bununla uğraşmak istemiyorum. Bu yüzden kozumu çıkarıyorum: hasta kız kartını.

"Lütfen, çok yorgunum," diye fısıldadım. "Bırakın dinleneyim. Bu konuşmayı daha fazla yapmak zorunda bırakmayın beni."

James'in hareket ettiğini, ağırlığını değiştirdiğini duyuyorum. "Özür dilerim Maura. Keşke farklı tepki verseydim, ama daha da önemlisi... Keşke bilseydim."

Cevabımı fısıldayarak veriyorum, aslında duymasını isteyip istemediğimden emin değilim.

"Biliyorum."

Yatağıma uzandım ve tabletimden yarının programını gözden geçirdim. Takvimimde yeni bir renk var. Doktor randevuları için hardal sarısı. Maura ile yarın başka bir kontrol randevumuz var.

Yunanistan'dan döndüğümüz gün, Dr. Markovic, Maura'yı bizzat kontrol etmek için çatı katındaki daireye geldi. Hamileliği boyunca diyeti, egzersizi ve programı için bir sürü öneriyle geldi. Onun yardımıyla, Maura'nın ihtiyaçlarına göre hazırlanmış yemekleri teslim edecek özel bir aşçı ayarladık. Şimdi, kalp atış hızı yükselirse onu arayabilecek biriyle birlikte günde en fazla bir saat yürümesi konusunda kesin talimatlar aldı.

Dr. Markovic ve Maura'nın yıllardır birbirlerini tanıdıkları apaçık ortada. Bazen, sanki Maura hâlâ bir çocukmuş gibi konuşuyor. Bir yanım ona Maura'nın yetişkin bir insan olduğunu, kendi kararlarını verebilecek kapasitede olduğunu söylemek istiyor. Diğer yanım ise memnun. Maura, durumunu gizleyerek ve asla ortaya çıkmayacağını safça düşünerek çocuk gibi davrandı. İnatçılığı yüzünden kendini riske attı.

Yarınki programıma göre sabah spor salonuna gideceğim, ardından altı saat boyunca aralıksız toplantılarım olacak. En azından Taylor toplantıları Zoom üzerinden planlayabildi, böylece Maura'nın bana ihtiyacı olursa ev ofisimde kalabilirim.

İç çekerek şakaklarımı ovuyorum. Bana ihtiyacı olmayacak; olsa bile sormayacak. Eve döndüğümüzden beri aramızda belirgin bir mesafe var. Yollarımız kesiştiğinde kibar davranıyoruz ama Maura asla sohbete davet

etmiyor. Uzun süre ayakta duracak gücü olmasa da, fırsat buldukça stüdyosuna çekiliyor.

Bu arada, onun yanına dalmak ve iyi olup olmadığını kontrol etmek için her türlü bahaneyi uyduruyorum. Ona o kadar çok su teklif ettim ki, Dasani muhtemelen beni sözcüsü olarak işe almaya çalışacak. Nerede olduğunu sürekli ve acı verici bir şekilde farkındayım.

İki gün önce, sürekli etrafımda dolanmayı bırakmam için bana çıkıştı.

"Yine yapıyorsun," demişti, kitabından başını bile kaldırmadan.

Ne yapıyorsunuz?

"Sürekli peşimdeydin. Yatak odasından mutfığa, banyoya ve tekrar geri döndün. Bu, sürekli peşimde olmanın ders kitaplarındaki tanımını."

"Yanında dikilmiyorum. Sadece... yakında duruyorum. Bir şeye ihtiyacınız olursa diye."

"Tuvalete gittim James. Çok riskli bir şey değil."

"Kayabilirsiniz."

"Neyin üzerinde? Banyo zemini kuru."

"Varsayımsal olarak."

Şakaklarını ovuşturdu. "Tuvaleti her başarılı şekilde kullandığımda sana mesaj atacağıma söz veririm, bunu bırakır mısın?"

Bunu düşündüm. "Bu aşırı görünüyor."

"Beni tuvalete kadar takip etmekten daha mı aşırı?"

Söylediği anlaşıldı.

"Sana daha fazla alan vereceğim."

"Teşekkür ederim."

"Yarından itibaren."

Kafama bir yastık fırlatmıştı.

O zamandan beri onun emirlerine uymaya çalıştım ama zor.

Tableti kenara koyup yastıklara yaslandım. Yarın uzun bir günüm var ve olabildiğince dinlenmeye ihtiyacım var. Ama uyku bir türlü gelmiyor. Ev nedense çok sessiz, ağır bir sessizlik beni sarıyor. Maura'nın odasında uyuyor olup olmadığını merak ediyorum. Doktorunun onayladığı programa göre uyuyor olması gerekiyor. Belki o da dönüp duruyordur.

Tavana bakıyorum. Normalde ölü gibi uyurum. Kendime dinlenme izni verdiğim anda vücudum düzene girer. Ancak son bir haftadır çok huzursuzum. Sessizliği düşünmeden edemiyorum. Nefesin yokluğunu, kalp atışının yokluğunu. Bazen, yeterince dikkatlice dinlersem, Maura'nın hala

burada olduğunu kanıtlayan o küçük sesleri duyabileceğimi düşünüyorum. Hala hayatta.

Çarşafı çeneme kadar çekip yana döndüm, rahat bir pozisyon bulmaya çalıştım. Hiçbir şey doğru gelmiyor. Vücudum enerjiyle dolu, saatlerce koşu bandında koşmaya ya da alt kattaki hız torbasına boks eldivenlerim eskiyene kadar yumruk atmaya hazır.

Bu iki işten hiçbirini, karımın odasına kadar olan on iki basamağı yürümekten daha zor görünmüyor.

Yatakta kıpırdanıp uykuya dalmaya çalışırken zaman çok yavaş geçiyor gibi geliyor. Koyu renk perdelerim şehir ışıklarını gizlediği için dakikaların nasıl geçtiğini görmek için saate gözlerimi kısarak bakmak zorundayım. Bir, iki, üç.

Yaşam beklentisinin azalması.

Yeterli zaman yok.

Ellerimi yüzüme sürüyorum. Her şey çok adaletsiz geliyor. Hiç kimseye zarar vermemiş, içinde sanatsal bir ateş yanan bu nazik kadının, vaktinden çok önce ölümle yüzleşmek zorunda kalması mümkün olmamalı. Bunu çocukluğundan beri biliyordu. Okumayı bile bilmeden ölümlülükle yüzleşmek zorunda kalmanın ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemiyorum. Maura'nın hayata bu kadar hevesli olmasına şaşmamalı, çünkü her zaman ne kadar az zamanının tadını çıkaracağını biliyordu.

Çarşafıma parmaklarımı vuruyorum, çok sinirliyim. Ona yardım etmek için hiçbir şey yapamıyor olmaktan nefret ediyorum. Ona su ve vitamin getirebilirim, kahvaltısını hatırlamasını sağlayabilirim ama bunlar gerçekten bir fark yaratacak şeyler değil. Kalbi atmaya devam edecek ya da etmeyecek. Tek yapabileceğim beklemek ve iyi olmasını ummak.

Ya şimdi bir sorun varsa? Doktor, kalp krizi aniden ve uyarı vermeden gelebileceğini söyledi. Buradan yardım çılgınlıklarını duyabilir miyim acaba?

Ya bana ihtiyacı olursa?

Boş ver. Eğer beni sürekli peşinde koşmakla suçlamak istiyorsa, bırak suçlasın. Artık burada yatıp onun iyi olup olmadığını merak etmeye dayanamıyorum.

Üzerimdeki örtüyü atıp koridora çıktım. Olabildiğince sessizce kapısını araladım.

Maura perdelerini açık bırakmıştı ve ay ışığı yatak odasına doluyordu. Yan tarafına yatmış, bir eli göğsünün yanında kıvrılmıştı. Ay ışığı yüz

hatlarını yumuşatıyor, burnunun eğimine ve kıvrımlı dudaklarına nazik bir parıltı veriyordu.

Yatağının kenarına oturdum, ağırlığımı yavaşça kaydırarak yatağın hareket etmesine ve onu uyandırmasına izin vermemeye özen gösterdim. Ona baktım, göğsünün yavaşça inip kalkmasını izledim. Saçları yastığının üzerinde bir hale gibi dönüyordu. Uzanıp parmaklarımı gevşek bir tutamın üzerinde gezdirmeye cesaret ettim. Maura kıpırdamadı.

Ona bakmak bile kaygımı az da olsa azaltıyor. O burada, hala nefes alıyor.

Yavaşça eğilerek başımı tam göğsünün üzerine getiriyorum. Hala uyanmayınca, kulağım kalbinin üzerine değene kadar son bir santim daha aşağı iniyorum.

Güm.

Güm.

Tak tak.

Düzensiz kalp atışları karşısında paniğe kapılmamaya çalışıyorum. Doktor Markovic, düzensiz kalp atışlarının normal olduğunu ve Maura'nın kalp atış hızı dakikada 100'ün üzerine çıkarsa ancak o zaman kendisiyle iletişime geçmemiz gerektiğini söylemişti.

Güm.

Güm.

Güm.

Saatimin saniye ibresinin ilerleyişini izlerken, kalp atışlarını sayarak dinliyorum. Bir dakika geçiyor ve bu da bana kalp atışlarının dakikada 75 gibi sağlıklı bir seviyede olduğunu teyit ediyor. Yine de henüz başımı kaldırmıyorum. Kulağımı göğsüne dayayıp dinliyorum. Atışlar düzensiz ama kararlı. Kalbi onu yarı yolda bırakmayacak; onu bu durumdan kurtaracak ve gidebildiği yere kadar taşıyacak.

Akıl sağlığım her hafif vuruşa tutunuyor. Her vuruş bana onun burada olduğunu, iyi olduğunu, güvende olduğunu hatırlatıyor. Göz kapaklarım ağırlaşıyor, uyku bilincimin sınırında sürünüyor. Hala hareket edemiyorum. Bu sürekli hatırlatma olmadan paniği nasıl kontrol altında tutacağımı bilmiyorum.

O iyi.

O iyi.

O iyi.

Sonra gözlerimi kırpıştırarak uyandım, boyun kaslarım sertleşmiş ve ağrıyordu. Maura'yı sarsmamaya dikkat ederek yavaşça doğruldum. Kahretsin, onun kalp atışlarını dinlerken uyuyakalmak istememiştim. Tanrıya şükür ki hava hala karanlıkken uyandım. Sabah beni burada, sadece etrafta dolaşmaktan çok daha fazlasını yaparken bulursa, onun gazabıyla karşılaşmak istemezdim.

Uzaklaşırken adımlarımı olabildiğince sessiz atıyorum. Kapı eşiğinde durup, ay ışığıyla aydınlanmış yüzünün görüntüsünü içime çekiyorum. Bu, harap olmuş zihnime bir merhem gibi geliyor.

Karanlıkta, gerçeği inkar etmenin imkanı yok. Bu evliliğe, hiç niyet etmediğim kadar derinden bağlıyım. Durumunu sakladığı için ona ne kadar kızmış olsam da, hâlâ burada olduğu, onu kaybetmediğim gerçeğinin verdiği rahatlamayla kıyaslanamaz bile.

Çünkü artık geleceği düşündüğümde sadece şirketimi düşünmüyorum. Aslında, Sequel (ikinci film) zihnimin arka planına doğru kayıyor. Artık biliyorum ki, Maura ve bebeğimizin olmadığı bir hayat versiyonu yok.

Tam asansöre binip üçüncü kattaki poker odasına gitmek üzereyken mesaj geldi.

BEAU

Planlar değişti: poker gecesi yok. Nate ve Ryan kendilerini bir çift randevusunda buldular.

Terrace'da bekar kaybedenlerle buluşalım, biz de biftek yiyelim.

Sinirden şakaklarımı ovuşturuyorum. Yunanistan'dan döndüğümüzden beri perişan haldeyim ve poker gecesi mükemmel bir dikkat dağıtıcı olurdu. Daha küçük bir gruba katılmak tehlikeli. Bu, erkeklerin ne kadar perişan olduğumu fark etmelerini kolaylaştıracak ve şu anda en son istediğim şey bununla ilgili sorguya çekilmek.

Çünkü Maura'nın hastalığıyla ilgili haberi henüz sindiremedim. Hatta son bir haftadır neredeyse hiç uyuyamadım. Uykuya daldığım anda panik içinde uyanıyorum, sanki Maura yardım çığlığı atmış gibi. Ama asla öyle yapmaz. Karımın yatak odasına onu kontrol etmek için gizlice girdiğim her seferinde, huzur içinde uyuyor oluyor. En azından birimiz öyle.

Neyse, artık erkekler gecesinden vazgeçmek için çok geç. Akşam yemeğine gitmeliyim ve kimsenin ne kadar üzgün olduğumu anlamamasını ummalıyım.

Steakhouse'a girerken, Beau'nun ışık tasarımcısına sessizce teşekkürlerimi iletiyorum. Terrace'ın loş ve atmosferik ortamı sayesinde,

göz altındaki morlukları fark etmeyebilirler.

Garson beni arka taraftaki bir masaya yönlendirdi. Beau ve Luke çoktan biralarını yudumluyor ve bir sepet patates kızartması yiyorlardı. Beau beni görünce kaşlarını çattı.

Beau, "Dostum, berbat görünüyorsun," diyor.

Luke dirseğiyle ona vurdu. "Ayıp etme."

"Ne? Kaba davranmıyorum, sadece gözlem yapıyorum. Ne zamandan beri uyumamış gibi görünüyor... Ne zaman indin?"

"Beş gün önce," diye zar zor söyleyebiliyorum.

"Beş gün. James, bu sağlıklı değil."

"Sağlık değerlendirmeniz için teşekkür ederim."

"Gördünüz mü? Hâlâ alaycı. Bu iyi bir işaret."

Luke başını salladı. "Bu onun normal hali. Eğer alaycı olmayı bırakırsa, o zaman endişeleniriz."

"Tam buradayım," diye belirtiyorum.

"Biliyoruz," diyorlar hep bir ağızdan.

"Ne oldu dostum? Sequel ile ilgili bir şey mi? Maura iyi mi?"

Ona cevap vermeliyim. Zihnimde kelimeler beliriyor, ama dilim kuruyor ve onları söyleyemiyorum. Bir an için, tıpkı bir balık gibi ağzımı açıp kapatıyorum. Sonra da... kapanıyorum. Konuşmaya kendimi zorlayamıyorum. Gözlerimin kenarları bulanıklaşıyor ve çok karanlık bir mağaranın sonunda gibi hissediyorum. Luke ve Beau'nun sesleri uzaktan ve boş geliyor.

"Kahretsin," diyor Luke. "Yine oluyor. Onu en son ne zaman böyle görmüştüm—"

"Anne babası. Kahretsin," diye mırıldandı Beau.

"Onu bu durumdan nasıl kurtarabiliriz?"

"Bilmiyorum. Bu her zaman Nate'in alanıydı, benim değil."

Mağaranın arka tarafı çok soğuk. Kaslarım titremeyi taklit edercesine kasılıyor.

"Şey, bir şeyler yapmalıyız." Luke'un sesi telaşlıydı. "Ona tokat atmalı mıyım?"

"Birini panik atağından böyle kurtaramazsınız. Bu ne sanıyorsunuz, 1930'lardan kalma bir film mi? Sırada ne var, bayıltıcı sprey mi getireyim?"

"Daha iyi bir fikriniz var mı?"

Beau kararlı bir şekilde, "Onu mutfığa götürelim," diyor. "Bir fikrim var."

İkisi de bir şekilde bedenimi ayağa kaldırıyor. İçimin derin ve uzak bir köşesinde, sanki Weekend at Bernie's filmindeymişiz gibi Beau ve Luke'un beni restoranın içinde itip kakmalarının delilik olduğunu biliyor. Neyse ki, şu anda utanacak durumda değilim. Hiçbir şey hissetmiyorum. Sadece soğuk, boş ve bu ana karşı tam bir kayıtsızlık.

Mutfaktaki ışıklar beyaz floresan lambalar ve ani parlaklık karşısında gözlerim kısılıyor. Restoranın atmosferik müziği kayboluyor, yerini tencere ve tavaların şıkırtısı, doğrama bıçaklarının sesi ve şefin ara sıra bağırarak verdiği talimatlar alıyor.

Beau beni arkadaki bir tezgahın önünde durdurdu ve elime bir şey tutuşturdu. "Şimdi, soy," dedi sertçe.

Önümdeki büyük kahverengi patates yığınının, sonra da görünüşe göre bir patates soyma aletine baktım. Luke homurdandı.

"Büyük fikriniz bu mu? Patates soymak mı? James özel aşçılardan oluşan bir orduyla büyüdü. Hayatında tek bir sebze bile soymadı."

"Sorun yok. Bunu bozamaz. Her zaman daha fazla patates alabiliriz. İşte." Beau'nun soğukkanlı elleri, bir elimde patatesi tutarken diğer elimle soyucuyu patatese değıdirmemi sağlayacak şekilde ellerimi yönlendiriyor. "Hafifçe bastır, kabuğunu soy. Sonra elinden uzağı doğru it, şöyle. İşte bu. Başardın."

Şaşırtıcı bir şekilde, gerçekten de yapıyorum. Hareketler ilk başta yavaş ve beceriksiz, ama birkaç denemeden sonra işin püf noktalarını kavıyorum. Patates soyuyorum. Bu yeni bir şey. Kabuğı tamamen soymam birkaç dakika sürüyor. Beau bana başka bir patates veriyor ve onu da soyuyorum. Ellerim ne yapacaklarını anlıyor ve kontrolü ele alıyorlar. Görüş alanımın kenarındaki bulanıklık kayboluyor. Floresan ışıklar daha az parlak geliyor ve bedenim tekrar bana aitmiş gibi hissediyorum.

Beau'nun bana bir sonraki patatesi uzatmasına gerek yok. Kendim alıyorum.

"Onu kendine getirdin," diyor Luke hayretle. "Bunu nasıl başardın?"

Beau, "Buna akış hali deniyor," diye açıklıyor. "Tekrarlayan bir iş yapıyorsunuz ve farklı bir zihin durumuna geçiyorsunuz. Kötü bir gün geçirdiğimde gelip kendim restoran hazırlığı yapmayı seviyorum. Devam et James. İstemiyorsan ne olduğunu anlatmak zorunda değilsin."

Ama gerçekten istiyorum. Aslında mecburum. Kimseye söylemeden yaşayabilir miyim bilmiyorum.

“Maura hasta.” Ne kadar perişan olsam da, bu kelimeler ağzımdan çıktığı anda göğsümde hafif bir rahatlama hissediyorum, yine de kelimeler göğsümde bir şişkinlik yaratıyor ve boğazımdan çıkarken yanıyor.

Beau, "Aman Tanrım," diye patladı. Hemen ardından da, "Tanrım, özür dilerim, söylenmesi gereken doğru şey bu değildi," diye ekledi.

Luke, kusursuz nezaketiyle, "Çok üzgünüm. Bu ikiniz için de zor olmalı. Bize ne olduğunu anlatabilir misiniz?" diye sordu.

“Kalbiyle ilgili bir sorun var,” diye mırıldanıyorum. “Her türlü tedaviyi gördü ve Yunanistan'dayken kalp krizi geçirdi. Yaşam süresi kısaldı.”

Beau, "Kahretsin," dedi ve yüzüne bir tokat attı. "Özür dilerim, sürekli yanlış şeyleri söylüyorum."

"Sorun değil," diyorum ona, bir başka patatese uzanırken. "'Siktir git' diyebileceğin tek şey bu."

"Ne zamandır hasta?" diye soruyor Luke.

"İlk ameliyatını çocukken geçirdi."

"Ve bunu sana şimdi mi söylüyor?" diye sordu Beau, sanki dehşete kapılmış bir ifadeyle. Başımı salladım.

Luke ve Beau aynı anda "Anasını siktiğim" diyorlar.

Bir an için, patates soyacağımın hafif tıkırtısından başka bir ses duyulmuyor.

"Bu konuda ne düşünüyorsun?" diye soruyor Luke.

“İlk başta ihanete uğradığımı hissettim. Sonra bir şekilde bilmediğim için kendime kızdım. Ama şimdi bunların hiçbirisi önemli gelmiyor.” Anne ve babamı düşünüyorum. Onlar öldüğünde hayatım iki farklı yarıya bölündü. Öncesi ve sonrası. Çocukluk ve yetişkinlik. Mutluluk ve hayatta kalma.

On bir yaşındayken hayır amaçlı düzenlenen gala gecesini hatırlıyorum. Canım sıkılıp bir depoda saklanan bir kızla karşılaştım. At resimleri çiziyordu. Hayatımda gördüğüm en hüzünlü gözlere sahipti, ama bana resimlerini gösterdiğinde, sanki yaşamaya değer bir şey bulmuş gibi gözleri parladı.

Yunanistan'a giden uçakta o kızın artık eşim olduğunu fark ettiğimden beri anılarım daha da netleşti.

Ona pasta getirdiğimi hatırlıyorum. O resim çizerken yanında oturdum. Ayrılmak istemedim.

Onu bir daha hiç görmedim. Adını bile öğrenemedim. Ama hayatım boyunca, kalabalık içinde yalnız olmanın ne demek olduğunu anlayan

insanları düşündüğümde, aklıma hep o geldi.

O hâlâ o zamanki gibi. Üzüntünün ardındaki aynı ateş. Her şeye rağmen güzel bir şey yaratma konusundaki aynı kararlılık.

"Çılgınca ama bazen keşke hiç anne babam olmasaydı, hayatım daha iyi olurdu diye düşünürdüm. Keşke neyi özleyeceğimi hiç bilmeseydim."

Luke destekleyici bir şekilde elini omzuma koyuyor, Beau da diğer omzumu kavıyor.

"Elbette yanılmıştım," diye devam ediyorum. "Onlarla ilgili anılarımı dünyadaki hiçbir şeyle değişmem. Şimdi Maura için de aynı şeyi hissediyorum. Onunla ne kadar az zaman geçirirsem geçireyim, her saniyesini istiyorum. Her şeyin nasıl başladığı düşünüldüğünde bu çılgınca, ama sanırım... sanırım onu tanımak, gelecekteki her türlü acıya değer olacak."

Beau derin bir nefes verdi. "Aman Tanrım, dostum. Bu... bu çok güzel."

"Seninleyiz dostum," diyor Luke omzumu sıkarak. "Neye ihtiyacın olursa olsun. Sadece söylemen yeterli."

Masaya doğru başımı salladım. "Patateslerle ilgili biraz yardıma ihtiyacım var."

Beau gülerek, "Hayır, onlar doğrudan komposta gidecek," diyor. "Tam bir hijyen kuralı ihlali. Ellerini yıkamanı bile söylemedim."

"Yani bütün bunları boşuna mı soydum?"

"Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, onları Ryan'a verebilirsiniz. Eminim ki onları korkunç bir şeye dönüştürür."

Ürperiyorum. "Boş ver. Kompost olsun."

Patatesleri attıktan sonra, çocuklar beni akşam yemeği için restorana geri sürüklediler. Kendimi -tam olarak daha iyi hissetmiyordum ama- kararlı hissediyordum. Paniğim yerini kesinliğe bırakmıştı. Önümüzdeki birkaç yılın neler getireceğini bilmeyebilirim, ama onları nasıl geçirmek istediğimi biliyorum.

Victor, masanın etrafındaki Herman Miller sandalyelerinden birini çekerken homurdanarak, "Pek rahat bir sandalye değil," dedi. "Ve kimse bize kahve ikram etmeyecek mi?"

Yan taraftaki sehpa'ya işaret ediyorum; sürahilerde kahve ve su, temiz bardaklarla birlikte duruyor. Nate'in asistanı hatta bir tabak hamur işi bile koymuş. Kaşlarını çatarak Victor yanına gidiyor ve kendine bir fincan kahve dolduruyor.

Bir yudum aldıktan sonra "Çok sert," diye homurdandı.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Victor, toplantımızı Pages binasından Universal Protection Services ofisindeki kapalı bir toplantı odasına taşıdığımda mutlu olmamıştı. Bunu biliyorum çünkü bana neredeyse bir düzine memnuniyetsiz ve şikayet dolu mesaj gönderdi. Hepsini görmezden geldim. Victor'u mutlu etmek benim öncelik listemde üst sıralarda değil.

Dürüst olmak gerekirse, House of Cards'tan ayrılıp şehrin öbür ucundaki Pages'a gitmek istemedim. Maura'nın teşhisini öğrendiğimden beri, aramızda sanki elastik bir ip varmış gibi hissediyorum. Ondan ne kadar uzaklaşırsam, o kadar rahatsız edici bir şekilde gerildiğimi hissediyorum. Endişe ve bitmemiş işlerle dolu zihnimin bir kısmı aşırı hızlanıyor. Sözleşmeler, satın almalar ve abone sayıları, zihnimi sürekli meşgul eden zonklayan sorunun altında kayboluyor.

O güvende mi?

En azından Nate'in toplantı odasında, karımdan sadece birkaç kat aşağıdayım. Bir sorun çıkarsa beni aramasını beklemiyorum, ama kapıcıya binadan ayrılırsa bana mesaj atmasını söyledim. Belki de mahremiyetinin ihlali, ama Maura söz konusu olduğunda, kibar veya mantıklı davranışların ötesine geçtim.

Onunla ilgili düşüncelerimi bir kenara atmaya ve toplantıya odaklanmaya çalışıyorum. Victor yerine oturduktan sonra, Jack Archer kendi kahve fincanına biraz süt koyup içiyor. "Bana göre tadı güzel," diyor ve Victor'un kaşları daha da çatılıyor.

"Pekâlâ, hadi başlayalım," diye mırıldandı Victor. "Bana bir güncelleme vereceğini söylemiştin."

"Son birkaç haftadır Maura ile görüştünüz mü?" diye soruyorum.

Victor başını salladı. "Meşguldüm."

"Belki de Yunanistan'a seyahat ettiğimizi fark etmemişsinizdir. Oradayken, bir yürüyüş sırasında bir olay yaşandı. Maura kalp krizi geçirdi ve bayıldı. Neyse ki, yerel bir klinikte durumu stabilize edildi. Şimdi iyi."

Victor'un kızı için endişeli görünmesini bekleseydim, hayal kırıklığına uğrardım. Kaşlarını çatması o kadar şiddetlendi ki, öfkeli bir kaplumbağaya benziyor. "Maura her zaman hassas bir çocuktı," diyor sinirli bir şekilde. "Yürüyüşe çıkmaması gerektiğini biliyor. Yemin ederim, bazen sadece ilgiden hoşlandığını düşünüyorum."

Jack'in eli koluma geliyor ve tam olarak ne yapmak istediğimi tahmin ettiğini biliyorum. Victor Matthews'ın suratına yumruk atmak. Nasıl bu kadar acımasız olabilir? Maura'ya karşı en ufak bir sempati bile yok.

"Önemli olan onun iyi olması," diyor Jack, tıpkı Victor'a olduğu gibi bana da bunu hatırlatarak.

Haklı olabilir—Maura'nın sağlığı her şeyden daha önemli. Ama bu, Victor'un karım hakkında böyle konuşmasına izin vereceğim anlamına gelmiyor. Pages hakkında detaylı dosyalarım var ve değerli varlıkları olsa da, nerede vuracağını bilen yırtıcılara karşı da savunmasız. Benim gibi yırtıcılara. Victor Matthews'ın lanet olası imparatorluğunu nasıl yıkacağımı tam olarak biliyorum ve binadan çıktığı anda parçaları yerlerine koymayı planlıyorum.

"Geri kalanını da ona anlat," diye mırıldandım Jack'e, o da başını salladı.

"Maura klinikteyken bazı kan testleri yapıldı. James ve Maura, Maura'nın hamile olduğunu öğrendiler."

Victor'un gözleri parladı. "Sonunda. Sözleşmeyi iptal etmek zorunda kalacağımızı düşünmeye başlamıştım."

"Bu gebelik yüksek riskli," diye çıkıştım, onun hevesini kırmak isteyerek. "Doktor, bunun Maura'nın ilk ve tek gebeliği olabileceğini söyledi. Bir şeylerin ters gitme olasılığı yüksek."

Victor endişeyle, "Bebek zarar gördü mü?" diye soruyor. "Yere yığıldığında başına bir şey geldi mi?"

Dudaklarım alaycı bir şekilde kıvrıldı. Ne kadar acınası, dar görüşlü bir domuzcuk. Maura onun için sadece bir nesne ve onun gerçek değerini görecektik kadar bile zeki değil. Onun gibi vizyonsuz bir domuzla iş yapabileceğimi hayal etmekle ne kadar aptalmışım.

"Bu gebelik kurtarılabilir mi?" Victor'un gözleri kocaman ve umutsuz. "Söyle bana, Keller! Hâlâ yaşayabilir bir varis dünyaya getirme şansı var mı?"

"Maura hakkında bir daha böyle konuşursan, bu binadan ve bu anlaşmadan da atılırsın," diye çıkıştım, sesim buz gibiydi. "O benim karım, sanki kiralık bir rahimmiş gibi konuşuyorsun."

Victor'un yüzü kıpkırmızı oldu. "Bana nasıl böyle konuşmaya cüret edersin!"

"Eşimden sanki arızalı bir cihazmış gibi bahsettikten sonra, seninle istediğim gibi konuşacağım."

Ayağa kalktı ve sandalyesini o kadar sertçe geriye itti ki sandalye yere düştü. "Ağzına dikkat etmezsen, anlaşmayı hemen şimdi bitiririm!" diye kükredi. "Pages'in sana ihtiyacı yok."

"Pekala. Anlaşmamızı şimdi bitirmeye hazırım," diyerek soğukkanlılıkla blöfünü ortaya çıkardım.

Victor derin bir nefes aldı. "Sen... sen bunu yapamazsın."

"Aslında yapabilir," diyor Jack. "Sözleşmede üç aylık bir geçiş süresi var. Yirmi beşinci sayfada, burada."

"Bu sadece hamile kalamaması durumundaydı. Ama hamile! Az önce sen söyledin!"

"Tazminat süresi herhangi bir şart içermiyordu. Belki de amacınız buydu, ancak imzaladığınız sözleşmede bu yazmıyor."

Victor kekeleyerek, nasıl bitireceğini bilmediği cümlelere başlıyor. "Ben—sen—o—sen bunu öylece bitiremezsin!"

"Umarım gerek kalmaz." Sandalyeme yaslandım. "Eğer karım hakkında saygılı bir şekilde konuşmayı kabul ederseniz, anlaşma planlandığı gibi

ilerleyebilir. Tek bir yanlış kelime söylerseniz, ben ayrılırım.”

Başını salladı. "Senin devam filminde kötü adam olman gerekiyordu sanıyordum. Kâr elde etmek için her şeyi yapan acımasız bir CEO. Ama yumuşuyorsun. Bir kadının seni yönetmesine izin veriyorsun!"

Yüzümdeki ifade hiç değişmiyor. "Hakkımda ne isterseniz söyleyin, ama dilinize dikkat edin. Maura ve bebek artık her şeyden önce geliyor. Sahip olduğunuzu sandığınız tüm kozlar artık pazarlık konusu oldu."

BÖLÜM 39

MAURA

Asansör aşağı inerken ayağımı yere vuruyorum. Bugün daireden çıkmayı planlamamıştım. Her zamankinden daha güçlü uyandım ve günü resim yaparak geçirmeyi umuyordum.

Ta ki kocamın ortak takvimine bakıp babamın adını görene kadar.

Victor'u görmek istemiyorum ama onunla James'in benim geleceğimi konuşacakları bir toplantıya bensiz katılmalarına asla izin vermem. Hasta olabilirim ama o konuşmada benim de bir yerim olmalı, lanet olsun.

Asansör kapısı açık ve resepsiyon masasının arkasında kimse yok. James'in mahremiyetini korumak için personeli uzaklaştırması hiç de şaşırtıcı değil. Toplantı odasını kendim bulmak zorunda kalacağım.

Koridorda ağır adımlarla ilerliyorum. Geçtiğim her ofis karanlık ve boş. Koridorun sonuna vardığımda, yükselen seslerin parçalarını duyuyorum ve onları takip ediyorum. Yaklaştıkça, önce babamın, sonra da kocamın sesini tanıyabiliyorum. Kapı aralık ve içeri adım atmadan önce, duvarlardan yankılanan bir ses duyuluyor.

"İşte benim karım!" diye kükredi James, öyle bir güçle ki nefesim kesildi. Şok içinde bir adım geriye sendeledim.

Neden böyle söylediğine dair hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, daha önce kimsenin benim hakkımda bu kadar sahiplenici bir şekilde konuştuğunu duymamış olmam.

"Bana böyle konuşmaya nasıl cüret edersin!" diye öfkeyle söylendi babam içeriden.

"Eşimden sanki arızalı bir cihazmış gibi bahsettikten sonra, seninle istediğim gibi konuşacağım." Elim göğsüme ve oradaki şiddetli zonklamaya gitti.

Babama bu şeyleri birinin söylemesini hep istemiştim. Bunun James olacağını hiç hayal etmemiştim.

Tabii ki babam hemen öfke krizine girdi. "Ağzına dikkat etmezsen, anlaşmayı hemen şimdi iptal ederim. Pages'ın sana ihtiyacı yok."

"Pekala. Anlaşmamızı şimdi sonlandırmaya hazırım," diyor James.

James ve diğer adamın Pages ile yaptıkları anlaşmadan nasıl kurtulacaklarına dair planlarını anlatırken şok içinde dinliyorum. James'in

benimle evlenmesinin asıl sebebi buydu ve şimdi bunu öylece bir kenara atmaya hazır. Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Görünüşe göre Victor da bilmiyor.

"Sekiz filmin kötü adamı sen olacaktın sanıyordum," diye bağırıyor. "Kâr elde etmek için her şeyi yapan acımasız bir CEO. Ama yumuşuyorsun. Bir kadının seni yönetmesine izin veriyorsun!"

James'in sesi alçak ve soğuktu. "Hakkımda ne isterseniz söyleyin, ama dilinize dikkat edin. Maura ve bebek artık her şeyden önce geliyor. Sahip olduğunuzu sandığınız her türlü koz artık pazarlık konusu oldu."

Sonra kapı gürültüyle açıldı ve babam yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde dışarı fırladı. Yüzündeki o özel somurtmayı tanıyorum. Çok öfkelendiğinde, tünel görüşüne kapıldığında böyle görünür. Bana bakmak için başını bile çevirmeden koridorda ağır adımlarla ilerlemesine şaşırmadım.

Bir an sonra, yaşlı bir adam daha ortaya çıktı. Üzerinde özel dikim bir takım elbise vardı ve yüzünde sakın bir ifade vardı. Beni görünce kibarca başını salladı. "Eşiniz içeride."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıp kapıdan çıktım.

James sırtı bana dönük, elleri sandalyenin arkasına sıkıca kenetlenmiş halde duruyordu. Bakışları, şehrin manzarasını gösteren geniş pencerelere sabitlenmişti. Ona doğru yavaşça yürüdüm. Tam omzuna dokunmak için elimi uzatacakken, beni görünce gözleri faltaşı gibi açıldı ve aniden döndü.

"Maura," diye fısıldadı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Kulak misafiri olmuşum. Babamla tartıştığınızı duydum."

Yüz ifadesi kararıyor. "O, karbon ve lüks saatlerin acınası bir israfı."

"Sizinle aynı fikirdeyim. Peki, tartışmanız ne hakkındaydı?"

Yutkunurken boğazı bir o yana bir bu yana hareket etti. "Anlaşmamız bozuldu. İş hayatında bazen böyle şeyler olur."

Şimdiden durumu küçümsemeye çalışıyor. James'in mümkün olduğunca sevgisini göstermekten kaçındığını anlamaya başlıyorum, ama bu onun sevgi hissetmediği anlamına gelmiyor.

Elimi uzatıp başparmağımla ceketinin yakasını okşadım. "Çünkü beni seçtin. Teşekkür ederim."

Omuz silkerek, "Başka seçeneğim yoktu. Karıma saygısızlık eden biriyle asla iş yapamazdım," dedi.

"Çünkü önemsiyorsun," diye fısıldıyorum.

"Evet." Soğuk mavi gözleri benimkiler arasında gidip geldi. "Çünkü seni, başka hiçbir insana duymadığım kadar çok önemsiyorum. Çünkü

hayatıma kattığın renk olmadan hayatımı hayal edemiyorum. Çünkü hayatımda yapacağım en değerli şey seninle bir aile kurmak.”

Gözlerim doldu. Babam olmuş olabilir ama hiç ailem olmadı. Hep hayalini kurduğum gibi bir ailem hiç olmadı.

“Biliyor musun,” diye fısıldıyorum, “eskiden gerçek aşkın neye benzediğini bildiğimi sanırdım. Gerçek aşkı. Çocukken sadece bir kez görmüştüm. Yunanistan yolunda sana bahsettiğim o aile. Onlar gerçek bir aileydi. Ve sanırım tüm hayatımı, en çok istediğim şey olmasına rağmen, asla sahip olamayacağımı kendime söyleyerek geçirdim.”

James'in eli yüzümü kavradı, başparmağı farkında olmadan düşen bir gözyaşını sildi. "Bana tekrar anlat—o çocuk hakkında."

Kaşları çatılıyor ama devam ediyor.

“Şey, o depoda yapayalnızdım.” Anıya dalıyorum. “Sonra bir çocuk geldi. Mutfaktan bana pasta, kurabiye ve personelin ona verdiği bir yığın yiyecek getirdi. Ben resim çizerken yanımda oturdu. Sanatıma gerçekten önem veren ilk kişi oydu.”

"Atlar," diyor James sessizce. "At çiziyordunuz."

Kalbim durdu.

"Nasıl—" Geri çekilip ona baktım, gerçekten baktım. Koyu saçları. Gülümsediğinde hâlâ düşünceli görünen ciddi ağzı. Hayat onları sertleştirmeden önce daha açık olan mavi gözleri.

James, sesi titreyerek, “O kapının kilidi hiç çalışmazdı,” diyor. “Bunu biliyordum çünkü ailem beni sürekli oradaki etkinliklere götürürdü. Canım sıkıldığında o salondaki her odayı keşfederdim.”

Elim ağzıma gidiyor.

“Mor boncuklu bir çantan vardı,” diye devam ediyor. “Kalemlerini içinde saklıyordun. Defterindeki her çizimi bana gösterdin ve ben de oturup onlara baktım çünkü benim yaşımda birinin bu kadar güzel bir şey yaratabileceğine inanamıyordum.”

“James—”

Nefes alamıyorum. Bu mümkün değil, değil mi?

“Annem beni almaya geldi. Gitmem gerektiğinde çok hayal kırıklığına uğramış görünüyordun. Veda etmek için geri koştum ve serçe parmağımızla söz verdik.”

Gözleri şimdi parlıyor, neredeyse cam gibi. "Yıllarca seni tekrar bulma umuduyla katılabildiğim her galaya gittim. Ama hiç bulamadım. Adını bile bilmiyordum."

Oda dönüyor.

Bütün bu zaman boyunca. Ve bana pasta getiren, hayatımda ilk kez kendimi görülmüş hissetmemi sağlayan, bana gerçek bir ailenin nasıl olduğunu gösteren o çocuk...

"Senmişsin," diye fısıldıyorum. "O çocuk sendin."

"Ve sen de atlarıyla birlikte olan kızdın."

Şimdi iki eliyle yüzümü kavradı, alnını alnıma dayadı. "Maura, sanırım seni on altı yıldır arıyordum."

Göğsümden bir hıçkırık koptu—yarı kahkaha, yarı ağlama. "Aman Tanrım."

Merakla kıkırdadı. "Ne?"

"Sen gittikten sonra o gece evlendiğimizi çizdim. Elbiseme bir duvak, parmağıma da bir yüzük taktım. On yaşındaydım."

James'in kahkahası göğsümde yankılandı. "Bana gösterseydin, çılgılık atarak diğer yöne doğru kaçardım."

Burnumu çekip siliyorum, göğsümdeki bu kabarma hissini kontrol altına almaya çalışıyorum; bu his beni aynı anda hem ağlatmak hem de güldürmek istiyor.

"Bitlerden mi korkuyorsun?" diye soruyorum.

"Kesinlikle. Tedavisi bilinmeyen, üzerinde araştırma yapılmamış hastalıklardan kim korkmaz ki?"

Gözyaşlarımdan arasından gülüyorum ve sonra onu öpüyorum; yalnız olduğumda bana pasta getiren, resimlerime sanki önemliymiş gibi bakan, bir şekilde beni dünyanın en kıymetli şeyiymişim gibi kucaklayan adama dönüşen çocuğu öpüyorum.

"Annen," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Çok güzeldi. Ve baban—ona bakış şekli—"

James, "Sanki o, onun tüm dünyasıymış gibi," diyerek sözlerini tamamlıyor.

"Onların başına gelenler için çok üzgünüm."

Kollarımı beline doladım, başımı göğsüne gömdüm ve tanıdık kokusunu içime çektim.

"Onların birbirlerini sevdikleri gibi sevecek birini bulacağımı hiç düşünmemiştim. Bence gurur duyarlardı... ve bence seni de severlerdi."

Gözlerim yanıyor ve keşke onları hakkıyla tanıyabilseydim diye çok istiyorum, ama annesinin o küçük anısı ve sıcaklığı her zaman hafızamda

kalacak. Bu, beni her zaman anne olmak istemeye iten en büyük etkenlerden biriydi.

“Bana ‘karım’ diye seslenmeni duymak benim için ne kadar önemliydi, tahmin bile edemezsin. Sanki çok kıymetli ve değerli bir şeymişim gibi.”

"Birisi," diye düzeltiyor ve ben gülümsüyorum.

"Birisi," diye katılıyorum.

"Yarınki programım değişecek," diyor dalgın bir şekilde, başparmağıyla boynumun arkasını okşarken. "Avukatımla sözleşmeyi yeniden yazmak için görüşmelerim var. Sequel'in çıkarlarını Pages'tan gizlemek biraz zaman alabilir. Geç saatlere kadar çalışmam gerekebilir."

"Bundan kurtulmanın maliyeti ne kadar olacak?" Babam bana iş konusunda akıl hocalığı yapmamış olabilir, ama telefonda onun sürekli söylenmelerini dinleyerek, bu gibi büyük anlaşmalardan kurtulmanın her iki taraf için de pahalıya mal olduğunu biliyorum.

James, "Önemli değil," diyor. "Victor'u bizden ve bebeğimizden uzak tutmak anlamına geliyorsa, maddi kayıp yaşamaya da hazırım."

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. "Seni özledim," diye mırıldandım. "Sadece korumalarını veya planlarını değil, seni."

Yüzünde, daha önce hiç görmediğim kadar geniş bir gülümseme belirdi ve kendimi tutamadım. Parmak uçlarımda yükselip onu öptüm. Dudakları, nazik bir okşama gibi, yumuşak ve saygılı bir şekilde dudaklarıma değdi. Göğsüm sevinç, hayret ve en önemlisi umutla doldu; sıcaklık ve sevgi dolu bir gelecek umuduyla.

James'in dudakları aralandı ve ben de dayanamayıp dilimi ağzına sokup öpüşmeyi derinleştirdim. Kaslı vücudu benimkine yapıştı, geniş elleri ise yüzümü koruyormuş gibi kavradı. Sırtım gerildi, göğüslerimi ona daha sert bastırdım ve o da geri çekildi.

"Bekle, Maura." Sesi boğuk çıkıyor. "Buna hazır mısın? Seni incitmek istemiyorum, sonrasında—"

"James." Elimle kalbine dokunuyorum. "Seninle kırılgan hissetmek istemiyorum. Bu bana sanki kendini geri tutuyormuşsun gibi hissettiriyor."

Başını öne eğdi, kaşlarının arasında koyu bir kırıksıklık oluştu. "Biliyorum. Sadece, o yürüyüşte, yere yığılmadan önce nasıl görüldüğünü hatırlıyorum. Durumunla ilgili olarak, bazı şeyler olabileceğini biliyorum. Sadece... asla bunun sebebi olmak istemiyorum."

"Biliyorum. Ama söz veriyorum, eğer şimdi ya da gelecekte herhangi bir zamanda aşırıya kaçan bir şey yaparsan sana söyleyeceğim. Dürüst

olacağım. Yemin ederim.”

“Sana inanıyorum.” Dudakları neredeyse bir gülümsemeye dönüşürken, gözleri gözlerimin, burnumun, ağzımın üzerinde gezindi, sanki yüzümü ezberlemeye çalışıyormuş gibi. “Sana karşı hiçbir zaman kendimi tutmak istemiyorum. Bazen, seni çok fazla istediğimden korkuyorum.”

Parmaklarının tersiyle boynumu yukarı doğru okşadı, bu da beni iç çekmeye itti.

"Fazla değil James," diye mırıldandım, kollarımı boynuna dolayarak. "İstedğim her şey bu."

Eli, dağılmış saçlarımın arasına giriyor ve dudaklarımı yavaşça kendi dudaklarına yaklaşıyor. Öpüşme yumuşak ve açık, içindeki şefkati hissedebiliyorum. Daha önce hiç böyle öpüşmemiştik—ya da belki öpüşmüştük ama nasıl hissettirdiğini kabul etmekten çok korkmuştum.

Burası ev gibi, güven duygusu veriyor, verilen ve tutulan sözler gibi hissettiriyor.

James, dudaklarını benimkilerden ayırmadan beni dikkatlice konferans masasına geri götürdü. Kalçalarımı kaldırarak masanın kenarına oturmamı sağladı. Öpüşmelerin arasında "İyi mi?" diye sordu.

Ben de onu öperek ve ceketini çekiştirerek karşılık verdim, çıkarmasını istedim. Artık aramızda hiçbir şey istemiyordum, kıyafet bile. Ceketini çıkardı, sonra da bluzumun düğmelerini çözdü.

Bir an geri çekiliyor ve sadece beyaz sütyenimle örtülü gövdeyi incelerken alt dudağını ısıyor. Gözleri yara izimin üzerinden geçip göğüslerime ve karnıma iniyor.

"Çok güzelsin," diye inledi. Bir eli göğsüme uzandı. "Öpüşebilir miyim?"

"Lütfen." Göğüslerimi avuçlarken ince kumaşın altından meme uçlarım sertleşiyor. Ellerin sıcaklığı cennet gibi geliyor. Sütyenin kupalarını kenara çekip beni çıplak bırakıyor ve başını eğerek meme ucumu emmeye başlıyor. Küçük emmeler ve ısırmlarla göğüslerime tapıyor. Parmaklarını saçlarına geçirip, inanılmaz derecede iyi hissettirdiğinde hafifçe çekiyorum.

"Bunlarla çok zaman geçireceğim," diye söz veriyor. Sonra dudakları dudaklarımı yakalıyor, nazikçe aralıyor ve dilini sahiplenici bir şekilde içeri sokuyor. Bir eliyle başımın arkasını kavrayıp beni yavaşça masaya doğru indiriyor. Üzerime eğiliyor, ince kumaştan gömleği çıplak gövdeye geçiriyor.

İpek eteğimi belimde toplayacak şekilde çekiyor. "Bunu özlemiştim," diye mırıldanıyor. "Sana dokunmayı özlemiştim. Bunu bir daha asla bu kadar uzun süre yapmadan durmak istemiyorum."

"Ben de öyle düşünmüyorum," diye nefes nefese onayladım.

Parmakları külotumun üzerinden beni kavıyor, uzun parmak uçlarından biri dikiş boyunca kayıyor. Bacaklarımın arasında bir sıcaklık dalgası yayılırken inliyorum.

Külotumu dizlerime kadar indiriyor ve tekrar bana dokunuyor. Vücudum onun dokunuşuyla adeta şarkı söylüyor, onu özlüyor, daha fazlasını istiyor. Önce bir parmağını, sonra iki parmağını içime sokuyor.

"Bu uygun mu?" diye soruyor, gözleri benimkileri tararken.

Başımı salladım. "İyiden de öte."

Başparmağı klitorisimi okşuyor. Soğuk mavi gözleri yüz ifademi inceliyor, yavaşça daha sert bastırıyor. Parmaklarını tekrar yavaşça içime soktuğunda, vajinam bu hisle zonkluyor. Kalçalarımı dokunuşuna doğru sallarken, sıvı bir sıcaklık aşağı doğru yayılıyor. Eğiliyor, göğsünün ağırlığını benimkinin üzerine koyuyor ve dişlerini kulağımın kenarına sürüyor.

"Sana bak," diye inledi. "Elimin üzerine ne kadar güzel damlıyorsun. Ne kadar iyi bir eşsin sen."

"Evet," diye haykırıyorum. "Evet." Daha fazla bir şey söyleyemiyorum. Kelimeleri bir araya getirme yeteneğim şimdiden bulanıklaşmaya başladı.

Parmaklarının itiş gücü hiç değişmiyor. İstedğim baskıyı ve ritmi bulduktan sonra, James titiz bir tempoda hareket ediyor. Hâlâ kontrol onda, ancak hırıltılı nefeslerinden ve sertleşmiş penisinin bacağıma değmesinden onun da benim kadar buna hazır olduğunu anlayabiliyorum.

Klitorisim zonkluyor ve kollarını kavıyorum. Dudakları kulağıma değiyor, bu da beni ürpertiyor.

"Benim için gelecek misin, karım?"

Hazın şiddeti vücudumu kasıp kavurmadan önce cevap verecek vaktim yok. Gözlerim kararıyor, tüm vücudum uyuşuyor. James'in güçlü parmakları beni yere sabitlemeseydi, uçup gidecekmişim gibi hissediyorum.

"Aferin kızım," diye mırıldandı, dudaklarını boynuma bastırarak.

Parmaklarını geri çekiyor ve ben çaresizce inliyorum. Şimdiden onun içimde olmasını özlüyorum. Sonra dizlerinin üzerine çöküyor, yüzü vajinamla aynı hizaya geliyor.

“Bekle,” diye fısıldadım. “Sana da dokunmalıyım. Bana çok fazla şey veriyorsun.”

“Tam olarak olmak istediğim yerdeyim Maura,” diyor ve bunu vurgulamak için bacağıma öpüyor. “Bırak her şeyle ben ilgileneyim.”

Dudakları açık, ıslak öpücükleri bacağıma okşarken itiraz etmek zor, ama yine de suçluluk duygusu içimi gıcıkıyor. “Kendimi tam bir yastık prensesi gibi hissediyorum.”

“Güzel.” Bana doğru gülümseyerek baktı. “Buna alışsan iyi olur, çünkü sana bir insan gibi davranmayı çok seviyorum.”

Dilini ıslak vajinamın üzerinde gezdiriyor ve ben inliyorum. Bu konuda ne kadar iyi olduğuna, tüm vücudumu ne kadar kolayca eritebildiğine inanmıyorum. Uzun, yavaş yalamalarla kısa, keskin yalamalar arasında gidip geliyor, beni kıvrandırıyor ve tamamen delirtiyor.

Masaya yaslanıp geriye doğru çöktüm. Parmaklarım beni gerçekliğe bağlamak için saçlarını kavradı, ama zar zor. O da parmaklarını tekrar içime soktu ve ben acınası bir şekilde adını fısıldadım.

“Evet, James, daha fazla.”

O mırıldanıyor, üçüncü parmağını da içime sokuyor, beni nefis bir şekilde geriyor, dili ise klitorisimi yalıyor. Dokunuşundan bu kadar uzun süre mahrum kaldıktan sonra, içerisi biraz dar geliyor ama vücudum bu müdahaleyi memnuniyetle karşılıyor. Bunu özlemiştim—onu özlemiştim.

Zirveye yavaş yavaş ulaşıyorum, göğsümde başlayan sıcak bir titreşim, sonra depresyon gibi tüm vücuduma yayılıyor. Güzel, derin, sismik. Bacaklarım James'in geniş omuzlarında titriyor, yıldızlar gözümün önünde belirip kayboluyor.

Titremeyi bıraktıktan sonra James ayağa kalktı ve kıyafetlerini hızla çıkardı. Bu sefer onları sandalyelerin üzerine düzgünce yerleştirmek yoktu. Her pahalı kıyafetini yere fırlattı, bir an önce bana ulaşmak istiyordu. Karnına yaslanmış, sert ve gururlu penisini görünce ağzım sulandı. Penisini dikkatlice girişime yerleştirdi, bir eliyle kalçamı tutuyordu.

“Seni yakaladım,” diyor, tam da yarıya kadar içime girmeden önce.

Memnuniyetle inledim. Tanrıya şükür, santim santim içeri girmedim. Bana kaldırabileceğimden fazlasını verdi. Üzerime doğru eğildi, göğsünün ağırlığını göğsümde hissetmeme izin verdi. Bacaklarımı beline doladım, temas ettiğimiz her noktanın hissini doyasıya yaşadım.

Hareketleri uzun ve yavaş, ama sertçe dibe vuruyor ve içimde inlememe neden olan bir noktaya ulaşıyor. Nazik ve yoğun hislerin mükemmel

birleşimi. Bir eliyle göğüslerimi okşuyor. Bir meme ucumu sıkıyor ve sırtım geriye doğru kıvrıldığında yüzümde şeytani bir gülümseme beliriyor.

"Muhteşem," diyor. "Benimsin."

"Çok iyi hissettiriyor," diye fısıldıyorum. "Aynen öyle, James."

Homurdanarak, "Adımı ağzından duymayı ne kadar çok sevdiğimi sana hiç söylemiş miydin?" dedi.

"O zaman daha fazlasını söyleyeceğim, James." Gülümsüyorum ve o da eğilerek dudaklarımı öpüyor. Dili ağızla benimkine dolanırken eli de nazikçe yüzümü kavıyor. Sadece bir nefes almak için geri çekiliyor.

"Bunu söylemekten asla vazgeçme," diye inliyor.

Ve ben de bunu tekrar tekrar söylüyorum, o içime iyice girerken. Kalçaları sürekli sallanıyor, içimdeki o derin noktaya vuruyor ve vajinamın kasılmasına neden oluyor. Elini bedenlerimizin arasına sokuyor, klitorisimi okşuyor ve zevki artırıyor. Beni kıymetliymişim gibi tutuyor ama sanki buna dayanabilecek kadar güçlüymüşüm gibi beceriyor.

Bu, her zaman istediğim şeydi.

"Yaklaştım, James," diye fısıldıyorum ve onun titiz adımları bir anlığına sekteye uğruyor.

"Öyleyse gel bakalım, karım," diye hırlıyor. "Geldiğini hissetmek istiyorum."

Bedenim, başka türlü davranmanın imkansız olduğu gibi, onun emirlerine uyuyor. Zirveye ulaşmam, karanlık ve her şeyi saran, gürleyen bir fırtına gibi içimde yankılanıyor. James, beni takip ederek zirveye ulaşırken, adımı haykırarak bunun içinden geçiyor.

Alnı alnıma yaslanıyor ve ben kıkırdıyorum.

"Ne bu kadar komik?" diye soruyor uykulu bir sesle.

"Nate bir daha asla toplantı odasını sana ödünç vermeyecek."

James'in kahkahası daha önce hiç duymadığım kadar yüksek sesle çıktı ve bu sıcak kahkaha sesi kalbimin derinliklerine işledi.

Sıcak kahvenin nefis kokusu beni uykumdan uyandırıyor. Ağzım sulanıyor ve ağırlaşmış göz kapaklarımı zorla açıyorum.

James'in stüdyoma taşıdığı kanepede uyandığımda her zaman biraz sersemlemiş oluyorum. Buraya nasıl geldiğimi hatırlamam birkaç saniye sürüyor. Yerdeki plastik örtü, kırılmış kuvars parçalarıyla kaplı. Brinley onları benim için eziyordu, hatırlıyorum. Bir noktada yoruldum ve uzandım. Pencerelerden gökyüzü kararmış. Öğleden sonra geç saatler. Brinley ben uyurken gizlice dışarı çıkmış olmalı.

Gözlerimi ovuşturup doğrudum. Birkaç saat uyumuş olmalıyım. Hamilelik hormonları yüzünden artık daha sık yoruluyorum. Kadın doğum uzmanım bunun ikinci trimesterde düzeleceğini söylüyor, ama şimdilik uykudan uykuya yaşıyorum. Sabah bulantıları zaten yeterince kötüydü, ama yorgunluk rutinimi altüst ediyordu.

Kapı çerçevesine hafif bir tıkırtı geldi. Döndüğümde, elinde bir fincan kahveyle kocamın güler yüzlü halini gördüm. "Tabii ki kafeinsiz, ama biraz enerjiye ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

İnleyerek ona uzanıyorum. "Evet, lütfen."

Son birkaç haftadır James, ben stüdyoda resim yaparken veya kanepede kitap okurken kapı aralarında belirme alışkanlığı edindi. Eğer beni rahatsız etmeden halimi sorma sanatında ustalaşmamış olsaydı, bunaltıcı olurdu. Artık nasıl hissettiğimi sormaya bile zahmet etmiyor, çünkü bu soruyu cevaplamaktan ne kadar yorulduğumu biliyor.

Bunun yerine, kendi ritüellerimizi geliştirdik. O bana saat 15:00'te kafeinsiz kahve getiriyor. Akşam yemeğinde ne yiyorsa ondan birkaç lokma alıyorum. Pizzaya ananas koyup koymamak (koymaz ve bu konuda sonuna kadar ısrarcıyım) veya hangi Star Wars filminin en iyi olduğu (o İmparatorluk diyor; ben Yeni Bir Umut diyorum; anlaşamıyoruz) gibi önemsiz, saçma şeyler hakkında tartışıyoruz.

Dün gece, sosisli sandviin bir sandviç olup olmadığı konusunda yirmi dakika tartıştık.

Biz çok komik insanlarız. Hiçbir şey hakkında tartışmıyoruz, önemli olan her konuda hemfikiriz. Ve bir şekilde, bu sözleşmeli evlilik, hayatımda yaşadığım en gerçek şey haline geldi.

James, kırılmış kuvars parçalarına baktı. Ağzı büzüldü. "Bunları sen mi kırdın?" diye sordu.

Dr. Markovic ve James, taş kırma gibi fiziksel olarak daha zorlayıcı işlerden doğum yapana kadar uzak durmam gerektiği konusunda hemfikirdi. Ben karşı çıktım, ancak ikiye bir oyla yenildim.

"Hayır," diye onu rahatlattım. "Brinley bana yardım ediyordu."

Gülerek, "O zaman toz olup gitmemelerine şaşırdım," dedi.

Omuz silktim. "ekile çalışırken benden biraz daha agresif davranıyor. Kendim yapmayı özlüyorum ama kaya kırıcı takıldıktan sonra bir düğmeye basarak kendim yapabileceğim."

"Dinlendiğiniz için teşekkür ederim. O çekici elinize alamamanın sizi çok üzdüğünü biliyorum."

"Denemek ister misin? Oldukça rahatlatıcı. Belki hoşuna gider."

James gücenmiş görünüyordu. "Benim o güzel takım elbisemle mi? şaka yapıyor olmalısın."

Gözlerim vücudunu süzdü. Kravatı çözölmüş, gözlerinin altındaki torbalar koyu renkliydi. Kaşlarını attım. "Sen benden daha yorgun görünüyorsun."

Yanımda, kanepede boş bir yeri işaret ediyorum ve James oturuyor. Kolunu omuzlarıma doluyor ve ben de mutlulukla onun sıcaklığına yaslanıyorum.

"Bugün Victor'la görüşmem vardı," diyor.

Birden kendime geliyorum. Ben dinlenirken, James avukatı ve Sequel yönetim kuruluyla görüşmeler yaparak babamla olan sözleşmesinin şartlarını değiştirmeye çalışmış. İşin ticari yönleri, tahmin edileceği üzere, yönetim kurulundan büyük bir dirençle karşılaşıyor. James, iki şirket

arasında birleşmeyi garanti altına alacak her türlü maddeyi çıkarmakta ısrar etti. Ayrıca her üç ayda bir çıkış maddeleri eklemekte de ısrar etti.

Başka bir deyişle: eğer babam kötü davranırsa, James birkaç hafta içinde anlaşmadan vazgeçebilir.

Açıkçası, Sequel kurulu Pages'ın en iyi eserlerine, özellikle de Brinley ve benim beş sayfa sonra bıraktığımız bazı genç yetişkin fantastik kitap serilerine erişimlerini garanti altına almak istedi. (Vardığımız sonuç: deniz kurt adamları seksi değil. Yüzgeç mi, kürk mü, bir seçim yapın.)

Bizimle Victor arasındaki kişisel bağları çözmek daha da karmaşık oldu. James ve Jack Archer, sözleşmeyi ince ince gözden geçirdiler ve Victor'un çocuğumuza erişimini garanti altına alacak her kelimeyi çıkardılar.

Duyduğuma göre babam yeni sözleşmeyi görünce bilgisayar monitörünü cam kapıya fırlatıp kırmış.

Sözleşme yeniden yazıldıktan sonra, saatlerce süren yeniden müzakereler başladı. James'in anlattığına göre, toplantılar çoğunlukla babasının bağırmasıyla, James'in ise dişlerini sıkması ve ona tepki vermemeye çalışmasıyla geçiyordu.

"Nasıl geçti?" diye sessizce soruyorum.

James kahvesinden bir yudum alıyor. "Halletildi. Evrak işlemleri başlatıldı."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Peki ne oldu? Yeni sözleşmeyi imzaladı mı?"

"Evet."

"Nasıl?" diye nefes nefese sordum. İçten içe babamın asla imzalamayacağından korkmaya başlamıştım. Kendi kolunu koparmayı ve bir varis fikrinden vazgeçmeyi tercih ederdi. Müzakereler uzadıkça, kaybedeceğimizden daha çok korkuyordum.

Kocam omzuma daha sıkı sarıldı. "Victor sandığından daha az güce sahip."

Burun kıvırdım. "Babamdan bahsediyoruz, değil mi? Hayatım boyunca yaptığı tek şey güç elde etmek oldu."

"Belki de işini büyütmek için biraz daha zaman harcamalıydı. Pages son iki yılda önemli kayıplar yaşadı. Victor bu gerçeği hissedarlarından saklamayı tercih etti. Sequel ile yapılan anlaşma olmasaydı, CEO olarak görevini bir yıl daha sürdürebileceğinden şüpheliyim. Onun bize ihtiyacı, bizim ona ihtiyacımızdan çok daha fazla."

"Güzel." Omuzuna yaslanıp gözlerimi kapattım, içimde derin bir memnuniyet duygusu yayıldı. James bir şekilde geleceğimizi benim ve bebeğimizin etrafında yeniden şekillendirmeyi başarmıştı.

"Bebeği hissetmek ister misin?" diye soruyorum.

"Henüz tekme atmıyor, değil mi?"

"Hayır. Bu uzun bir süre olmayacak. Neredeyse hiç şişlik bile yok. Ama yine de bazen onu hissetmek güzel oluyor."

James gerildi. "Cinsiyetini öğrenmek için bekleyeceğimizi sanıyordum."

"Öyleyiz. Yanılıyor olabilirim. Bu sadece içimden gelen bir his."

Elini karnımın üzerine koyuyor. Dokunuşu önce çekingen, ama kısa süre sonra parmakları gevşiyor. "Onun da varlığını hissetmek güzel bence."

James elimi sıktı. "Çok güzel görünüyorsun."

Bol, açık yeşil elbiseme şöyle bir göz attım. "Teşekkür ederim. Henüz karnınızda bir şişlik görünmüyor, değil mi?"

"Hayır, henüz değil," diye mırıldandı.

"Sanki hayal kırıklığına uğramış gibisin."

"Eşimi, çocuğuma hamile halini görmek istemem bu kadar yanlış mı?" James başını eğerek çenemin hemen altına bir öpücük kondurdu ve bu beni ürpertti.

"Bu gece olacak! Henüz herkesin bilmesini istemiyorum."

Cat ve Nate, bu akşam dairelerinde küçük bir akşam yemeğine grubu davet ettiler. Kızlara zaten söyledim ama James, arkadaşlarından biraz daha gizli tutma isteğine saygı duydu. Sadece mantıksız bir şekilde batıl inançlıyım; ne kadar çok kişiye söylersem, bir şeylerin ters gitme olasılığı o kadar artar diye düşünüyorum.

James mırıldanarak, "Birkaç ay sonra seni o elbiseyle görmeyi hâlâ dört gözle bekliyorum," dedi.

Asansör kapıları Cat ve Nate'in dairesine açıldığında, önüme bir tepsi brie peyniri ve minik kruvasanlar uzatıldı.

"Başardın!" diyor Cat, yüzü ıslıl ıslıl parlayarak. "Bir şeyler atıştır."

"En azından içeri girmelerine izin ver, ondan sonra onlara ithal peynir zorla yedir," diyor Nate arkasından.

“Ah, doğru! Özür dilerim, heyecanlandım işte.” Kenara çekilerek içeri girmemizi ve gruba katılmamızı işaret etti. İçeride aydınlatma loş ve sıcaktı. Hoparlörlerden hafif bir müzik yayılıyordu ve masanın üzerinde devasa yemek tabakları yığılıydı.

James eğilip kulağıma fısıldadı: "Cat, hamile kadınların pastörize edilmemiş peynir yiyemeyeceğini biliyor mu?"

Kıkırdıyorum. "Sanmıyorum. Ama o kadar heyecanlı ki, ona söylemek istemiyorum. Çabuk, benim için brie peynirimi ye."

Dramatik bir şekilde içini çekiyor ama söylenenleri yapıyor. Ağzımda eriyen minik kruvasanımı kemiriyorum. James onaylayarak gülümsüyor.

"Acaba sonunda mide bulantısını tetiklemeyen bir yiyecek bulduk mu?"

"Sakın o MS kelimesini söyleme," diye tısladım. Son bir haftadır tost dilimlerinden başka bir şey yiyip içmekte zorlanıyorum. "Ve evet, bu kruvasanların midemi bulandırmadığını mutlulukla söyleyebilirim."

"O zaman Cat'in bunları nereden aldığını öğrenip birkaç düzine sipariş vereceğim." Başını eğerek şakağımdan öptü ve ev sahibesinin yanına doğru yürüdü.

Masaya doğru yürüdüm; Brinley ve Luke, Pippa ve Ryan'ın bir şey hakkında tartıştığını izlerken gülümsemelerini zor tutuyorlardı.

"Son kez söylüyorum, brownie'lerin vejetaryen olması gerekiyor," diye sızlandı Pippa.

Ryan kollarını kavuşturdu. "Bence pastırma eklemek dahiyane bir fikirdi. Söyle onlara, Luke."

"Pastırmayı belki idare edebilirdim," diyor Luke. "Ama işin içine çedar peyniri girince, işi fazla abartmış oldunuz."

Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. "Neden?" diye patavatsızca soruyorum, kibar olmaya hiç aldırış etmeden.

Ryan, "Dünyanın en iyi üç lezzeti hangileri?" diye soruyor.

"Kiraz, kahve ve karamel," diyor Pippa.

Brinley, "Suşi, köri ve spagetti," diyor.

"Yanlış," diye belirtiyor Ryan. "Bunlar çikolata, pastırma ve peynir."

"Birlikte olmaz," diye inledi Luke.

Ryan, "İyi bir şeyin fazlası iyidir," diye ısrar ediyor. "Al Maura, dene. Göreceksin."

Masadaki iğrenç görünümlü bir tabağa uzandı. Bana bir dilim kesmeden önce James ellerini gerdi.

"Karımı zehirlemenizi istemem," diyor soğukkanlılıkla.

Beau, pembe fırırlı bir önlük ve üzerinde Hello Kitty resimleri olan tencere tutacaklarıyla mutfaktan çıktı. Ryan, Luke ve James kahkahalarla gülmeye başladılar.

"Barbie'nin gardırobunu ne zaman soydun?" diye kahkahayla güldü Luke.

"Ha ha," diyor Beau, hiç etkilenmeden. Güzel görünümlü bir lazanyayı masaya bırakıyor. "Bunlar Cat'in. Hepinize ev yapımı bir akşam yemeği hazırlayabilmek için ödünç aldım. Bu arada, herkesten teşekkür bekliyorum."

"Teşekkür ederiz," diye hep bir ağızdan söyledik Pippa ile birlikte.

Brinley, "Tadına baktıktan sonra teşekkür edeceğim," diyor.

Beau kaşlarını oynattı. "İnan bana, tadını beğeneceğine eminim."

Beau lazanyayı servis etmeye başlarken grubun geri kalanı da masaya katılıyor. Dikkatlice kokluyorum ve şükürler olsun ki midem onaylıyor gibi görünüyor. Bir lokma alıyorum ve yüksek sesle inliyorum.

"Brinley, Beau'ya teşekkür et," diye emrettim.

Midem lazanyadan fazlasını kaldıramasa da, akşam yemeği yine de mükemmel. Sohbet eski hikayelerle ve filmler ile seyahat yerleri üzerine yapılan neşeli tartışmalarla dolu. Kendimi arkama yaslanıp sadece dinlerken buluyorum. Büyürken, nadiren de olsa akşam yemeği için eve geldiğinde masada sadece ben ve Victor olurduk. Çoğu gece, bir kitapla veya bir personel üyesiyle yalnız başıma yemek yedim.

Böylesine sıcaklık, gürültü ve sevgi dolu bir masada hiç oturma fırsatım olmamıştı. Muhtemelen hamilelik hormonlarından ama bebeğimin sahip olacağı tüm fahri amca ve teyzeleri düşününce gözlerim doluyor. Bu küçük aileye doğacakları için minnettarım. Ve eğer onların üniversiteden mezun olmalarını veya evlenmelerini göremezsem bile, en azından çocuğumun pankartlar yapacak Cat'i, her şeyin fotoğrafını çekecek Beau'yu, hediyelerle şımartacak Nate'i ve onu kucaklayacak, öğretecek ve sevecek diğer herkesi var.

Herkes yemeğini bitirdiğinde, Cat adamlara tatlı için masayı toplamalarını emreder. Şikayet etmeden sıraya girerler; bu, sadece onun için yaptıkları bir şeydir. Sanırım James'in gazabından korktukları için, ben onlardan istesem aynısını benim için de yapabilirlerdi.

"Hey Brinley, arkadaşın sonunda bu ay ziyarete geliyor mu?" diye soruyor Pippa.

Brinley'nin yüzü aydınlandı. "Eden! Evet, Toronto'yu yaşanacak bir yer olarak denemek için ziyarete gelecek. Umarım en az bir hafta benimle kalır. Birlikte doğru dürüst vakit geçireli çok uzun zaman oldu."

Arkasında, Luke elinde boş bir ekmek sepetiyle donakaldı. Bir an sonra, sanki bu düşünceyi kafasından atmaya çalışıyormuş gibi başını salladı.

Beau, devasa bir tepsiyle masaya yaklaşırken, "Tatlılar hazır," dedi. Cheesecake dilimleri, brownie lokmaları, limonlu tartlar ve makaronlardan oluşan bu muazzam sunum karşısında nefesim kesildi.

"Gerçekten bunların hepsini yiyeceğimizi mi düşünüyorsun?" diye gülüyor Pippa.

Beau, "Sanırım yarısını halledeceğiz, Ryan ve James de insan elektrik süpürgesi gibi geri kalanını da bitirecekler," diyor.

Ryan omuz silkip bir fıstıklı makaron kaptı. "Haklı."

Beau masanın etrafında dolanıp Brinley'nin arkasında durdu. Önüne küçük bir tabak pembe kurabiye koymak için eğilirken, saçını kokladığını sandım. O kadar hızlı oldu ki, Brinley'nin yüzü kıpkırmızı olmasaydı hayal gördüğümü düşünürdüm. Bu... tuhaf görünüyor. Hatta flörtöz bile. Ama bu mantıklı olmazdı. Beau, erkek kardeşinin en iyi arkadaşı ve Brinley onunla flört ediyor olsaydı, eminim bana söylerdi. Belki de karşılıksız bir aşkı vardır.

Cat masanın başına geçti ve boğazını temizledi. "Geldiğiniz için ve son birkaç aydır Nate ve bana verdiğiniz tüm destek için hepinize teşekkür etmek istedim. Kutlayacak çok şeyimiz var. Pippa'nın makalelerinin viral olması, Maura'nın solo sergisi, Ryan'ın web sitesini açması... Ne dersiniz deyin, neon yeşil sweatshirt'ümü çok seviyorum."

"Bravo!" diye bağırarak kadehini kaldırdı.

"Bu gece, listeye bir kutlama anı daha eklemek istiyorum," diyor.

"Hamilesin!" diye haykırdı Ryan. "Vaftiz babasını arıyorum!"

Cat, bütün gece yudumladığı şampanyayı kaldırıyor. "İyi tahmin ettin, ama hayır. Düğün planlaması çok yorucu oldu ve birçok zor karar vermek zorunda kaldım. Neyse ki, en azından bir karar kolay oldu. Pippa, yıllardır en iyi arkadaşımın. Nate ile olan ilişkimle ilgili her şeyi çözmeye çalışırken sen benim dayanağımdın ve seni nikah masasında yanımda istiyorum. Nedimem olur musun?"

Pippa elleriyle ağzını kapatarak, "Ciddi misin?" diye fısıldadı.

Kedi başını salladı. "İstemiyorsan seni bekarlığa veda partisi planlamaya bile zorlamam."

“Şşş! İstiyorum,” diyor Pippa, ayağa kalkıp Cat'e sarılarak. “Teşekkür ederim. Çok isterim.”

Cat, "Yanımda olmasını istediğim tek kişi Pippa değil," diyor. "Maura ve Brinley, nedimelerim olur musunuz?"

Gözlerimden yaşlar süzüldü. Cat düğünümdeki nedimelerimden biri olsa da, karşılık vermesini hiç beklemiyordum. Sanki beni en yakın çevremize resmen kabul etmiş gibi hissediyorum. Bu sefer James'e bir iyilik değil, ben seçildim.

“Elbette, Cat.” Kollarımı kendime sararak gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

Brinley elini kaldırdı. "Evet demeden önce, elbiseleri seçtiniz mi? Çünkü bilmelisiniz ki, pastel şifon elbiseler bana çok kötü yakışıyor."

Masadakiler kıkırdar. "Size veto hakkı veriyorum," der Cat.

Brinley düşünüyormuş gibi yapar. "Öyleyse evet. Bin kere evet!"

Nate bir şişe şampanya açıp doldurmaya başladı. Sıra bana geldiğinde, "Çok içki içmediğini biliyorum ama yine de ikram etmek kibarlık olur diye düşündüm," dedi.

Gülümsüyorum. "İyiyim, teşekkürler. Aslında biraz hava almak için terasa çıkacağım." Midem bulantısı bunca zamandır devam ediyor ve tatlıyla da durumu daha da kötüleştirmek istemiyorum.

Sohbet grubundan ayrılıp teras kapılarına doğru yürüyorum ve bahar havasına giriyorum. Aylardır hatırladığım en sıcak akşam ama daire yeterince yüksekte olduğu için hala güçlü bir esinti var. Kollarımı kendime sarıyorum.

Birkaç saniye sonra arkamdaki kapı açıldı. Omuzlarıma tanıdık kokulu bir ceket kondu—James.

"İyi misin?" diye soruyor.

“Aslında kendimi harika hissediyorum.” Teras korkuluğunun yanına geliyor ve ben de omzuna yaslanıyorum. “Cat'in beni düğününde nedime olarak görevlendirmesine inanamıyorum. Victor yüzünden çok fazla yakın arkadaşım yoktu. Hiçbir zaman nedime olacağımı düşünmemiştim.”

James mırıldandı. "Anlıyorum. Anne babam öldükten sonra, güvendiğim insan çevresi neredeyse sadece erkeklerden ibaret kaldı."

"Bu kadar çok insana güvenmek korkutucu mu?" diye soruyorum.

Bir an düşünüyor. "Teoride evet. Ama biliyorum ki odadaki herkesten yardım isteyebilirim ve hiç soru sormadan yardımcı olurlar. Brinley'nin birkaç sorusu olabilir, bu da normal. Birbirimizi o kadar iyi tanımıyoruz."

"Benim hatırım için sana yardım ederdi. Belki bu konuda sana laf söylerdi ama yine de elinden geleni yapardı."

James'in eli belime dolandı. "Nasıl hissediyorsun? Sabah bulantılarıyla ilgili yani."

"Harika bir şey değil. Ve buna 'sabah bulantısı' demek yerine 'tüm gün süren berbat bir durum' demeyi bırakmalıyız. Ama ben her zaman kaygıya kıyasla sabah bulantısını tercih ederim."

"Neyden endişelisiniz?"

Elimle karnımı kapattım. "Çok fazla umutlanmaktan korkuyorum. Hâlâ bir şey olabilir."

James, "Ben de korkuyorum," diye itiraf ediyor. "Ama eğer bu senin ve bebeğin hayatı anlamına geliyorsa, bu riski her zaman göze alırım."

Kollarının arasına döndüm, dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırdım. Ağzı anında açıldı, dili açlıkla benimkine bastırdı. Beni sıkıca kendine doğru çekti ve ben de ayak parmaklarımın ucunda yükseldim, bedenlerimiz arasında bir santim bile boşluk istemiyordum. James beni adeta yutarken ve nefesimi keserken dişlerimiz birbirine çarptı. Parmakları belime saplandı, tüm dikkatli öz kontrolü buharlaştı.

Hiçbir duvar yok, hiçbir engel yok. İlk defa, James'in yaptığım her şeyi hissetmesine izin veriyorum ve o da aynısını yapıyor.

Öpüşmeye devam edemeyecek kadar nefes nefese kalana kadar ayrılmıyorum. James'e baktığımda, koyu renk saç tutamı alnına düşüyor. Gülümsüyorum ve saçını geriye itiyorum.

"Beni eve götür," diye mırıldandım.

James'in gözleri akşam ışığında parıldıyor. "Ev," diye tekrarlıyor. "Bu kulağa hoş geliyor."

Elini belimin alt kısmına koyup beni asansöre doğru yönlendirdi. Ve ilk defa, bunu gerçekten elimde tutabileceğim bir geleceği hayal etmeme izin verdim.

Her şey. O, bebeğimiz, birlikte kurduğumuz hayat.

Belki, sadece belki, kalbim bu süreci atlatmama yetecek kadar uzun süre dayanır.

Masadaki grup, bolca bağırma ve alın tokatlama içeren bir kart oyununa dalmış durumda. James onları görmezden gelerek beni doğruca asansöre götürüyor.

"Vedalaşmalıyız," diyorum.

Asansör düğmesine basıyor. Kapılar hızla açılıyor ve beni içeri çekip duvara yaslıyor, sıcaklığı beni ürpertiyor.

“Hayatta kalacaklar,” diye mırıldanıyor. “Sana daha çok ihtiyacım var.”

Dudakları benimkine değdiği anda, itiraz etmek için hiçbir sebep bulamıyorum.

Maura'nın stüdyosunun kapısında dururken, gürültü önleyici kulaklıklara şükürler olsun diye düşünüyorum. Onun şikayet etmeden çalışmasını izleyebilmemin tek yolu bu. Karım, kendi deyimiyle, "takıntılı bir sapık gibi kapı aralarında dolaşmamı" tercih etmiyor.

"Ya saplantılı bir takipçiysem?" diye sormuştum bir keresinde.

Düşünceli bir şekilde dudağını ısırdı. "O zaman oldukça iyi birisin. Sonuçta beni seninle evlenmeye ikna ettin."

Şimdi, eşime kesintisiz bir şekilde bakma fırsatını değerlendiriyorum. Henüz çok fazla bir şey göstermiyor, ama onun içinde bizim küçük bir versiyonumuzun oluştuğunu bilmek bile beni aşırı tetikte ve belki de biraz fazla koruyucu yapıyor. Bu aralar kendimi onun bedenine fazlasıyla takıntılı buluyorum. Bir kadının rahmine konuşacak türden bir adam olacağımı hiç hayal etmemiştim, ama her fırsatta ona sevgiyle mırıldanırken buluyorum kendimi.

Bebek biraz daha büyüdüğünde ona kitap okuyacağım. Kitaplarda, anne karnında sesimizi duymasının onun için iyi olduğu yazıyor.

Eğer Maura hamileliğinin belirginleşmesinden önce beni sahiplenici buluyorsa, bu şu an hissettiklerim ile kıyaslanamaz bile. Ya da hamileliğinin iyice belirginleşmeye başladığı zaman nasıl hissedeceğimi biliyorum.

Fırçasını parlak yeşil boyaya batırıyor ve geniş bir fırça darbesiyle tuvale uyguluyor. Boyanın içine ezilmiş Yunan porfiri karıştırıldığını biliyorum.

Endüstriyel kaya kırıcı kısa süre önce kuruldu, ancak sabah bulantıları ve yorgunluk yüzünden neredeyse hiç kullanmadı. Yine de en kötüsünü atlattığını düşünüyorum. Ya da en azından bu konuda rahatsız ettiğim tüm hemşireler ve doktorlar öyle söylüyor.

Daha iyi hissettiğini biliyorum çünkü son zamanlarda çok çalışıyor, neredeyse her bekleme saatini resim yaparak geçiriyor. Eserlerin çoğu Yunanistan gezimizden ilham alıyor ve oradan aldığımız taşları da içeriyor.

Birkaç dakika sonra telefonumu çıkarıp ona bir mesaj gönderdim.

JAMES

Sana yeni bir taş aldım. Depodan gönderdim.

Maura neredeyse anında telefonunu çıkarıyor ve mesajı okurken gülümsüyor.

MAURA

İmkansız olanlardan biri mi?

JAMES

Türünün tek örneği.

Birkaç hafta önce Maura'yı, elde etmenin imkansız olduğunu düşündüğü tüm taşların bir listesini vermeye ikna ettim. Taşlar önümüzdeki hafta gelecek. Bu biraz farklı.

Maura kendi kendine mırıldanarak servis asansörüne doğru yürüdü ve kapıyı açtı; içeride kocaman bir kaya parçası bekliyordu. Şaşkınlıkla nefesi kesildi, boya fırçası yere düştü. Titreyen elleriyle küçük, siyah kadife bir kutu çıkardı.

Arkasına dönüp kulaklıklarını çıkardı. Diz çöktüğümü görünce ağzı açık kaldı. O kadar güzel, o kadar gerçekten şok olmuş görünüyordu ki, daha cevap vermeden onu öpmek istedim.

“Ah, James...”

“Düşündüm de,” dedim. “İlk evlenme teklifini yaparken her şeyi yanlış yaptım. Her şey sözleşmeler ve baskıdan ibaretti. Hiç romantizm yoktu. Oysa böyle olmamalıydı.”

Gözleri yaşlarla parlıyor. Yavaşça bana doğru yürüyor, bir adım ötede duruyor. Elini tutmama izin veriyor.

“Maura, sana olan aşkı, bunu asla kamuoyu önünde itiraf edemeyeceğim kadar uzun zamandır. Utanç verici derecede uzun zamandır. Belki de sen benden hoşlanmadan önce bile. Hiç kimse bana senin kadar

canlı hissettirmede ve seninle dolu dolu yaşanmış yirmi yılı, sensiz geçireceğim elli boş yıla tercih ederim.”

Maura'nın elinden kutuyu alıyorum. "Kazadan sonra, anne babamın eşyaları kutulara konup benim için saklandı. Kutulardan birinde annemin nişan yüzüğü vardı."

Kutuyu açtım ve Maura, ince beyaz altın bir bant üzerindeki dikdörtgen mavi pırlantayı görünce ellerini ağzına götürdü. İlk yüzüğüme verdiği tepkinin tam tersiydi bu. Hiç şüphesiz, yüzüğü çok sevdiğini biliyordum.

“Bunu kimseye vermek isteyeceğimi hiç düşünmemiştim,” diye açıklıyorum. “O, bunu sadece sevdiğim birine vermemi isterdi. Bunu sana vermemden gurur duyacağından eminim.”

Dolgun dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ve bunu giymekten gurur duyardım."

“Bir dakika, önce sana bir şey sorayım.” Güldüm. “Benimle evlenir misin, güzel eşim? Düzgün bir şekilde, kendi isteğinle?”

Maura'nın gözlerinden yaşlar süzüldü ve hem ağladı hem de güldü. "Evet! Evet, James, evet."

Yüzüğü ince parmağına takıp parmak boğumlarını öptüm. "Mükemmel görünüyor."

"Evet, öyle. İlk yüzüğüme kıyasla çok, çok daha iyi; o da güzeldi," diye ekliyor hemen. "Ama bu değildi."

“Haklısın. Bu daha iyi.”

Ayağa kalkıp Maura'yı kollarıma alıyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum. Dudakları benim için aralanıyor, davetkar ve istekli. Hayatımızın geri kalanında benim olacaklar.

Onu kollarımın arasına alıp artık ortak kullandığımız yatak odamıza taşıdım. Sadece benim kullandığım zamana göre daha renkliydi, Warm Front tablosu yatağın üzerinde belirgin bir şekilde asılıydı. Onu sadece üzerindeki keten elbiseyi çıkarmak için yere bıraktım. Önünde diz çöktüm ve külotunu bacaklarından aşağı doğru çektim.

"Karım, yatağa uzan lütfen," diye talimat verdim ona.

Yatağa doğru geriye doğru sürünerek başını yastığa yasladı. Ben de tişörtümü ve pantolonumu çıkardım, o da etrafı incelerken gözlerinin vücudumda olduğunu hissettim.

"Gördükleriniz hoşunuza gitti mi?" diye soruyorum kaşımı kaldırarak.

"Evet," diye mırıldanıyor. "Kocamı izlemeyi çok seviyorum."

Homurdanarak, bir elimi ayak bileklerinden birinin etrafına doladım ve yavaşça yumuşak, soluk tenini öperek yukarı doğru ilerledim. Her yerini öperken üzerine doğru süründüm. Baldırlarını, uyluklarını, kalçalarını, karnının yumuşak kıvrımını. Bölgeci bir pislik olduğum için, herkesin onun benim çocuğuma hamile olduğunu görmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Böylece ona bakan her erkek onun bana ait olduğunu bilecek.

Yanına kolumun üzerine yaslanarak, karnını ezmeden vücuduna tam olarak erişebiliyorum. O elini penisimin etrafına sararken omzunu öpüyorum. Kahretsin, bu görünüşe bayılıyorum. Elini yukarı aşağı hareket ettirirken, göğsü sık nefeslerle inip kalkıyor. Ağzımı indirip göğsünü emiyorum. Küçük göğüsler vücut yapısına yakışıyor, ama hamileliğin vücudunda yarattığı her değişikliğe bayılıyorum.

Göğüslerini ve boynunu yalarken, utanmadan eline doğru sertçe bastırıyorum. Ağzından dökülen her küçük iç çekiş, penisimin daha da sertleşmesine neden oluyor.

Dişlerimi omzunun boynuyla birleştirdiği yere sürüyorum ve o içini çekiyor. "James..."

Adımı onun dudaklarından duymak neredeyse istemeden boşalmamı sağlıyor. Yavaşça elini penisimden saçlarıma doğru kaydırırken, vücudunda aşağı doğru kayıp bacaklarının arasına yerleşiyorum. Ağzımı kaygan vajinasına daldırıp ıslaklığını yalıyorum. Kalçalarının yüzüme doğru kıvrılmasını seviyorum. Karımın, onu yaladığımda utanmadan zevk almasını seviyorum.

Ellerim bacaklarının ve karnının üzerinde gezinirken, o da elleriyle saçlarımı sıkıca kavrayıp beni daha da yakına çekiyor. Onun misk kokusu ve tadıyla çevriliyim ve bu da penisimin yatağa sürtünmesine neden oluyor. Dilime dökülen nektarının ne kadar tatlı olduğunu ona söyleyebilmeyi çok isterdim, ama bu onun tadına bakmayı bırakmam gerektiği anlamına gelirdi. Şu anda bunu yapabilecek durumda değilim.

"Aman Tanrım," diye inledi Maura. "Evet, James, evet."

Kalçaları gittikçe hızlanıyor, vücudunda yükselen zevkin peşinden koşuyor. Parmaklarım kalçalarını sıkıca kavırıyor ve mırıldanarak ağzımın titreşimlerine katkıda bulunuyorum. Bacakları omuzlarımda üzerinde kasılana kadar pes etmeyi reddediyorum.

"Ah, kahretsin!" diye çığlık atarak ağzıma boşaldı. Bacaklarının titremesi geçene kadar bekledim, sonra başımı kaldırıp yüzümdeki her damlasını yavaşça yaladım. Bana şehvet dolu gözlerle baktı.

"Seni orgazma ulaştırdığımda o güzel ağzının k fretmesini duymayı çok seviyorum, karım."

Dudakları hafifçe kıvrılarak gülümsedi. "Belki de bunu tekrar yapmamı sağlamalısın," diye takıldı ve ben de sııttım.

"Sanki aklımı okuyorsun. Şimdi yan yat, Maura."

O dediğimi yaptığında karnımda hâlâ bir tatmin duygusu beliriyor. Yan tarafına döndüğünde ise penisim kasılıyor.

Arkasından yaklaştım, sertleşmiş penisimi kalçalarına bastırdım ve ulaşabildiğim her santimetre derisini ellerimle okşadım. Yumuşak boynuna öpücükler kondurdum ve göğüslerini yoğurdum, özellikle de tomurcuklarına dikkat ettim.

"Tekrar gelmek ister misin, sevgilim?"

"Evet," diye iç çekti ve ben de parmaklarımı sıırsıklam olmuş vajinasına doğru kaydurdım.

"Bana erişim sağlaması için üst bacağını öne doğru yatağa doğru itiyorum, sonra da penisimin başını girişine sürüyorum. "Ve biliyorsun ki, ne istersen her zaman sana vereceğim."

Dudaklarım kulağının altındaki noktayı buluyor. "Eskiden aşkın dünyanın senden aldığı bir şey olduğunu düşünürdüm."

Elim karnının üzerinde yayılıyor, aramızda yarattığımız şeye kendimi bırakıyorum. "Sonra sen geldin."

Yavaşça ve kontrollü bir şekilde ilerledim. "Benden sonsuza dek iste, Maura, sana vereceğim."

Acele etmeden, yavaş yavaş onu açıyorum. Maura sırtını kamburlaştırıyor, kalçalarını aşağı doğru bastırarak benden daha fazlasını içine alıyor.

"Bana sonsuza dek ver," diyor sesi nefes nefese ve kırık bir şekilde.

"Bu senin."

Onun günahkar derecede lezzetli sıcaklığı beni sararken dişlerimi sıkıyorum. Onun vajinasının beni ele geçirme şekline, ona verdiğim her santimi hevesle kabul etme şekline asla alışamayacağımı düşünüyorum.

 nce göğüslerini okşayarak zaman geçiriyorum, ardından son santimi içeri iterken parmaklarımla klitorisini  evreliyorum.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldı. "Daha fazla, James, lütfen."

  inde hareket ederken nefeslerimiz ve bedenlerimiz senkronize oluyor gibi. Her geri  ekilişimde, vajinası sıkıca kasılıyor, sanki beni derinlerde

tutmaya alışıyor. Her geri ekilişim bir işkence ama tekrar içeri girmenin o cennet gibi sıcaklığına değer.

"Sen tam benim için yaratılmışsın," diye inliyorum. "Her zaman benimsin. Sonsuza dek benimsin."

"ok sahiplenici," diyor Maura, ama mizahı arzusunun altında kalıyor.

"Söyle," diye emrediyorum, daha da derine doğru ilerleyerek. "Bana benim olduğunu söyle."

"Seninim." Kelimeler nefes nefese, bitkin bir halde ağzından dökülüyor.

"Tekrar."

"Ben seninim, James. Sadece seninim."

Bu itiraf içimde bir şeyleri alt st ediyor. Kalçalarını daha sıkı kavrayıp, neredeyse umutsuzluğa varan bir yoğunlukla içine giriyorum.

İ duvarları yumruk gibi sıkıca kenetleniyor.

"Ve ben seninim, Maura Keller."

İnliyor ve o anda boşalmamak için kendimi zor tutuyorum. Parmaklarım klitorisine daha sert bastırarak orgazmını teşvik ediyor. Karıma penisimle orgazm olabileceğine söz vermiştim ve istediği her şeyi alıyor.

Boynunun en hassas yerine emiyorum ve klitorisini bir kez daha okşadığımda Maura kendinden geçiyor. Bütün vücudu, sarsıcı bir orgazmıla benimkine sürtünüyor ve titriyor. Yüzümü boynuna gmyorum ve onunla birlikte, akıl almaz bir zevk boşluğuna doğru ilerliyorum.

Yasemin kokulu parfümü, bedenime geri dönerken beni sakinleştiriyor. Yumuşak kıvrımları bana tekrar bastırıyor ve bu muhteşem, neşeli, kaotik kadını bulduğum için ne kadar şanslı olduğumu fark ediyorum.

"Seni seviyorum, Maura. Karım."

Bu sefer, "karım" kelimeleri dilimden çıktığında farklı bir anlam taşıyor. Sadece sahiplenici ve bölgesel değiller. Sağlam, seçilmiş ve tamamen kalıcılar.

Bana iyice sokuldu ve memnuniyetle hafifçe mırıldandı. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı. "Sen benimsin. Tamamen benimsin."

Kollarımı beline doluyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Karım izin verdiği sürece onunla birlikte kıvrılıp kalmayı planlıyorum ve umarım bu çok uzun bir süre olur.

Maura'nın yanakları kıpkırmızı olmuş, bu da karamel kahverengi gözlerini daha da parlak gösteriyor. Fırçasını tuval üzerinde geniş fırça darbeleriyle gezdiriyor. Şişmiş hamile karnına rağmen hala zarif hareket ediyor.

Kapı çerçevesine yaslanıp onu izliyorum.

"Şunu yapmayı bırak," diyor Maura neşeli bir şekilde, bana dönüp bakma zahmetine bile girmeden. "Beni resim yaparken izlemek o kadar da ilginç olamaz."

"Bu, az önce bitirdiğimiz o yığınla evrak işinden bin kat daha ilginç," diye homurdanıyorum.

Maura omzunun üzerinden gülümseyerek, "Jack hâlâ burada mı?" diye sordu.

İkimiz de son üç saati o adamla geçirdik ve bebeğin doğumu öncesinde ihtiyaç duyacağımız tüm güncellenmiş yasal evrakları imzaladık. Vasiyetnameler, vakıflar, velayet formları—eğer bana ve Maura'ya bir şey olursa, Nate ve Cat çocuğumuzun bakımından sorumlu olacaklar—ve en önemlisi, Victor'un bebeğe erişimini sınırlayan maddeler.

"Jack az önce ayrıldı," dedim ona.

"Sanırım Ryan'ı görmeye gidiyor."

"Gerçekten mi? Bariştilar mı? Bir şey söyledi mi?"

"Hayır, ama çantasında korkunç neon yeşil bir sweatshirt gördüm." Maura dramatik bir şekilde ürperdi. "Ryan Archer ürünleri alıyorsa, yakında bir yeniden bir araya gelmeleri kaçınılmaz."

“Ryan onun işini kolaylaştırmayacak. Jack'in kendisini ve Pippa'yı dışlamasına hâlâ çok kızgın.”

Maura onaylayarak mırıldandı. "Eğer Jack, bebeğimiz hakkında benim hissettiklerime yakın bir şey hissediyorsa, oğlunu geri almak için her şeyi yapacaktır."

"Umarım haklısındır." İleri doğru adımladım ve başımı karımın saçlarına gömerek kokusunu içime çektim. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Bunu sesli söylemekten biraz korkuyorum," diye mırıldanıyor. "Gerçek olup olmadığını bilmeden umut etmek çok korkutucu."

Jack Archer ile görüşmemizden önce Maura ve ben onun yeni doktoruyla tanışmaya gittik. Dr. Markovic sonunda emekli olmaya karar verdi ve bizi 40'lı yaşlarında bir kardiyolog olan Dr. Edwards'a yönlendirdi. Bu sabahki randevumuz sadece bir tanışma görüşmesi, Maura'nın onu tanınması ve durumunun ayrıntıları hakkında bilgi edinmesi içindi.

Bunun yerine, Dr. Edwards tam bir keşif oldu. Bize Maura'nın rahatsızlığı için yeni bir deneme tedavisi hakkında bilgi verdi; bu tedavi ilk denemesinde umut verici sonuçlar göstermişti. Maura, bebek doğana kadar tedaviye başlayamayacak, ancak Dr. Edwards temkinli bir şekilde iyimser, ben de öyleyim.

Yunanistan'dan beri ilk defa, gelecek sanki zamanla yarışıyor gibi gelmiyor. Hiçbir garanti yok, ama olasılık var ve bu benim için yeterli.

Maura kollarımda dönüp bana gülümsüyor. Yeşil, tanecikli boya elmacık kemiğine bulaşmış. Başparmağımla siliyorum.

"İstersen şimdi biraz umut edebilirsin," diye fısıldıyorum. "Nazar değdirmeyeceksin. Söz veriyorum."

Derin bir nefes verdi. "O halde, kendimi harika hissediyorum. Gerçekten harika. Ayrıca... bu tarz bir rengi çocuk odası için nasıl buluyorsunuz?"

Eliyle arkamızı işaret ediyor. Tuval, taşla karıştırdığı diğer boyalardan daha açık, yumuşak bir yeşil renge boyanmış.

"İstedığınız rengi kullanabiliriz." diye kıkırdıyorum. "Bebek şikayet etmez."

"Güzel." Gözleri benimkine doğru kaydı. "Çünkü asıl istediğim sensin."

Ellerim belini daha sıkı kavradı. "Ben seninim."

Başımı eğip dudaklarını onun dudaklarıyla birleştirdim. Dudaklarımız birleşirken inledi, kanımı kaynatan küçük bir ses. Onu geriye doğru iterek duvara yasladım. Maura'nın hamile bedeni inanılmaz güzeldi, küçük

bedeninin kıvrımlarını ve yumuşaklığını daha da belirginleştiriyordu. Elleri ceketimi ve kravatımı çekiştirerek bana ulaşmak için çıkarmaya çalıştı. Sonra Maura nefes nefese geri çekildi.

“Takımınız,” diyor. “Üzerine boya bulaşıyor! Tanrım, özür dilerim, ellerim tamamen boya oldu.”

Boyayla kaplı elini tutup sertleşmiş penisime götürüyorum, böylece pantolonumun üzerinden beni okşuyor. "Umurumda olduğunu mu düşünüyorsun?"

Alt dudağını dişlerinin arasından geçiriyor. "Hayır."

Ceketimi ve kravatımı çıkarıp yere atıyorum. Maura'nın oraya boya damlattığını biliyorum ama artık umurumda değil. Sadece karımın çıplak tenini tenimde hissetmek istiyorum.

"Üzerini çıkar karım," diye hırladım. "Gerekenden fazla beklemek istemiyorum."

Keten uzun elbisesinin düğmelerini açarken elleri heyecandan titriyor. Tamamen soyunur soyunmaz ellerim tekrar vücuduna dönüyor, sırtında, kalçasında, uyluklarında dolaşıyor.

"Çok güzelsin Maura. Muhteşemsin."

"Hâlâ mı?" diye nefes nefese soruyor ve tüm o yorgunluk ve hormonal değişimleri kastettiğini biliyorum. Solgunluğundan, sivilcelerinden ve göz altı morluklarından şikayet ediyor. Parlak bakır rengi saçlarına yeniden ışıltı kazandırmak için sekiz farklı saç maskesi deniyor.

“Kahretsin, özellikle de şimdi.” Belinden yakalayıp hafifçe kaldırarak yakındaki bir çalışma masasının ucuna oturttum. “Bebeğimizi taşıyorsun.” Dizlerimin üzerine çöktüm, ellerimle uyluklarını omuzlarımın üzerine çektim. “Bundan daha inanılmaz bir şey olamaz herhalde.”

"Çok yorucu," diye fısıldıyor ama bunda gerçek bir rahatsızlık ya da hayal kırıklığı yok.

“Biliyorum bebeğim.” İç bacağına bir öpücük konduruyorum. “Ama çok iyi gidiyorsun. Ve karnında benim çocuğumu taşıdığını bilmek bende ilkel bir his uyandırıyor. Bu dairedaki her yüzeye seni sürtüp yürüyemez hale gelene kadar sevişmek istiyorum.”

"Bu bir tehdit gibi geliyor."

“Bu bir söz.”

Sözlerimi, vajinasının girişinden klitorisine kadar yalayarak noktalıyorum. Tatlılığını yutuyorum, ağzıma boşalmasının tadını çıkarıyorum. Yemin ederim, sabah bulantısı dönemi geçtikten beri bu

hamilelik onu daha da duyarlı hale getirdi. Onu yalarken ve emerken, uyarılması dudaklarımdan çeneme doğru süzülüyor.

"Durma," diye haykırıyor Maura. "Tanrım, James, lütfen böyle devam et."

Klitorisini hafifçe emerken parmak uçlarımla girişini okşuyorum. Onunla sevişmek istiyorum ama önce onun benim için orgazm olmasını sağlamadan da edemem. İnliyor, parmakları masanın kenarını kavırıyor. Parmaklarında daha fazla boya izi var; çalışma masasında bıraktığı daha açık yeşil bir boya olmalı. Saçlarıma uzanıyor ve onu durdurmaya zahmet etmiyorum. Gerekirse beni boyasın. Ondan uzaklaşmak için çok açım.

Boğuk bir nefes verdi ve başımı daha da sert bir şekilde kasıklarına doğru çekti. Dudaklarımı klitorisinin etrafına bastırıp emerken, aynı anda üç parmağımla onu gerdim. Vücudu bu müdahaleye uyum sağlamak için gerilirken tırnakları kafa derime saplandı.

Bir anlığına geri çekiliyorum. "İyi misin?" diye soruyorum.

Cevap olarak Maura sadece inledi ve başımı klitorisine doğru çekti. Dilimi üzerinde gezdirirken dudaklarımla onu sardım. Bal gibi sıvısı yüzümden ve parmaklarımdan aşağı aktı, nefis ve mükemmel ötesi. Parmaklarımı içine sokarken uylukları yüzümün etrafında titriyordu. Kahretsin, çocuğumu taşıyan kadının duyularımı alt üst etmesiyle burada mutlu bir şekilde ölebilirim.

"Çok yaklaştım," diye uyardı beni, parmakları saçlarıma daha da sıkıca kavradı. "Neredeyse... Tanrım, James!"

Ağızma doğru yaklaşıyor, vücudu zevkle kıvranırken beni ağızımın içinden geçiriyor. Vajinası parmaklarımı sıkıca kavrasa bile, parmaklarımı içine sokmaya devam ediyorum. Bacakları titremeyi bırakana kadar geri çekilmiyorum ve ona şeytani bir gülümsemeyle bakıyorum.

"Parmaklarımı ve ağızımı kirlettiğin zaman çok hoşuma gidiyor, Maura."

"Sen de perişan haldesin," diyor, gözleri neşeye parıldayarak. "Gömleğin ve saçın tamamen boya içinde."

Başımın üzerinden tişörtü çıkarıyorum. "Öyleyse bana daha çok dokun." Bacaklarının arasına girip parmaklarımı boyayla kaplı parmaklarının arasına geçiriyorum.

Dağınıklığın içinde özgürleştirici bir şey var. Kontrol etme, düzen kurma, her şeyin yerli yerinde olması ihtiyacımdan vazgeçmenin. Maura ile birlikteyken, düzgün olanı istemiyorum. İstedğim şey bu: boya lekeli, umutsuz ve tamamen dağılmış.

Gözleri göğsüme kaydı. Tereddütle göğüs kaslarıma dokundu, kenarlarını okşadı. Bileklerinden tutup ellerini aşağı çektim, o da karın kaslarımın üzerindeki çizgilere boya sürdü. Sessiz iznimle, daha bilinçli bir şekilde dokunmaya başladı. Omuzlarımın üzerindeki çizgiye ve pazularıma boya sürdü. Dudaklarımı boynuna doğru indirirken, o da pantolonumun arkasına uzanıp kalçalarımı elleriyle kavradı.

“Çok güzelsin,” diye iç çekti Maura. “Seni her gün resmetmeliyim.”

İlk ve huysuz içgüdüm ona her gün bir takım elbiseyi mahvetmekle hiç ilgim olmadığını söylemek oluyordu.

Sonra gülümsüyor ve fikrimi değiştiriyordum. Takım elbiseler umurumda değil, daha fazlasını alabilirim. Sahip olduğum her şeyi mahvetmesine izin ver. Eğer bu onu mutlu edecekse, her gün üzerimi boyayla kaplamasına izin ver.

"Eğer bunu istiyorsan," diye söz veriyordum dudaklarını öpmeden önce.

Maura ağızma doğru iç çekti ve kollarını boynuma doladı. Fermuarımla uğraştım, sertleşmiş penisimi çıkarmak için aşağı doğru çektim. Sızan ucu vajinasının girişine yerleştirdim ve içine bastırdım. Vajinası beni sıkıca kavradı ve her santimini içine alırken onu izlemek için aşağıya baktım. Penisimi içine alırken ne kadar mükemmel görüldüğüne asla doyamayacağım.

Boyayla ıslanmış elleri sırtımda kayarken, vajinasından akan sıvı penisimin dibine doğru damlıyor. Onu kıvrandırmak için yeterince geri çekiliyorum, sonra tekrar sertçe giriyorum. Kalçalarımı yuvarlayarak, Maura'nın dişleri boynuma saplanana kadar penisimi tekrar tekrar içine sokuyorum. Tırnakları sırt kaslarıma saplanıyor, ben onu becerirken sıkıca tutunuyor. Acı, vajinasının dağınık sıcaklığını daha da yoğunlaştırıyor. Her şey çok güzel, çok mükemmel. Sanki ruhum derimden fırlayıp bu kadına daha da yaklaşmaya çalışıyor gibi.

Ona aşağıdan bakıyorum. Yüzü kızarmış, soluk teni yeşil çizgilerle kaplı, kızıl saçları sırtından aşağı özgürce dökülüyor. Bir yıl önce hayatımın bu kadar renkli olacağını asla hayal edemezdim.

"Sen bir başyapıtsın," diyordum ona ve bunu her anlamda kastediyordum. "Hayatımda gördüğüm en güzel şey."

Gözleri yaşlarla doldu, belki de gözyaşıydı. "James—"

"Ciddi söylüyorum." Sözlerimi vurgulayarak tekrar içine girdim. "Sen. Muhteşemsin."

Dağınık, canlı ve hareketli, ama garip hissettirmiyor. Doğru hissettiriyor.

Maura'nın vajinası penisimin etrafında kasılıyor ve onu tekrar öpüyorum, tam da o sırada penisimin üzerinde boşalırken çığlıklarını yutuyorum. Onun ardından ben de doruk noktasına ulaşıyorum, kendi orgazmım kızıl, yeşil ve beyaz bir sis gibi üzerime yayılıyor.

Temizlik ve düzeni umursamıyorum. Gerçekten de hayatımın geri kalanında her gün bunu yapabilirim.

"Kendini rahat hissettiğinden emin misin?" diye soruyor Cat, etrafımda dönerken elleriyle oynayarak.

Brinley ve Pippa aynı anda, "Kendini iyi hissediyor," diyorlar. Ayaklarımın dibinde iğne yastığıyla diz çökmüş olan butik görevlisi hiçbir şey söylemiyor, ama eminim ki bunu dudaklarıyla belli ediyor. Gelinlik provası boyunca sürekli endişeyle etrafımda dolanıp herkesin mutlu olduğundan emin olmaya çalıştı.

"Endişelenmene gerek yok Cat," diye onu rahatlattım. "Elbise çok rahat. Karnım biraz daha büyürse bile hala bol."

İçini çekerek, "Tek istediğim tüm nedimelerimin elbiselerini beğenmeleri," dedi.

Pembe şifon elbisemi işaret ediyorum. Yüksek bel kesimi kumaşın vücudum üzerinde güzelce süzülmesini sağlarken, üst kısımdaki narin büzgüler yara izimi tamamen örterken şeffaflık yanılsaması yaratıyor. "Bayıldım. Sanki bir Sargent tablosundan çıkmış gibiyim."

"Sargent'ın kim olduğunu bilmiyorum ama elbisemi de çok seviyorum," diye ekliyor Pippa. Cat hepimize aynı renkte farklı elbiseler seçme imkanı verdi, bu yüzden Pippa'nın elbisesi benimkinden çok daha vücuda oturan bir model ve tam bir Jessica Rabbit havası veriyor.

"Elbisem güzel ama pembe rengini değiştirmek için henüz çok geç değil," diye ekliyor Brinley. Cat ile birbirimize eğlenerek bakıyoruz. Brinley tül ve şifon hakkında şakalar yapıp alaycı yorumlarda bulunsa da,

kimse bakmıyorken aynanın önünde elbisesiyle dönüp durduğunu hepimiz gördük. Elbisesini bizim kadar çok seviyor.

"Rahatsanız, elbisenizin iğneleme işlemini bitirdim," diyor butik görevlisi. "Elbisenin ne zaman teslim alınmaya hazır olacağı konusunda baş terziyle görüşmem gerekiyor. Beklerken salonda çay ve şampanyanın tadını çıkarabilirsiniz."

Kedinin yüzü anında aydınlandı, tüm endişesi kayboldu. "Ooo, evet lütfen."

Nedime elbisemi çıkardıktan sonra, Brinley'nin benim için bir fincan çay hazırladığı salona doğru yöneliyorum.

"Yeşil çay ve tarçınlı çayları da var ama bence zencefilli şeftalili olanı daha çok seversin," diyor ve dumanı tüten fincanı bana uzatıyor.

"Mükemmel." İçimden bir ah çektim. "Tam da ihtiyacım olan şeydi."

"Peki ya Maura'nın karnı düğünden önce birden belirginleşirse ne olur?" diye soruyor Pippa. "Böyle bir şeyin olabileceğini duydum, biliyorsun. Mesela bir gecede neredeyse hiç belli olmayan bir karından kocaman bir bebek karnına dönüşebilir."

"Düğün iki hafta sonra. Bence sorun olmayacak."

Brinley şakayla karışık, "Nate ve Cat'in Noel yerine Temmuz ayını seçmeleri iyi oldu, yoksa düğünde doğum yapabilirdin," diyor. "Gelinden tüm ilgiyi çalardın. Ama o zaman da onlara hediye almak zorunda kalmazdın. Bunu Miss Manners'da okumuştum."

"Düğün davetini hastane odanıza getirirdik," diyor Cat sadakatle.

Ürperiyorum. "Temmuz tarihini seçtiğiniz için teşekkür ederim, jestinizi takdir etsem de, dört yüz misafirin özel bölgelerime bakmasına gerek duymadan da yaşayabilirim sanırım."

"Dört yüz misafirim gelmiyor," diye homurdandı Cat. "Üç yüz elli misafirim geliyor."

"İşin çılgın yanı, hepsi senin misafirlerin," diye gülüyor Pippa. "Huysuz Nate dört kişiyi davet etti ve hepsi de sağdıçları."

"Doğru değil! Nate birçok kişiyi davet etti."

"Bir tane söyle."

Cat alt dudaklarını ısırarak düşündü. "Şey... Dur bir dakika. Konuk listesine bakayım." Telefonuna baktı ve gözleri faltaşı gibi açıldı. "Aman Tanrım. Maura, senin ve James hakkında Toronto Tea'de yeni bir makale çıkmış."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Tea'nin bizim hakkımızda bir şey yazmasının üzerinden aylar geçti. Peppermint'in düğün günümü neredeyse nasıl mahvettiğini artık neredeyse unutmuştum. Eğer kocam hakkında başka kötü bir şey yazdıysa, duymak istediğimden emin değilim. Bebek gelene kadar zaten yeterince derdim var.

"Bana kısaca özetleyebilir misin?" diye mırıldandım.

Gözleri metni hızla taradı, her cümleyle birlikte daha da büyüdü. "Aslında... bence bunu okumalısın, Maura."

Telefonunu bana uzatıyor. İstemeyerek de olsa alıyorum, sadece Cat'in yargısına güvendiğim için.

Devam filmindeki kötü karakter evlilik sözleşmesini yeniden yazıyor.

JAMES VE MAURA KELLER BİR EJDERHAYI ÖLDÜRMEKLE MEŞGULDÜLER ve bu sefer omuz omuza savaşıyorlar. Maura'nın doğum yapmasını yasal olarak zorunlu kılan bir sözleşme imzaladıktan aylar sonra, artık mutlu bir evlilik sürdüren çift, Maura'ya hak ettiği özgürlüğü vermek için orijinal şartlarını değiştirdi. Anlaşılan, Kötü Adam'ın ihtiyacı olan tek şey onu yerini bildirecek güçlü bir ești.

Evet, James Keller artık (tamamen) boyun eğmiş durumda. CEO, acımasızlığını karısının ve gelecekteki çocuğunun iyiliğini korumaya yöneltti. İkisinin de asıl büyük kötü adamdan, yani torununun yasal velayetini almak için canla başla mücadele eden Victor Matthews'tan yasal koruma altına alınmasını sağladı. Görünüşe göre, yıllarca kızının kişisel ve profesyonel hayatını kontrol etmesi yetmemiş. Bencil aptal, bebeğini de çalmak istemiş. James Keller'in avukatlarını atlatması için bol şans.

Bu arada, babasının kontrolcü eğiliminden uzak kalan Maura'nın kariyeri gelişti. Whitmer Galerisi'ndeki ilk kişisel sergisi tamamen satıldı ve duyduğumuza göre muhteşem bir devam sergisi hazırlıyor. Maura, eğer bunu okuyorsan, Toronto Tea olarak (var olmayan) ofislerimiz için bir tabloya ihtiyacımız var.

Sequel'in kötü adamının tamamen ıslah olduğunu söylemeye henüz hazır olmasak da, önyargılarımızı bir kenara bırakıyoruz. Maura'ya, eşine ve bebeğine bol şans diliyoruz.

Telefonumu fırlatmak ve aynı anda ona sarılmak istiyorum. Hayatımın iç detaylarının bir kez daha dünyaya ifşa edilmesinden nefret ediyorum. En

azından bu sefer, makale benim biraz omurgam olduğunu gösteriyor. En iyisi de, James'i aklıyor ve dünyaya gerçeği söylüyor: Benim iyiliğimi düşünüyor.

"Peki, orada ne yazıyor?" diye soruyor Pippa.

Telefonu ona sessizce uzatıyorum. O telefonu okurken Brinley de omzunun üzerinden bakıyor.

"Bu..." diyor Pippa.

"Gerçekten güzel mi?" diye tamamlıyor Cat, sesinde şaşkınlık var.

Omuz silktilim. "Adımın blog dünyasında tekrar geçmesini sevdiğimi söyleyemem, ama en azından bu sefer gerçeğe yakın bir şeyler yazıyorlar."

"Anlamıyorum. Peppermint'in James'e karşı uzun zamandır bir kini var," diyor Cat. "Acaba fikrini değiştirmesine ne sebep oldu?"

Brinley, "Makalede aynen söylediği gibi," diyor. "Victor'la kavga etti ve kendini aklama puanı kazandı."

"Dur, o mu? Peppermint'in kadın olduğuna ne zaman karar verdik?" diye soruyor Pippa.

"Olabileceğini tahmin ediyordum," diyor Cat. "Yazılarında öyle bir hava var."

Brinley, "Fazla düşünmeyin," diyor. "Hatırlarsınız, ben de başlangıçta bu evlilik sözleşmesinin büyük bir hayranı değildim. James'i tanıdıkça fikrimi değiştirdim."

"Evet, ama sen Maura ile arkadaşsın. Peppermint'in aksine, senin bir fikre sahip olma hakkın var; Peppermint onunla hiç tanışmadı bile," diye homurdanıyor Pippa. Belli ki Peppermint'in kendisi ve Ryan hakkında yazdıklarını hâlâ affetmemiş.

Brinley omuz silkerek, "Sadece şunu söylüyorum, kötü karakterlerin bile kurtuluş şansı var. Neyse, arkadaşım Eden, Cat'in düğününden hemen sonra şehre geliyor. Maura, ona gösterinin açılış gecesi partisine bilet ayarlayabilir misin acaba?" dedi.

"Elbette! Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Güzel. Tükenmiş olup olmadığından emin değildim." Brinley gülüyor.

"Ben sanatçıyım. Sanırım bazı bağlantıları kullanabilirim."

Son birkaç haftadır, Paros seyahatimden ilham alarak, oradan aldığım taşları ve James'in bir süre önce bana satın aldığı ham elmasları kullanarak yeni bir sergi için parçaları bir araya getiriyorum. İlk sergimden daha canlı, daha umut dolu. Siyah yerine yeşil, yaklaşan fırtınalar yerine kaban

okyanuslar var. Hala benim, ama asla hissedeceğimi düşünmediğim bir iyimserlikle dolu.

İçimde hafif bir kıpırtı hissediyorum ve varlığımı hissetmesi için elimi karnıma bastırıyorum. Cinsiyetini henüz kesinleştirmedik ama bir yanım hâlâ kız olacağına inanıyor; en azından babamı kızdırmak için. Erkek varis sahibi olmak için yaptığı anlaşmanın, benim istediğim her şeyi almamla, onun ise hiçbir şey almamasıyla sonuçlanması çok yerinde görünüyor.

Kim olursan ol, kız ya da erkek, sağlıklı ya da hasta, sanatçı ya da CEO, kaos iblisi ya da huysuz bebek, seni yine de seveceğim, söz veriyorum.

Butik görevlisi tekrar ortaya çıkıp elbiselerin önümüzdeki iki gün içinde hazır olacağını söylüyor. Dördümüz de içeceklerimizi bitirip güneşli havaya, korkutucu, parlak ve dolu dolu hissettiren bir geleceğe doğru yürüyoruz.

SON SÖZ

JAMES

Maura asansörden içeri girer girmez, "Her yerim ağrıyor," diye inledi.

Tabletten başımı kaldırıp "Neren ağrıyor?" diye sordum.

"Ayak bileklerim. Ellerim. Omuzlarım. Ve eğer şu lanet olası programınıza bakmamı isterseniz beynim de ağrıyacak." Tablete öfkeyle bakıyor.

Gülümseyerek tableti sehpanın üzerine koydum. "Şanslısın. Tam da öğleden sonrasının geri kalanını boşaltıyordum."

Elini kalbine götürerek dramatik bir şekilde şok olmuş gibi yapıyor. "Ne? Pardon, beynine hangi uzaylı sızdı da kocamın kontrolünü ele geçirdi?"

"Görünüşe göre karısını şımartmaya kararlı bir uzaylı. Buraya gel."

Ayakta durup, ellerimle yüzünü kavrayıp dudaklarımı nazıkçe onun dudaklarına değdiriyorum. Onsuz geçen uzun bir günün ardından kendimi tatmin edecek küçük bir dokunuş.

"Aç mısın?" diye mırıldandım.

Başını salladı. "Gelinlik dükkanında o kadar çok makaron vardı ki, sanırım bir lokma daha yiyemem."

"Güzel. O halde sizi yukarı kata götüreyim."

Dudakları cilveli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ne için, kocam?"

"Sanırım bir fikriniz var."

Elini tutarak onu merdivenlere doğru götürdüm. Hamilelikten ya da geç saatlere kadar resim yapmaktan sürekli yorgun olduğu için son günlerde

biraz daha yavaş hareket ediyordu, ama yatak odasına girerken kalçalarının sallanışını izleme fırsatını yakaladım. Daha mı genişlediler? Yemin ederim geçen haftaya göre biraz daha geniş görünüyorlar. Lanet olsun. Çok mükemmel.

Benim komodinim hâlâ düzenli ve sadeyken, Maura'nınkindede rengarenk kitaplardan oluşan dev bir yığın, Yunanistan'dan aldığı turkuaz renkli, taze sarı çiçeklerle dolu bir vazo ve gece aklına bir fikir gelirse diye bir eskiz defteri duruyor. Artık o kaotik dağınıklığı görünce gözlerim seğirmiyor. Aksine, bu durum bana onu sürekli hatırlatan, sıcak bir his veriyor.

Uzun elbisesinin fermuarını açmama ve üzerinden sıyırmama izin veriyor. Sütyenini çıkarırken ellerim göğüslerinin yanlarına dokunuyor ve dokunuşumla titremesinden zevk alıyorum. İç çamaşırını kalçalarının kıvrımından geçiriyor ve içinden çıkarken dengesini sağlamasına yardımcı olmak için elini tutuyorum. Etrafında dönüyorum, muhteşem vücudunu incelerken penisim daha da sertleşiyor, en ufak değişiklikleri bile fark ediyor ve tekrar değişmeden önce birkaçını daha hafızama ekliyorum.

"Hamile halinle sana doyamıyorum," diye mırıldanıyorum, elimi karnının üzerinde gezdirirken. "Muhteşem görünüyorsun. Ellerimi senden uzak tutmak neredeyse imkansız."

"Zaten pek de çaba göstermiyorsun." Boynunu öperken gülüyor. Haklı—Maura'nın enerjisi olduğu her gün, çoğunlukla şikayet etmeden onu yatağa sürüklüyorum.

Dudaklarımız ve dillerimiz sıcak, yavaş bir öpüşmeyle buluşuyor ve bu öpüşme içimde arzu dalgaları yaratıyor.

Dudaklarımı onunkilerden ayırıp onu yatağa çıkarmaya yardım ediyorum. O yastıklara yaslanıp rahat bir pozisyon bulurken ben de mayomu çıkarıyorum. Çıplak kalınca vücuduna doğru sürünerek gözlerinin içine bakıyorum.

"Seni şımartmama izin ver, karım."

"Israr ediyorsanız," diyor tatlı bir gülümsemeyle. "Ama dikkatli olun, yoksa yastık prensesiniz olmaya alışacağım ve hamilelikten sonra bile bu tür bir muameleyi bekleyeceğim."

"Güzel. Çünkü durmayı planlamıyorum, Maura."

Dudaklarım bu kez yumuşakça tekrar onun dudaklarıyla buluşuyor. Dilim sabırlı okşayışlarla onun diline sürtünüyor. Yatağa cansızca uzandığında, ağzımı dudaklarından boğazına doğru indiriyorum. Teni

ipekten daha yumuşak ve ağızımla ona taparken boynunda bir kızarıklık beliriyor. Ellerim yanlarına doğru kayıyor ve onu ürpertiyor.

Yara izinin ince çizgisinin üzerinden öpüyorum. Onu benden çok uzun süre saklamıştı, ama şimdi bana tamamen güveniyor. Onu  pmeme ve dokunmama izin verilmesi bir onur.

Ellerim karnını kavrarken tam ortasından öpüyorum. Vücudu bana ev gibi geliyor ve dudaklarım teninde saygıyla gezinirken dünyanın geri kalanı kayboluyor. "Benim" kelimesi kanımda dolaşıyor, ta ki düşünebildiğim tek şey bu olana kadar.

Maura'nın bedeni dokunuşum altında titriyor, kalçaları boşluğa doğru kıvrılıyor.

"Sana dokunmamı ister misin, bebeğim?" Onun şehvetle kararmış gözlerine bakıyorum ve o başını sallıyor.

"Lütfen, James. Parmaklarına orada ihtiyacım var."

Bir eliyle i  bacağını okşarken diğer eliyle girişindeki kayganlığı yokluyor. Dokunuşlarıma karşı zevkle inliyor. Klitorisini okşarken göğüslerini ısırıp emiyorum. G ğ s  sığ nefeslerle inip kalkıyor, sivri meme uçlarını ağızıma daha da itiyor. Kahretsin, m kemm l vücuduna tapınmak için sonsuza dek zaman harcayabilirdim.

Parmaklarımın altında kaygan teni titriyor, ıslak kanalını okşarken. Yavaşca iki parmağımı içeri, önce ilk boğuma, sonra ikinci boğuma kadar sokuyorum. I  çekerek bacaklarını daha da açıyor, beni karşılıyor. Bir hırıltıyla parmaklarımı derine sokarken, başımı eğerek dilimle klitorisini yalıyorum.

"Aman Tanrım!" diye çığlık attı, elleri saçlarıma daldı. Kahretsin, onu okşayıp  pmekle geçirdiğim onca zamandan sonra bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. Zaten ağızıma boşalıyordu, i  kasları parmaklarımın etrafında sıkıca kasılmıştı. Uylukları başımı sıkıca sarıyordu ve neredeyse kalplerimizin birbirleriyle aynı ritimde attığını hissedebiliyordum.

Onun küçük klitorisini durmaksızın yalıyorum, ağızından dökülen çığlıkları içime çekiyorum. Kokusu ve dokusu beni sarıyor, sanki misk kokulu yasemin kokusunda boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Dilimin düz kısmı ona sertçe bastırıyor, boşalıırken adımı haykırdığı o son, lezzetli sesi bekliyorum.

"James!" diye çığlık attı. Elleriyle saçlarımdan çekiştirerek uzun ve m kemm l bir an boyunca ağızımın her yerine boşaldı. Gözlerimi kapattım,

onun tadını ve hissini hafızama kazıdım. Bebek gelmeden önce daha kaç tane huzurlu öğleden sonra geçireceğimizi bilmiyorum.

Başımı kaldırdığımda Maura'nın gözleri yarı kapalıydı. "Sana banyo hazırlayayım," dedim.

Başını salladı. "Ya sen?"

"Şu an senin benim için bu kadar güzel bir şekilde boşaldığını izlediğim için inanılmaz derecede memnunum." Uyluğunu, sonra da kalça kemiğini öpüyorum. "Ayrıca, bu sabah da penisimi mükemmel bir şekilde aldın. Çok açgözlü olmak istemiyorum."

O benimle tartışmaya fırsat bulamadan yataktan kalkıp banyoya doğru yürüdüm. Maura'nın gözlerinin sıcaklığını sırtımda ve omuzlarımda hissedebiliyordum ve görüş alanını iyileştirmek için kaslarımı biraz kasmaktan kendimi alamadım.

Maura'nın banyosunu doldurmam sadece beş dakika sürüyor. Şanslısın, çünkü bu aralar çok çabuk uyuyakalıyor; daha uzun sürseydi, onu uyurken bulurdum.

"Banyo hazır!" diye sesleniyorum.

Kapıyı açtığımda, sıcak buharla birlikte yasemin kokusu dışarıya yayıldı. Işıklar kısılmıştı ve ben de kokulu bir mum yakmıştım. Dudakları memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ah, James, tam da ihtiyacım olan şey buydu. Nasıl bildin?"

Küvetten çıkarken dengesini sağlamasına yardımcı olmak için elinden tutuyorum. Küvete güvenli bir şekilde yerleşene kadar elini bırakmıyorum.

"Suyun sıcaklığı nasıl?"

"Mükemmel," diye inledi. "Yemin ederim, bir şekilde beynimin içine girip tam olarak neyden hoşlandığımı anladın."

Neyse ki, bu aynı zamanda bebek için de güvenli olan bir yöntem.

Yanına oturmak için bir tabure çekip elini tutuyorum. Son birkaç aydır Maura'nın ellerine masaj yapma sanatında ustalaştım. Çok çalıştığı için parmakları taş kırmaktan sık sık yoruluyor. Tam olarak ne kadar baskıdan hoşlandığını biliyorum.

Maura arkaya yaslandı, sıcak su kaslarını rahatlatırken gözleri hafifçe kapandı. Tüm gerginlik kaslarından akıp giderken, dinlenirken çok güzel görünüyordu. Ona daha sık banyo yaptırmalıyım.

Telefonum cebimde titriyor ve Maura kıpırdanıyor.

"Bunu almalısın," diyor gözlerini açmadan.

"Bunlar sadece iş e-postaları. Bekleyebilirler."

Kadın homurdanarak, "James, bakmak için can attığını biliyorum. Beni şımarttın ve sen kendi rahatlama yöntemini uygularken ben de burada oturup keyif sürmekten mutluluk duyarım." dedi.

"Konuları sadece şöyle bir gözden geçireceğim," diye söz veriyorum ona.

En üstteki e-posta halkla ilişkiler sorumlum Sharmi'den geldi.

Konu: Nane – Olası Tanımlama.

Kalp atışlarım yavaşladı, yavaşladı. Peppermint'i o kadar uzun zamandır kovalıyoruz ki, artık bulunamayacaklarını düşünmeye başlamıştım. Acaba bir hayalet mi var diye merak etmeye başladım. Onları bulma ihtimali bile beklediğimden fazla.

"Aslında, buna bir göz atsam iyi olur," diyorum Maura'ya.

Elini salladı. "Gidin. Bırakın da ıslanayım. Kaslarım çok rahat."

Alnına son bir öpücük kondurduktan sonra ofisime gidip dizüstü bilgisayarımı açtım. Bunu Maura'nın önünde okumak istemedim. Şu anda hiçbir şey için endişelenmesini istemiyorum. Peppermint kim olursa olsun, bu benim çözmem gereken bir sorun. Derin bir nefes alıp e-postayı açtım.

Özel dedektifimiz sonunda Peppermint kişiliğinin arkasında olabileceğine inandığımız kişileri belirledi. Bir isim dikkatimi çekti, çünkü sanırım o sizin eşinizin bir arkadaşı: Brinley Windsor. Tea'nın IP adresini ele geçirmeyi başardık ve bu adres onun apartman binasıyla eşleşiyor. Başka bir konut olabilir veya biri yanlış bir ipucu vermiş olabilir. Ne düşünüyorsunuz? O olabilir mi?

Midemde derin bir boşluk oluşurken e-postayı iki kez daha okudum.

Evet, Brinley zeki, kurnaz ve Peppermint olmaya yetecek kadar esprili. Benimle, Luke, Beau, Nate ve Ryan'la hesaplaşmak istiyor. Motivasyon, fırsat, yetenek—hepsi birbirine uyuyor.

Kahretsin. Maura öğrendiğinde yıkılacak. En yakın arkadaşı ondan sadece büyük bir sır saklamakla kalmamış, aynı zamanda karımın özel hayatını kamuoyuyla paylaşmış. Bu, Maura'yı derinden sarsacak bir ihanet. Bu haberi son derece dikkatli bir şekilde karşılamam gerekecek.

Eğer Brinley'nin Peppermint olduğu doğruysa, hedefinin Maura olmadığını biliyorum. Hedefi bendim. Brinley'i suçlayamam bile; erkeklerle birlikte yaptıklarımızdan ne kadar incindiğini biliyorum. Yıllar sonra bile intikamını almaya devam ediyor, kendi yanlış davranışlarımızı bize karşı kullanıyor. Bunda belli bir adalet var. Eğer karım bu olaydan zarar görmeseydi, onu affedebilirdim.

Birkaç ay önce, intikam almaya, bunu yapan kadını mahvetmeye odaklanmış olurdum. Şimdi ise, çoğunlukla karımın tepkisini yönetmekle meşgulüm. Üstesinden gelmesi zor bir durum ve onun duygusal ve fiziksel güvenliği her şeyden önce gelmeli. Bu, arkadaşına karşı istediğimden biraz daha az acımasız olmam gerektiği anlamına gelse bile.

Sharmi'ye bir yanıt yazıyorum.

Konu: Nane – Olası Tanımlama

Brinley bir olasılık. Lütfen en kısa sürede onaylayın. İlerleyebilmem için reddedilemez bir kanıt ihtiyacım var.

Sharmi, tıpkı benim gibi işkolik olduğu için hemen cevap veriyor.

Yapacak.

Telefonumu cebime geri koyup duvardaki tabloya bakıyorum. Tabii ki Maura'nın eserlerinden biri; sıcak, altın ve fildişi tonlarında, inci gibi parlayan şeftali rengi dokunuşlarla, kırılmış eski mercan boncuklarından yapılmış bir tablo. İçimi derin bir huzur duygusuyla dolduruyor.

Brinley ve Peppermint bekleyebilirler. Maura'nın banyodan çıkmasına yardım etmem gerekip gerekmediğine bakmak için yukarı çıkıyorum.

Meğer ben e-postaları yanıtlarken Maura banyodan çıkıp tekrar yatağa girmiş. Işıklar açık, elinde bir kitapla yorganın üstüne kıvrılmış uyuyor. Yorgunluk onu iyice etkilemiş olmalı. Üzerine örtmek için yedek bir battaniye getirdim, sonra da yanına yatağa girdim.

Elimi Maura'nın karnının üzerine koyuyorum. Altında, bebeğimizin hafifçe kıpırdadığını hissediyorum sanırım. Bunun için henüz çok erken olabilir, ama onun merhaba dediğine inanmayı tercih ediyorum. Biliyorum ki, ağlayan bebeklerle dolu geç saatlere kadar yaşadığımızda, bunu özleyeceğim; sadece ben ve karımın yatakta birlikte geçirdiğimiz sessizliği. Ama şu anda sabırsızlanıyorum. Çocuğumuzla tanışmak ve Maura ile birlikte yarattığımız o küçük insanı görmek istiyorum.

Çünkü onların mükemmel olacağını biliyorum.

Bundan sonra ne olursa olsun, bebekle, dedikodularla, Maura'nın kalbiyle, arkadaşlarımla, yine de burada olduğum için mutluyum. Bu kadın yatağымda, hayatымda ve kollarымda.

~

4. kitap olan Cocky Brutal Sinner'da neler olacağına dair özel bir önizleme almak için, The Toronto Tea işbirliğiyle gönderilen Lena'nın Bültenine

kaydolun!

Hayran teorilerinizi, genel mesajlarınızı veya içeriden edindiğiniz bilgileri
peppermint@thetorontotea.com adresine gönderin.

Lena Hunt

ROMANCE AUTHOR

Lena Hunt, Toronto'nun kuzeyinde doğup büyümüş Kanadalı bir yazardır ve en önemli serisi olan House of Cards'ın geçtiği yer de burasıdır. Karmaşık karakterlere sahip, bolca aksiyon ve şaka içeren, gerilim dolu çağdaş aşk romanları yazmaktadır.

Yazmakla meşgul olmadığı zamanlarda, genellikle yüksek sesle müzik dinler, daha sıcak bir yerde olmayı diler veya karmaşık ailesiyle kaliteli zaman geçirir.

Lena ile Instagram'da bağlantı kurun: [@authorlenahunt](https://www.instagram.com/authorlenahunt)

Otoriter Kötü Prens

Kirli Vahşi Oyuncu

Oldukça Acımasız Kötü Adam

Kendine Güvenen Acımasız Günahkar

Pis Sapık Şeytan

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM